thierry carmes

TRILOGIA ARCANELOR

CÂNTUL ARCANELOR

PRIMUL CÂNT: PUTEREA

SUSPANS

SUSPANS

thriller ezoteric

În curând, în TRILOGIA ARCANELOR:

Plângerea arcanelor
Tăcerea arcanelor

THIERRY CARMES are patruzeci şi patru de ani. Fost consultant pe probleme strategice şi călător neobosit, a făcut de mai multe ori înconjurul lumii. Pasionat de culturile alternative, a descoperit pe parcursul călătoriilor sale magia antileză, voodoo-ul haitian şi spiritualitatea tibetană. În prezent trăieşte la Paris.

thierry carmes

TRILOGIA ARCANELOR

CÂNTUL ARCANELOR

PRIMUL CÂNT: PUTEREA

Traducere din limba franceză
DIANA MORĂRAȘU

NEMIRA

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARMES, THIERRY
Cântul arcanelor / Thierry Carmes ; trad.: Diana Morărașu. -
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-68-2

I. Morărașu, Diana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Thierry Carmes
LE CHANT DES ARCANES
© Maren Sell Éditeurs, Paris, 2006

© Nemira, 2009

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se
pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-68-2

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

„Și atunci morții au prins a striga, pradă unei mânii de nestăvilit. Căci s-au văzut așa cum erau; și au văzut că nu erau deloc perfecți."

CARL G. JUNG, *Cele șapte predici pentru morți*

CAPCANELE LIBERTĂȚII

1

Miami, ianuarie 2003

Sunt zile când te simți ca o maimuță însângerată de laborator, legată de o masă de operație într-un hambar, cu ochii căscați, cu pleoapele decupate și lacrimi artificiale injectate în orbite, și când nu ți-a mai rămas nimic de făcut decât să te holbezi la asistenții cu bluze verzi care îți măsoară pulsul înainte de a-ți face injecția letală. Zile în care Lexomilul te expediază direct într-o lume de coșmaruri și amfetaminele te aduc înapoi, la fel de brutal, într-o lume de rahat. Zile în care la simplul gând a ceea ce ți se întâmplă gura ți se strâmbă în urlete mute de groază, iar mâinile rup spasmodic celofanul altui pachet de țigări; zile în care ai vrea să dispari cu totul de pe fața pământului și să fugi de realitate.

Cum toate îi mergeau ca în piatră seacă, pentru Beau Teller era exact una din aceste zile.

Una din acele zile mizerabile, imposibil de imaginat chiar și în momentele de calicie totală, asta cu atât

mai puțin cu cât până acum ai dus o viață frumușică, în care petrecerile au curs una după alta, pe picior mare, alături de curvulițele cubaneze, prin jacuzzi-urile din Coral Gables.

Așa se face că astăzi, când Beau își conducea Buickul pe sub șirurile negre de palmieri care străjuiau McArthur Causeway, spectacolul soarelui care apunea deasupra portului nu făcea decât să îl adâncească și mai mult în starea de rahat în care se afla. Părăsise South Beach, clădirile Art déco în culori stridente, pentru a se topi în baletul decapotabilelor și al radiourilor de mașină care scuipau salsa stereo. Păpușile Barbie siliconate se întorceau acasă cu un zâmbet încremenit pe buzele umflate cu Botox. De-a lungul portului, deasupra talmeș-balmeșului de containere, un nor de pelicani și pescăruși planau în cerc, porumbei mecanici aproape fluorescenți în lumina oblică a înserării. Cu toată căldura și poluarea asta, cerul se prelingea ca o băltoacă gălbuie, colcăind de pești morți.

I se părea că joacă într-un clip MTV, culorile fiind ajustate la calculator pentru a-l face mai mișto, una din porcăriile alea care se perindă la nesfârșit dinaintea adolescenților deja obezi care le privesc și se duc să se bălăcească iar și iar în fast-foodurile de la colțul străzii, un clip precum cele pe care le-a turnat cu sutele înainte de a-și schimba viața. Clipuri de duzină, al căror mecanism Beau Teller îl cunoștea pe de rost.

A prins un tren bun, ce mai, regulatul avea o piață de desfacere enormă, mai ales în Statele Unite, unde mergea chiar mai bine decât videoclipul muzical.

Afacerea de porno-amator a luat avânt rapid și i-a adus curând o grămadă de parale; la fel de repede și-a făcut și o mică reputație în domeniu, cu DVD-urile lui. Cu toate astea, ideea de bază era simplă: doar secvențe calibrate pe timpul mediu de ejaculare al unui mascul cu o constituție normală... O întoarcere la origini, la esența însăși a pornografiei, respectiv la zgâlțâială: scenele de douăzeci de minute cu două tipe care se ling pot încinge puțin, e drept, dar durează prea mult până îți dai drumul.

În DVD-urile lui Beau, în schimb, fiecare putea merge direct la scena de șase minute – da, șase minute, nicio secundă în plus, asta era regula – pe care o prefera, că era felație, sodomie, penetrare în patru labe, sex în trei sau mai mulți, da, șase minute de plăcere solitară pentru fiecare secvență, doar nu avea nicio noimă să te dai de ceasul morții cu șervețelele într-o mână și telecomanda înțepenită pe derulare rapidă în cealaltă.

Eficiență, simplitate, o rezolvare rapidă pentru momentele când Pisicuța se întoarce de la cumpărături mai repede decât era prevăzut sau se trezește în toiul nopții pentru un pahar cu apă. Își numise afacerea Teller Machine[1], așa de mulți bani scotea. Într-o zi, unul dintre distribuitori i-a spus că trebuie să fie vreun magician, ceva în genul Stăpânului Inelelor, un alchimist care transformă sperma în aur...

[1] Distribuitor automat de bilete (n. a.).

E drept că ieșea mălai grămadă. Și-a extins catalogul cu filme specializate pe genuri, urmând toate tendințele în materie de futai, de la *hard* la *extreme hard*. Și partea etnică mergea bine: în Miami sud-americanii furnizau o materie primă inepuizabilă, acceptau aproape toate scenele pe care albii refuzau să le filmeze. Pipițe planturoase și tipi superdotați care trăgeau din greu pe te miri ce, uneori doar pentru o doză de cocaină. Futelniță fără prezervativ, sadomaso, câini, ce mai, le-a filmat pe toate, chiar și copilițe, firește.

Cu chestia din urmă nu se juca, recruta doar fete oficial majore, adică în stare să îi furnizeze niște hârtii cât de cât credibile. După aia, dacă ele au șterpelit vreun pașaport sau și-au falsificat vârsta, deja nu mai era problema lui, un avocat bun îl putea oricând scoate la liman pedalând pe ideea că „Onorată Instanță, clientul meu e un om serios și responsabil, e de zece ani în branșă și puștoaica asta l-a păcălit cumplit. Între noi fie vorba, domnule judecător, la cum arată în fața camerei nimeni nu și-ar putea da seama că are cincisprezece ani, cu experiența și disponibilitatea ei de a face orice pentru te miri ce."

În apărarea lui se poate spune că, la drept vorbind, chiar nu avea nicio vină că țopârlanii din Middle West și junii neliniștiți din cartierele șic voiau să ejaculeze benoclându-se la o Lolita latino.

Toate au mers ca unse până acum aproape un an, când a căzut în nenorocita aia de capcană. Una din fete, o columbiană, a fost descoperită seropozitivă; cum pipița era minoră, părinții – care nici nu-i țineau

bine minte prenumele – s-au dat de ceasul morții să stoarcă cât mai mulți bani de la el. Cu o haită-ntreagă de veri și de prieteni, tipi cu adevărat duri, ca să-l facă să priceapă cât mai bine mesajul. Și când studioul, cu tot materialul video și stocurile de discuri pregătite pentru expediere, a luat foc, s-a prins că lucrurile deveneau serioase și a scos bănuțul ca un imbecil. Nu și-a făcut deloc iluzii în privința destinației cașcavalului, era clar că puștoaica nu va apuca să vadă un firfiric.

A trebuit să se împrumute ca să-și relanseze afacerea, dar cu o activitate ca a lui, ori s-ar fi dus la Banca de Spermă, ori la Chase Manhattan, tot un drac! Când faci pornografie nu te prea gândești la chestiile astea, împrumuturile se acordă greu, dobânzile sunt mai mari, iar bancherii nu acceptă ideea că poți beneficia și tu de legile falimentului. Riscurile meseriei... Partea proastă e că o pauză de producție de trei luni îți distruge afacerea. Alții i-au luat locul, primul titlu nu s-a vândut și se apropia scadența, trebuia să dea banii tipilor care l-au ajutat să se relanseze. Și ăștia nu erau câtuși de puțin niște drăgălași. Trebuia să facă rost de bani și asta cât mai repede.

Unul dintre foștii lui distribuitori din Los Angeles i-a sugerat în treacăt o idee. La început Beau a spus nu, dar tipul a readus subiectul în discuție cu dibăcie, așa, ca din senin, în timpul unei convorbiri telefonice. Cică știa el un client undeva, prin California, care stătea cu curul pe un sac cu bani. Urma să îi furnizeze un scenariu detaliat, precum și materia primă.

Încetul cu încetul, ideea i s-a înșurubat în minte, și-a croit drum, a dospit, chiar se surprindea gândindu-se la asta din ce în ce mai des. Trebuia să recruteze actorii asigurând anonimatul tipilor, să găsească un colțișor discret pentru filmări. O noapte de filmări, un montaj rapid – genul de peliculă care rămâne de obicei în stare brută.

Cu cât se apropia mai mult scadența, cu atât mai puține variante de ieșire era în stare să găsească. După ce a beneficiat de favoarea primelor avertismente amicale, cauciucurile sparte, două degete rupte, brusc, ideea fostului distribuitor a devenit singura portiță de scăpare posibilă și a acceptat comanda. O noapte de groază ca să nu ajungă să viziteze vizuina vreunui aligator din parcul Everglades nu era, totuși, un preț chiar așa de mare. Mai mult, după aceea va putea chiar s-o frece liniștit câteva luni.

Avansul a venit în același timp cu scenariul, printr-un mail anonim. Se numea *Solve et coagula*[1], ceea ce Beau nu a fost în stare să traducă decât prin „Salvează și coagulează", fără a prinde șpilul.

După ce a citit scenariul, nu a avut decât o singură pornire: de a anula operațiunea. Imposibil de asistat la treburi din astea, nici măcar din spatele unei camere. Încă de la început a fost sigur că clientul nu putea fi decât un deviat nenorocit, căci numai un astfel de om putea da o asemenea comandă, dar scenariul detaliat

[1] Unul dintre principiile de bază ale alchimiei, care se poate traduce prin „dizolvă și coagulează" sau „separă și reunește" (n. tr.).

depășea cu mult tot ceea ce și-ar fi putut el închipui. Tipul – sau tipa, la urma urmelor, nu avea de unde să știe – era un smintit de primă mână care pesemne nu putea ejacula decât la chestii cu adevărat scârboase; rahatul ăsta cu ochi își întocmise scenariul ca un adevărat *best of* personal. Era departe de scenele sadomaso care circulau prin târg, în care tipul își trage o pereche de chiloți de muiere, după care se lasă biciuit cu blândețe de câte o curvă grasă pe tocuri cui și cu țâțe fleșcăite. Nu, smintitul ăsta voia durere, lacrimi, sânge. La acest nivel, nu mai aveai de-a face cu nimic sexual, era doar o execuție lentă și progresivă, cu patru călăi care se prefăceau că regulează.

Sigur că a văzut și el casete cu filme *snuff*[1], în meseria lui mai dădea peste astfel de orori care circulau pe sub mână. Participase chiar și la o orgie, într-un apartament al unui barosan din Coconut Grove, una din acele petreceri private la care era uneori invitat cu două, trei dintre actrițele lui, ca să mai încălzească atmosfera. Chiar înainte de a pleca a nimerit într-una din camere și ce-a văzut acolo l-a dat pe spate. Doi tipi grași și grizonanți și-o frecau de zor holbându-se la o casetă japoneză. Fata tocmai își făcea seppuku, despicându-și pântecele cu o sabie, în genunchi, pe un tatami. Când intestinele au început să alunece pe chimonou ca o colcăială de șerpi însângerați, unul dintre

[1] Pelicule care prezintă moartea reală a uneia sau a mai multor persoane, fără a se face apel la efecte speciale sau artificii cinematografice (n. tr.).

tipi a ejaculat, gemând de plăcere, iar Beau abia ce a apucat să se retragă pe hol, ca să vomite.

Pentru el, regulatul însemna plăcere, dar și o meserie ca oricare alta, nimic de felul celor pe care le-a întrezărit în noaptea aceea, în cameră. Și nimic de felul celor care îl așteptau de acum încolo.

Buickul își vedea de drum pe autostradă, îndreptându-se spre zona industrială din nordul orașului Miami. În câteva minute, va ieși de pe șoseaua supraînălțată și va ajunge la fabrica dezafectată de conserve, unde îl așteptau actorii. Autorul scenariului și-a învățat bine lecția din *Reservoir Dogs*[1], așa că le dăduse la toți nume de culori. Beau i-a recrutat de pe tot cuprinsul Statelor Unite, punându-și la bătaie rețeaua de relații și având mare grijă să nu se cunoască între ei.

Blue era o matahală de negru din New Orleans, dependent de droguri și seropozitiv, dispus să facă orice pentru cinci mii de dolari bani peșin, fără a pune întrebări. Javier, portoricanul care va fi Mr. Green, era un sfrijit din Tampa, care turnase deja un *snuff*, un sadic care făcea asta pentru propria lui plăcere: era modul în care înțelegea el să-și facă un nume. Ned, grăsanul de Ned care va fi Mr. Yellow, venea din Charleston, era un obsedat care explorase cu meticulozitate toate perversiunile sexuale imaginabile și avea o preferință pentru copii.

---

[1] Film în regia lui Quentin Tarantino, din 1992, în care eroii sunt șase pistolari urbani botezați cu nume de culori: Dl Alb, Dl Maro, Dl Oranj, Dl Roz, Dl Galben și Dl Albastru (n. tr.).

Cât despre Red, care îi fusese recomandat în mod special de client, el venea din Stâncoși și era, fără îndoială, unul dintre acei cowboy care erau în stare să i-o tragă-n cur unui mistreț înainte de a-i scoate măruntaiele din trei lovituri de cuțit – ori poate invers, cine mai putea ști, că pe ăsta nu-l văzuse niciodată, tipul își dăduse acceptul în timpul unei discuții pe un chat anonim. Nimeni nu cunoștea pe nimeni și niciunul nu va vedea fețele celorlalți. Vor purta cagule de care vor fi prinse panglici colorate, pentru a putea fi identificați conform scenariului.

Înainte de a ajunge își va pune el însuși cagulă, nu avea niciun rost să își arate mutra în fața unor degenerați în stare să găsească plăcere în violarea și uciderea unui pici. Mâine se va termina totul, caseta va pleca discret spre o cutie poștală din San Diego, va veni și restul de bani și nu îi va mai rămâne decât să uite, să-și spună că totul nu a fost decât un vis urât.

Beau se temea cel mai mult să nu cumva să își încrucișeze privirea cu puștiul. Habar n-avea de unde venea, Red era cel care urma să îl aducă. Trebuia să fie foarte atent cu cowboy-ul ăsta, sigur era mână-n mână cu clientul, și de aici până la a fi primit sarcina de a face curățenie generală după filmare... Beau și-a pitit două pistoale cu țeavă scurtă, așa, pentru orice eventualitate, unul lipit cu scotch sub capacul valizei metalice în care avea camera digitală, spoturile și casetele, celălalt – strecurat la curea, pe sub tricoul larg pe care l-a ales special pentru a masca patul armei.

Dar băiatul, mama mă-sii, puștiul ăsta va fi fost răpit ziua-n amiaza mare, dintr-o familie iubitoare, cum sunt cu miile, un mic Michael sau John sau Nick care se ducea la școală, făcea skating cu prietenii și care dispărea dintr-odată, cu brutalitate, în portbagajul vreunei camionete, lăsând în urma lui un rucsac ori o bicicletă. Beau parcă îi și vedea poza lipită de cutiile cu lapte din supermarketuri, o poză care îi va aminti toată viața de ultimele imagini fixate – *coagulate* – pe o nenorocită de casetă digitală, ale unui chip deformat de lacrimi, sânge și lovituri.

Beau se întreba dacă va putea să facă față. Nu trebuia decât să filmeze, să dea indicații celor patru tipi – nu, nu indicații, n-avea nicio treabă cu chestia asta, el era neutru – doar să citească scenariul, încercând să păstreze o voce cât mai detașată, doar să filmeze evitând privirea puștiului.

Începutul va fi aproape ca un porno de duzină, da, asta trebuia să își spună, să își repete la nesfârșit în sinea lui. Era suficient să citească primele rânduri pe care, tu-i mă-sa-n cur, le știa deja pe de rost – „Green și Yellow țin băiatul de mâini și de picioare în timp ce Blue se masturbează deasupra feței lui" –, să filmeze, să continue cu fraza următoare, „Green îl violează cu brutalitate pe băiat și îl face să țipe", să filmeze, să continue, să citească scenariul și așa toată noaptea, din ce în ce mai dur, din ce în ce mai însângerat, până când din puști nu mai rămâne decât o mână de om fără vlagă, dărâmat, rănit, o grămăjoară de carne moartă și niște urlete de durere înregistrate pe suport digital.

Beau își cumpărase dopuri pentru urechi, îi era frică de strigătele astea, de urletele astea, îi era teamă să nu fie bântuit toată viața, noapte de noapte, de țipetele copilului. I s-au lipit mâinile de volan, transpira din greu gândindu-se la continuarea scenariului, la cum avea să le ceară tipilor să facă ce era scris acolo. Regulatul. Electricitatea. Lamele. Era peste puterile lui. Dar mașinăria pornise, nu avea cum să o mai bage în marșarier. Fiecare știa exact de ce se afla acolo, ce avea de făcut împreună cu ceilalți. În grup. Mai puțină responsabilitate. Pentru Beau, noaptea asta de groază va marca ieșirea din rahatul în care se bălăcea de ceva vreme. Prețul? Chiar ochii puștiului. Urletele. Cuva cu acid care va curăța totul, mâine dimineață, într-un simulacru de purificare.

Buickul coborâse de pe autostradă, îl despărțeau doar câteva blocuri de intrarea în fabrică. Beau trage un gât zdravăn de whisky pentru a-și face curaj, oprește mașina și acoperă plăcuțele de înmatriculare, își trage pe cap cagula neagră. Se uită la globul fluorescent al soarelui, care se cufundă parcă în halele părăsite, ca o monedă mexicană din aur încălzită la alb.

Patul pistolului de la brâu i se înfige în burtă, într-o parte, nu era obișnuit, arma îl deranja prea mult, așa că o scoate și o pune în cutia pentru mănuși. Mai bine așa, doar mai avea una în valiză. Gata, a luat-o spre fabrică, e lângă ziduri. O slujbă, o slujbă ca oricare alta, trebuia să facă ce știa el mai bine. Ceea ce a făcut întotdeauna. Nimic altceva. Să dirijeze, să filmeze, să monteze. Să urmeze planul de acțiune pe

care și l-a repetat de o mie de ori în gând. Să se concentreze asupra detaliilor, ca într-o schiță de asamblare. Să evite să privească schema întregului. Să treacă pe pilot automat. Să respire. Să depășească și ultimii metri care îl despărțeau de calvarul vieții lui.

Mașina frânează cu scrâșnet de pneuri pe resturile care inundau curtea; verifică dacă e bine ascunsă după zidul incintei. Alte două rable erau deja acolo. Îi dădu prin cap să verifice cum au venit ceilalți doi. Opri motorul. Aerul condiționat s-a oprit tot atunci, când a deschis portiera l-a năpădit un val de aer cald. Îi era greu să respire pe sub cagulă. Înainta încet, cu valiza cu aparatură în mână, de-a lungul zidurilor din cărămidă acoperite cu graffiti.

Semnăturile unor tipi morți de mult de supradoză sau, în cel mai bun caz, ieșiți de la pârnaie la vârsta pensiei. Jed... Death... Nume de război, litere gotice, laolaltă într-o chestie care aduce a defulare publică. Stark... Blood... Logosul culorilor stridente în mijlocul carcaselor ruginite de mașini și al maldărelor de sticle, de prezervative folosite și seringi. Beau se uită cu regret spre ușile căscate ale clădirii.

Sunt acolo. În picioare, tăcuți, cu fețele acoperite. O întâmpinare stingheră se consumă lângă Green.

– Salutare, băieți.

Vocea lui seamănă cu un orăcăit, își drege gâtlejul înainte de a continua:

– Bun... Știți cu toții ce avem de făcut, nu e cazul s-o mai lălăim, să ne apucăm de treabă. Red?

– Aici.

Sigur că era aici. Un alb la vreo treizeci de ani, cu un tricou negru mulat, suplu și nervos ca o felină. Nici urmă de burtă. Brațe musculoase, doar un tatuaj pe biceps, un schelet cu o coasă-n mână, cu cifra XIII deasupra. Prin fantele cagulei, niște ochi cenușii ca de rechin, două picături de oțel sau de granit, absolut inexpresive. Un ton zeflemitor, aproape ironic. Răspunsul lui le stârnește celorlalți trei chicoteli nervoase. Repede, trebuie să se adune. Să domine. Fără derapaje, fără slăbiciuni, trebuie să stăpânească situația.

– Unde-i puștiul?

– Înăuntru, în fostele vestiare, cu instrumentele mele personale.

– OK, perfect. Turnăm în atelierul de la capătul holului. Yellow, du-te cu Red și aduceți-l. Legați-l la ochi și, dacă e nevoie, îndesați-i și un căluș în gură.

– Bine, bă, ne ducem.

Din nou tonul ăsta ironic, de individ care știe cum stau de fapt lucrurile, tonul majordomilor englezi din cartierele de fițe care se uită cum un invitat confundă cuțitul pentru pește cu ăla pentru copanul de miel sau își suflă nasul în șervet. Un ton din care se subînțelege că el e la manete. Becul roșu pâlpâie din nou în mintea lui Beau, trebuie să aibă mare grijă cu tipul ăsta.

– Da, cărați-vă. Hai, repede. Dacă vreți să ne înțelegem bine, să mă ascultați cu atenție. Nu vreau să fiu nevoit să repet. OK? Muncim câteva ceasuri împreună, mâine dimineață încheiem și *hasta la vista*. Punct.

– Priceput, omule.

– No problemo.

– Fără regrete.

– ...

– Red, e clar?

– ...

– Ce pușca mea, Red, m-ai auzit sau nu?

– Da, sigur! Ia zi, mă duc s-aduc pachetul ăla sau stăm și ne conversăm aici?

– Duceți-vă.

Yellow și Red dispar în semiîntunericul fabricii. Blue și Green au rămas pe loc, așteaptă indicații. Încă un val de amețeală, tensiunea nervoasă, căldura, alcoolul. Să fie atent cu Red ăsta. E periculos. Trebuie să se destindă puțin înainte, măcar câteva secunde.

– Voi doi, ia duceți-vă să aduceți canistrele cu acid din mașina mea. Încercați să nu le spargeți. Ne întâlnim în atelier, mă duc să instalez proiectoarele.

– OK, șefu, am șters-o.

Beau înaintează singur în holul de intrare al fabricii. Își croiește drum printre rămășițe de scaune și birouri sparte, lămpi metalice prăfuite, mormane de cutii de bere. O a doua ușă din metal ruginit scârțâie încetișor și se deschide, dând într-un culoar mizerabil. La stânga, fostul atelier frigorific. E așa de sinistru, că pe Beau îl trece un frison pe șira spinării când își dă seama că asta va fi ultima imagine pe care o va vedea pușiul. Un adevărat film de groază. Bașca durerea. La dracu', gata, nu se mai gândește la puțoiu' ăla mic.

Se îndreaptă spre partea din spate a atelierului, departe de intrare. Merge pe lângă fosta linie de procesare a cărnii. Trebuie să fi fost mai sinistru aici înainte

vreme, când fabrica era deschisă. Porcii care ajungeau atârnați, tipii care îi despicau și îi goleau de măruntaie, rigolele pline de sânge încins, căldura animalică ce trebuie să fi cuprins întreaga hală. Înaintează. Locșorul pe care l-a ochit încă de la prima lui vizită e acolo, aproape sub lanțurile alea mari, suspendate. Canapeaua prăfuită pe care a târât-o de la intrare nu s-a mișcat din loc.

Își deschide valiza, scoate proiectoarele, le așază în jurul saltelei desfundate, al bancului de lucru și al cârligelor de carne. Aprinde cele patru reflectoare, verifică dacă are suficiente baterii de schimb în rezervă. Fixează camera pe trepied, în fața saltelei. Pivotează spre dreapta, e bine, bancul de lucru e încadrat în câmp. Și mai la dreapta, da, prinde în cadru și lanțurile cu cârligele ruginite. La stânga, mult la stânga, și cuva de golire i se pare un hău fără fund în obiectivul camerei. Alt frison.

La naiba, are palmele ude de transpirație. Să păstreze șervețelele. Să nu arunce nimic, să nu lase nicio urmă. Acum să își pună mănușile de latex. Să nu mai uite nimic, nu, mai curând să uite, să uite totul.

– Șeful... ce futu-i...

Scoate un țipăt. Nu, nu e adevărat, el a slobozit strigătul ăsta ascuțit de poponar? Nu i-a auzit venind, incredibil, doi tipi cărând, fiecare, câte o ditamai canistra cu douăzeci de litri de acid și el nu i-a auzit venind. Blue și Green fac băşcălie, grosolani.

– Fir-ar ale dracului de animale... E plin de șobolani aici...

– Pe bune? N-am auzit nimic...

– Ba da, șeful are dreptate, și eu am auzit un țipăt, ca de fofoloancă...

– Mă-ta-n cur. Hai, goliți canistrele în cuva albă, aici, la stânga.

– OK, tot acum.

Se îmbărbătează, trebuie să se adune. Tipii ăștia sunt niște dezaxați, niște brute. Nu-și poate permite să îi scape din mână. Și unde naiba or fi ceilalți doi? La dracu', n-ar fi trebuit să-l trimită și pe Yellow. Javra aia de pedofil ar fi în stare să își ia singur un mic avans, cu puștiulică. Nu. Slabă nădejde, cu Red prin preajmă. Aburii înțepători de acid îl sufocă pe sub cagulă în timp ce negrul și portoricanul toarnă tușind cele două canistre în cuva murdară de porțelan. O nouă amețeală, iar nevoia de a respira, gata, așa, adânc, încet, profund. Fir-ar de cagulă. Stropi de sudoare în ochi, ustură al naibii, să se șteargă cu șervețele. Să se îndepărteze puțin, să urineze. Gâfâie. În spatele lui, șușotelile celor doi ticăloși. Li se rupe-n paișpe de el. La dracu', la dracu', la dracu', mai are puțin și borăște aici. Se întoarce, se trezește față-n față cu Yellow, care a revenit singur, cu o valiză-n mână.

– Unde-i puștiul? Fir-ar să fie, ce naiba faceți, bă?

– Îl aduce Red, acu' vine. Am adus instrumentele lui. La dracu', chestia asta cântărește o tonă...

– Instrumentele le pui jos, lângă bancul de lucru, Yellow.

Matahala lasă valiza lui Red între suprafața metalică prăfuită, plină de pete întunecate, care lucește stins

sub reflectoare, și lanțurile de care atârnă cârligele pentru carne. Deschide valiza, într-o strălucire de oțel. Cuțite de vânătoare, scalpele, mici ferăstraie metalice, tije lungi, trase în metal, cu capetele împletite, ascuțite, dantelate, toate potrivite într-un culcuș de catifea, ca o adevărată cutie cu argintărie. În partea superioară a valizei, erau aranjate funii, lanțuri, o lampă de sudură. O adevărată panoplie de nazist evadat se dezvăluie dinaintea celor patru bărbați care rămân încremeniți, de parcă abia acum ar realiza adevăratele dimensiuni ale situației.

– Măi să fie... Adevărat profesionist, Red ăsta... Ați văzut ce scule?

Green înaintează încet spre valiză, ia plin de admirație un cuțit cu lama curbată, îl cântărește-n palmă, îl ține în echilibru pe arătătorul întins. Lui Beau îi vuiește din nou țeasta, o amețeală atât de puternică, că-n fața ochilor îi plutesc stele verzi. Din spatele atelierului se înalță un soi de lătrat aspru:

– Pune-l imediat la loc, Javier.

– Acușica, omule. Scuze, doar îți admiram și eu sculele. Nicio problemă.

Un alt semnal de alarmă în creierul lui Beau. Se întâmplă ceva nefiresc, nu-și dă încă seama ce, dar totul e pe punctul de a o lua razna, trebuie să apeleze imediat la planul B. Vrea să se îndrepte spre valiza lui, spre revolverul ascuns sub capac, mijind în același timp ochii ca să distingă silueta întunecată pe care o aude înaintând încetișor în întuneric.

I-a spus Javier. Îl cunoaște. S-au întâlnit.

Imposibil să-l repereze pe Red sau pe puști, lumina reflectoarelor îl orbește, nu ghicește decât o mișcare lentă în penumbra atelierului, holbează disperat ochii, dar nimic. Acum e cu mâna pe valiză, doar la câțiva centimetri de revolver. Răsună din nou vocea lui Red, de la vreo zece metri, pe același insuportabil ton batjocoritor:

– A șters-o, *amigos*. Beau, regret, o mică schimbare de program.

Când își aude numele, Beau tresare, cuprins de spaimă. Îi fuge pământul de sub picioarele moi, inerte, incapabile să se miște, ca un iepure țintuit sub farurile unei mașini. Semnalul de alarmă din creierul lui ia proporțiile unei alerte atomice. În spate, aude cum cei trei bărbați se apropie concentric de el. Cu încetinitorul, de parcă ar fi fost sub hipnoză, mâna lui deschide capacul valizei, îl pipăie pentru a smulge revolverul din benzile adezive cu care l-a fixat. Gol. Nimic. Se uită la bucățile de plasture care atârnau în gol, cu ochii stinși; chiar în clipa aia Red iese din întuneric, singur, fluturând în mână revolverul, ca un iluzionist în conul de lumină de pe scena unui cabaret.

– Ai pierdut ceva, prietene? Să fie cumva chestia asta?

– Ce faci cu pistolul meu, Red? Ce dracu' se întâmplă aici?

– Mai precis, ce aveai de gând să faci cu pistolul ăsta, Beau Teller?

Numele lui rezonează în atelier ca o liturghie funebră, numele lui, nenorocitul lui de nume care ricoșează dintr-un perete în altul, care răsună în atelier,

în urechile lui, care îl izbește-n piept ca după un sprint, care îl înșurubează în pământ. Tare aiurea chestia asta, auzi, să fii stupefiat când îți auzi numele, dar de data asta era ca și cum s-ar fi căscat pământul sub el, ca și cum tunetul ar fi bubuit în atelier, nu, e imposibil. Ceilalți trei sunt acum pe el, îl imobilizează, îl pipăie, îl țintuiesc la pământ în vreme ce Red se apleacă încet asupra lui, îi smulge cagula și își înfige ochii de granit într-ai lui. Pe Beau îl lasă nervii de tot, nici nu mai poate vorbi, într-atât îi curge saliva din gură:

– V-ați dilit, fraților? La dracu', dați-mi drumul, ce naiba se întâmplă aici?

– Ah, Beau... O să se întâmple ceva frumos aici, ai să vezi... Aici o să se-ntâmple ceva Frumos[1]..., fredonează Red, de parcă ar interpreta un cântecel pentru mucoși de grădiniță.

Beau se smiorcăie ca unul mic:

– Stați puțin, am bani, un teanc de bani, băieți. Poate nu-s cei pe care ar fi trebuit să-i primiți, dar ai voștri sunt, vi-i dau...

– Las-o baltă, Beau, nu e o problemă de bani. E mult mai... frumos, e vorba despre suferință, Beau... Tu nu poți înțelege...

– Nu se poate, băieți, trebuie să fie o greșeală, eu...

– Beau, Beau, de acum va trebui să taci. Doar știi formula magică „Liniște, se filmează!"... Fii fericit, ai primul tău rol principal, Beau, noaptea asta, toată

[1] Joc de cuvinte: Beau, numele personajului, înseamnă „frumos" în limba franceză (n. tr.).

noaptea asta e a ta... Cine știe, poate ai să iei chiar un Hot d'Or...[1]

– Nuuuuuu!!!!

Și gata. Beau nu mai e decât un șobolan hipnotizat, o marionetă dezmembrată. Ochii i se învârt în orbite ca două bile loto lovite de streche. Tremură din toate încheieturile, incapabil să lupte. În țeasta lui nu mai e decât un gol imens, un mare spațiu gri în care scântei de oțel chirurgical țâșnesc ca un foc de artificii. Ceilalți îi smulg hainele, e gol, tremură sub reflectoare, mătărânga i se bălăngăne deasupra unei băltoace de pișat, așa atârnat cum e, fără să fi opus rezistență, de cârligele alea mari, pe scripeți.

Dinaintea lui se aprinde un beculeț roșu, camera digitală toarce încetișor, îl privește cu ochiul ei negru de ciclop.

Red e în spatele camerei, filmează.

Mai precis, începe să citească scenariul.

Peste alte opt ceasuri, din Beau n-a mai rămas decât un morman de suferințe și dureri, suspendat de cârligele înfipte-n carnea lui, și un miros cumplit. Trupul îi e tot o rană, incizii, arsuri, mutilări. La picioare, o baltă de sânge și excremente, în care plutesc bucăți din trupul lui, odinioară vii, acum atât de străine – limba, câteva falange, testiculele încă prinse de scrotul despicat – peste care călăii calcă fără să le bage nici măcar

[1] Festival al filmului erotic, care are loc în apropierea – și temporală, și spațială – a festivalului de film de la Cannes (n. tr.).

în seamă. Cu singurul ochi rămas în orbită își imploră în tăcere torționarii să îl termine, să îl elibereze. Blue, Yellow și Green sunt răsturnați pe canapea, goi, cu excepția fețelor acoperite de cagule, plini de sânge, de spermă și de sudoare, cu mădularele acum inerte, încă beți de propria lor îndrăzneală, stupefiați de capacitatea lor de a-și depăși, sub bagheta lui Red, orice limită pe care o cunoscuseră până atunci.

Camera încă toarce încetișor, apoi se oprește cu un declic slab.

Red scoate din valiză un revolver prevăzut cu amortizor. Fără a se grăbi, cu încetinitorul, țintește cu grijă cei trei bărbați prăvăliți pe canapea, țestele lor explodează fără zgomot, trei flori negre care se scutură înainte de ivirea zorilor. Înaintează, trage de lanțurile metalice în așa fel încât să aducă spre el corpul atârnat. Beau nu mai e în stare să înregistreze mișcarea, conștiința lui, închisă undeva în străfundul creierului, e acum un chist animalic într-un țesut de durere.

Mormanul tumefiat – ceea ce a mai rămas din Beau Teller – se clatină puțin în spatele bancului de lucru, apoi încremenește, de parcă și gravitatea ar fi ezitat câteva clipe înainte de a-l băga în seamă. Red aranjează cu grijă pe masă câteva scalpele, lampa de sudură, cănile de bere în care se clatină încetișor sângele lui Beau.

Se dă îndărăt, contemplă cu un ochi profesionist și rece spectacolul, adevărat fotograf japonez care controlează cum cad pliurile chimonoului de ceremonie. Mișcă ustensilele de pe masă cu câțiva milimetri, potrivește paralelismul lamelor, își verifică din

nou mizanscena. Scoate din valiză o pălărie ciudată, multicoloră, un fel de coif de arlechin cu opt coarne, din material verde, albastru și roșu, pe care îl așază cu delicatețe peste fața spartă a lui Beau, ca o promisiune a infinitului.

Trece în spatele camerei, satisfăcut. Zoom înainte. *Record*. Clic.

Becul roșu se stinge, tăcerea e absolută.

Un șuierat, glonțul iese din amortizor, un pocnet slab, osul frontal al lui Beau se sparge sub impact, încă un zăngănit când glonțul ricoșează într-un zid acoperit cu metal, departe, în spate.

– Beau Teller, cu toate că nu știai, tu ești Scamatorul[1]. *Solve et coagula*, acum partida poate să înceapă...

2

Rețeaua mondială, ianuarie 2003

Undeva în New York, Delhi, Londra sau Sydney. Unul dintre acele imobile victoriene vechi, cu fațadă impozantă, împodobită cu guri de apă ornamentale. Gata să-și ia zborul în noaptea electrică a neoanelor, vestigii ale unei puteri economice de odinioară care visa să se învăluie într-o legitimitate estetică.

[1] Joc de cuvinte: în Tarotul de Marsilia, cartea se numește „Bateleur" (n. tr.).

Ferestre luminate, fără să se poată spune cu precizie dacă dincolo de ele e un birou sau un apartament. Deasupra unei piese masive de mobilier din lemn închis la culoare, cu linii vechi și rafinate, o mână înaintează înspre un aparat telefonic fără cadran. Ridică receptorul, un declic, sistemele de bruiaj se pun în funcțiune. Se declanșează o procedură complexă de repartizare.

Impulsurile electrice traversează coloniile de purici de silicon, viermuiala din plastic și metal, se transformă într-o lumină îmblânzită și purtătoare de sens. Comunicarea își pregătește migrația aleatorie de la centrala telefonică la autocomutator, țâșnește, încurcă pistele, explorează o rețea inextricabilă de cabluri telefonice, de fibre optice, de multiplexuri, de amplificatoare, de sisteme sofisticate de securitate. Se învârte, spionează eventualele gângănii care o urmăresc.

Într-un sfârșit, într-un cotlon pe care nimeni nu l-ar putea localiza într-un interval atât de scurt de timp, un cotlon mereu altul, un loc oarecum imaginar, care nu s-ar materializa decât pentru următoarele câteva secunde, impulsul se demultiplică, fiecare fragment urmându-și itinerarul la fel de sofisticat și anonim.

În aceeași clipă, în altă parte, poate chiar într-o duzină de locuri diferite de pe planetă – dar singurul om din lume care ar putea spune cu precizie câte locuri anume, cel care a conceput toate aceste ambuscade și piste false, cel care a lucrat pentru ca această comunicare anume să nu poată fi niciodată refăcută, zace pe vecie pe un fund de lac, fosilă încertă înțepenită

într-un bloc de ciment – în aceeași clipă, așadar, alte și alte mâini așteaptă, suspendate, lângă aparate similare. Ochi care fixează ledurile luminoase din centrul fiecărui aparat.

În Florida, ceva mai la nord de Fort Lauderdale, într-o cabină publică, prin perdeaua lichidă a unei depresiuni tropicale, se decupează o siluetă aproape imobilă, felină.

Atunci încep să clipească ledurile luminoase ale tuturor posturilor, concomitent cu soneria ce răsună în cabină, înăbușită de rafalele de ploaie. Tot atâtea mâini care înșfacă receptoarele, urechi care se lipesc de difuzor.

După câteva secunde de tăcere absolută, se înalță o voce, prea nazală pentru a fi adevărată, distorsionată de filtre acustice:

– Frați și surori, vă informez că noaptea trecută am deschis Marele Joc, pe Coasta de Est. Crupierul a acționat respectând întocmai instrucțiunile Conclavului nostru. Partida va continua pe față în săptămânile următoare. Vom testa primele combinații de îndată ce vom avea primele cărți necesare etalării în cruce. Vă voi ține la curent cu următoarele levate care intră în responsabilitatea mea. Conferința s-a încheiat.

Tot atâtea mâini care pun jos receptoarele în tăcere, cu un același gest, de jur împrejurul planetei. Nu s-a rostit niciun cuvânt.

Conexiunile electronice se întrerup instantaneu, alte proceduri informatice șterg orice urmă a conferinței telefonice. Nu mai este repertoriată nicăieri,

în niciun fișier, în nicio arhivă. Aceste ultime secunde nu au existat niciodată, pur și simplu au dispărut din memoriile moarte ale rețelei. În câteva creiere umane rămâne doar amintirea unei excitări și a unei jubilări extreme, ca un vis.

Cabina telefonică e acum goală, o umbră alunecă în noapte, în ploaie, înspre o mașină. Crupierul își cunoaște următoarea pradă, a identificat-o deja. Obiceiurile și rutina ei nu mai au niciun secret pentru vânătorul care a supravegheat-o îndelung, știe exact în ce moment și cum să o aștepte.

De altminteri, capcana e la locul ei, nu mai rămâne decât să strângă lațul.

Și să fixeze momentul pe hârtie fotografică.

3

Paris, octombrie 2002

De luni bune mă săturasem până peste cap de slujba asta. Atmosfera din birou era apăsătoare, rezultatele – în cădere liberă, patronii mă călcau pe nervi, o dată pe săptămână se lăsa cu scandal, iar clienții profitau și făceau tot ce le stătea în puteri ca să fie cât mai nesuferiți. Am cam fentat programul în ultima perioadă, dar nu-i nimic, măcar am avut ocazia de a-mi reface sănătatea, căci, nu-i așa, când trebuie să te trezești în fiecare dimineață ca să te duci undeva

și s-o iei în bot toată ziua... Eram într-o nemărturisită stare de depresie, aveam în cur nu doar un morcov, ci o grădină întreagă.

Când a sunat primul deșteptător, evident că nu l-am auzit. Al doilea a sunat la un sfert de ceas după aceea, iar eu tocmai ieșeam dintr-un coșmar oribil, genul de vis care îți îngheață sângele în vene și te face să te simți aiurea pentru tot restul zilei; așa că am adormit la loc precum un bebeluș până când țârâitul insistent al mobilului m-a făcut să sar din pat pe la zece și jumătate, tresărind de spaimă.

Ghinionul meu – era clar că dimineața asta nu prevestea una din cele mai bune zile ale mele. Fără să-mi fi dat seama, tocmai ratasem o întâlnire cu un client, pe un proiect care oricum șchiopăta, așa că va trebui să inventez o scuză al dracului de bună pentru păcatul de-a fi bulibășit ședința asta.

La zece minute după ce-am sărit din pat, eram aproape prezentabil, gata, urma cheia-n ușă și fuga, fuga la metrou. Gândindu-mă la ziua de rahat care mă aștepta, un val de salivă amară mi-a inundat inima și stomacul a început să mi se zgâlțâie în niște contracții violente. Următoarele zece minute le-am petrecut vomitând ghemuit deasupra chiuvetei din toaletă. Așa păteam oricum o dimineață din două, cu deosebirea că de obicei se întâmpla imediat după ce ajungeam la birou. Grav, deja aveam tendința de a somatiza.

Cu țeasta înfundată în chiuvetă, bolboroselile esofagului meu răsunând între curbele de porțelan, am realizat dintr-odată că situația nu mai putea continua.

Va trebui să le dau naibii pe toate, birourile astea pasagere, procedurile interne, amiciţiile, şedinţele de câte patru ceasuri care nu folosesc la nimic, sandviciurile înfulecate pe câte-un colţ de xerox, şefuleţii care te pun să schimbi două cuvinţele din câte un raport, când tu tocmai voiai să trimiţi clientului cele treizeci de exemplare multiplicate. Eram sătul până peste cap. M-am şters la gură cu un şerveţel din hârtie şi tot atunci m-am decis să-i trimit la păscut.

Să fi fost din cauză că eram acasă, nu ştiu ce să zic, dar mă simţeam mult mai bine după ce m-am hotărât. Eliberat. Aveam treizeci şi unu de ani, ce naiba, mi se părea că sunt prea tânăr ca să mă transform într-o javră uscată sau ca s-o pun de-un cancer.

Din când în când, am străfulgerări de-astea intuitive, aşa, pur şi simplu... În ziua aceea în mod cert a fost vorba despre un presentiment, căci voi avea cu vârf şi-ndesat prilejul de a-mi îndeplini toate făgăduielile. Pentru că, în general, când ceva începe prost, nu există niciun motiv să se termine bine.

Prin urmare, când m-am instalat şi eu discret la unul din puţinele birouri disponibile, s-a şi înfiinţat Martine, secretara unuia dintre asociaţi – ah, scuzaţi, *executive assistant*, cum se zice prin zonă. N-o sufeream deloc de o bună bucată de vreme, iar ea mi-o întorcea cu vârf şi îndesat.

Era ziua ei de glorie, jubila, ba chiar mi s-a părut că a trecut şi pe la budă, să-şi refacă machiajul, nu de alta, dar nu voia să rateze niciun moment. Era înţolită într-un taior de la Costardos, cu fusta prea

scurtă pentru a-i camufla vulgaritatea picioarelor. O lavalieră borâtă din dantelă albă era aranjată savant, în așa fel încât să lase vederii un colier de perle pe care gagiul ei trebuie să i-l fi cumpărat de la Tati, la ultima ei aniversare, zicându-i că i le-a luat din rue de la Paix.[1]

– Domnule Broquère? Clint Baskerville dorește să vă vadă în biroul dumnealui, dacă doriți să mă urmați.

– Bună ziua, Martine... Știi cumva despre ce e vorba?

– Sigur că da, sunt la curent (asta pe un ton de extremă competență), dar... cred că ar fi mai bine dacă vă va anunța Clint însuși.

Scorpia, vorbise suficient de tare pentru ca toți căcănarii de două parale din jur să priceapă că a început execuția. Zadarnic am căutat o privire înțelegătoare, căci posesorii ăștia de diplomă de pe la școli înalte au dezvoltat în doar câțiva ani un simț politic pe care îl egalează doar lipsa solidarității de breaslă, așa că toate meclele s-au cufundat instantaneu în monitoarele computerelor, cu un aer excesiv de concentrat. Procesul de ardere pe rug a început, în curând numele meu nu va mai fi decât o amintire în anuarul personalului și toată lumea va fi la curent.

---

[1] Tati – galerie comercială înființată la Paris, în 1948, de către Jules Ouaki, celebră pentru prețurile scăzute ale produselor; la polul opus se află rue de la Paix, una dintre cele mai scumpe artere comerciale din lume, inaugurată în 1898 de cunoscuta firmă Cartier, urmată ulterior de cele mai renumite și scumpe branduri din lume, mai ales în materie de bijuterii (n. tr.).

În timp ce ne îndreptam spre cușca marelui șef într-un clic-clac de tocuri ascuțite, o adevărată defilare de majorete, căutam o ieșire porcească, nu de alta, dar trebuia s-o fac pe biata fată să priceapă că o fiară, chiar și doborâtă la pământ, încă poate să muște. Am prins-o cu delicatețe de cot, cu vârful degetelor, că n-aveam chef să mă dea în judecată pentru hărțuire sexuală – da, bingo, ați ghicit, era o firmă americană. Cu o mutră de strigoi pe care mă străduiam din răsputeri s-o înfrumusețez cu un rictus speriat, i-am șoptit:

– Martine... cred că nu va fi prea plăcut... Mă duc să iau o cafea și, cu ocazia asta, îți ofer și ție una... Va fi prima și ultima dată, darul meu de despărțire, dacă vrei...

– Domnule Broquère, ar fi foarte nepoliticos să îl facem pe Clint Baskerville să aștepte, îmi răspunde cu un aer înțepat, cu rujul de culoarea dudei întins în trei straturi.

– Hai, Martine, numai trei minute, hai...

– Fie, dacă insistați (cu subînțelesul: pe răspunderea ta), vă însoțesc.

Intuisem eu că nu va rezista plăcerii de a mă vedea agonizând câteva minute în plus doar în fața ei, un mic spectacol privat, un moment de plăcere solitară, că, dacă te gândești bine, automatul de cafea e ca un soi de striptease. Când am ajuns la distribuitor, era deja în pragul orgasmului, o imagine absolut scârboasă.

– Și ia zi, Martine, ce-ți face ochiul? Mai bine?

– Da, da, mulțumesc, domnule Broquère. Mi-a trecut de mai mult de-o săptămână.

– Cu atât mai bine... Cum o vrei, lungă, concentrată? Dulce?

– Lungă, cu zahăr dublu, vă rog.

În timp ce automatul pișa zeama căcănie într-o cană de plastic imprimată cu „Sărbători fericite", am privit-o fix în ochi.

– Da, dacă-mi aduc bine aminte, parcă tocmai ieșiseși dintr-o serie neagră, nu?

– Ăăăă... vă referiți la agresarea mea?

– Păi... parcă nu-s nici două luni de când umblai cu mâna-n eșarfă, nu?

– A, da, ce prostie, am alunecat cu papucii de casă pe scară, mă duceam să duc gunoiul și am ratat o treaptă, o căzătură stupidă...

– Și agresiunea a fost imediat după aceea?

– Puțin mai târziu, da, tot la gunoi eram, numai că de data asta afară, și vagabondul ăla m-a agresat. Dar polițiștii mi-au spus că e periculos să ieși seara, atât de târziu, să duci gunoiul, mai ales în capot. De atunci nu mai fac așa...

Se legăna de pe un picior pe altul, stingherită, simțind că lucrurile îi scapă, încet, încet, de sub control. Îmi sorbeam încetișor cafeaua – tare, fără zahăr – suflând în cană, ca și cum ar fi fost prea fierbinte.

– Și când era să rămâi fără un ochi, în accidentul de mașină, nu?

– Oh, domnule Broquère, totuși, nici chiar așa... Da, m-am izbit de volan, dar m-am ales doar cu un ochi învinețit și câteva copci pe frunte.

– Ce ghinion, totuși, seria asta neagră a ta...

– Da, sigur, mulțumesc pentru grijă, dar ar trebui să mergem acum, nu credeți? Știți că lui Clint nu îi place să aștepte.

– Încă ceva, Martine.

– Da.

– Poveștile tale cu pubela sunt numai bune de adormit copiii, toată lumea de pe-aici știe că îl pui pe gagiul tău să te bată. Unii zic că te cam strânge-n spate, dar, în cele din urmă, îți place mai mult așa... Până și Baskerville mi-a zis de câteva ori că ți-ar arde una, dar se teme că ești în stare să-i spui că mai vrei! Așa că îți dau și eu un sfat: flagelează-te cât și cum simți nevoia, dar nu te mai ridiculiza singură cu poveștile astea de adormit copiii.

Biata fată, nici nu știa de unde i-a venit bubuiala, era albă ca o bucată de panglică la inaugurarea unei clădiri. Abia a mai reușit să șuiere printre dinți:

– Ești un mizerabil, un mizerabil, ce fericită sunt că ai să dispari din peisaj... mizerabilule...

Gata, asta a fost. Peste un minut, închidea în spatele meu ușa borcanului, dar am apucat totuși să îi mulțumesc pentru cafea, nu de alta, dar voiam să văd sprânceana blondă a lui Clint Baskerville arcuindu-se în accent circumflex: de când secretara lui făcea cinste cu cafele tipilor pe care el îi dădea afară? Mirosea urât, a stătut și a transpirație, trebuie să fi ajuns la slujbă dis-de-dimineață, probabil că nu eram primul din serie...

Un birou vitrat pe trei laturi, un acvariu bine proporționat – o vitrină pentru piranha, a doua, pentru

baracude, iar a treia pentru rechini – aici s-ar impune o cușcă din oțel. În dimineața asta, jucam rolul sclavului aruncat fiarelor și acum ședeam în fața lor gol-pușcă.

– 'Neața, Clint. Merge?

– Bună, Matthias. Nu. Avem o problemă.

– Zău?

– Cu tine.

Ați fost vreodată dat afară? Dacă da, îmi pare rău. Dar, fie-mi permis, să știți că, dacă n-ați pățit-o într-o firmă americană din Paris, chiar ați avut ceva de pierdut. Merită toți banii. O jumătate de oră m-au făcut în toate felurile, un adevărat proces stalinist. Eram un neica nimeni, nu eram motivat, nu aveam spirit de competiție, nu mă impregnasem de spiritul firmei, am înșelat toate speranțele care au fost investite în mine, nu am adus bani firmei, costam prea mult etc. Aproape că mă așteptam ca bunii mei colegi să fi semnat – constrânși, evident – mărturii explozive.

După aia, am trecut la lucruri serioase. Cuvinte ca „oameni integri", „inspecție de muncă" și „control URSSAF", nu știu cine le-o fi inventat, dar tipul e cu siguranță un geniu. Am presupus că sunt în franceză, căci în engleză nu cred să existe așa ceva. Când am ieșit viu din acvariu, rechinul părea cam șifonat. Da, de acord, voi părăsi firma în următoarele zece minute, fără a mai trece pe la ghișeul „arhive personale" dar, în același timp, eram semnificativ mai bogat decât de dimineață, la venire.

Ca să fiu sincer până la capăt, trebuie să vă spun că povestea asta m-a dat puțin peste cap, în ciuda bunelor mele intenții de dimineață. Eu, un produs pur al școlilor de comerț tipic franceze, aflat de atâția ani în inima sistemului, care a dansat atât de mult cu lupii... creștere, produs, productivitate, strategie, marketing... Toate modelele noi în materie de management, piramidele răsturnate, analize tranzacționale, organizări matriciale, *shareholder value,* cele trei sute șaizeci de grade, *empowerment,* cele șapte rețete minune ale doctorului Trucmuche, le-am făcut pe toate, le-am fumat pe toate, ce mai, un adevărat *Kama Sutra* al afacerilor...

Și dintr-odată, eu, ăla indispensabil, omul care nu putea să își ia nici măcar o săptămână de concediu fără să se ducă naibii douăsprezece firme, gata, nu mai aveau nevoie de mine, eram azvârlit afară... Vi se pare logic? Încetam munca și câștigam într-o oră cât în doi ani de lucru? Nu, nu se poate, la naiba, eram năucit cu totul, dacă aș fi știut dinainte... Mereu am fost cam naiv, dar de data asta chiar mi-am pierdut toate iluziile în privința bucuriilor vieții de salariat...

Am urcat pe Champs Elysées cu cecul în buzunar. Trebuie să recunosc că americanii sunt eficienți în genul ăsta de situație.

Nu era prea rău pentru o lună de octombrie. Continuând seria clișeelor, am adresat un zâmbet larg măturătorului care făcea curat în față la Ladurée – poate veți fi remarcat, dar pe Champs nu există nici măcar o singură pubelă – nu de alta, dar a fost

singurul cu care mi-am încrucișat privirea; pentru câteva secunde, iar m-a năpădit senzația că am o plăcuță cu inscripția „șomer" agățată de piept. Un alt zâmbet, de data asta oferit unei japoneze care se învârtea în jurul clădirii Vuitton.

– Domnule, scuzați-mă, vă rog...

– Da?

– Sunt jurnalistă la o televiziune niponă, NHK. Facem un reportaj despre atitudinea francezilor față de războiul din Irak. Ați avea amabilitatea să ne răspundeți la câteva întrebări?

– Da, sigur, acum chiar am tot timpul din lume. Vă rog.

Am avut dreptul la un surâs larg, radios, am auzit un *Hajimemashô!* („Începem!") și m-am trezit între două camere ieșite cât ai clipi din chioșcul de ziare, cu un microfon imens acoperit cu blăniță de un roz pal, care fremăta la douăzeci de centimetri de obrazul meu.

– Bună ziua, domnule. Sunteți francez?

– Da, sunt francez.

– Ce părere aveți de atitudinea președintelui Chirac referitor la Irak?

– Mi se pare o poziție bună, da, chiar foarte bună.

– Dar *Saddamo Husseino* e totuși un dictator, nu? Un terorist?

– Da, e un dictator, la fel ca toți dictatorii pe care Statele Unite i-au instalat și i-am susținut peste tot în lume, din Chile, Argentina și Caraibe până în Asia, ba chiar și în Europa. Terorist spuneți? Posibil, dar

chiar nu știu dacă a fost sau nu format de CIA... Cred că americanii vor în primul rând să pună mâna pe mare parte din petrolul irakian și pentru asta... Ei, bine, dacă ar fi suficient să fii cel mai puternic ar însemna să trăim în plină anarhie... Dacă toți ar face ce le-ar trece prin cap ar însemna că ne-am întors în Epoca de Piatră. Personal, sunt împotriva operațiunii americane...

– Mulțumesc, domnule.

Am revăzut în gând placa de sticlă care străjuia intrarea de la slujbă, așa cum era ea în ultimii ani, înainte de a se fi transformat, în lunile din urmă, în semnalul prevestitor al unei acute crampe intestinale. Ceva mai sus, printre copaci, se întrezărea sigla McDonald's, imposibil de confundat. Mi-a revenit senzația de greață.

– Încă ceva, dacă-mi permiteți. Ar cam fi vremea ca lumea să înțeleagă că noi suntem cei care, cumpărându-le produsele, îmbogățim toate aceste firme americane care își croiesc loc în față grație milioanelor băgate într-o publicitate deșănțată și care ne otrăvesc făcându-ne să le fumăm, să le mâncăm și să le bem porcăriile, care ne îmbracă în cadavre de copii, care ne lobotomizează în permanență cu filmele lor retardate și ne poluează planeta de dimineața până seara! Ar cam fi cazul ca toate astea să înceteze într-o bună zi, înainte să murim cu toții, nu credeți?

– *Ano*... Să înțeleg că doriți boicotarea produselor americane?

– Da! De vreme ce este singura modalitate de a acționa, singura posibilitate a consumatorilor de a

înceta să îngrașe mamutul care a tăbărât asupra lor... Trebuie să îi lovim în singurul lor punct sensibil, în portofelul care, pentru ei, ține loc și de creier, și de inimă.

– Mulțumesc, domnule, a fost extrem de interesant.

Jurnalista m-a privit zâmbind, mai încurcată decât lăsa să se vadă de ieșirea mea idioată, și mi-a explicat – căci se părea că nu pricepusem de prima dată – că e gata, s-a terminat. Chiar că s-a terminat. A înclinat scurt din cap și s-a întors, în căutarea unei alte prăzi, mai potrivită cu așteptările ei. Microfonul și camerele au dispărut în ascunzătoarea din chioșcul de ziare. Iar pe mine m-a năpădit o lehamite imensă. Lehamite de muncă, lehamite de consum, lehamite de vegetat, lehamite de debitat tâmpenii cât e ziua de lungă. Aveam nevoie să văd și altceva, să-mi deschid creierul, să descopăr lumea, adevărul.

Posomorât, am coborât spre chei. Un mic poponeț de pe malul Senei a reușit să mă bine dispună. M-am oprit pe podul Alma, pe o bancă discretă, sub copaci, și am început să-mi caut ceva de tras în piept...

Cum stăteam și mă desfătam cu bețișorul meu de canabis, am avut o strălucire: va trebui să învăț din nou să trăiesc. Noua mea viață va începe acolo, pe banca aceea. Cum spunea cineva: „Nu sunt un număr, sunt un om liber." Nu aveam de unde să știu atunci că povestea noii mele vieți avea să se rezume tocmai la această formulă idioată.

Bun, gata, am hotărât, trebuia să plec. Departe. Foarte departe. Să-mi iau toiagul de pelerin, să fac

înconjurul lumii și, cine știe, să-mi îmbogățesc mintea cheltuind paralele astea dobândite din greu, dar care mi-au picat cum nu se poate mai bine.

Un nou acces de greață m-a frânt în două. Am pus-o pe seama enervării și a ierbii. A angoasei de a-mi fi rupt lanțurile, în cea mai pură tradiție hegeliană. Retrospectiv privind lucrurile, aș putea spune că în joc era o premoniție.

Așa se face că, două săptămâni mai târziu, eram gata. În ultimele cincisprezece zile, cele mai agitate din întreaga mea viață, am tras o linie sub toate câte mă rețineau în Paris, eram beat de această nouă libertate, dar și neliniștit; m-am trezit la Roissy ca prin vis, cu ușa avionului închizându-se după micul meu rucsac.

Confortabil instalat în fotoliu, în timp ce motoarele au început să zumzăie, am ridicat cupa de șampanie, visând deja la orizonturi îndepărtate.

Căzusem în capcană. Făcut terci de Clint Baskerville.

ILUZIILE CUNOAȘTERII

4

New York, februarie 2003

Trecuse de ora opt și noaptea era deja neagră. Turnurile masive, gotice, ale Manhattanului se profilau pe cerul încărcat de nori. Pe Sixth Avenue, în dreptul Centrului Rockefeller, era o viermuială infernală, o panglică nesfârșită de faruri și lumini roșii, autobuze și taxiuri de-a valma, amestecate într-un vârtej de ploaie, claxoane și insulte. Pietonii își croiau cu greu drum, cu umbrelele întoarse pe dos de rafalele de vânt.

În labirintul de mașini de la stop, gurile de canal ale încălzirii urbane, cu coloanele de abur care țâșneau din ele, dădeau orașului un aer de zonă industrială în paragină. Pe ecranele gigantice care acopereau fațadele din jurul Times Square defilările orizontale ale cotațiilor bursiere alternau cu secvențe de clipuri, benzi pe care curgeau anunțuri despre filmele de la televizor și sloganuri publicitare, sărind, fără nicio logică vizibilă, de la mari mărci mondiale, la cașcarabete unde

se vindeau electrocasnice la preț redus. De la global la local.

Dacă ciuleai bine urechea, distingeai, în ciuda zgomotului infernal, cam treizeci de limbi și idiomuri diferite, ca și cum Babilonul de odinioară și-ar fi scos la lumină vechile zigurate și bazaruri animate, disimulându-le în spatele poluării și luminilor electrice.

La ieșirea dintr-un zgârie-nori, scăldată în lumina aurie, coborând dintr-un ascensor monumental împodobit cu oglinzi și palmieri adevărați, Jeannette Pope descoperă cu enervare spectacolul furtunii și al ambuteiajelor. Trilurile păsărilor tropicale care i-au însoțit coborârea, menite să-i aducă serenitate și calm, i s-au părut acum pe cât de inutile, pe atât de absurde. Aruncă o remarcă usturătoare spre cei doi consultanți designeri care o urmau cu teamă, cu ochii plecați.

Era furioasă. Ofensată. Ședința cu directorul de marketing al hotelurilor Qbe – unul dintre cei mai importanți dintre clienții ei – a durat toată după-amiaza și nu s-a ajuns la niciun rezultat. Dimpotrivă, a fost contestată, umilită mai bine de cinci ceasuri, cuvânt cu cuvânt, frază cu frază, de imbecilul ăsta mucos și plin de coșuri, abia ieșit de pe băncile unei universități de mâna a treia, dar care avea norocul de a fi fiul unui important membru al consiliului de administrație.

Ea, Jeannette Pope, creatoarea de tendințe pe care cele mai mari nume de la bursă ar fi plătit greutatea ei în aur, papesa designului, cum a poreclit-o admirativ presa economică, ea, care o dată pe lună cina

cu un fost cuplu prezidențial. Umilită. Târâtă în noroi. Amenințată.

Cabinetul ei își realiza aproape jumătate din cifra de afaceri cu respectivul lanț hotelier, clientul ei istoric, pe spezele căruia și-a clădit reputația. Nu își putea permite să piardă acest buget – parcă auzea comentariile prefăcut mieroase ale concurenței: „Vai, ce păcat, după toate reușitele ei din trecut...", „Da, sigur, a făcut lucruri frumoase acum zece ani, dar în ultima perioadă a îmbătrânit tare mult...", „Păi, ce vreți, are deja o vârstă, nu prea mai poate ține pasul cu ritmul zilei de azi...", „Oh, dragă, ultima ei propunere pentru Qbe era așa, de secolul XX!"...

Și toate astea din cauza unui rahat acneic cu ochi, care mai bine s-ar fi împușcat decât să urmeze cursuri de marketing! Nu. O să-l zdrobească ea pe ticălosul ăsta de doi bani. Avea suficientă influență în companie, o să învețe rapid să își vadă lungul nasului. Să îndrăznească să o contrazică pe Jeannette Pope? Cea de care ascultau cu religiozitate de mai bine de zece ani, cea ale cărei cuvinte erau sorbite cu nesaț, ale cărei ultime creații erau mestecate cu poftă?

Imbecilul ăsta mărunt a uitat cu cine avea de-a face! A uitat că ea, înaintea tuturor, e cea care a identificat valul *Clear & Pure*, produsele transparente, băile cu spumă fără coloranți și parfumuri, băuturile care semănau cu apa, alimentele pe bază de gelatină neutră, toate aceste produse care încă se îngrămădeau pe rafturile supermarketurilor și pe mesele celor mai bune restaurante. Ea e cea care, ulterior, a creat un

eveniment din moda *Slim but Fluo*. Ea a propovăduit întoarcerea la lemn – marea tendință *Zapping in the Rainforest* a anilor nouăzeci.

În fine, tot ea e marea preoteasă a conceptului *Beige & Purple* în care au investit cele mai mari nume din lumea *haute couture*. Ea e cea ale cărei cuvinte sunt transmise cu devoțiune de miriade de arhitecți, decoratori și designeri din întreaga lume, lemn închis la culoare, linii pure, tehnică picturală murală în brun și galben, beton natural și catifea de culoarea prunei. Fir-ar să fie, doar vorbea cu Jeannette Pope, cea care a influențat viața a milioane de oameni de pe planeta asta, cea care a amenajat și reamenajat hoteluri și cabine de avion, ambianțe și lumini, cea care stabilea cum trebuie să se îmbrace oamenii, ce trebuie să mănânce și în ce ambient să trăiască!

Mergea prin ploaie, îmbrâncind fără prea multe menajamente rarii trecători care nu se fereau destul de repede din calea ei, ignorându-i pe cei doi papițoi în costum în dungi care se țineau după ea, târând gențile grele, pline cu eșantioane și mostre. Uitând de limuzina care făcea încercări disperate să o ajungă din urmă, păli amintindu-și de insulta supremă pe care i-o aruncase fără menajamente: *Déjà vu!* Nici nu observa ploaia care îi îmbiba încântătorul sacou bej – un designer nou, lansat de ea la Chelsea – cu praf și tot soiul de mizerii, din cauza nervilor uitase și să-și protejeze sandalele italienești din piele atât de pretențioasă de pecari. *Déjà vu!* Culmea culmilor! Din partea unui puști care a ieșit prima dată din mahalaua

lui natală cu ocazia acestei ședințe! *Imitație palidă a trecutului!*

O să-i vină ea de hac cu vârf și-ndesat dobitocului... O să-l expedieze înapoi în hăul din care a ieșit doar ca s-o scoată din sărite, s-o pună într-o situație de rahat în fața colaboratorilor. De altminteri, ăștia doi erau ca și concediați, doi nătângi care nu erau în stare să vândă la justa lor valoare previziunile lui Jeannette Pope.

Se întoarse spre ei și le spuse sec că nu avea rost să meargă pe jos înapoi la birou, poate doar dacă doreau să lase acolo valizele și să-și ia cecurile. Cei doi au plecat prin ploaie fără a scoate un sunet, ca doi viței care se îndreaptă spre abator. Limuzina nu se mai zărea, pierdută în aglomerație, la poate două, trei blocuri de locul în care se afla. O rafală mai violentă i-a izbit în față coama lungă, brunetă, udă leoarcă. Doar atunci a realizat că era singură. O năpădi un val de autocompătimire, dar atât de fulgerător, că în câteva secunde avea lacrimi în ochi.

Trebuia să mențină singură pe linia de plutire cabinetul ei de tendințe, înconjurată de consultanți care o venerau prostește, buni doar să producă niște slide-uri fără niciun haz. Singură trebuia să ocrotească cu gelozie rețeaua de relații, punând atât de mult suflet în menținerea acestor contacte amicale, care o țineau de fapt în viață. Și, de puțină vreme, singură și în viața personală. Nimeni nu o aștepta în magnificul ei apartament din Meat Market, atât de bine situat, undeva, 14th Street, între Chelsea și

Village. Nimeni care să o întâmpine în acest spațiu sofisticat pe care și l-a proiectat doar cu câteva luni în urmă și care ar fi trebuit să fie un adevărat cuib al dragostei, unde ar fi trebuit să își încarce bateriile. Jézabel plecase, nu mai putuse să suporte ritmul frenetic de viață, zilele nebune de muncă, deplasările ei frecvente.

Se simțea bătrână, singură. Ea, care era de obicei așa de sigură de sine, nu mai era deloc convinsă că a făcut cele mai bune alegeri. Nu cumva s-a înșelat pe undeva? Nu. Continua să meargă prin ploaie, încercând să se calmeze. Ajunse în 17th Street – Dumnezeule! mersese pe jos mai bine de treizeci de blocuri – și era udă leoarcă. Continuă pe jos până în Gansevoort Street, practic era aproape acasă. Probabil că arăta ca naiba... Se scutură puțin înainte de a urca în liftul care o duse până la etajul al cincilea, ultimul. Răsuflă ușurată când aprinse lumina, culorile luminoase și calde ale pereților ceruiți o calmau deja.

S-a șters, și-a pregătit o baie fierbinte, cada rotundă, imensă, va avea nevoie de douăzeci de minute ca să se umple. Și-a spus că ar trebui să alerge puțin, până când baia va fi gata. S-a schimbat, a pornit banda de alergare și a introdus programul de antrenament. Doamne, ce bine mai era! La scurt timp, picioarele ei și-au găsit ritmul adecvat, respirația i s-a accelerat puțin, apoi a devenit regulată. Creierul, făcut terci cu doar câteva minute în urmă, se lăsa acum legănat de căldura blândă a endorfinelor, se simțea bine pentru prima dată în ziua aceea. Afară, ploaia răpăia în

geamurile mari, cu vitralii, lăsând urme luminoase pe sticla netedă, în spatele storurilor din lemn închis la culoare. Acceleră ușor, optând pentru o oboseală fizică ce o va face să mai uite de stres.

Apa caldă și parfumată – o baie cu lapte și lotus, din eșantioanele promoționale ale unuia dintre clienți – era divină. Lumânările relaxante, dispuse armonios pe marginea de ardezie a căzii, îi generau o stare de profund confort, ducând-o cu gândul la acel castel din Colorado unde a întâlnit-o pe Jézabel și unde au făcut dragoste pentru prima dată, trecând discret dintr-o cameră în alta, pentru a nu le trezi pe gazde. Dumnezeule, Jézabel, cum ai putut să mă părăsești? Ți-am dat totul, iubire, bani, chiar și frumusețe, te-ai transformat în prințesă și ți-ai luat zborul... Ce mai voiai? Timp? E ridicol... Un copil? Am fi putut adopta unul sau mai curând una, cu numele meu ar fi fost ușor, am fi putut fi fericite toate trei...

Nu, Jézabel, ai plecat pentru că ești egoistă, incapabilă să înțelegi ce simt pentru tine, incapabilă să pricepi ce planuri mari aveam pentru noi... Nu te-a interesat niciodată munca mea, nu m-ai respectat niciodată pentru ceea ce sunt, pentru ceea ce am realizat singură... Oh, Dumnezeule, ce mult te iubesc încă, Jézabel, cât de mult îmi lipsești... Ce mult mi-aș dori să fii aici, cu mine, în seara asta... Doamne, ce mult te doresc, te doresc, Jézabel!

Opri apelul imediat ce auzi vocea înregistrată de pe mesageria mobilului.

Am să te recuperez, Jézabel. Am să te seduc din nou, ai să vezi, ai să te întorci împotriva voinței tale. Și am să scap și de amărâtul de imbecil din după-amiaza asta. Jeannette Pope mai are un atu în mânecă: copiii. Știe ce are de făcut.

Din nou, telefonul mobil își croiește drum prin marea metropolă, pe invizibile căi de cupru și relee de antenă.

– Tullia? Jeannette sunt... Am nevoie de tine, repede, e important. Poți în seara asta?

– ...

– Cum?! În Haiti? Dar, Tullia, e imposibil, nu mă poți lăsa așa, ți-am spus că am nevoie de tine... Amână-ți plecarea pe mâine. Te rog, Tullia, nu mă lăsa... Îți cumpăr eu bilet de avion la clasa întâi pentru...

– ...

– Oh, îmi... îmi pare tare rău, Tullia, iartă-mă... înțeleg... Dar trebuie neapărat să...

– ...

– Cine? Dar, Tullia, în poziția mea...

– ...

– Da, Tullia, sigur că am încredere în tine, dar... Zébédée ăsta... Va afla și el, înțelegi ce vreau să spun, nu trebuie să se afle, nu trebuie să știe nimeni, e cariera mea în joc... Dacă...

– ...

– Te cred, Tullia... Tocmai că... Ședințele noastre sunt atât de importante pentru viața mea din ziua de azi, nu trebuie să se afle că...

– ...

– Îmi promiți, Tullia? Dacă garantezi pentru el, atunci... (pe geamul aburit, o viziune fugară a chipului blând al lui Jézabel, înlocuit ca prin anamorfoză de o erupție acneică împodobită cu doi ochi impertinenți). Da, bine, dă-mi numărul lui, am să-l sun.

– ...

– Mulțumesc, Tullia, dar anunță-mă cum te întorci. Eu... eu sunt cam pierdută în clipa asta, am nevoie de tine.

– ...

– Da, de acord, ne auzim peste o lună. Voi fi prima ta consultantă, Tullia. Mulțumesc, la revedere.

Jeannette contempla numărul de telefon scris pe aburul călduț care acoperea ușa de sticlă ce separa baia de cameră. Stropii de condens, pe care încerca să-i adune cu degetul, începuseră deja să deformeze cifrele, ca și cum ar tremura puțin înainte de a dispărea cu totul, mai ales ultimii trei de 6 de la sfârșitul numărului. O cuprinse o neliniște difuză – era cifra Fiarei... Doamne, fată dragă, ce proastă poți fi uneori... Dacă voiai să faci teste Rorschach, ar fi trebuit să te duci la un psihanalist, nu la o *mambo voodoo*...

Urma degetului ei pe geamul aburit era încă vizibilă, dar vaporii parfumați din baie au început deja să acopere semnele cu un strat fin de condens, un prim văl care se va solidifica, se va îngroșa, le va face să dispară în câteva minute. La urma urmelor, ce risca? Tullia îi garanta discreția absolută a acestui... Zébédée. Un nume straniu, unul dintre acelea pe care

nu le întâlnești decât în Haiti. Un nume de forță, un nume de *hungan*[1]...

Dacă ar afla cei din jur cum, de mai bine de zece ani, își găsea ea inspirația în acele ședințe organizate de Tullia... Cum simțea *loas* – divinitățile voodoo – plutind, asemenea unor energii pure, în *humfo*[2], în mijlocul lumânărilor, al sticlelor și imaginilor pioase, cum se metamorfoza preoteasa, se înălța, își schimba forma aproape în mod fizic, cum se lăsa ea însăși înghițită de cei doi ochi negri, imenși, care o străpungeau dintr-o parte în alta, cum intra în transă și cum se trezea peste câteva ceasuri, goală, acoperită de sânge de porumbel, cu simboluri stranii, în formă de spirală, desenate cu creta de jur împrejurul ei... dacă ar afla lumea pe ce baze și-a clădit ea reputația...

Dacă ar vedea-o cum arată în clipele în care își vine treptat în fire, cu imaginile celor doi *loas* gemeni care au posedat-o – care au călărit-o, la drept vorbind – încă întipărite pe retină, căutând speriată cele două hârtii, de fiecare dată așezate de-a dreapta și de-a stânga ei, pe care scrisese cu ambele mâini deopotrivă... Dacă ar pricepe ei că cele câteva cuvinte mâzgălite de o Jeannette posedată erau fundamentul pentru viitoarele ei viziuni asupra viitorului, amintirea pe care o aducea cu sine din orgiile ei atemporale cu zeii care o îngrozeau, rodul acuplărilor

[1] Preot voodoo, în opoziție cu *mambo*, cum sunt numite preotesele (n. a.).

[2] Altarul în care se oficiază ritualul voodoo (n. a.).

visate cu singurii doi masculi care au penetrat-o vreodată...

Era prețul pe care trebuia să îl plătească, să dăruiască și să primească. Se dăruia. În vis, în transă, o altă Jeannette... O costa o avere, tot ea trebuia să cumpere voliere întregi de porumbei albi, dar ce sacrificiu infim, aceste mici scântei de viață care se consumau într-un piuit speriat, comparativ cu perspicacitatea fulgurantă care-i era acordată în schimb.

Își amintea una dintre ultimele ședințe de acest fel, fără îndoială una dintre cele mai puternice, trupul ei era inundat de valuri de plăcere, orgasme repetate care o aduceau în pragul leșinului, simțea energiile pure ale celor doi *loas* gemeni învăluind-o, mângâind-o, urcând în ea, împingând-o către o plăcere sexuală din ce în ce mai intensă, consumând-o cu o voracitate nemaivăzută... Sângele porumbeilor, cald încă, îi șiroia pe piept, amestecându-se cu stropii de transpirație care-i perlau brațele, sânii întăriți, excitați, fluide care îi impregnau pielea cu un miros înțepător, de mosc, care o făcea să plutească.

A simțit – chiar la modul fizic – cum gemenii onirici o penetrează simultan, purtând-o spre un orgasm supraomenesc, șoptindu-i, după obiceiul lor, fiecare la o ureche, cele două cuvinte care o vor îmbogăți în următorii ani, unul susurându-i la o ureche „Bej", iar celălalt, în aceeași clipă, tocmai când ea voia să se abandoneze și să se lase în voia plăcerii, gâfâindu-i în cealaltă ureche „Purpuriu". Două cuvinte pe care le-a mâzgălit în grabă pe foile de hârtie așezate lângă ea,

înainte de a se lăsa purtată spre un abis de plăcere și juisare. Dumnezeule, în ce hal plecase în seara aceea...

Întredeschise ochii și, speriată, își dădu seama că numărul de telefon dictat de Tullia aproape că dispăruse sub condensul care acoperea suprafața lustruită. Înșfacă mobilul și formează numărul.

O oră mai târziu, un taxi o lăsa în East Harlem, în dreptul 120th Street, în fața fostei biserici pe care i-o indicase Zébédée. Un cartier sinistru, ostil, cu străzi desfundate, pline de gropi și acoperite de cartoane. Blocurile de locuințe ieftine care barau accesul spre râu, ceva mai departe, spre est, formau niște metereze cu contururi aspre, cu ferestre prost luminate de neoane cu lumină rece. În ciuda ploii, vagabonzii înveliți în saci de plastic bântuiau pe străzi ca niște zombi, cu ochi rătăciți, palizi, mâinile lor scormoneau prin pubele sau prin canale căutând sticle cu ceva de băut sau resturi de mâncare. De sub streșinile năruite care protejau intrarea în câteva clădiri, din înaltul treptelor aproape în întregime acoperite cu mâzgăluri, grupuri mici de adolescenți se uitau cu poftă la Jeannette, care tocmai coborâse din taxi. Cu toate acestea, s-a îmbrăcat cât mai discret cu putință, niște blugi vechi și o haină de ploaie, și-a acoperit chiar și părul lung cu un batic de culoare închisă, rugându-se să treacă neobservată.

Zébédée a prevenit-o că, în ciuda aspectului prea puțin primitor, cartierul nu prezenta niciun risc pentru clienți, nici măcar la o oră târzie. În cel mai rău

caz, va fi suficient să îi pomenească numele pentru ca potențialii agresori s-o ia imediat la goană, înspăimântați de ostilitatea unei răzbunări din partea magiei negre haitiene. „Pe-aici, nimeni nu-și dorește să dea nas în nas, la un colț de stradă, cu unul dintre membrii familiei Guédé[1], Baronul Crucii, Trei Cazmale, Marea Brigitte...", i-a spus el cu un ton grav, plin parcă de respect față de aceste imagini sepulcrale, ieșite direct dintr-un cimitir... Jeannette nu și-a putut reține un tremur la auzul acestor nume: ea, care s-a „întâlnit" cu *marassa*, gemenii, și a suportat de bunăvoie violența asalturilor lor amoroase, nu putea fi decât terifiată de imaginea unei expediții punitive conduse de aceste puteri cu manifestări atât de materiale și concrete.

Lăsă în stânga clădirea bisericii și se îndreptă spre peluza amărâtă, presărată cu gunoaie și frunze uscate. O luă pe o străduță întunecată, care despărțea peluza de clădirea vecină. O poartă din lemn era luminată de un felinar, a cărui lucire chioară arunca umbre mișcătoare în buruienile care năpădiseră peronul. Tocmai căuta soneria, când ușa cea mare se deschise fără zgomot dinaintea ei. Scăpă un strigăt de surpriză.

În penumbra de la intrare, la două capete deasupra ei, se vedeau doi ochi imenși scânteind în lumina felinarului exterior. Apoi, precum pisica din Cheshire, apăru o gură largă, împodobită de dinți sclipitori. Cum Jeannette se obișnuia încet, încet cu întunericul,

[1] Grup de divinități voodoo care patronează cele care stau sub semnul morții: cimitire, funeralii, magie neagră etc. (n. a.).

curând reuși să discearnă conturul unui bărbat care ședea în fața ei. Zébédée era un uriaș, pe cât de mătăhălos, pe atât de negru, iar zâmbetul pe care-l arbora îi împodobea obrajii cu reflexe albăstrii. Bărbatul, îmbrăcat în întregime în negru, îi făcu semn să intre: „Bine ai venit, Jeannette. Prietenii lui Tullia sunt prietenii mei... Pe aici, te rog."

Uriașul o luă înaintea ei în întuneric și dădu la o parte o perdea în spatele căreia erau o sumedenie de lumini. Era o încăpere mare, dintr-o singură parte, deși era împărțită de perdele mari de voal atârnate de bârnele de lemn ale tavanului. Era o fostă sacristie, ale cărei vechi compartimentări fuseseră îndepărtate. Solul era acoperit cu diferite veșminte, parchetul era dintr-un lemn de culoare stinsă, porțiuni de ciment și chiar o zonă de pământ bătucit în care era săpată o groapă rectangulară, de mărimea unui sicriu. Becuri simple atârnau de fire electrice, dar lumina cea mai consistentă era de la lumânările de toate formele și culorile, risipite mai peste tot în încăpere.

Jeannette îl urma pe *hungan* în acest labirint de țesături colorate care se deschideau spre o mulțime de cotloane, fiecare dintre ele fiind niște mici capele din pânză. Peste tot erau amenajate mici altare, o incredibilă îngrămădeală de icoane, picturi naive, sticluțe cu lichide de culoarea ambrei, țesături brodate care semănau cu niște steaguri și, mai ales, păpuși. Erau peste tot, de la Barbie la baie, până la păpuși albe, păpuși negre, păpuși creole, goale sau îmbrăcate, arborând cu mândrie rochii de mireasă sau simple capoate,

unele mutilate, cu singurul braț întins în aer ca un salut, cu părul ras sau împletit în niște sculpturi stranii, în care luceau perle, strasuri sau lut. Unele nu aveau decât un ochi, altele erau despicate. Toate păreau a o urmări pe Jeannette cu ochii lor morți.

Un întreg altar era plămădit din mici membre de plastic înfipte în sticle de coca-cola, în ulcele din lut sau în ceară topită.

Miresme puternice de biserică se înălțau din cădelnițe, norii de fum înțepător îi ardeau ochii, o amețeau. Săculețe de pânză, legate cu grijă la gură, erau aranjate pe etajere de lemn, în spatele unui soi de mobilă pe care se aflau toate ingredientele necesare pregătirii *invocării morților*. Portretul Sfântului Expédit trona pe o masă, într-o ramă argintie pe care Jeannette descifră: „Doamne, Dumnezeule, vino și dă-l pierzaniei (o cruce neagră), fă-l să dispară din fața mea precum fulgerul și furtuna, Sfinte Expédit, tu, care ai atâta putere, smintește-i capul, smintește-i memoria, smintește-i gândurile."[1]

Niște guițături i-au atras atenția spre o grămadă de cuști, dar nu a putut discerne prea bine ocupanții, doar câteva perechi de ochi strălucitori în întuneric.

În sfârșit, Zébédée se așeză la o masă masivă, acoperită cu tot soiul de ustensile de refacere, cărți vechi, tot felul de cuțitașe. I-a indicat un jilț mare, bisericesc, atât de înalt, că ai fi zis că e un tron, pe care se

[1] Pasaj din volumul *Vaudou Raitien*, Alfred Métraux, Gallimard, 1958 (n. a.).

prăvăli răsuflând ușurată. Simțea că aici plutește în aer o atmosferă total diferită de cea care domnea în *humfo* lui Tullia. Aici plutea în aer moartea, cu mirosul ei fad, care o înghețа. Încetul cu încetul, era năpădită de spaimă.

– Ia spune, Jeannette, ce pot face pentru tine?

– Păi, ăăă... eu... Scuză-mă, sunt puțin tulburată, e...

– Nu-i nimic, Jeannette, doar e prima dată când ne întâlnim și cred că Tullia nu ți-a dezvăluit niciodată această latură a cunoașterii noastre... Eu sunt un *boko*, un vrăjitor, Jeannette, și mă folosesc de cele două mâini ale mele, cum spunem noi: apăr și pedepsesc, ajut și răzbun... Cu ce mână vrei să te slujesc în seara asta, Jeannette?

– Eu... aș vrea să recapăt iubirea cuiva... Și aș mai vrea să scap de o persoană care îmi pune bețe-n roate, un obstacol în munca mea...

– Hmm... Așadar, amândouă mâinile? Va trebui să alegi, Jeannette, nu le putem face pe amândouă în aceeași seară, forțele puse la lucru nu se pot întâlni fără niciun risc... Cu care vrei să lucrăm în seara asta?

Jézabel? Dar oricum te vei întoarce, Jézabel, cu toată magia asta... Mai poți aștepta câteva zile... Chiar, n-ar fi bine să plângi și tu puțin, înainte de a te primi din nou, deschizându-ți brațele și inima pentru totdeauna?

– Se poate... ar fi posibil să o faci nefericită pe această persoană, înainte de a se întoarce la mine? Ar fi aceleași... aceleași metode?

– Te referi la această femeie, Jeannette, nu-i așa, la cea pe care dorești să o recâștigi?

– Cum... Da, da, despre ea vorbesc.

– Jeannette, am doi ochi cu care știu să văd și să înțeleg. Eu știu, dar tu trebuie să îmi spui. Am două mâini pentru a acționa, dar tu trebuie să alegi. Cu aceeași mână pot trimite tristețea, spaima, boala sau moartea...

– Atunci... atunci vreau ca Jézabel să fie nefericită, să plângă cu gândul la mine o săptămână întreagă. Și mai vreau ca imbecilul de azi după-amiază să fie bolnav de moarte luni de-a rândul, să dispară din peisaj.

– E foarte limpede, Jeannette. Vom purcede la *expedieri* împreună... Ai adus ce ți-am cerut?

– Da. Uite o perie de păr a lui Jézabel. Și cartea de vizită a celuilalt, împreună cu creionul cu care s-a jucat toată după-amiaza.

– Perfect. Ia-le și vino cu mine, te rog.

Părăsesc vechea sacristie printr-o mică ușă mascată și intră în strana clădirii în paragină. Jeannette se clatină când descoperă nava bisericii. Prin vitralii, lumina portocalie a felinarelor din stradă aruncă pete luminoase în fumul lumânărilor. Colonadele din lemn sunt acoperite cu țesături strălucitoare și ghirlande din plante artificiale; liane din plastic își întind volutele până sub altar, bujori și trandafiri prăfuiți *made in China* alcătuiesc buchete murdare în sticle de suc de portocale. Băncile au fost așezate în cerc, formând astfel un fel de arenă, piatra albă a solului fiind plină de pete mari, întunecate.

În capelele care străjuiesc aleea centrală, toate statuile de sfinți s-au transformat în altare păgâne, acoperite de flori uscate, prafuri, tărtăcuțe, chiar și câteva oscioare. Din nou, păpuși din plastic, rupte, stricate, murdare, o contemplau pe Jeannette cu ochii lor goi, întinzând spre ea micile lor brațe diforme. Crucifixuri, coliere de perle, oglinzi rotunde, toate erau îngrămădite în dezordine în jurul statuilor, în băltoace mari de ceară topită. De-a lungul anilor, o junglă păgână a colonizat fiece altar, fiece statuie, lansându-și lianele de bibelouri și de superstiții întru cucerirea fostei religii, cuprinzând-o într-o rețea strânsă de credințe noi, lăsându-i pe vechii ei locuitori pietrificați pradă unei lente asimilări.

În partea din spate a navei, aproape de bolta de la intrare, într-un nor de fum de tămâie și lumânări, înaintau lent niște siluete, care se îndreptau spre zonele baptismale, psalmodiind imnuri stranii în creolă, cu o găină cu gâtul frânt în mâini.

Zébédée o conduce spre dreapta altarului acoperit cu catifea neagră și lumânări. Imensele lumânări pascale au fost decorate cu fresce naive, pantere, schelete, flori, toate incrustate în ceara moale. Ele formează un soi de alee care duce la un scaun simplu, din lemn, înconjurat de un zid de lumânări negre. O piatră mare, ovală, în care au fost gravați doi ochi și o gură, e prinsă cu grijă de brațele lui și de spătar, ca pentru a-l împiedica să o ia la goană. Sfoara cu care e legată pare a fi un mănunchi strălucitor, iar Jeannette nu se poate împiedica să nu își spună că seamănă

cu părul de om. Zébédée îi cere să îngenuncheze în mijlocul unui *vévé*, un simbol desenat cu cretă albă.

– Să nu spui nimic, privește și ascultă. Va trebui să urmezi întru totul ordinele lui Baron Samedi. Să i te supui în toate.

Îi trântește-n cap un fel de coif cu două oase mici încrucișate în față, îi bagă-n gură o pipă din lemn pe care i-o aprinde și din care se înalță arome stranii. Se așază între Jeannette și piatră, recită o incantație în creolă, apucă o cruce de lemn cu care izbește cu putere în pietroiul prins de scaun. O ia de la capăt, o dată, de două ori, de trei ori. Acum tremură din toate încheieturile, se face mic, se ghemuiește, corpul lui pare a se deforma, ca și cum ar deveni ba mai mărunțel, ba mai mare.

Se întoarce spre Jeannette cu buzele fremătând, ochii învârtindu-i-se în orbite – gata, a devenit Baron Samedi, *loa* care deschide și închide mormintele. O fixează o clipă, apoi rostește cu o voce de dincolo de moarte:

– Tu, femeie. Vino cu mine în cimitir, ai să îmi oferi obiectele, la piciorul crucii. După ce vom termina, să iei doi pumni de țărână de pe mormânt, un pumn pentru suferință, altul pentru boală. Ai ales, nu mai poți da înapoi fără riscul de a mă supăra.

Dispare în spatele unei perdele. Jeannette îl urmează ca hipnotizată. O pală de aer rece. În spatele bisericii, un mic cimitir, cel mult douăsprezece morminte. Bărbatul, *loa*, e în picioare în fața unei cruci din piatră. Se dezbracă încet. Jeannette înaintează și,

dintr-un fel de reflex, îngenunchează la picioarele lui, pune pe pământ peria de păr, creionul și cartea de vizită. Înalță capul pentru a verifica dacă ofranda a fost primită cum se cuvine, dar, în loc de confirmare, o mână puternică o înșfacă de plete și îi împinge fața către un sex în erecție.

Jeannette se eschivează, refuză. Două mâini enorme îi cuprind obrajii, de parcă ar fi vrut să îi zdrobească, îi apasă maxilarele, gura i se cască, dar se umple imediat, se sufocă, vrea să fugă. Cu un pumn de fier, *loa* o ține în genunchi, înspăimântată, și se înfundă și mai mult în ea. O apucă greața, nu mai poate respira. Baron Samedi își continuă acest du-te-vino minute interminabile, timp în care ea simte că e pe punctul de a se asfixia, nu se mai zbate decât slab. Într-un sfârșit, după ce ejaculează, o lasă să cadă ca o păpușă de cârpă. Cu un hohot teribil, dispare spre biserică, abandonând-o la pământ, pângărită, tremurând toată, în stare de șoc.

Treptat, își vine în fire. Să plece. Să fugă. Să îi lase naibii pe smintiții ăștia. *Nu mai poți da înapoi fără riscul de a mă supăra.* Doamne, tocmai fusese violată într-un cimitir. Scuipă, încearcă să scoată din ea sămânța bărbatului, care încă o zgârie pe gât. Iar o cuprinde greața. Vomită. Jézabel. Tâmpitul de la Qbe. *Un pumn pentru suferință, un pumn pentru boală.* Nu va da înapoi, nu acum. A plătit prețul, a făcut ce era mai greu. Să meargă până la capăt. Se ridică. Ia în fiecare mână un pumn de țărână de pe mormânt. Găsește cu greu biroul lui Zébédée. Uriașul e așezat, cu capul

pe masa din lemn. Pare a dormi, dar nici nu a intrat bine, că a ridicat fruntea şi i-a zâmbit.

– Totul a mers bine, Jeannette? Te-ai întâlnit cu Baronul şi i te-ai supus?

– Eu... eu...

– Dar ce s-a întâmplat, Jeannette? Tremuri. Ţi-e frig?

Se ridică şi, prevenitor, se îndreaptă spre ea. Jeannette lasă cu grijă pe masă cei doi pumni de pământ reavăn, se clatină, se prăbuşeşte în jilţul mare, bisericesc, pe care i-l indică Zébédée. E aplecat acum asupra ei, o învelește cu un pled în culori calde, mărginit de o bordură aurie.

– M-a ... m-a violat în cimitir...

Acum plânge cu lacrimi calde, mari.

– Jeannette, Jeannette, îmi pare rău... Guédé sunt zeităţi imprevizibile, niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la ei... Dar e o dovadă că te apreciază, doleanţele tale vor fi rezolvate cum se cuvine, nu te teme.... Linişteşte-te, calmează-te... Uite, ţine...

Îi întinde un pahar cu o licoare de culoarea ambrei, care miroase puternic a mirodenii.

– Ce e...

– Un stimulent, Jeannette, un amestec benefic. Ia şi bea, o să-ţi facă bine...

Jeannette se înalţă în fotoliu, dar nu e în stare să apuce paharul. Zébédée i-l duce la gură, îi dă să bea. Alcoolul îi provoacă instantaneu o stare de bine, e ca un dezinfectant, e ca şi cum s-ar curăţa pe dinăuntru. Dar nici nu a apucat să înghită bine, că fierbinţeala romului se preface în şarpe de gheaţă care îi muşcă

din stomac, îi strânge esofagul. E un frig cumplit, tot sângele i se strânge în jurul pântecelui... Vrea să țipe, dar din gură nu îi iese niciun sunet... E copleșită de spaimă, acum e paralizată, nu poate mișca nici măcar un deget. Obrazul a căpătat paloarea morții.

Zébédée se dă îndărăt, pune paharul pe masă. O privește fix, apreciind efectul licorii.

– Nu te îngrijora, Jeannette, o să fie bine. Acum s-a sfârșit. Otrava te va adormi încetișor, lasă-te în voia ei...

Jeannette e deja departe, duhul i-a părăsit corpul, plutește deasupra marelui jilț din lemn, a părăsit cu totul acest trup care deja nu îi mai aparține. Fiind într-o stare ciudată, deopotrivă conștientă, dar și într-o neputință absolută, vede o draperie ridicându-se, un bărbat apropiindu-se de Zébédée. E destul de frumos, atletic. Ochii cenușii sunt de o răceală cumplită, ca doi stropi de granit. Un amănunt neobișnuit pătrunde în spiritul lui Jeannette cea astrală: bărbatul are un aparat de fotografiat pe umăr.

– Au mers bine toate, Zeb?

– Fără probleme. Am improvizat puțin, dar totul a mers ca pe roate...

– Mai târziu. Acum ajută-mă.

Dintr-un cufăr de lemn, cei doi bărbați scot o pălărie ciudată. A văzut genul ăsta de acoperitoare pe statuile Fecioarei din Spania sau Italia, dar într-o altă viață. Cei doi îi pun cu delicatețe tiara pe cap, aranjează un voal bleu-deschis de jur împrejurul jilțului, o deghizează într-o statuie de Madonă... Toxinele i-au

deformat obrazul alb ca neaua, seamănă cu o hemiplegică, de parcă ochii i-ar fugi simultan în două direcții, în același timp senină și îngrozită...

Zébédée pune o carte pe pledul care îi acoperă genunchii, e o Biblie foarte veche, pe care o deschide cu grijă la o pagină din Apocalipsa Sfântului Ioan. Potrivește degetele inerte ale lui Jeannette în așa fel, încât să indice spre anumite versete, pe care bărbatul le îngână rând pe rând:

– „Eu îți voi spune taina femeii și a Fiarei care o poartă (XVII, 7)", „Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărații pământului (XVII, 18)", „Vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape multe (XVII, 1)".[1]

Individul cu ochi cenușii așază alături de ea un craniu alb, cât o gâscă de mare, îl ascunde pe jumătate între cutele pledului. Cei doi bărbați se dau câțiva pași îndărăt, inspectează tabloul viu la care au moșmondit minute bune. Zébédée aprinde o veioză de birou, pe care o folosește de post de reflector.

Bărbatul cu ochi cenușii desface cureaua aparatului de fotografiat, gest care îi ridică puțin mâneca tricoului, lăsând la vedere un tatuaj care înfățișa un schelet. Încarcă aparatul și îi face lui Jeannette câteva fotografii.

Zébédée șoptește, ca pentru sine:

---

[1] Cf. Bibliei, apărute sub egida Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1988 (n. tr.).

– Ești perfectă, Jeannette. Nimeni, în afară de tine, nu ar fi putut-o întruchipa atât de bine pe Papesă[1]... Ai fost predestinată pentru acest rol prin întreaga ta viață. Numele tău, meseria, ambiția... și acum moartea...

Bărbatul cu ochi cenușii se uită pe micul ecran și verifică fotografiile făcute. Se întoarce spre Zébédée, cu buzele încrețite într-un zâmbet subțire.

– Partea mea s-a încheiat. Bună treabă, frate!

– Plăcerea a fost de partea mea, domnule Crupier.

– Da, am văzut. Bine adus din condei. Ești dotat pentru improvizații, nimic de zis...

– Păi, știi, am fost cât se poate de scurt. Cei doi veri ai lui Tullia, gemenii, mi-au spus că tipa e chiar bună. Sigur, lesbiană, dar nu genul care se teme de mătărângă... S-au distrat pe cinste cu ea, câte porcării au putut să-i facă în timp ce o pompau... În orice caz, când am văzut-o intrând, mi-am zis în sinea mea că aș fi fraier, dacă n-aș profita puțin înainte de...

– Ce pot să spun, Zeb, mă tem să nu fi făcut o gafă... Clientul nu vrea nicio urmă... dacă găsește urme de spermă pe ea, te-ai ars, fratele meu!

– Uiți un amănunt, gagiule. Ăsta a fost târgul nostru, nu? Cadavrul îmi aparține. Pentru tine, pentru

[1] În Tarotul de Marsilia, este vorba despre cartea numită „La Papesse"; în versiunea românească a Tarotului sunt folosite în egală măsură formulele „Marea Preoteasă" și „Papesa". S-a optat pentru ultima variantă, pentru a păstra, pe cât posibil, sensul jocului de cuvinte din limba franceză: *La Papesse / Jeannette Pope* (n. tr.).

oricine altcineva, a dispărut fără urmă. Eu am ce face cu ea în continuare. Va pleca discret în Haiti. Se va alătura trupei mele.

– Zeb, Zeb, Zeb... Ai fost prevenit, doar, se joacă pe picior mare aici, nu pot să îmi asum nici cel mai mic risc... Şi asta e valabil şi pentru Tullia.

– Nu te teme, albule... Tu îţi respecţi angajamentele tale, iar eu, pe ale mele. Acum pleacă, sper să nu te mai văd niciodată, altminteri o trimit pe Ezili Ochi Roşii, cu ceata ei de *zobop*[1], să se ocupe de tine. Dispari.

Bărbatul cu ochi cenuşii îl fixează cu asprime pe *hungan*, apoi se îndepărtează încet, într-un foşnet de draperii.

Duhul imaterial în care s-a transformat de acum Jeannette continuă să plutească prin cameră, în jurul corpului. Detaşat. E conştientă de ceea ce se întâmplă în faţa ei, fără a fi însă în stare să raţioneze sau să simtă fie şi cea mai măruntă emoţie. Îl vede pe Zébédée mângâindu-i obrajii, apoi întorcându-se şi zâmbind, fixând exact colţul de plafon unde plutea duhul ei.

– Ai să vezi, Jeannette, o să-ţi placă noua tendinţă, „Zombi în Haiti", n-o să ai vreme să te plictiseşti...

---

[1] Ezili sau Erzulie Ochi-Roşii, unul dintre avatarurile zeiţei voodoo Erzulie, despre care se spune că nu vorbeşte niciodată, ci doar varsă lacrimi de mânie şi durere; *zobop* este un nume colectiv, care desemnează ajutoarele unei zeităţi, ale unui spirit sau vrăjitor voodoo, care acţionează de obicei malefic asupra persoanei indicate de stăpânul lor (n. tr.).

5

New York, februarie, 2003

New York, East Harlem, ora trei dimineața. Ploaia și frigul au golit străzile. Ca în fiecare seară, iluminatul public e în pană. Ici, acolo, doar prin câteva ferestre răzbate lumina chioară a televizoarelor. Cei mai mulți dintre locuitori dorm, iar alții au plecat deja la munca lor de noapte, pe la periferii. Vagabonzii s-au refugiat în adăposturile temporare, câțiva zac în saci de dormit jegoși, acoperiți de cartoane și ziare. După calea ferată, arde un morman de gunoi, împrăștiind o duhoare de plastic ars.

De-a lungul trotuarelor sunt parcate câteva mașini; agățat de oglinda retrovizoare a unui Pontiac, un crucifix argintiu se leagănă în ritmul trenurilor de noapte, la lumina semaforului de deasupra. Trupul de plastic transparent al lui Iisus trece de la roșu la galben, apoi la verde, mic cameleon inert prins în ambuscadă, alături de un odorizant pentru mașină.

Dintr-un hangar din apropiere se aud câteva zgomote înăbușite, vreo gașcă de derbedei își împart prada din noaptea asta, câțiva *jimmy*[1] și o amărâtă de portoricană. Un bec gol luminează fata, e cu crupa-n sus, sânii zdrobiți de o saltea pătată, în timp ce bărbații se aliniază, în liniște, de o parte și de alta. Un

[1] Cocaină, sub forma ei „fumabilă"; din engl. *crack* – *crack cocaine* – prin asociere cu cântecul *Jimmy Crack Corn* (n. tr.).

adolescent de vreo cincisprezece ani ia poziție în spatele ei, înjură printre dinți – și-a pierdut ultimul prezervativ – și cere tovarășilor să îi dea punga de plastic care se află ceva mai încolo.

– Ei, tipei i se fâlfâie, oricum nu simte nimic.

Chicoteli înfundate, ca și cum scena ar fi fost înghețată, încremenită. Fata geme imperceptibil, imposibil de spus dacă din cauza beției sau dacă reacționează la cele din jurul ei. Cineva aprinde o doză, inhalează, praful pârâie. Punga de plastic trece din mână-n mână, foșnește, ajunge în fața becului, al cărui filament metalic încălzit la alb devine dintr-odată vizibil.

Stop-cadru.

Pereții hangarului zboară-n bucăți, punga din plastic plutește în aer, apoi se aprinde brusc. Băieții, fata, salteaua sunt măturați de o minge de foc și de căldură. Explozia e asurzitoare, devastatoare. În stradă, mașinile au fost răsturnate de violența șocului, toate geamurile clădirilor din jur s-au făcut țăndări. Incendiul începe să se propage, în vechiul Pontiac cuprins de flăcări micul Iisus cameleon se prelinge precum caramelul de pe crucifixul înnegrit. Un vagabond urlă în strânsoarea încinsă a nailonului sacului de dormit care i s-a prins de cap.

În flăcări, în fum, în țipete de spaimă sau de durere, mii de bucățele de plastic topit par a cădea din cer, resturi risipite ale păpușilor mutilate care populau capela și *humfò* lui Zébédée. Explodează și vechea biserică de lângă hangar.

Răsună primele sirene. La ferestrele blocurilor de apartamente ieftine apar primii curioși, dornici să asiste la baletul pompierilor și al echipelor de salvare. Sus, mult mai sus, deasupra rugului, duhul fără trup al lui Jeannette Pope urlă de frustrare și disperare: vechiul trup în care sălășluia și care, în mod misterios, rămăsese tot ce o mai lega de acest Pământ, nu mai e decât un amalgam de materie calcinată și oase carbonizate, care sfârâie alături de rămășițele lui Zébédée. Dintr-odată, realizează că s-a dus și ultima ei șansă de a se întoarce la normalitate, dar că, în același timp, și-a câștigat o deplină conștiință și libertate.

Cum se învârte deasupra incendiului ca un liliac năuc, observă un bărbat care se îndreaptă în sens opus, în noapte, cu un aparat de fotografiat pe umăr. Se ia după el, mai curând din instinct decât printr-un act de voință.

Ajuns aproape de chei, bărbatul scoate un telefon mobil dintr-un buzunar.

– Bună seara, domnule.

– Da.

– Levata a fost realizată conform planului stabilit, domnule. Vă voi transmite documentul ora următoare.

– Riscuri?

– Niciunul, domnule. Nu a rămas nicio urmă a acestei levate la New York. Un accident cu gaz. În două zile plec în Haiti, să elimin riscurile de nivelul doi.

– Să mă ții la curent.

– Firește, domnule. La revedere, domnule.

– Crupier?
– Vă rog, domnule?
– Nicio urmă și treci fără întârziere la nivelul trei.
– Am înțeles, domnule. Întâlnirea e deja stabilită.

După încheierea conversației, bărbatul aruncă telefonul în apele întunecate ale râului Harlem. Dispare în noapte, zâmbitor. Bucuria lucrului bine făcut e una din puținele plăceri pe care și le îngăduie. Cât despre răzbunările voodoo, n-au decât să vină, le va aștepta așa cum se cuvine, o grămadă de tâmpenii pentru puberi.

Bărbatul nu știe și, probabil, chiar dacă ar ști, tot nu ar crede, dar un fluture invizibil, plin de speranță, e pe urmele lui. Curând, Jeannette va pleca în Haiti. Și deși nu pricepe nimic din ceea ce se întâmplă, știe că are întâlnire cu Tullia.

6

Nordul Republicii Chile, octombrie 2002

Nu voi ști niciodată de ce am ales să plec în Chile. Fără îndoială, din cauza Anzilor, a Patagoniei, a insulei Paștelui, nume care rezonau de multă vreme în mintea mea, precum visele copilăriei, din dorința de spații vaste, unde să pot uita de mine însumi, să merg în neștire, să bat lumea-n lung și-n lat, în sfârșit liber și fără constrângeri.

După câteva săptămâni petrecute în peisajele glaciare din sud, m-am simțit suficient de în formă pentru a trece la următoarea parte a programului meu, expediții lungi în deșertul din jurul lui San Pedro, din Atacama până în Bolivia. Între două și cinci mii de metri, vorbind în termeni de altitudine.

Străbăteam între zece și douăzeci de kilometri pe zi, mă opream în câte unul dintre acele cătune înghesuite pe malul apelor, cu turme de lame, cu grădini și livezi de pomi fructiferi și în care găseam de fiecare dată adăpost. După Caspaña, am întâlnit în cale platouri înalte, pe care băștinașii cultivau flori cu care împodobeau bisericile din toată regiunea, alături de livezile de migdali și caiși. Dar de îndată ce mă depărtam de malurile râurilor, cât vedeai cu ochii era doar deșert, presărat ici, colo de pâlcuri de buruieni uscate și de candelabrele țepoase ale cactușilor.

Ca să-ți placă peisajul, trebuia să îndrăgești piatra și mineralele, dar și să ai o hartă bună. Pentru mine, era fericirea absolută. Să treci de la fierbințeala deșertului la vulcanii încă acoperiți de gheață, să-ți ridici cortul pe malul lagunelor de un albastru precum cobaltul, să-ți croiești drum printre hățișuri și să auzi aerul fremătând în aripile unui condor, deasupra marilor lacuri sărate, da, toate astea frizau perfecțiunea...

Dar era și destul de înspăimântător. Cât vedeai cu ochii, pe sute de kilometri – limpeziți datorită purității aerului – nici urmă de făptură omenească. Eram singur pe lume, teribil de responsabil de mine însumi: nu aveam voie să mă rătăcesc, să fac un pas

greșit, să-mi uit proviziile de apă proaspătă sau să pierd sacul de dormit, cel special pentru gerurile aspre. Oricum, era mai bine decât la o ședință de psihanaliză. Și o adevărată revelație, după toți acești ani de alienare și îndobitocire; aici era viața cea adevărată, în acest deșert aflat la altitudine, în care trebuia să îmi găsesc drumul, să mă hrănesc și să mă adăpostesc, în acest peisaj de o nesfârșită monotonie, dar în care ochiul alunecă de la un amănunt la altul, calculează și cel mai mic centimetru pătrat de resturi, zăbovește asupra florilor albe de cactus sau asupra unei turme de lame sălbatice care gonesc rumegând, cu o mutră îmbufnată și cu ochii ascunși sub o avalanșă de gene negre.

Tot visând așa, am vrut să mă apropii de un soi de șinșila – unul dintre acei iepuri mici care sar precum cangurii – când s-a rupt filmul. Pe scurt, am căzut cu capul înainte într-un canion care mi-a apărut în cale, am zburat câțiva metri buni, din fericire rucsacul din spate a mai amortizat șocul. M-am rostogolit de-a lungul pantei, m-am înțepat peste tot în spinii și colțurile ascuțite ale pietrelor. Când m-am oprit în sfârșit, cam la vreo treizeci de metri mai jos, mi-am pierdut cunoștința. Pluteam într-un soi de noapte blândă, străbătută de stele colorate și focuri de artificii. Mai bine așa, altminteri m-ar fi demoralizat total spectacolul picioarelor mele rupte.

După un timp nedeterminat, mi-am venit în fire, cu gura larg deschisă, voiam să îmi termin magnificul urlet de groază pe care îl începusem în momentul în care m-am prăvălit în hău. Dar într-o fracțiune

de secundă m-am hotărât că ar fi mai bine să anticipez durerea care ajungea cu repeziciune la creierul meu încă înceţoşat, aşa că mi-am modificat apertura bucală şi poziţia limbii, pentru a scoate un strigăt de durere demn de *Cartea Recordurilor*, la capitolul bursuci-de-munte.

Acestea fiind stabilite, am deschis ochii, dar nu am scos decât un ţipăt slab şi ridicol, în care se amestecau deopotrivă uimirea şi decepţia, căci era limpede că fusesem salvat şi ratasem şansa ca numele meu să se alăture celor ale marilor exploratori morţi în periplul lor în jurul lumii. Pentru moment, niciun martiriu astral nu părea înscris în destinul lui Matthias Broquère...

Eram pur şi simplu întins într-un pat, un pat adevărat, pe o saltea de paie care mirosea îmbătător a fân. Probabil că mă aflam într-o colibă dintr-un cătun din Atacama, cu pereţii din piatră şi ferestrele albite de lumina exterioară. O cuvertură ţesută de un roz-fucsia îmi asigura o căldură plăcută. Mi-am mişcat încetişor degetele, un braţ, apoi celălalt... Totul funcţiona aşa cum trebuie. M-am ridicat în capul oaselor, de astă dată ceva mai greu. Era limpede că în partea inferioară aveam probleme. Am tras cuvertura pentru a-mi examina picioarele, erau bandajate cu grijă, imobilizate în atele de lemn. Erau sensibile, dar nu mă dureau chiar atât de tare, ceea ce mă uimi. După ce m-am mai liniştit în privinţa stării mele generale, în creierul meu încă înceţoşat au început să se bulucească primele întrebări: cât timp am fost inconştient?

Cine m-a cules din prăpastie și m-a adus în această casă? Cum am fost îngrijit?

Am strigat cu voce tare, în cea mai curată castiliană pe care o știam. Dar numai vântul părea dispus să-mi răspundă. Și un câine, care lătra în spatele ușii din cactus. Printre scândurile de lemn, se strecura lumina zilei în fascicule de raze în care străluceau fire aurii de praf. Mi-am dat repede seama că nu avea rost să încerc să mă ridic și am adormit la loc, obosit, încercând să iau lucrurile așa cum sunt.

M-a trezit un miros de supă. Și așa am făcut cunoștință cu Eduardo, iar viața mea s-a dat peste cap, chiar mai rău decât căzătura în canion de acum câteva zile.

Silueta pe care am întrezărit-o în lumina slabă dinaintea flăcărilor sobei era un fel de mică piramidă de cârpe, deasupra căreia trona o coamă albă, care aducea cu o coroană. La drept vorbind, când s-a întors spre mine încă înainte ca eu să apuc să îl strig, am avut senzația că mă privește un rege, unul învești mântat într-o tunică de bumbac alb și un poncho din lână viu colorată, dar tot rege, dacă ar fi să mă iau după incredibila intensitate a ochilor lui negri, după aerul măreț și grația mișcărilor. Era imposibil să îi dai o vârstă. Chipul lui, ridat ca un fruct prea copt, avea o aură de blândețe și bunătate care mă învăluia, mă mângâia, mă cufunda într-o baie de căldură.

– În sfârșit, te-ai trezit... Chiar mă întrebam când te vei hotărî să te întorci printre noi... Dormi de douăsprezece zile și torci precum motanul pe cuptor...

– Douăsprezece zile!

Vocea mea era ciudat de răguşită şi înfundată, ca un orăcăit de broască proaspăt ieşită dintr-o baltă desecată.

– Nu mă face să repet, doar ai înţeles ce am spus... Sunt bătrân, trebuie să îmi păstrez puterile ca să pot avea grijă de tine!

– Iartă-mă, da, înţeleg...

– Ce lipsă nemaivăzută de respect! Îţi salvez viaţa şi, drept mulţumire, mă iei drept un moşneag! Hotărât lucru, e mult mai bine să dormi, că de când te-ai trezit numai prostii ai spus!

– Dar nu...

Ochii lui mă fixau ciudat şi, când am realizat că bărbatul glumea, am izbucnit într-un hohot răsunător, unul dintre acele hohote care te eliberează, care vin din străfundul sufletului şi te zgâlţâie ca un val uriaş, ce mătură spaimele şi angoasele şi te ancorează instantaneu de lumea celor cu adevărat vii. Mi s-a alăturat şi bătrânul şi am hohotit amândoi până ne-au dat lacrimile. Curând, a început şi câinele de afară să latre cu noi, într-un concert ciudat care a avut puterea de a mă face să mă simt într-o stare de bine absolut, mult mai eficient decât orice medicament din lume. Picioarele mele, deşi încă sensibile, tresăreau voioase sub cuvertură la fiecare hohot şi ne-au trebuit minute bune până când am izbutit să ne ştergem ochii uzi de atâta râs.

– Mă numesc Matthias. Nu ştiu cum să îţi mulţumesc, probabil aş fi mort acum, dacă nu m-ai fi găsit...

– Eu sunt Eduardo. Dar nu mie trebuie să îmi mulțumești, ci prietenului meu, Mezcalito. Mare noroc ai avut, ai căzut în văiuga potrivită!

– Potrivită?

– Mezcalito e cel care te-a găsit, poate te-a și strigat, nu știu, dar spune, cum de-ai căzut acolo?

– Am încercat să mă apropii de o șinșila și n-am văzut buza hăului între tufișuri.

– Da, tipic pentru Mezcalito, trebuia să mă întâlnesc cu el și, când acolo, dau peste tine... Da' ia spune, nu ți-e foame? Avem vreme să stăm de povești și ceva mai încolo.

– Mor de foame, Eduardo. Nu prea pricep bine ce vrei să spui, dar va trebui să mă prezinți prietenului tău, să îi pot mulțumi.

– Ah, Mezcalito e un prieten periculos, dar s-ar putea să vrea să îți povestească și el câte ceva, da, da, s-ar putea. O să vedem peste câteva zile, când o să poți să mergi.

În seara aceea, înainte de a adormi, n-am putut să nu mă gândesc la această discuție curioasă, dar și la nu mai puțin curioasa mea lipsă de reacție. Cum stăteam noi de vorbă în timpul cinei, nicio clipă nu mi-a dat prin gând să îl întreb pe Eduardo unde suntem, dacă era vreun sat prin apropiere sau poate vreo mașină care ar putea să mă transporte la un spital din San Pedro – sau mai bine la acela din Chuquicamata, construit de compania minieră care avea în exploatare o imensă mină de cupru sub cerul liber și care era echipat cu aparatură ultramodernă. Nicio clipă

nu m-am îndoit de priceperea bătrânului de a mă vindeca – cum aș fi putut să mă îndoiesc, dat fiind că picioarele mele erau aproape cicatrizate? Nicio clipă nu m-am gândit să îl rog să anunțe pe cineva în Franța sau la consulat. Simțeam că sunt pe mâini bune, aveam o încredere totală în el. Asta nu înseamnă că eram mai puțin curios și dornic de a-l întâlni pe acest misterios Mezcalito, care probabil m-a târât din locul în care trebuia să se întâlnească cu Eduardo până aici. Mi-l imaginam ca pe un soi de dresor de șinșila; am adormit rapid, cu capul doldora de cactuși înfloriți, alunecând ușor pe un morman de iepuri săltăreți înspre ochii mari și negri ai lui Eduardo.

Următoarele zile s-au scurs greu. Aveam impresia că sunt în formă și mi-era tot mai greu să stau toată ziua întins în pat. Mă străduiam să îmi amintesc de cât timp are nevoie o fractură ca să se sudeze, dar speculațiile mele – care îmi mâncau câteva ceasuri bune din zi – erau futile, undeva între două săptămâni și două luni... Eduardo pleca dis-de-dimineață, avea treabă, îmi spunea, fără a intra vreodată în detalii asupra activității sale. Îmi lăsa de mâncat și de băut, precum și o sticlă cu un lichid lăptos, foarte amar, pe care trebuia să îl beau peste zi, o tizană rece din plante care, după el, era un remediu excelent pentru rănile mele, dar care îmi dădea o stare de toropeală bizară, în cursul căreia rămâneam cu ochii deschiși, fascinat de firele de praf care dansau în razele de lumină.

De obicei, se întorcea pe la jumătatea după-amiezii, încărcat de o sumedenie de bocceluțe din care scotea

rădăcini, frunze și diferite părți de plante pe care le spăla cu grijă într-un ciubăr cu apă curată, apoi le aranja în borcane sau le înșira pe funii. Înainte de masa de seară, se ocupa în tăcere de picioarele mele, îmi scotea atelele din lemn și curelușele din piele, ca să mă poată masa cu o pomadă cu miros puternic, care intra imediat în piele.

Spre marea mea frustrare, discuțiile noastre se limitau la schimburi superficiale. Nu mă întreba niciodată nimic, în afară de faptul că mă punea să repet pentru a suta oară circumstanțele exacte ale căderii mele, precum și amintirile de imediat după, până la momentul trezirii aici, în coliba lui. Și de fiecare dată, când îi spuneam că nu îmi amintesc nimic, suspina.

Cum îi puneam o întrebare, glumea pe seama curiozității mele, iar conversația noastră cantona în subiecte extrem de limitate. Peste zi se ocupa de grădina lui sau, mai curând, de grădinile lui căci, spunea el, câteva dintre ele erau la mare distanță de casă. Vindea poțiuni și unguente țăranilor din vale și așa se explica faptul că aveam zilnic produse proaspete, pui, ouă, lapte și pâine, cu toate că ne aflam la câteva ore de mers de cel mai apropiat sat. Seara îi povesteam despre călătoriile mele, ca să ne mai omorâm timpul, dar nu îmi acorda decât o atenție politicoasă, de suprafață, geografia lui părea că se reduce la împrejurimile orașelor San Pedro și Calama, unde se afla aeroportul. Zilele se scurgeau monoton și am început să mă simt din ce în ce mai apăsat, tot nu puteam să merg și, în ciuda încrederii mele inițiale, îngrijorarea de a nu fi fost bine îngrijit începuse să îmi încolțească în minte.

După vreo zece, douăsprezece zile, în timp ce îmi masa picioarele, am sfârșit prin a-l ruga să mă ducă în cel mai apropiat sat.

– Eduardo, mă întreb dacă nu ar fi mai bine să ajung în sat, ca să pot merge apoi în oraș, să văd ce-i cu mine. M-ai putea duce mâine?

– Imposibil, satul e departe, nu te pot căra până acolo, sunt prea bătrân.

– Dar nu ai putea să rogi niște oameni să vină aici și să mă ia? Le-aș da bani, ca să-i răsplătesc. Ți-aș plăti și ție, firește, hrana și îngrijirile.

– Niciun țăran nu ar accepta să vină aici, e prea departe pentru ei. În plus, nu prea îndrăgesc locurile astea, spun că sunt bântuite. Nu, te asigur că nimeni din sat nu ar veni vreodată la mine.

– Dar prietenul tău, Mezcalito, nu ar putea veni?

– Ei, cu Mezcalito e altceva, da, ar putea veni, dar nu știu sigur dacă vrea să te vadă... Nu mi-a spus nimic ultima dată când l-am văzut și, cel puțin deocamdată, nu am cum să dau de el...

– De fapt, Eduardo, cum ai izbutit să mă aduci aici, când eram leșinat? Te-a ajutat Mezcalito?

– Nu, nu, nu ai cum să înțelegi... Mezcalito nu ar putea face niciodată una ca asta. Alții... alți prieteni, dar acum au plecat, va trebui să aștepți să poți merge singur, fii fără grijă. Nu mai e mult, poate mâine sau poimâine, doftoriile pe care ți le-am dat sunt foarte puternice, ești aproape vindecat. Și adăugă, cu un aer șugubăț: Ai să vezi, ai să poți urmări cât de repede vei voi toate șinșilele din lume...

– Of, Eduardo, deocamdată nu sunt în stare să pun picioarele în pământ, abia mă târăsc până la scaun sau la hârdău, când am nevoie... Picioarele nu prea mă slujesc bine, deocamdată...

– Ai încredere în mine, *joven*, știu că într-o săptămână vei merge ca înainte, poate chiar mult mai bine...

Cu toate că nu lăsam să se vadă, începusem să fiu de-a dreptul îngrijorat. Nu am reușit să aflu nimic despre misterioșii prieteni ai lui Eduardo, iar încăpățânarea lui de a mă ține închis în casă îmi dădea de gândit. Îmi era greu să cred că cotlonul ăsta era chiar atât de izolat și că niciun țăran din zonă care are un măgar nu ar accepta, contra cost, să vină să mă ia. Picioarele nu îmi permiteau să fac un efort prelungit, iar rarele mele expediții din cursul zilei până sub streașină, unde mă puteam bărbieri, sau până la hârdăul pentru necesități îmi smulgeau gemete de durere, pe care câinele de afară le relua, ca un ecou. Nu îl văzusem niciodată, părea a se feri să intre în casă, dar îl auzeam adesea adulmecând în spatele ușii, răsuflarea lui grea ritmând în mod regulat tăcerea zilelor nesfârșite.

– Chiar, cum îl cheamă pe câinele tău?

– Câinele meu? Despre ce câine vorbești? Nu e niciun câine pe-aici!

– Dar ai un animal, nu? Cel are latră seara, când rădem noi, cel care adulmecă toată ziua prin jurul casei, când tu ești la câmp... Nu-i câine? Să fie un porc?

Pe chipul de obicei zâmbitor al lui Eduardo s-a așternut o mască sinistră, încremenită, o mască venită din adâncul tenebrelor.

– Trebuie să mă crezi, trebuie să ai încredere în mine, viața ta depinde de asta, la fel de sigur cum e și faptul că ai căzut în brațele lui Mezcalito...

– Ce... ce vrei să spui?

– Să nu părăsești această casă înainte de a fi pe deplin vindecat, Matthias. Nu un câine latră afară, ci propria ta moarte, care refuză să abandoneze lupta. Te-a adulmecat și te-a urmat până aici, în ciuda tuturor precauțiilor pe care le-am luat când te-am adus. Te caută, te caută în continuare.

M-a înspăimântat incredibila tensiune nervoasă cu care a rostit aceste cuvinte, mi s-a făcut părul măciucă și pielea ca de găină. Îmi era imposibil să mă îndoiesc de sinceritatea lui... În același timp, un firicel de voce din mintea mea îmi șoptea că aici e în joc o simplă superstiție și că vraciul bătrân a mai găsit o stratagemă de a mă ține în puterea lui pentru încă o perioadă nedeterminată.

– Matthias, câtă vreme rămâi în interiorul casei ești protejat, nu poate intra aici, ai încredere în mine. Dar, dacă ieși în starea în care te afli, vei fi o pradă ușoară pentru ea și nu i te vei putea opune. Acum dormi și fie ca vorbele mele să ți se întipărească bine în minte!

Am avut o noapte plină de coșmaruri, cele mai multe începând cu urlete dezlănțuite de câine și terminate cu urmăriri nebunești de jur împrejurul casei. Fără îndoială, o infecție își începuse lucrarea ascunsă în trupul meu, căci tremuram din toate încheieturile și transpiram ca o vacă aftoasă. Din cauza febrei

deliram, se făcea că alunecam în interiorul unor cochilii sidefii, superbe și sfârșeam în botul unui lup hirsut, cu ochi roșii, care aruncau flăcări, mă trezeam într-un zgomot de zgrepțănat, clefăit și ros la peretele din dreptul patului meu, Eduardo și niște indieni mascați mă legau de un stâlp sacrificial, sus, în vârful unui vulcan, fugeam urmărit de o haită de câini-lupi uriași, cădeam și mă rostogoleam pe un morman de pietre ascuțite ca oțelul și cactuși-candelabru plini de ace... Cam pe la ivirea zorilor am ațipit și eu, epuizat după o noapte de zbucium și de nesomn, așa că nu l-am auzit pe Eduardo plecând.

Printr-o teribilă coincidență, în dimineața aceea a uitat să îmi lase sticluța cu medicament, precum și cele câteva firimituri de mâncare și fructele cu care mă hrăneam în lipsa lui. Toată ziua am dormit și am delirat, accesele de fierbințeală alternând cu crampele stomacale, halucinațiile auditive – câinele urla aproape în permanență de cealaltă parte a peretelui din chirpici – și visele cu ochii deschiși. Seara, spre marea mea îngrijorare, Eduardo nu s-a întors. Orice va fi fost creatura care dădea târcoale casei, era clar că trecuse la o activitate mai intensă și, ca și cum absența bărbatului ar fi încurajat-o, se izbea acum în ușa subțire din cactus cu o violență neostoită. O bună parte din noapte am urlat în ritmul mârâiturilor și asalturilor bestiei, iar în restul timpului m-am zbătut visând pe salteaua îmbibată de transpirație.

Când s-a crăpat de ziuă, nu mâncasem nimic de treizeci și șase de ore și eram într-o stare de sfârșeală

extremă. Încercam din răsputeri să judec cât mai limpede. Am ajuns la concluzia că acest moşneag de Eduardo, sub masca lui de om bun, încerca de fapt să mă ţină prizonier acolo, fără îndoială în speranţa unei răscumpărări. După ce a încercat să mă determine în mod raţional să rămân, acum încearcă să mă convingă înspăimântându-mă. Şi, firește, absenţa lui cel puţin stranie nu se putea explica decât prin aceea că el era cel care urla, mârâia şi se izbea de pereţi, doar pentru a mă îngrozi. Pe măsură ce înaintam pe calea aceasta, raţionamentul mi se părea din ce în ce mai limpede, mai clar: poţiunea ciudată pe care mă punea să o înghit în timpul zilei nu făcea decât să îmi inducă starea somnambulică în care mi-am petrecut ultimele săptămâni. De altminteri, licoarea nu a împiedicat accesul de febră şi, după o zi întreagă fără medicament, mi se părea că am căpătat o nouă vigoare şi că îmi pot folosi picioarele – de care chiar mă îndoiam că au fost vreodată cu adevărat fracturate...

Trebuia să plec cât mai repede din casa asta, dar cum să înşel vigilenţa paznicului meu?

Doar pe la sfârşitul dimineţii am găsit puterea necesară de a mă ridica din pat, de a-mi recupera borseta, harta regiunii, busola şi sacul de dormit. Am cotrobăit la întâmplare prin casă, în speranţa că voi găsi ceva de mâncare. Am înfulecat în cele din urmă un ou şi o bucată de pâine uscată. Pe jumătate ţopăind, pe jumătate agăţat de asperităţile pereţilor, am reuşit să ajung până la uşă, de care m-am lipit, ascultând cu

atenție zgomotele de afară. Era o liniște deplină, nicio adiere de vânt, nici cel mai mic freamăt al ierbii, nici cea mai vagă urmă de răsuflarea unui animal.

Când am deschis ușa, a fost o explozie. Scârțâitul bârnelor mi-a explodat în timpane ca o sirenă, mi se părea că întreg pământul a fost anunțat că aveam de gând s-o șterg. Lumina crudă a platourilor înalte din Atacama îmi ardea retina, doar stătusem aproape o lună în semiîntunericul camerei, iar acum nu puteam privi în lumina zilei fără a închide ochii, strânge pleoapele, plângând cu lacrimi fierbinți. Când mi-am venit cât de cât în fire, am văzut lângă zidul casei două bastoane noduroase, pe care m-am gândit să le folosesc pe post de cârje. Nu îmi mai lipsea decât o ploscă sau o sticlă cu apă și gata, eram pregătit să dispar, planul meu era să cobor cât mai repede în vale și să o iau pe firul primului râu care îmi iese în cale. Și dacă va fi să mă întâlnesc cu Eduardo, ei, bine, în cazul ăsta voi vedea eu ce voi face, mă îndoiam că bătrânul va fi în stare să recurgă la violență fizică pentru a mă ține în continuare prizonier.

Am înconjurat casa – o colibă modestă, cu acoperiș de paie – și am dat de ciubărul pe care l-am folosit de câteva ori și în care era o rezervă de apă. Picioarele mele erau ca niște butuci, refuzau să se miște, trebuia să fac niște eforturi cumplite ca să pot pune un picior în fața celuilalt. Cu toate acestea, am constatat că durerea pe care mi-o provocau aceste mișcări era suportabilă. Am găsit un fel de ploscă din piele, am umplut-o în ciubăr și eram gata de plecare. Am respirat adânc,

cât să mă asigur încă o dată că am luat decizia potrivită, și am ieșit de sub umbra acoperișului.

Locul era cu adevărat magnific. Casa lui Eduardo era situată pe o cornișă care se înălța deasupra unui platou imens, acoperit cu vegetația uscată specifică deșertului: smocuri lungi de ierburi galbene, cactuși rotunzi, cu spini ascuțiți, presărați de flori albe, tufișuri pitice, robuste și puternic mirositoare, care îmi aminteau de hățișurile mediteraneene, ce mai, un adevărat decor pictat se dezvăluia în fața ochilor mei, care se întindea la sute de kilometri distanță, în văzduhul de o puritate absolută, de-a lungul piscurilor Anzilor, o sarabandă de vârfuri ninse și vulcani, care se răsfirau cât vedeai cu ochii. Am recunoscut panașul de fum al lui Lascar, spre sud, apoi privirea mea a urcat de-a lungul lanțului, mângâind vârful aproape perfect al lui Licancabur, silueta maiestuoasă a lui Tocorpuri, piscul nins al lui San Pedro, care se înălța la cer chiar în fața mea. În linii mari vorbind, probabil că mă aflam la câțiva kilometri distanță de locul unde am căzut, nu-mi rămânea decât să îmi determin mai bine poziția pe măsură ce mergeam și, cu puțin noroc, poate voi reuși să dau peste un țăran ieșit cu turma la păscut. Pe de altă parte, trebuia să fiu pregătit și pentru eventualitatea de a petrece noaptea sub cerul liber, căci, ținând cont de starea mea, probabil că după-amiaza va fi extrem de scurtă.

Am început coborârea, încurajat de soare și de aerul proaspăt. Vreme de un ceas, am mai uitat de picioare datorită eforturilor depuse, dar și mulțumită plăcerii

libertății regăsite; numai că au avut ele grijă să își facă simțită prezența, tremurând sub greutatea mea și refuzând cu încăpățânare să susțină gleznele și să mă ajute să pun talpă după talpă în pământ, trimițându-mi valuri continue de mesaje fără niciun avertisment, scrise într-un alfabet al durerii, din partea mușchilor ofensați și a nervilor excitați la maximum. Am început rapid să tremur, apoi să mă clatin. Mâinile mele transpirate alunecau pe cârjele improvizate, incapabile să mă mai mențină în poziție verticală. Îmi vuia capul, vulcanii din zare păreau a se fi pus în mișcare, încingând o horă greoaie în jurul meu. M-am prăvălit, nemaifiind în stare să continui. Când am întors privirea, am văzut coliba lui Eduardo la aproape patru sute de metri distanță de locul în care mă aflam, tronând pe cornișa ei, ca și cum ar fi vrut să-și bată joc de mine. Mi-a trebuit mai bine de o oră ca să străbat acea distanță. Plângeam de nervi și de frustrare, era limpede că nu voi putea niciodată s-o șterg în halul în care mă aflam, vrăjitorul bătrân putea fi liniștit și-și putea vedea în tihnă de ierburile lui, că eu eram oricum incapabil să o tulesc. Trebuia să mă întorc în casă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, mă voi antrena cât va lipsi el, va trebui să mă pregătesc serios, să îmi fortific picioarele pentru ca în câteva zile, cel mult o săptămână, să fie în stare să mă poarte departe de locul ăsta.

Urcușul a fost cumplit și mi-a luat mai bine de două ore și jumătate. Încetul cu încetul, lumina soarelui a căpătat tenta aceea aurie a sfârșitului de după-amiază,

umbrele cactuşilor şi ale vulcanilor s-au alungit, topindu-se într-o tunică pastelată, sumbră, apoi cerul a virat spre un albastru-închis, care se potrivea aşa de bine cu sclipirile primelor stele; temperatura a scăzut simţitor. Mă căţăram cu greu, neîndrăznind să mă mai opresc înainte de a ajunge la căldura culcuşului meu, dar şi de teama ca nu cumva să se întoarcă Eduardo şi să mă găsească afară. Mai aveam doar vreo zece metri până la prag, pe faţă îmi curgeau râuri de sudoare în ciuda frigului de afară, lăsasem bastoanele jos, lângă mâinile întinse în penumbră; atunci am auzit-o.

Răgetul fiarei m-a împietrit, sângele mi-a îngheţat instantaneu în vene, transformându-se într-un circuit mort, inert, care mi-a paralizat muşchii. Inima mi s-a oprit pentru o clipă, apoi a luat-o din loc într-un ritm frenetic. Am scos un strigăt ascuţit, în care era adunată toată spaima din lumea asta, înainte de a fi izbit în piept de o masă întunecată, de o formă de neînţeles, un fel de morman de blană aspră care duhnea a sudoare şi care m-a azvârlit într-o parte, cu răsuflarea tăiată. Ghearele – sau unghiile, din câte am putut eu vedea – fiarei mi s-au înfipt în faţă, iar sudoarea care mi se scurgea în ochi s-a făcut roşie, opacă, bestia mi-a despicat fruntea şi acum eram pe jumătate orb. Monstrul se mişca sacadat, cu o violenţă tot mai mare, ca şi cum toţi diavolii din infern s-ar fi pus pe ţopăit pe mine, într-un vârtej de mârâituri şi hohote smintite. Îmi căuta gâtul, urca de-a lungul torsului, îi simţeam răsuflarea fierbinte de carnasier, îi ghiceam smalţul dinţilor. Mai mult de spaimă decât din cine ştie ce

strategie m-am azvârlit în spate, așa că în loc să îmi sfâșie beregata, maxilarele bestiei au clămpănit în gol, cu un fel de scrâșnet dezamăgit.

De data asta am avut noroc, dar zarurile erau aruncate, eram tot trântit pe spate, imobilizat sub greutatea animalului care se cocoțase pe pieptul meu, și am știut că urmează să mor, așa, sfârtecat și plin de sânge, în pragul casei. Deja nu mai puteam respira, plămânii îmi erau striviți de greutatea animalului. Printre lacrimile și sângele care îmi acopereau ochii am zărit o strălucire roșie, un ochi fix, fără pleoapă, o pupilă îngustă cât un vârf de ac într-o mare de jăratic. Monstrul guița de plăcere, ca și cum și-ar fi savurat victoria, și am simțit cum masa întunecată tresare, de parcă își aduna toată energia pentru nimicirea mea. Am închis ochii.

Am simțit un fel de șoc înfundat, iar apăsarea de pe pieptul meu a slăbit, apoi a dispărut cu totul. Mă străduiam să văd ce se întâmplă, dar valul de aer care mi-a inundat brusc plămânii m-a amețit cu totul, simțeam cum mă cufund într-un binefăcător leșin. Am apucat doar să zăresc o masă enormă, ca un bloc de stâncă, care întindea spre mine niște mâini imense, reci și dure precum piatra, care m-au cules de pe jos și m-au ridicat, în timp ce întunericul care mă înconjura se umple de niște schelălăituri speriate. Mi s-a părut că văd un fel de fulger străpungând întunericul, decupând pe catifeaua neagră a cerului silueta franjurată a unui condor și, în delirul meu, am auzit pasărea glăsuind cu vocea lui Eduardo:

– Du-l înăuntru și întoarce-te să mă ajuți cu ăsta.

Mi-am pierdut cunoștința în brațele unui Golem de piatră, ai cărui ochi erau precum două cristale luminoase care străluceau în furtuna neașteptată care bubuia de jur împrejurul meu.

M-am trezit despuiat, cufundat cu totul într-un pârâu cristalin, care gâlgâia blând în soare. Apa rece îmi înroșise pielea striată de umbrele florilor care împodobeau malurile. Alături de mine, pe mal, stătea ghemuitt Eduardo, fumând o pipă parfumată. Pe focul de lemne din fața lui, un ceainic din cositor șuiera vesel. Când m-am ridicat în capul oaselor din apă, bătrânul mi-a zis încetișor:

– Nu spune nimic și ascultă-mă bine. E foarte important. Ai ieșit din casă, nu m-ai crezut când ți-am spus că e foarte periculos pentru tine și uite ce s-a întâmplat.

– Eu...

– Taci! Mare noroc ai avut! Eram cu Mezcalito, el m-a reținut mai mult și tot el a simțit pericolul și ne-a trimis încoace. Vrea să te vadă curând. Până atunci, va trebui să te purifici și să îți recapeți forțele. Vei rămâne cu cicatrice adânci după atacul ăsta, tare mă tem că, în ciuda îngrijirilor mele, nu ai să mai fii niciodată întreg...

Am aruncat o privire rapidă spre trupul meu, să verific dacă toate membrele erau la locul lor.

– Lasă apa să te curețe și bea această tizană. Și nu scoate o vorbă, cuvintele tale ar putea fi auzite și de

alții, în afară de noi doi, iar asta îi i-ar aduce încoace mai sigur decât mirosul sângelui tău.

Trebuie să fi fost zece, unsprezece dimineața și, cu toată dogoarea soarelui, apa era foarte rece – fără îndoială, era unul dintre acele pârâiașe repezi, care își aveau izvorul în piscurile înzăpezite. Ori de câte ori încercam să îmi scot ba o mână, ba un picior sau un genunchi ca să le expun direct mângâierii luminii, Eduardo îmi arunca o privire neagră care mă vâra la loc în apă și mă făcea să mai beau puțin din tizana lui clocotită. Ceaiul de maté – dacă asta o fi fost – îmi furniza, încetul cu încetul, o căldură atât de plăcută, pe care o simțeam iradiindu-mi din stomac sau, mai precis, dintr-un punct anume situat deasupra ombilicului. Cam după o oră, Eduardo s-a ridicat și s-a depărtat puțin de mal. M-a strigat și m-a chemat la el.

M-am ridicat fără să mă gândesc prea mult și am făcut câțiva pași în direcția lui. Mă aștepta lângă un bolovan mare, rotund, a cărui suprafață erodată semăna cu o plasă de pescuit. Se uita cum înaintez spre el, cu un zâmbet larg întipărit pe obrazul ridat.

– Dar... merg! Eduardo, merg!

– Taci, Matthias, te implor, suntem în pericol aici, nu mai scoate un sunet până nu îți spun eu!

– ...

– Doar ți-am zis că în câteva zile ai să mergi, poate chiar mai bine decât înainte... Poți să ai încredere în mine, Matthias, nu-ți vreau răul. Acum suie-te pe bolovan și privește în jur. Răsucește-te încet, până ce zărești ceva... Ceva care să îți dea o stare de bine,

ca o persoană iubită... În clipa aia să te oprești și să privești fix în direcția aceea.

M-am cățărat pe bolovanul galben, care oferea puțină căldură picioarelor mele înghețate și rănite. Stăteam cocoțat acolo așa, gol ca o sticlă, și mă uitam în zare. Am tot căutat ceva care să îmi capteze atenția, dar zadarnic. Mica vale în care curgea pârâul era străjuită de faleze din marmură, înalte de aproape douăzeci de metri. Deasupra acestora probabil că era un podiș asemănător cu cel pe care-l străbătusem cu câteva săptămâni în urmă. Râul părea a se lărgi în amonte, ba chiar am avut impresia că pe direcția aceea se forma un mic lac. Auzeam ciripitul păsărilor și chiar am început să discern rațele sălbatice. Mă străduiam să simt ceva aparte, dar nu îmi trecea nimic prin minte, cu excepția faptului că trebuia să îmi înfrânez curiozitatea față de tot felul de animăluțe, având în vedere neplăcerile pe care le antrena. Am continuat să mă răsucesc încet, cercetând cu atenție în toate direcțiile.

În răstimpul ăsta, Eduardo a scos din desagă niște ramuri uscate, pe care s-a dus să le perpelească puțin în foc. Apoi a început să sufle asupra lor, lăsându-le să ardă mocnit, precum bețișoarele de tămâie. Vântul purta până la mine mirosul lor parfumat, cu iz de lămâie, în volute largi, care se făceau și se desfăceau în aerul cald. Privirea mea urmărea volutele de fum, și dintr-odată am văzut o strălucire verde, aproape fluorescentă, care venea dintr-un cotlon al falezei, cam la două sute de metri distanță. Încercam să pricep despre ce era vorba și, cu cât îmi fixam mai mult

privirea în direcția aceea, cu atât mi se părea că aud mai bine o voce șoptită, care mă chema. Eram intrigat și am fost cât pe ce să mă dau jos de pe bolovan să mă duc să văd ce se întâmplă acolo, dar mi-am amintit de cuvintele lui Eduardo, așa că am rămas încremenit în direcția licăririi verzi.

Eduardo zâmbește și pune ramurile fumegânde pe bolovan, între picioarele mele. Fumul se ridică de-a lungul gleznelor, ca niște șerpi vaporoși care se încolăcesc în carnea mea. Era ca și cum o mână ușoară și aeriană de fantomă m-ar mângâia pe coapse, oferindu-mi o plăcere extrem de senzuală. Penisul mi-a zvâcnit într-un început de erecție, fumul îmi mângâia acum fesele, urca șerpuind pe piept, mameloanele mi s-au întărit de plăcere. Mă cabrasem ca un măgar, încremenit în direcția luminii verzi. Acum fumul îmi aluneca pe gât, îmi pătrundea în gură, în nări, în urechi, fără a mă irita sau a mă face să tușesc. Mă aflam ca într-un fel de ceață luminoasă, lumea din jurul meu s-a evaporat, nu a mai rămas decât pata verde din depărtare, prietenoasă, binevoitoare.

În urechi m-a răsunat o voce, un glăscior zglobiu, ca al unui copil. De parcă ar fi fost un clinchet de clopoțel în bătaia vântului:

– Nu îți aduci aminte de mine? Totuși, ne-am întâlnit...

– Cine ești? Nu te văd!

– Haide, haide, mă vezi foarte bine...

– Ești în lumina verde?

– Mă poți vedea... la fel cum mă poți auzi...

– Ești... Mezcalito?

– Ne mai vedem diseară, Matthias.

Fumul a dispărut, iar eu m-am trezit cocoțat pe bolovanul meu, sub razele soarelui. Eduardo mă privea fix, zâmbind.

– L-ai *văzut*, nu?

Nu știam cum să interpretez întrebarea asta, mi se părea că are un înțeles aparte, care îmi scapă. Am făcut semn din cap că nu, zâmbind tâmp și străduindu-mă să mimez că habar n-aveam ce și dacă s-a întâmplat ceva...

– Vorbim acasă, acum trebuie să ștergem urmele trecerii noastre. Du-te și sapă cu mâinile tale o groapă în pământul reavăn de pe malul râului. Să pui în ea cenușa frunzelor și ramurilor cu care am făcut foc, apoi astup-o și camufleaz-o. Să pui mâna și să speli și bolovanul. Și îmbracă-te, uită-te și tu ce nerușinat arăți!

A izbucnit în râs și, pe lângă el, am început să chicotesc și eu. La puțin timp după aceea am părăsit locul, ștergând cu un mănunchi de ramuri până și urmele pașilor noștri în țărână. Eduardo mergea cu o agilitate și o viteză uimitoare și nu de puține ori îmi era greu să țin pasul cu el. Am sosit la colibă cam într-o oră, pe când soarele începuse să alunece în spatele vulcanilor. Odată ajunși acolo, ne-am instalat afară, pe un fel de esplanadă străjuită de pietricele albe, pe care nu o observasem până atunci. Eduardo s-a ghemuit, și-a scos pipa și și-a aprins-o cu lăcomie.

– Acum poți vorbi, aici suntem în siguranță.

– Eduardo, ce s-a întâmplat de fapt? Am senzația că, de la accident încoace, tot visez cu ochii deschiși... Monstrul de ieri-seară, lupta din fața casei, lumina verde de adineauri... Picioarele mele...

– Pui niște întrebări tare caraghioase pentru un om care cunoaște răspunsurile! Nu știu din ce motiv vrei mereu să mă faci să spun ceea ce vrei să auzi...

– Nu, nu-i vorba despre asta, numai că nu înțeleg ce am văzut, mă gândesc să nu fi avut halucinații...

– Cu toate astea, de întrebat, tot mă întrebi... Doar vezi, ca și mine, ce cicatrice ai pe picioare, ce urme de gheare pe tot corpul... Și astea or fi tot halucinații?

– Dar, Eduardo, dacă nu am visat, atunci, cine ești tu? Și cine sau ce sunt toate făpturile stranii care mă atacă, mă ajută sau îmi vorbesc? Poate pur și simplu nu sunt pregătit să înțeleg ceea ce văd!

– În sfârșit, spui și tu ceva de bun-simț. Dar înainte de a-ți răspunde, va trebui să te întreb și eu ceva. (Suflă un rotocol mare de fum în direcția mea, care mă învăluie, încolcindu-se.) Poți să îmi povestești cum ai căzut și ce s-a întâmplat după aceea?

– Dar mi-ai pus de o sută de ori întrebarea asta! Nu îmi amintesc, doar șinșila, hăul ascuns de tufișuri, panta canionului, faptul că am vrut să țip...

Dar pe măsură ce vorbeam, duhul meu plutea printre volutele de fum, ca mai adineauri, pe bolovanul galben, iar în minte mi se aglomerau frânturi de imagini. Picioarele mi-au tresărit brusc, de parcă aș fi retrăit brusca pierdere de echilibru care mi-a provocat căderea în gol, m-am simțit prăvălindu-mă cu

capul înainte în canion, înspăimântat de panta pe care mă rostogoleam. Am revăzut mărăcinișul și cactușii care mi-au sfâșiat carnea în cădere, am simțit rucsacul care mi s-a desfăcut din spinare și mi-a alunecat dedesubtul capului, am simțit primul șoc pe pietre, amortizat de propria mea greutate, săream ca un hopa-mitică, deasupra mea era când cerul, când pământul, știam că am să mă zdrobesc în fundul văii... Ca într-o secvență filmată cu încetinitorul, în fundul canionului am văzut lumina aceea verde, un far la fel de blând și de delicat precum un câmp cu mlădițe de orez sub primele raze ale dimineții, iar lumina a venit spre mine, m-a cuprins cu tentaculele ei imateriale, mi-a vorbit într-un clinchet de clopoței: „Uită-te pe unde mergi, Matthias, avem nevoie de tine. Crezi că întâmplător ai ajuns aici?"

Căderea mea a fost frânată în aerul nimbat al luminii fosforescente și, când m-am prăbușit pe solul pietros, câteva zeci de metri mai jos, a fost ca și cum aș fi căzut pe o saltea verde, tare și gata, prin nu știu ce minune impactul fatal a fost amortizat. Pârâiturile oaselor mele m-au făcut să urlu de durere, apoi am zărit petele de sânge înflorind pe stofa pantalonilor. Mi-am întors obrazul în țărână, am închis ochii, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost un petic de pământ acoperit cu niște plante pitice, netede și simetrice, un soi de cactuși fără spini, ca o familie de frați mărunței, de un verde cald, cu frunze catifelate. Căzusem pe o colonie de *Lophophora Williamsii,* cactus aparte, care mai este numit și *mescalină.*

La câtva timp după aceea, am ieșit din starea de inconștiență, când niște mâini uriașe, reci, m-au cules de jos. Creatura care mă ducea cu o infinită blândețe semăna cu un morman de pietre, era un uriaș telu-ric cu ochi de cuarț, condus de un bătrân cu fața smo-chinită, care mormăia ceva în spaniolă, cu ochii închiși. Același Golem din piatră care m-a salvat și de monstrul din ajun.

Vocea duioasă a lui Eduardo m-a scos din reverie:

– Vezi că știi ce s-a întâmplat! Nu înțeleg de ce ai refuzat să îți amintești! A cam venit vremea ca spiritul tău să funcționeze cum trebuie, Matthias, Mezcalito are nevoie de tine...

DEZBINĂRILE PUTERII

7

Port-au-Prince, Haiti, februarie 2003

Când s-a deschis carlinga avionului American Airlines, asupra bărbatului a năvălit un val de căldură umedă. S-a oprit scârbit pe pasarela rulantă în capătul căreia gudronul tremura în aerul dens. A coborât încet pe scară, fără a băga în seamă palmierii indolenți care înconjurau aeroportul. Când a ajuns la vamă, organismul i se obișnuise deja cu fierbințeala înconjurătoare, un vechi reflex reptilian care data din vremea antrenamentelor paramilitare din America Centrală. S-a dus glonț la ghișeu, să se informeze unde se află mașina pe care a închiriat-o, a aruncat o privire înghețată spre manifestările afective gălăgioase ale familiilor care se reuneau cu ocazia carnavalului. A schițat un zâmbet discret la gândul unei nopți petrecute în Alabama, ochii acelor negri mititei cărora le-a scos cagulele și în care a văzut cruci în flăcări. Ce mai, o seară de pomină, nostimă ca o petrecere la iarbă verde cu prietenii. Când vedea toată marea de oameni care

coborau din avion, curve, dealeri, codoși, muncitori și șoferi de taxi, toată adunătura asta de jeguri care împuțeau America și care, iată, se întorceau periodic acasă să se dea barosani, simțea că i se întorc mațele pe dos.

Avea patru zile la dispoziție, nici una în plus, ca s-o găsească pe vrăjitoarea voodoo, ținând seama că avea o întâlnire fixată la L.A., dar ar trebui să fie suficient, mai ales că, imediat ce ieșea din viesparul aeroportului și din Port-au-Prince, în țara asta nu mai erau decât câmpuri imense, pustii ca niște gropi de gunoi. Putea să parieze că dărăpănătura vrăjitoarei era plasată mai spre marginea satului, cocoțată pe vreun delușor, iar când va întreba unde o poate găsi, puștii se vor uita instinctiv în direcția cea bună, apoi vor face semn din cap că nu.

Avea impresia că a pornit într-o expediție punitivă prin ghetourile negre din Bay Area, dar, în același timp, dat fiind tracul care punea stăpânire pe el odată cu căldura amiezii, era mai curând o atmosferă de safari. Prima etapă, echipamentul. Ăsta era vital. A găsit fără probleme un magazin de unde a cumpărat un revolver, o mică minunăție de tehnologie est-germană, de la un bătrân Tonton Macoute[1]. Partea din spate a magazinului era înțesată de arme de tot felul, nimic uimitor, de altminteri, căci bandele armate se făceau și se desfăceau cu o viteză uluitoare în umbra puterii,

[1] Numele Miliției de Voluntari a Securității Naționale, forță paramilitară haitiană întemeiată în 1959, aflată sub directa conducere a lui „Papa Doc", François Duvalier (n. tr.).

reclamându-și suma de bani obținuți din vânzarea de droguri și corupție. Și-a luat și un cuțit zdravăn de vânătoare, cu lama de douăzeci și doi de centimetri, foarte bine ascuțită și zimțată, nimic mai potrivit pentru a te ocupa de o muierușcă, da, va profita cât va putea de contactul fizic.

Conducea spre sud, spre Jacmel, apoi a cotit-o spre vest, până la golful Petit-Goâve. Dacă gemenii nu au mințit, aici o va găsi pe vrăjitoare și, având în vedere circumstanțele, era puțin probabil ca băieții să-i fi turnat gogoși. A zâmbit din nou, de data asta mai deschis, cu gândul la interogatoriu. Trebuia să admită că momentul l-a cam excitat, toate poveștile astea despre conexiuni mentale nu erau chiar porcării. La un moment dat, gemenii erau atât de bine sincronizați, că a trebuit să-i taie limba unuia ca să fie sigur că celălalt e cel care vorbește. Mișto, chiar mișto.

Își plimbă calm ochii cenușii peste micul golf de nisip, peste bărcile pescărești cu pânzele strânse, alunecă apoi spre cătunul înghesuit la poalele unei coline acoperite de verdeață. Nu se grăbea, avea vreme să se familiarizeze pe îndelete cu peisajul. La șase ore de la decolarea din New York, era în dispozitiv și perfect operațional.

Lui Jeannette îi era foame. Dacă ar fi fost în corpul ei fizic, acum ar fi fost la pământ, leșinată, pe punctul de a-și da ultima suflare. A auzit ea câte ceva despre amputații care urlă din cauza durerilor insuportabile ale membrelor dispărute și care nu izbutesc să

se adapteze. Oamenii de felul ăsta de obicei se sinucid, căci în urechile lor răsună la nesfârșit zgomote ciudate, pe care doar ei le pot auzi, care le parazitează rețelele nervoase, halucinații auditive care îi împiedică să muncească, să doarmă, să trăiască. Ea însăși se afla în această situație, chiar dacă știința medicală habar nu avea de existența ei: stomacul său invizibil urla de foame. Aproape că nu mai era în stare să se gândească la altceva.

Din seara precedentă a rămas lipită de Crupier, din clipa în care i-a spionat conversația telefonică. Știa că acest bărbat i-a urzit asasinatul – în sfârșit, dispariția, doar nu era încă moartă... După ce spiritul ei a reînceput să funcționeze cât de cât normal, l-a recunoscut în el pe bărbatul din fosta biserică, cel care îi fotografiase trupul otrăvit, bărbatul care a declanșat explozia și a condamnat-o astfel la această stare stranie. L-a urmărit cu ușurință, era suficient să se gândească la locul în care dorea să ajungă și gata, înainta.

O bună bucată de vreme bărbatul s-a plimbat pe țărm, apoi a luat un taxi și a coborât spre SoHo. După un moment de ezitare, Jeannette a urcat cu el în taxi. Habar nu avea dacă el o putea vedea într-un fel sau altul, dar și-a asumat riscul. Și astfel a avut confirmarea că era invizibilă. Și-a continuat drumul pe jos până la un imobil din Canal Street, dar nu a fost suficient de rapidă ca să intre odată cu el în clădire. Ușa s-a închis și, în ciuda tuturor poveștilor cu fantome pe care le-a citit, nu a putut să treacă prin ea.

A dat de câteva ori târcoale imobilului, descumpănită. A zburat din fereastră în fereastră, sperând să găsească o deschizătură pe undeva. Bărbatul cu ochi gri a spus că va pleca în Haiti, ca să șteargă urmele. În mod cert la Tullia se referea, doar Tullia era singura care putea face legătura între dispariția lui Jeannette – care va ține prima pagină a ziarelor câteva zile bune, doar Jeannette era o celebritate – și incendiul din *humfô* lui Zébédée. Nu, cu niciun chip bărbatul ăsta nu trebuia să o omoare pe Tullia. Căci Tullia era singura ei speranță de a regăsi o formă cât de cât normală și, chiar dacă preoteasa și-a bătut joc de ea cu transele ei voodoo, sigur avea niște puteri speciale. Va ști ea ce să facă. Sau va fi cunoscând pe cineva care se pricepe. Va trebui să o găsească pe Tullia înaintea bărbatului, să-i vorbească sau să intre cumva în contact cu ea, o să vadă la fața locului, o să găsească atunci o modalitate.

La o fereastră s-a aprins lumina. S-a năpustit într-acolo. Era individul cu ochi cenușii, care trăgea un stor sau punea o cuvertură în geam. Jeannette a examinat ferestrele învecinate, închise toate, dar în dreptul bucătăriei a dat peste una dintre gurile de aerisire căreia îi căzuse ventilatorul din plastic. A intrat pe acolo. Ar fi trebuit să își dea seama, era mică de tot, suficient de mică pentru a se strecura pe sub o ușă sau printr-o gaură de cheie, da, va trebui să încerce. A înaintat spre ușa întredeschisă, spre lumină. A vrut să țipe, dar nu a izbutit.

Bărbatul era în picioare, tocmai își punea niște mănuși chirurgicale, în fața lui erau două scaune de care erau legați cei pe care Tullia îi numea *marassa*, gemenii. Se uitau la el cu ochi plini de ură, cu fețele lor frumoase deformate și tumefiate. Pieptul le era acoperit de arsuri de țigară și mici crestături însângerate. Pesemne că i-a torturat înainte de a veni la Zébédée. La picioarele tipului se căsca o valiză metalică, plină de instrumente chirurgicale și obiecte a căror utilitate nu o cunoștea, dar a căror finalitate o putea lesne bănui.

– Ei, acum am tot timpul din lume, vreau să-mi petrec noaptea cu voi, băieți... Așa că vă întreb încă o dată: unde o pot găsi pe târfa aia de verișoară a voastră?

Gemenii s-au privit cu coada ochiului. Aveau în jur de douăzeci de ani și semănau ca două picături de apă. Jeannette a înțeles că nu vor vorbi. A priceput și bărbatul, căci a scos din valiză niște tije lungi din oțel, răsucite ca niște tirbușoane. A înfipt una cu brutalitate în fratele din dreapta, mai întâi în mușchii brațelor și picioarelor, apoi în palme, de parcă ar fi vrut să îl crucifice. Tânărul se zvârcolea de durere, obrazul i se deformase de suferință, geamănul din stânga lui se zvârcolea și el, ca și cum ar fi îndurat aceeași durere. Gemete înfundate urcau stereo din cele două trupuri contorsionate.

Jeannette cea fără de trup nu putea închide ochii, nu își putea astupa urechile, nu putea evita duhoarea înțepătoare de sânge și carne arsă care umplea camera,

nu putea nici să urle, nici să plângă. Ar fi trebuit să meargă mai departe, cât mai departe, ca să nu fie nevoită acum să îndure toate astea, numai că nu îndrăznea să plece, de teamă să nu piardă urma asasinului – și pe cea a Tulliei.

– Acum sunt în dubiu, copilași... Ce să fac, să continui la fel, în speranța că celălalt va vorbi, sau să alternez, ca să știți amândoi ce simte, de fapt, celălalt? Ala, bala, portocala... Ei, haideți, să rămânem deocamdată la același...

O oră mai târziu, bărbatul aflase că Tullia oficia la Petit-Goâve, la vreo cincizeci de kilometri sud-vest de Porte-au-Prince. A înfipt apoi câte un tirbușon din oțel în stomacul fiecăruia dintre gemeni, zgomotul a explodat în spiritul lui Jeannette, un zgomot de aspirare organică, de fâșâit metalic, de urlet înfundat de căluș, un zgomot care va rămâne în ea pe vecie.

– Prea mult timp am pierdut, acum vă va trebui și vouă cam tot pe atât ca să muriți. Dar o să vă doară al naibii, stomacul se va goli încet, digerându-vă mațele. Contați pe mine, îi voi povesti în amănunt verișoarei voastre cum v-ați dat duhul, înainte de a o despica și pe ea, firește. *Adios,* gemeni.

Jeannette avea o empatie totală față de gemeni, ca și cum acel *ménage à trois* din timpul ceremoniilor voodoo ar fi creat între ei o legătură indestructibulă. Într-un anume fel, îi însoțea în moarte, poate pentru că o luase ea însăși pe acest drum, cu atât de puțină vreme în urmă, poate pentru că ea însăși era acum pe jumătate moartă. În tăcere, le-a jurat gemenilor în

agonie că îl va ucide pe acest bărbat, că îl va face să sufere îndelung, cu gândul la ei.

L-a urmat pe asasin într-o cameră de hotel de mâna a treia, JFK – apoi a trecut ca o floare de zonele de securitate și iat-o urcată în avionul care se îndrepta spre Haiti. După aceea s-a întrebat dacă nu cumva nu ar putea dormi, dar nu era deloc obosită, nu avea niciun sens somnul în noua ei stare.

Acum, în mașina de la marginea plajei, la o răsuflare distanță de ucigaș, Jeannette era excitată. Se afla, probabil, la un kilometru de Tullia și se străduia din răsputeri să pună la punct o strategie.

Numai că murea de foame și îi era cumplit de greu să se gândească la altceva. O foame devoratoare, pe care probabil nu și-o va putea potoli niciodată.

La fel era însă și setea ei de răzbunare.

Nici nu a ajuns bine în Haiti, că Tulliei au și început să i se pară insuportabile căldura și umiditatea. Poate pentru că îmbătrânise – trecuse de patruzeci de ani – și i se părea că organismul ei a uitat de clima tropicelor și a rămas reglat după anotimpurile newyorkeze. Se întorcea cu regularitate la Petit-Goâve pentru două, trei săptămâni, iar sosirea era tot mai grea, de fiecare dată. Coliba ei, cu acoperișul din de palmier, asemenea tuturor locuințelor din sat, se afla ceva mai deoparte, sus, pe colină, despărțită de câmpul de trestie prin cei doi arbori fuma imenși. În lipsa ei, de casă și de grădina de ierburi aveau grijă țăranii care nu îi puteau plăti serviciile cu bani peșin. De fiecare dată

își regăsea cu teamă confortul sumar, dar, cu toate acestea, refuza să își uite originile și pentru nimic în lume nu ar fi renunțat la o astfel de călătorie. Și ori de câte ori trebuia să se întoarcă la New York avea o strângere de inimă.

Ziua următoare era prima a carnavalului, duminica de dinaintea Lăsatei Secului. Nu mai avea de pregătit decât câteva *kimbois,* filtre de iubire și loțiuni de înfrumusețare destinate tinerelor seducătoare care doreau să își găsească un soț sau să recâștige fidelitatea celui pe care deja îl aveau, în zilele nebune ale apropiatei sărbători. Nu va fi nicio ceremonie voodoo în această seară, următoarea va avea loc miercuri seară, când imensa siluetă burlescă a lui Vaval[1] va fi arsă, iar diavolițele și preafericitele bocitoare, toate învești mântate în alb și negru, îl vor însoți la rug. Pentru ritualuri, Miercurea Cenușii era o zi importantă și marca începutul unei perioade de activitate nocturnă intensă, care se va întinde până la Paște.

Pe la jumătatea acestei după-amiezi cerul căpătase o tentă ușor rozalie și nu avea nici urmă de nor. Alizeele erau potolite, dar absența desăvârșită a mișcării în frunzele palmierilor sau de pe plantațiile de trestie de zahăr avea ceva înfricoșător. În volieră, porumbeii albi erau stană de piatră – va trebui să comande alții, altminteri risca să se trezească fără material suficient miercuri seară. Marea era perfect netedă, până și în golful ce separa insula de imensa vecină cubaneză, de

[1] Păpușă uriașă din hârtie, care simbolizează carnavalul (n. tr.).

obicei agitat, era acum liniștit. În depărtare, nici măcar barierele de corali nu mai făceau marea să fiarbă și probabil că la asfințit golful va deveni o imensă bucată de tablă stacojie, în care soarele se va profila ca o halcă portocalie, fluorescentă.

În leagănul ei din lemn, Tullia decupa cu grijă bucăți de pânză colorată în care va pune ingredientele necesare vrăjilor ei. Majoritatea vor conține doar câteva ierburi, grăunțe sau semințe uscate, o lumânare din sulf, o frânghie înnodată într-un fel ori altul, eventual și o sticluță cu apă sfințită sau o imagine sacră. Altele, mai sofisticate, dar și mai puternice, vor conține și insecte moarte, oase, inimi sau ficați de animale, dinți sau păr de om. Sau chiar mai mult decât atât.

Spre ea fugea un puști, gâfâind după ce se cățărase pe panta abruptă.

– Tullia, Tullia, ai un mesaj urgent, trebuie să vii la poștă!

– Bine, bine, Faustin. Ia uită-te la tine, ai gonit ceva ca să vii să mă anunți...

– Încă nu mi-am terminat ținuta de carnaval pentru mâine...

– Ține, bea puțină limonadă, ca să-ți dea putere![1]

– Ai, ai... Mama mi-a spus să nu beau nimic de la tine, Tullia, că e periculos...

---

[1] Unii consideră că termenul *kimbois* ar fi o deformare a lui *Tiens, bois!* – „Ține, bea!" – poruncă pe care vrăjitorul i-o dă consultantului (sau victimei), în momentul în care îi oferă poțiunea magică (n. a.).

– Haide, Faustin, maică-ta cunoaște mai bine decât mine câteva dintre poțiunile mele, he, he...

– Ha, ha, ha, da, am văzut-o și eu meșterindu-le când tata era plecat!

– Hai, bea, e proaspătă! După aceea, poți să îmi ții de urât și să cobori cu mine la poștă, dacă vrei.

– Mulțam, don'șoară Tullia.

Ajungând în sat, cu Faustin lângă ea, dădu nas în nas cu o șleahtă de adolescenți pe picioroange, care se antrenau pentru defilările din următoarele zile, *moko zombis*, cum erau numiți, și care dansau prin mulțime scoțând strigăte ascuțite de la înălțimea cataligelor, rivalizând cu așa-numiții *mas lan mo*[1], înveliți în cearceafuri albe sau negre pe care erau pictate schelete grosolane. Pregătirile curgeau firesc, Carnavalul 2003 va fi sigur o reușită care, după Miercurea Cenușii, va cufunda insula în letargie pentru o săptămână întreagă.

Lui Tullia îi îngheță brusc zâmbetul pe buze și îl expedie precipitată pe Faustin. Înalță privirea spre un cotlon al uliței, înspre o dărăpănătură din lemn și tablă asemenea tuturor celorlalte și murmură stins, ca pentru sine:

– Pe fustele lui Ezili... Ce cauți acolo, Jeannette?

Crupierul nu a dorit să se arate în sat de teamă ca nu cumva vestea prezenței unui alb în cătun să nu ajungă prea repede la urechile vrăjitoarei voodoo.

[1] Măști de mort (n. a.).

A preferat să rămână discret în mașină, ceva mai la distanță, la umbra unui pâlc de arbori exotici, cu flori roșii. Va profita de relativa răcoare a serii pentru a pune câteva întrebări trecătorilor și se va duce peste vrăjitoare în timpul nopții. Cu puțin noroc, va fi în State poimâine seară.

După ce umbrele s-au alungit, s-a dus să dea târcoale prin centrul satului, cu aparatul de fotografiat pe umăr. Oamenii își serveau gustarea pe verandă, bătrânii discutau aprins din fotoliile lor balansoar, vreo câțiva erau deja ciupiți de romul local de cel puțin șaizeci de grade, ce mai, era clar că sărbătoarea a început încă din ajun. S-a prefăcut că face câteva fotografii, apoi s-a îndreptat spre promenadă, unde câteva cupluri de adolescenți se plimbau pe sub copaci. S-a așezat pe o bârnă și s-a pus pe așteptat. Nu pentru multă vreme, căci imediat s-a și înființat un puști:

– Salut, domnul! Vorbești franceza? Americana?

– Îhî, americana.

– Ai nevoie de un ghid ca să vizitezi satul?

– Nu, nu cred, puștiule...

– Da' ești american... Te-ai putea rătăci sau ai putea avea necazuri...

– Eh, sunt obișnuit cu de-astea... Dar ai putea totuși să faci ceva pentru mine, mă, ăsta micu'. Am venit să o văd pe Tullia. O cunoști?

– Tullia?

– Da, Tullia Dubois, doar aici locuiește, nu? Un prieten din New York mi-a zis că e tare. Unde aș putea s-o găsesc?

– Zece dolari, domnu', și îți vând pontul.

– Cam mult pentru o simplă îndrumare, prietene. Ia zi, după aia mă conduci la ea?

– Nu, eu nu urc acolo, mie mi-e frică de ea.

– Uite, cinci dolari... Spune, unde stă Tullia?

– Păi, urci pe colea, pe lângă școală. Exact în fața ta ai să vezi arborii fuma. E ultima casă. Da' nu a ajuns încă acasă, că doar adineauri a plecat de la poștă.

– OK, am priceput. Salutare, puștiule.

– La revedere, domnu' Americanu'. Nu uita să te deghizezi mâine, altminteri n-o să te vedem decât pe tine, ha, ha, ha!

Bărbatul zâmbi mecanic – își amintise de negroteii mititei din Alabama, mai ales de unul care s-a cufurit pe el când a auzit coloana vertebrală a prietenului său trosnind. Cert e că nu au făcut de două ori aceeași prostie, așa că pentru al doilea, în loc să pună scara, l-au ridicat direct în copac cu sfoara înnodată, e drept că a durat ceva mai mult, dar a fost mai mișto, tipul chiar avea simțul ritmului, merita să îl vezi cum dă frenetic din picioare sufocându-se lent sub strânsoarea nodului mobil. Probabil că sub măștile imense ale Klanului trebuie să se fi ascuns și vreo două gagici, că le-a auzit pufnind la vederea dansului negroteiului. Cu siguranță, pentru ele a fost o seară pe cinste.

Se uita după puștiul care se îndepărta fluturând bancnota verde. Micul escroc l-a tras în piept, dar era capabil să se controleze, nu era momentul să facă vreo tâmpenie. Va trebui să se concentreze asupra

vrăjitoarei. Cocioaba era destul de izolată, se va și putea distra puțin. S-a suit din nou în mașină și a hotărât să aștepte miezul nopții. A tras chiar și un pui de somn, dar și-a pus cuțitul de vânătoare la îndemână, nu de alta, dar nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

Când urca pe uliță, pe lângă școală, era perfect treaz, o siluetă neagră, tăcută, care abia se zărea în întuneric – iluminatul public se limita la un singur felinar în centrul satului.

Douăzeci de minute mai târziu coliba Tulliei i-a apărut în față, sub razele lunii. Drumul se termina în vârful colinei, unde se lărgea, transformându-se într-o mică piață pătrată, acoperită de pietriș, în fața porții. Se opri o secundă: scârțâitul pietricelelor și luminozitatea albă a solului îi făceau apropierea mai puțin discretă decât și-ar fi dorit. Hotărî să aștepte puțin în câmpul de trestie de zahăr care se întindea pe partea stângă. Când o porni iar la drum, simți că a zdrobit ceva sub talpă. Călcase pe un săculeț colorat, dintr-un fel de mătase, care s-a desfăcut la gură, revărsându-și conținutul: rădăcini, o pudră albă – sare, fără doar și poate – și un craniu de șarpe sau de rozătoare, care a trosnit sec în noapte. A tras o înjurătură în sinea lui. Câțiva licurici au țâșnit prin iarba din față, aruncând o lumină fosforescentă, ca niște avioane minuscule care decolează în noapte.

O adiere ușoară a adus un freamăt pe plantația de trestie de zahăr, ale cărei frunze deschise la culoare au prins a se freca unele de altele în penumbră, siluete înalte, fragile și deșirate, în imediata lui apropiere,

pe partea stângă. Trestiile îi aminteau de câmpurile cu porumb ale copilăriei și nu se putu împiedica să se gândească la acea perioadă într-o stare de enervare crescândă, în ciuda tuturor antrenamentelor sale ulterioare. Urâte amintiri! O formă neagră s-a strecurat pe lângă picioarele lui cu un fâșâit de solzi, șuierându-și nemulțumirea. A încremenit pe loc cu picioru-n aer, dar trigonocefalul nu a atacat. Un strop de sudoare perla fruntea ucigașului, sclipind la lumina stelelor. A căzut în iarbă, mic diamant tăcut. Mai avea doar câțiva metri până la casă.

Încăperea principală era un adevărat bazar de bibelouri de prost-gust, pe teme religioase, o adevărată prăvălie de vechituri, garderoba unei Barbie smintite care se va fi îmbrăcat odinioară la Emmaüs. Se aflau acolo vreo douăzeci de altare mici pentru fiecare divinitate, pline de ofrande atent selecționate în funcție de culoare și acoperite cu tot felul de țesături bătute cu bănuți. Într-un colț al camerei, văruit în întregime în alb, era o vană plină cu apă închinată lui Damballah-Wèddo[1], zeul-șarpe, în care se reflectau stelele, iar alături – o sticlă cu lapte în care pluteau niște chestii negre. Pe pereți, spânzurate de niște agățători, ca în sălile de clasă de odinioară, atârnau atributele pe care fidelii le foloseau când erau posedați de zei, în

[1] Una dintre cele mai importante zeități în voodoo, considerat, alături de soția lui, Ayida Wèddo, tatăl tuturor celorlalte spirite, părinte al creației; este îndeobște reprezentat sub formă de șarpe (n. tr.).

timpul ceremoniilor: cârpele și pipa bătrânului Legba, Stăpânul Răscrucilor, vaporașele sculptate și lopățelele albastre ale lui Agoué, chipiul colonial al lui Ogou, fustele cu paiete ale lui Ezili, jobenul și manșetele scrobite ale lui Baron Samedi și multe, multe altele! Toți erau acolo, așteptând să fie îmbrăcați. Bărbatul simți o tensiune indefinită plutind prin aer, ca și cum tocmai ar fi urmat să sune clopoțelul și o hoardă de plozi monstruoși urma să năvălească în cameră pentru a-și regăsi păpușile cu ochi morți și șotroanele cu desene aiurite.

Asasinul se cutremură, dar își continuă, în tăcere, cercetarea, având mare grijă ca nu cumva podeaua din lemn să îi trosnească sub tălpi. Următoarele două încăperi, ceva mai mici, erau, în mod evident, spațiul privat al vrăjitoarei. Și erau goale. Pe toți dracii, era ora trei dimineața și casa era pustie! Vaca bătrână va fi fiind pesemne în vreun cimitir, va trebui să stea să o aștepte în mijlocul talmeș-balmeșului ăstuia al ei.... A ieșit pe ușa din spate, a aruncat o privire în bucătărie și în pivniță, care erau separate de locuința principală. Goale și astea. Se pregătea să se ducă să se ascundă în cameră când, printre trestiile de zahăr, zări o luminiță care sclipea în apropierea arborilor uriași de la marginea câmpului. O lampă cu gaz.

Era acolo, lângă arborii fuma, la vreo cincizeci de metri distanță, probabil oficia o ceremonie voodoo de-a ei. Căută din priviri o cărare în câmpul de trestie, o găsi cu ușurință, o trecătoare îngustă în mijlocul tulpinilor. Zgomotul frunzelor în bătaia vântului

îi camufla măcar în parte paşii pe pământul acoperit de tije uscate şi frunze moarte. Înainta încet, ca un tigru la vânătoare într-o junglă de bambuşi. Douăzeci de metri mai încolo, cărarea se lărgea, pentru a se transforma, dintr-o parte în alta, într-un adevărat drum al calvarului, acoperit în întregime de un pat de pietricele albe, peste care era pusă o imensă cruce ruginită din fier. A continuat să meargă, a ajuns la marginea câmpului de trestie.

Stătea acolo, cu spatele la el. Silueta femeii se contura în lumina tremurătoare a felinarului agăţat de trunchiul neted al unuia dintre arborii fuma, în mijlocul săculeţelor pline cu ofrande. Era nemişcată. Lama cuţitului de vânătoare a fulgerat puternic în penumbră, dar ucigaşul a fost prea rapid pentru ca vrăjitoarea să fi avut vreme să reacţioneze. A ţâşnit înainte, a înşfăcat-o de păr cu o mână, a tras-o puţin în spate pentru a oferi gâtlejul lamei cuţitului, a dat prima lovitură, care avea menirea să facă victima neputincioasă.

Dar ceva nu mergea cum ar fi trebuit. Trupul îndesat al negresei nu a opus rezistenţa la care se aştepta, el însuşi a alunecat în gol, în loc să se fi sprijinit de ea, aşa cum prevăzuse. Abia ce i-a atins gâtul cu lama şi capul i s-a şi desprins de trup, rostogolindu-se pe pământ cu un zgomot surd. O tărtăcuţă, o nenorocită de tărtăcuţă cu o perucă în vârf. A priceput adevărul înainte ca aceasta să îşi încheie rostogolirea săltăreaţă, recăpătându-şi aplombul: a atacat o sperietoare. Şi, ce era mai rău, sperietoarea riposta cu un şuierat morocănos, revărsând spre el un val de şerpi

negri imenși, niște nenorociți de șerpi care probabil și-au aflat adăpost la căldura cârpelor, niște chestii lungi de un metru jumate, cu solzi zornăitori, cu ochi negri strălucitori, care acum se unduiau spre el, pregătiți de atac. A luat-o imediat din loc, cu inima bubuindu-i în piept, a fugit ca un nebun, s-a afundat unde a nimerit în marea de trestie de zahăr.

Dar și-a blestemat imediat zilele. Câmpul colcăia de șerpi, erau peste tot. Capetele lor plate păreau a acoperi tot solul, le simțea atacul prin bocancii de comando. A reușit să reteze cu cuțitul un cap înălțat, gata să muște, care a sărit cu un zgomot surd pe pantalonul lui. Reptilele înaintau spre el din toate părțile, era o chestiune de minute până va fi mușcat. Și, din câte reușea el să își amintească, trigonocefalele nu erau chiar cei mai inofensivi dintre șerpi. A țâșnit literalmente între trestii, încercând să pună cât mai puțin cu putință picioarele pe sol. A găsit din întâmplare drumul, a fugit în direcția casei fără a-și mai ascunde prezența. Cărarea se lărgea, drumul calvarului era acolo, gata, a scăpat cu bine și din povestea asta. Cum căuta din ochi ieșirea din câmp, un clopoțel de alarmă îi sună în cap, ceva se schimbase acolo de la trecerea lui. A scos un urlet de groază: pe crucea ruginită fusese agățată o blană de capră, o capră albă crucificată, ai cărei ochi galbeni, ciopârțiți pe verticală, îl fixau cu răceală. Pântecele animalului a fost despicat de jos în sus, iar măruntaiele, încă fumegând în răcoarea nopții, au alunecat la piciorul crucii calvarului, răspândind o duhoare dulceagă de sânge. Șerpii se amestecau

printre mațele caprei, care păreau a prinde să se miște, să alunece, meduză neagră în noapte.

În nicio fracțiune de secundă antrenamentele repetate și-au spus cuvântul, și-a venit în fire, și-a reluat goana nebună până la marginea câmpului, urmărit de șuierăturile tot mai slabe ale șerpilor. Când s-a întors, crucea calvarului nu se mai vedea și se întrebă dacă nu cumva a fost victima unei halucinații. Era imposibil ca cineva să fi putut sacrifica acolo, pe câmpul de trestie de zahăr, capra aceea albă fără ca el să audă. Cel mai probabil a visat, pesemne un șarpe i-a inoculat o doză mică de venin și acum delira. Pietricele scrâșneau sub tălpi, dar mușchii încă îi tremurau sub efectul adrenalinei, respiră adânc pentru a se liniști. Se hotărî să facă încă o dată turul casei, să vadă dacă e tot goală, apoi se va întoarce la mașină. Vrăjitoarea mai putea aștepta până mâine și plănuise să o facă să plătească scump eșecul din seara asta. S-a întors la hotelul lui din Port-au-Prince, trebuia să doarmă și să își pună la punct următorul atac.

– A acționat exact cum ai prevăzut, Tullia. Numai că a scăpat de șerpi.

– Surprinzător, cu adevărat surprinzător... Cu toate astea, Damballah-Wèdo nu are ce să-mi reproșeze. Dimpotrivă... Bazinul e mereu plin, iar la altarul lui sunt mereu ouă albe și lapte...

– A scăpat de mușcături ca prin urechile acului... dar la mijlocul câmpului șerpii au fost atrași de capră...

– Capră?

– Da, capra crucificată la mica scenă a calvarului, din mijlocul trestiilor... Excelentă idee de decorațiune gotică, Tullia, puțin a lipsit să nu urlu. Dar șerpii au fost atrași de viscerele calde ale animalului și au abandonat urmărirea.

– Îți amintești cumva culoarea caprei?

– Da, sigur, era albă, perfect albă. Dar probabil știi despre ce e vorba, nu, Tullia?

– Fata mea, nu eu am pus capra! O capră albă pentru a deturna șerpii lui Damballah! Nu, cineva ne-a dejucat capcana...

– Un *boko*?

– Un vrăjitor, da. Și încă unul care într-adevăr știe ce face, crede-mă!

– Mai bine am fugi, Tullia. Tipul nu își va rata ținta a doua oară, mai ales acum, că are și aliați.

– Hm... Ai dreptate, dar în același timp te înșeli. Sunt mai curioasă din fire, vreau să știu de ce face toate astea... De ce a vrut să te ucidă bărbatul ăsta, de ce Zébédée a trădat prietenia noastră... Și apoi, dacă fugim acum, o să mă urmărească până o să dea de mine. Și, cine știe, poate o să te găsească și pe tine...

– Tullia, ăsta nu-i un bărbat ca oricare altul, e un ucigaș, un sadic... Dacă l-ai fi văzut cu gemenii, cum... era...

– Liniștește-te, liniștește-te, Jeannette, copila mea! Aici e pe terenul meu. Și chiar dacă la New York nu îmi bat capul cine știe ce, mai am eu în desagă câteva șmecherii, ai încredere în mine...

Marinette-Lemn-Uscat[1] și slujitorii ei se dau în vânt după iezii cu două picioare[2], ha, ha, ha...

– Cum?

– Nimic, copilă, nimic, ai încredere în Tullia...

La doar câteva ceasuri de la întoarcerea la hotel, Crupierul a fost trezit de strigăte și muzică. Mulțimea veselă începuse să năvălească pe străzi, o maree omenească deghizată, colorată, care se ținea după toboșari și după remorcile pline de megafoane. Oamenii râdeau, beau, cântau, dansau. Câțiva au anticipat tradiția și s-au apucat să celebreze mai devreme căsătoriile burlești, care erau de obicei oficiate în lunea de dinaintea Lăsatei Secului: bărbații arborau cu mândrie desuuri de dantelă transparentă și peruci blonde, imense, în vreme ce femeile își pictau mustăți groase, se formau cupluri, se desfăceau, se amestecau într-o ambianță încinsă de rom și de unduiri lascive.

Alții au arborat deja costumația roșie de diavoli și se zbânțuiau, acoperiți de bucăți de oglindă și clopoței, în ritmul dansurilor *zouk* și *battucada,* care se amestecau în vacarmul infernal. Departe, în față, spre mare, enorma efigie grotescă a lui Vaval trona pe un car, iar orașul întreg, cuprins de frenezia carnavalului, îl va escorta trei zile întregi spre rugul lui funebru, trei nopți de delir, de beții, de adultere, punctate de câteva

[1] Divinitate malefică în voodoo, reprezentată sub forma unei bufnițe, considerată protectoare a vârcolacilor (n. tr.).

[2] Carne omenească (n. a.).

morți violente, fie certuri care au degenerat, fie beți călcați în picioare de mulțime sau discrete reglări de conturi.

Când a ieșit din hotel, și-a dat seama că pur și simplu nu își putea scoate mașina din parcare: o mulțime compactă bloca toate ieșirile. Înjură în barbă și își croi cu greu drum spre sud, spre Jacmel. I-a trebuit aproape o oră până ce a izbutit să ajungă într-un cartier relativ liniștit, în care se putea mișca relativ normal. Pe o străduță laterală, între două barăci, o rablă de 204 bârâia cumplit, șoferul străduindu-se din răsputeri să o convingă să demareze. S-a apropiat în tăcere, cu un zâmbet pe buze, și i-a tăiat gâtul. A azvârlit trupul care se zbătea încă într-unul din poloboacele metalice care se îngrămădeau de o parte și de alta a mașinii. După ce a șters sângele care țâșnise pe bord și pe volan, a luat-o spre Petit-Goâve.

A lăsat mașina sub arborii cu flori roșii, unde parcase și în ajun, și a luat-o imediat pe jos spre centrul satului. Pe o scenă improvizată, se zbânțuiau un grup de muzicieni. Mulțimea era formată din tineri mai mult sau mai puțin deghizați, care dansau și râdeau, se învârteau veseli în jurul unei efigii imense din carton pictat care circula de pe un umăr pe altul. În jurul pieței, mici standuri cu mâncare ofereau tuturor posibilitatea de a se remonta puțin: *cassaves*, crabi umpluți, orez verde, porțiile fiind servite pe frunze de bananier. Alcoolul curgea în valuri, bere, rom și *clairin*, punci, diverse macerate, mașinile și camioanele erau pline de navete cu cola, de recipiente învăluite într-un

abur tremurător umplute cu blocuri de gheață sparte cu dalta și cu ciocanul.

Se întreba cum o s-o găsească pe vrăjitoare în toată îmbulzeala asta. Habar nu avea cam cum arăta și, în orice caz, cu toate că avea o fotografie a Tulliei, pentru el toate negresele erau la fel, nu era capabil să le distingă. Ca și la Porte-au-Prince, mulți bărbați erau deghizați în femei și invers, ceea ce complica și mai mult vânătoarea. Încă ezita în privința căii pe care urma să o aleagă, când o mânuță i se strecură în palmă.

– Ei, domnu' Americanu', nu te-ai deghizat?

S-a prins repede, era puștiul din ajun, cel care îi arătase cum să ajungă la casa vrăjitoarei, ascuns sub un machiaj alb de cap de mort. Purta un fel de furou negru, pe care era pictat un schelet grosolan. Puștiul dansa învârtindu-se în jurul lui și scoțând urlete, chipurile ca de fantomă. Era varianta ideală. Și poate chiar o prevestire bună.

– Ia te uită, tu ești, piciule? Mișto deghizarea ta, chiar mișto.

– Eu am meșterit-o, să știi. Pune la bătaie un dolar și poți să îmi faci o poză. Un dolar, te rog, domnu' American, un *ti narzent*, te rog.

– Știi ce, puștiule?

– Spune-mi, spune-mi...

– Ieri nu am reușit să dau de prietena mea, știi tu, de Tullia, nu era acasă... Nu știi cumva unde e acum? Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu ea!

– Vrei să o găsești pe Tullia aici? E complicat, domnu', ar trebui să îmi dai mult mai mulți bănuți ca să ți-o găsesc!

– OK, ai cinci dolari pentru osteneală, puștiulică!

– Îmi dai acum cinci, ca să mă duc s-o caut, și cinci când mă întorc, după ce o găsesc!

– Hei, da' nu ți se pare că exagerezi?

– Nu vrei? Nu-i nimic, eu plec...

– Nu, uite, ține. Dar să nu-i spui că sunt aici, vreau să îi fac o surpriză, ai priceput? Te aștept în colțul străzii, acolo.

– Da, da, nicio problemă, mă întorc eu să te caut.

Puștiul s-a topit în mulțime și el a rămas să îl aștepte cu ochii mijiți, în colțul uliței. În douăzeci de minute, puștiul s-a întors, avea o cană și un pachet din frunze de bananier.

– O mulțime de oameni au văzut-o, pare-se că se distrează, nu glumă, da eu nu am găsit-o încă. Mai așteaptă puțin, cred că o să dureze mai mult de data asta.

– OK, dar grăbește-te, băiete, mai am de făcut niște drumuri.

– Nu, nu, n-o să dureze chiar așa de mult. Uite, asta e pentru tine, e bun tare, l-am cumpărat cu banii tăi, ca să îți fie mai ușoară așteptarea. Mă întorc să îți spun unde e și ai să îmi dai atunci banii.

Crupierul a pus mâncarea pe marginea unei ferestre și a așteptat. Cam după vreo jumătate de oră a început să își piardă răbdarea. Carnavalul era în toi, tobele răsunau, hipnotice, în tot satul, iar dansatorii

au început să treacă la ritmuri mai mecanice, ca niște păpuși animate. Foamea începuse să îi dea ghes, așa că a desfăcut frunzele de bananier, a adulmecat conținutul ca o pisică, nu era tocmai mireasma mesei lui obișnuite, dar cu toate astea a înfulecat cu poftă legumele prăjite în jar și *akras*. Mamă, era ca lumea! A dat peste cap dintr-o înghițitură cana cu punci, alcoolul i-a făcut bine. Se simțea în plină formă, era aproape zglobiu. Apoi brusc, tocmai când s-a întors să pună cana goală pe pervazul ferestrei, tobele și muzica s-au oprit, dansatorii au încremenit lent. De pe străduța din spatele lui au răsunat niște urlete, iar el s-a întors instinctiv, în defensivă.

Nu era decât unul dintre momentele tradiționale ale carnavalului: sosiseră *negs gwo-sirop*[1], care acum se amestecau în mulțime, bărbați în sarong din rafie, unși cu un amestec de melasă și cărbune de lemn, pentru ca pielea lor să fie cât mai neagră și mai lucioasă. Aveau bastoane, lănci și arcuri meșterite din te miri ce și urlau imitând dansurile africanilor. Unii aveau în mâini găini, altul târa după el o vacă legată de funie. O femeie cu sarong și cu sânii goi purta un platou cu tuberculi, igname, manioc și cartofe dulci. Rostul lor era acela de a reprezenta și caricaturiza triburile africane din care se trăgeau negrii din cele două Americi și din Caraibe; defilau în sunet de tobă, cântecele războinice fiind întrerupte ici, acolo de strigăte ascuțite. Mulțimea i-a primit cu strigăte de bucurie,

[1] Literal: negrii melasă (n. a.).

luându-i peste picior pentru aspectul lor sălbatic și primitiv, și în scurt timp „strămoșii" s-au amestecat printre ceilalți dansatori.

Destul de iute au apărut și *moko zombis* pe picioroangele lor, într-un concert de huiduieli, iar ceilalți dansatori i-au primit, la rândul lor, cu alte urlete. Puștiul s-a năpustit spre el în fuga mare.

– Am găsit-o, am găsit-o, hai repede.

– Sper că nu i-ai spus nimic, doar știi, vreau să îi fac o surpriză...

– Nu, nu, Faustin nu a scos o vorbă, îți jur. Mai întâi să văd banii!

– Pentru binele tău, sper să nu minți!

– Nu, nu, hai repede, altfel se face nevăzută și nu mai dau de ea!

– Ține.

– Urmează-mă, Americanule, grăbește-te!

Puștiul o luă la fugă, fofilându-se prin mulțime. Crupierul îl urma cu dificultate, îmbrâncind dansatorii, desfăcându-se din brațele tinerelor cu mutre amorezate care se uitau languros la el și se unduiau ademenitor. Își potrivi cureaua și mai verifică o dată dacă mânerul cuțitului de vânătoare era la îndemână. Faustin se oprea din când în când ca să-l aștepte, iar micul schelet profita din plin de astfel de momente ca să facă și el câțiva pași de dans în marea de oameni, glumind în creolă cu alți puști deghizați. În mijlocul mulțimii, chiar în fața estradei orchestrei, câțiva adolescenți cu straie desperecheate, vizibil afumați, dansau cu puștile la bandulieră și, din când în când, ținteau

cu armele spre cer. Dansatorii au făcut un fel de gol de siguranță în jurul lor, căci aceștia erau *himerele*[1]. Puștiul i-a ocolit cu precauție și a intrat pe o uliță laterală. Mulțimea era mai aerisită aici, femeile stăteau ghemuite de-a lungul colibelor, trăgându-și răsuflarea, vreo câteva flirtau cu niscaiva amorezi cercheliți.

Puștiul s-a oprit în fața unui hambar din scânduri și tablă și, când l-a ajuns din urmă, i-a spus:

– Aici e, domnu' Americanu'. Se odihnește la umbră, în garaj... La revedere!

Micul schelet a dispărut într-un gang îngust cât ai clipi, făcându-i un semn cu mâna. Da, a avut noroc cu puștiul, de obicei nu își asuma niciun fel de riscuri.

A intrat în garaj, o grămadă de piese ruginite stivuite pe jos, în mijlocul unor teancuri de tablă și motoare întregi. Bucăți de caroserie cu vopseaua coșcovită, acoperite de praf, erau sprijinite de pereți. Într-un colț al încăperii, o formă neagră, lungită, zăcea într-un hamac din plastic bleu și roz, prins între două ochiuri de geam. Aruncă o privire iute spre stradă, dar nimeni nu îi dădea nicio atenție. Înaintă puțin, încercând să își acomodeze ochii cu întunericul. Cu excepția hamacului, hangarul era gol. Un mănunchi de ierburi uscate ardea în mijloc, pesemne pentru a alunga insectele și țânțarii pe care îi auzea zumzăind în răcoarea încăperii. O strigă pe un ton suav, cu mâna pe mânerul cuțitului:

– Tullia? Tullia!

[1] Membri ai miliției pro-Aristide (n. a.).

– Da? răspunse o voce adormită.

– Tullia Dubois, din New York?

– Da, eu sunt, cine-i acolo?

– De când aștept clipa asta, Tullia, răspunse, trăgând după el oblonul rulant al garajului.

Vrăjitoarea încerca să se ridice în capul oaselor, frecându-se la ochi pentru a vedea mai bine. Din câțiva pași a fost peste ea, a prins-o de gât cu mâna stângă și a culcat-o cu forța la loc în hamac. Era mai curând mărunțică, încerca vag să se zbată, dar era încă năucă de somn și oricum prea slabă pentru a-i rezista. Scotea niște țipete îngrozite de animăluț prins în capcană, dar a redus-o rapid la tăcere cu o pereche zdravănă de palme. Îi veni o idee nostimă.

Cu mâna liberă prinse marginile hamacului, le adună asupra corpului tremurând al femeii ca pe o cuvertură. Apoi învârti hamacul, îl dădu peste cap, și reluă mișcarea de câteva ori, până ce femeia fu la bunul lui plac, încălcită în firele de nailon ca o omidă în cocon. Țipetele ei de spaimă erau acoperite de muzica ce se revărsa asupra satului. Putea să acționeze pe îndelete. Și-a scos cuțitul din teacă și l-a fluturat încet în fața ochilor Tulliei. Sclipirea lamei i-a luminat precum aceia ai unei căprioare sub farurile unei mașini. Doamne, tare îi mai plăcea clipa asta, când victima înțelegea că acesta era sfârșitul și i se abandona, hipnotizată de iminența morții. Aproape că prefera acest moment străfulgerării de groază care va veni mai târziu, când va conștientiza că sfârșitul va fi unul lent și dureros. Și-ncă cum!

Începă încetișor cu vârful cuțitului fața vrăjitoarei, exact sub ochi, și crestă carnea cu un gest precis, simbolic. Apoi se îndepărtă, se dezbrăcă cu grijă, și pentru a nu-și murdări hainele, dar și pentru a se desfăta din plin de plăcerea sângelui cald care îi șiroiește pe trup. Își împături cu atenție cămașa și pantalonul și, după ce toate hainele au fost așezate cu grijă pe un cufăr, se întoarse la hamac. Câteva lacrimi. Da, era o găselniță, chestia asta, chiar mișto. Dintr-odată, hotărî ca de data asta să nu spună nimic, să profite pur și simplu de situație, în tăcere.

După ce a terminat, s-a spălat la robinet. A fost chiar mai bine decât și-a închipuit, cuțitul zimțat a depășit toate așteptările. Păcat că nu îl va putea lua cu el. S-a îmbrăcat, a aruncat un ochi rece, de profesionist, spre hamacul din care mațele atârnau ca niște ghirlande de Crăciun, și a pornit-o spre mașină, beat de plăcere.

Dintr-un colț al hangarului, Jeannette se holba la asasin fără a pricepe nimic. Cum era cu putință ca bărbatul să nu își dea seama ce se petrecea de fapt? Oare așa de puternice să fi fost drogurile pe care Tullia le-a pus în mâncarea dusă de curajosul Faustin? Invocațiile și jertfele pe care le-a adus Tullia în hangar întru îmbunarea lui Legba, *loa* ei protector, au putut ele înșela în halul ăsta un asasin atât de versat? Cum a fost posibil să nu audă behăiturile iedului, să nu își dea seama că de hamac era legat un biet animăluț ras la piele?

Când l-a despicat și a scos cu mâna goală intestinele sărmanului dobitoc, i-a venit să vomite. Nu mai

putea îndura spectacolul bărbatului îngenuncheat în mijlocul organelor însângerate, mângâindu-se pe tot trupul cu mâinile pline de sânge.

Totuși, când a plecat, s-a ținut după el până la aeroport. Apoi s-a întors la coliba Tulliei, cum au stabilit, fără a fi aflat nimic în plus.

– A plecat, s-a întors în Statele Unite cu un zbor de seară.

– Bine, copila mea, acum suntem liniștite. Și rămân la convingerea că nu ar fi trebuit să îl urmărești...

– Dar l-ai văzut cu capra... Dumnezeule, e un monstru... un monstru...

– Taci, fata mea, nu te mai gândi, gata, s-a terminat... Nu se va mai întoarce... Putem să-i mulțumim Stăpânului Iluziilor, de data asta stratagema a funcționat perfect.

– Dar de ce, Tullia, de ce?

– Nu ai observat nimic aparte în gesturile lui? Printre lucrurile lui?

– Nu, nimic special... În afara tatuajului, firește... Are pe brat un schelet medieval, ca scos din pergamentele din Evul Mediu, cu cifra XIII.

– Un schelet cu cifra XIII? Ca ăsta? exclamă Tullia deschizând un sertar, luând un pachet de cărți de joc, scoțând o carte și arătându-i-o lui Jeannette.

– Da, cam așa, seamănă.

Tullia încremeni o clipă, gândindu-se. Apoi mai scoase o carte din pachet și i-o arătă lui Jeannette.

– Imaginea asta îți spune ceva?

– Nu... Nu cred că am văzut vreodată asemenea cărți de joc!

– Gândește-te bine, copila mea: când erai pe fotoliu, otrăvită, ai spus că el și Zébédée te-au deghizat, doar tu singură mi-ai povestit. Ți-au dat o carte și o coroană, nu?

– Dumnezeule! Mi-au făcut o poză în poziția asta, da, asta au făcut. Dar ce...

Citi banda din josul cărții de joc.

– Dumnezeule, acum îmi amintesc, a șoptit ceva asemănător, da, sigur, zicea că prin meseria și numele meu sunt o papesă...

– Nu o papesă, Jeannette, ci PAPESA. Marea Preoteasă... Da... da... E logic...

– Logic? Un smintit încearcă să mă asasineze pentru a-și face un joc de cărți, da? Iar tu vii și spui că e logic?

– Nu, nu, fata mea. Dacă intuiesc bine, cineva e pe cale de a deștepta puterea Arcanelor. Și suntem abia la început. Trebuie să plecăm, chiar mâine.

– Să plecăm? Unde?

– În insula Paștelui, copilă. Unde altundeva ai vrea să ne ducem?

8

Los Angeles, martie 2003

Soneria țârâi la zece fix. Yolanda nu își putu reprima un zâmbet de satisfacție. Noul client al doctorului

Coelho a urmat întru totul indicațiile ei, așa că va avea răgazul de a petrece câteva clipe cu el înainte de consultație. Apăsă pe butonul interfonului și, cu vocea ei caldă de sud-americancă, cu un accent melodios, invită oaspetele, cercetându-l intens pe micul monitor video.

– Bună ziua, domnule... Aveți programare?

– Bună ziua, sunt Cardwell Trump, pentru doctorul Coelho.

– A, da, domnule, programarea dumneavoastră este pentru ora zece și jumătate. Vă deschid ușa. Vă mulțumesc pentru că v-ați parcat mașina la amplasamentul numărul doi, domnule. Ies în întâmpinarea dumneavoastră.

Acționă butonul de deschidere a ușii și, de la fereastră, urmări din priviri Mercedesul coupé care urca pe aleea de pietriș, în mijlocul cactușilor și al arborilor Iosua – un lux discret, fiecare dintre aceste plante a fost achiziționată în mod legal de către doctor și transportată cu elicopterul din deșertul din vecinătate. Se ridică de la birou într-un foșnet de mătase roșie – o culoare care punea perfect în valoare pielea ei mată și arămie și pletele negre – și, cum făcea ori de câte ori primea un nou pacient de sex masculin al doctorului, își potrivi cu câteva mișcări precise înfățișarea dinaintea marii oglinzi Starck din fața ascensorului.

A seduce era pentru ea o a doua natură, încă de mică – atâta cât își putea aminti, încă din timpul copilăriei ei de la Niteroï, la periferiile lui Rio – se dădea în vânt după privirile uimite, admirative sau

siderate cu care bărbații și băietanii se uitau după ea. La treisprezece ani învățase deja să identifice sclipirea atât de specială pe care o împrumuta ochilor lor excitația sexuală și uite așa, din pradă s-a transformat în prădător cu un succes total care, într-un anume sens, o uimea până și pe ea chiar și în ziua de azi. Capodoperă a metisajului etnic, Yolanda își purta cu mândrie cei treizeci și nouă de ani și în fiecare seară – sau aproape – nu uita să mulțumească strămoșilor ei indieni, africani și europeni care au plămădit-o așa de frumoasă. Sigur că și doctorul avusese contribuția lui.

Celebritate recunoscută a chirurgiei estetice, doctorul Marcio Coelho de Cruz Melo, poreclit MCM de clienții californieni care nu puteau să îi pronunțe corect numele întreg, s-a instalat pe înălțimile din Beverly Hills cu trei ani în urmă, precedat de o reputație măgulitoare. Unii dintre actualii clienții i-au frecventat cabinetul încă din vremea când locuia la Rio, unde a învățat meserie de la supercelebrul Pitanguy. După ce și-a exersat arta și tehnicile fără greș de ameliorare plastică a bogătanelor Cariocas – care, de cele mai multe ori, nu aveau nevoie decât de retușuri superficiale, câteva ajustări pe ici, pe colo, câteva implanturi cu silicon – doctorul a început să își îndrepte atenția spre zonele mai delicate și mai puțin oficiale.

Sătul să tot îndrepte cu scalpelul și cu material plastic imperfecțiunile naturii, nasurile borcănate și sânii fleșcăiți, crupele de cal și torsurile plate, a vrut să confere științei lui o dimensiune mai creativă,

remodelând materiile corporale care îi intrau pe mână și schimbându-le nu doar înfățișarea, ci și sensul. Așa se face că a reușit să dezvolte – într-un al doilea cabinet, mult mai puțin public – o practică specifică de transformare sexuală. Și-a atras o clientelă strălucitoare, formată din *drag-queens*[1] și transsexuali în culori țipătoare, care veneau din toată țara la Leblon pentru operații ireversibile. Unul (una) dintre clienții (clientele) lui a cunoscut celebritatea defilând cum (l)-a făcut mumă-sa pe un car de carnaval și expunându-și în paginile celei mai cunoscute reviste braziliene anatomia voluptuoasă, cu sâni perfecți, fără nicio cicatrice vizibilă. Obiectivele fotografilor au tot mărit, au pozat iar și iar, de o sută, de două sute de ori: noua regină a frumuseții a carnavalului a rămas pe cât de artificială, pe atât de perfectă.

Zvonul s-a răspândit rapid și, cu fiecare zi, doctorul căpăta o aură diabolică și aducătoare de bogăție. Pe la seratele selecte ale lumii bune, de la Lagoa sau de la Jardim Botânico, se șoptea că anume prezentatoare de televiziune sau cutare starletă a trecut prin mâinile doctorului Coelho. „Crede-mă, e o veche prietenă de-a lui Beatriz, acum are cu douăzeci de centimetri mai mult, i-a lungit picioarele." De cele mai

[1] Travestiți, bărbați care se costumează în femei celebre, adoptând o ținută stridentă și exagerată, pentru a amuza sau a se da în spectacol; au un stil extrem de colorat și exuberant și un rol bine definit: acela de a dansa și de a anima atmosfera în localurile la modă (n. tr.).

multe ori se ajungea rapid la clinica mai puțin publică, în care se presupunea că se operau cele mai surprinzătoare transformări. Și, dacă în realitate activitatea chirurgului se desfășura în cel mai strict secret, zvonurile se umflau de la o zi la alta, se răspândeau prin cluburile de gimnastică și pe plaje și, în scurt timp, a ajuns să se spună despre orice personalitate cu ceva vizibilitate că în mod sigur a trecut pragul cabinetului lui Coelho, continuându-se astfel la infinit speculațiile pe tema muncii reale a doctorului. „Tu vorbești de o Rafaela, dar să știi că acum câțiva ani numele ei adevărat era Rogerio, era verișorul verișoarei mele. I-a refăcut în întregime fața și ai văzut ce piept magnific are." Chiar și prin mahalale, de pe înălțimile din Dois Irmaos și până la Barra de Tijuca fetele se lăsau pipăite cu ochii rătăciți spre Atlantic și visând la minunile pe care le-ar putea săvârși doctorul dacă, într-o bună zi, amorezii vor fi suficient de bogați încât să le ducă la „cabinetul bleu"...

Acolo, în această clădire mică de lângă lagună și-a făcut într-o bună zi apariția Yolanda, aproape întâmplător, în mijlocul tuturor acelor bărbați cu priviri înflăcărate și gene ceva cam lungi, etalându-și picioarele epilate cu grijă, cu gleznele alungite de pantofii platformă, adevărată fântână a minunilor pentru bisexualitatea debordantă. Și-a croit drum spre sala de consultație, a intrat în birou și, din acel moment, nu l-a mai părăsit pe doctor, atașându-se de el într-un mod atât de intim, încât pe acesta nu l-a mai lăsat niciodată inima să o alunge.

La puțin timp după această întâlnire neașteptată și în vreme ce prin cluburile din Rio dansatorii *go-go* și travestiții își arborau cu mândrie torsurile perfecte sau crupele siliconate care purtau inscripția „Marcio made", doctorul a schimbat din nou registrul. După ce și-a exersat în mod genial puterea de a ameliora înfățișarea celor bogați, după ce a transformat bărbați în femei sfidând legile naturii prin îndrăzneala tehnicilor lui, lumea începuse să i se pară iar fadă și stocul lui de materie primă – total lipsit de interes.

La treizeci și cinci de ani, Marcio se simțea atotputernic: putea îndrepta greșelile Domnului, putea transforma o pocitanie în star de cinema, putea subția și alungi corpurile, putea schimba sexul unei făpturi omenești în doar câteva luni, putea recrea o Venus din Milo plecând de la o piticanie diformă, putea schimba vocea, părul, și remodela un obraz de parcă ar lucra cu argilă sau plastilină.

Dar nimic din toate astea nu îl mai amuza, rămânea mereu frustrat în delirul lui demiurgic. Într-un sfârșit, după iluminarea pe care a avut-o cu Yolanda, s-a hotărât să părăsească Brazilia și să se specializeze pe un teren nou.

După ce a îndreptat păcatele trecutului, se va strădui să împiedice atacurile viitorului. Va înlătura urmele trecerii timpului. Va menține ființele umane într-o stare de conservare perfectă. Va șterge ridurile, pliurile, petele de bătrânețe, artritele, reumatismele deformante. Va reda mușchilor tonusul tinereții și fețelor – bucuria de a trăi. Va preveni degenerescența

cerebrală. O extindere majoră a misiunii lui. Fizicul și mentalul. Înfățișare și simțuri. Completitudinea desăvârșită a unei ființe umane – evident, de preferință bogată. A profitat de conjunctură pentru a emigra în California, care i s-a părut un teren propice pentru noua lui activitate. Și cum nu se putea despărți de ea, a luat-o și pe Yolanda cu el.

O clientelă pe sprânceană – toată crema societății din Beverly Hills și Valley, de la studiourile de televiziune până la mafia chinezească – s-a îngrămădit în excentricul lui cabinet cocoțat pe piloni, în ciuda tarifelor exorbitante – ba pentru unii parveniți, tocmai datorită lor. În timpul unei petreceri selecte la Bel Air, Yolanda a auzit o actriță în vogă, refăcută din cap până-n picioare de doctor, cum îi șoptea unei avocate proaspăt divorțate: „Scumpo, tipul e atotputernic. Poate face orice – amintește-ți în ce hal eram cu trei ani în urmă, eram disperată. Și chiar dacă o să mă coste următoarele trei pensii alimentare, peste șase luni mă întorc la el."

Desigur, diferența era aceea că Yolanda nu avea nevoie de îngrijiri speciale pentru a fi frumoasă. Doar că urma sfaturile doctorului în privința igienei de viață, a modalităților de a se pune mai bine în valoare, dar nici unul, nici celălalt, nu a amintit vreodată de o intervenție chirurgicală. Știa că doctorul o admira, că în ochii lui era cea mai perfectă creatură terestră pe care a cunoscut-o vreodată, că respectul și admirația lui pentru ea erau sincere. Întronarea Yolandei ca asistentă particulară a medicului a complicat puțin

funcționarea cabinetului, ba chiar de câteva ori au fost la un pas de catastrofă, dar imediat întâlnirile și consultațiile și-au reluat cursul firesc.

Și astăzi Yolanda era în continuare extrem de atrăgătoare, iar acest domn Trump, cu vocea atât de gravă care a învăluit-o în catifea încă de la primul lui apel telefonic, va fi o țintă perfectă pentru a-și exercita puterea ei predilectă, aceea de seducție, chiar dacă asta nu va însemna decât o distracție de câteva clipe cu tulburarea pe care i-o va inspira. Cum de obicei evita cu grijă orice interferență cu activitatea profesională, o aventură ceva mai serioasă era exclusă din start. Suspină, amintindu-și de privirea intensă care păruse a o măsura din monitorul video cu câteva clipe în urmă, ochii limpezi, sfredelitori și duri, care țâșneau dintr-un obraz pătrat, extrem de viril, atât de tipic american.

Ușa ascensorului se deschise și ea intră în cabina de sticlă care cobora încet de-a lungul pilonilor din lemn și beton. Zece metri mai încolo, Cardwell Trump cobora cu agilitate din mașină, o felină mare, musculoasă. Îl privi cu interes, felul în care se mișca degaja o senzualitate atât de excitantă, că partea de jos a pântecelui a început să i se încălzească încetul cu încetul. O ceafă tonică, bronzată, părul deschis la culoare, tuns scurt, milităreşte, deasupra unor umeri largi, puși în valoare de o vestă Armani. Se vedea de la o poștă că *senior* Trump era sigur de sine și de farmecul lui. Și de portofelul lui, normal, dar acesta era un lucru mai puțin important pentru Yolanda. În timp ce ascensorul urca încet spre grădină, el s-a întors

și ochii lui cenușii s-au fixat asupra tocurilor cui înalte ale Yolandei, apoi asupra picioarelor ei voluptuoase, urcând cu precauție de-a lungul rochiei roșii.

În ciuda experienței, femeia a fost străbătută de o senzație stranie, aproape inedită. În cușca de sticlă a ascensorului, se simțea ca un șoarece de laborator, mângâiată, învăluită de privirea de oțel care nu se mai dezlipea de trupul ei, urcând fără rușine de-a lungul coapselor până la decolteu, fixând-o acum drept în ochi, în timp ce mersul lent al cabinei o ducea inexorabil înspre el. Sincronizarea dintre mișcarea verticală a ascensorului și cealaltă, ascendentă și magnetică, a ochilor bărbatului era tulburătoare, excitantă chiar, iar Yolanda fu nevoită să se controleze pentru a nu-și dezvălui intensitatea emoțiilor. Cardwell Trump era extrem de pe placul ei și, pentru câteva clipe, s-a bucurat să regăsească aceeași stare de excitație extremă pe care o cunoscuse în timpul primelor ei mari escapade, când se ducea să se fâțâie prin fața militarilor de gardă consemnați în spatele grilajului din Arpoador, între Ipanema și Copacabana, ațâțându-i pentru a-i excita mai bine înainte de a le acorda câteva mângâieri rapide sau o felație scurtă printre zăbrelele metalice, abia ascunse vederii trecătorilor de un pâlc de copăcei pirpirii. Însurați sau celibatari, hetero sau homo, simpli recruți sau ofițeri, în două săptămâni și-a împărțit favorurile amoroase întregii garnizoane. Pentru ea, această perioadă a fost ca o a doua naștere.

Dar iată că ușile ascensorului se deschideau deja în grădina californiană și bărbatul înainta cu un pas

nonșalant spre ea, cu zâmbetul pe buze. Ieși din cabină pentru a-l întâmpina, cu ochii scânteind de dorință.

– Ce mai faceți, domnule Trump? Eu sunt Yolanda, asistenta doctorului Coelho. Bine ați venit în cabinetul nostru – dacă nu mă înșel, e prima dumneavoastră vizită.

– Sunt cu adevărat încântat să vă cunosc, domnișoară... Trebuie să vă spun că sunt efectiv impresionat, prietenii mei nu mi-au pomenit nimic despre această primire... hm... maiestuoasă...

Zâmbind în sinea ei, Yolanda a priceput că bărbatul știa să sesizeze oportunitățile care i se iveau în cale. Eventualitatea unei înfruntări era pe placul ei. Optă pentru o strategie de repliere temporară și hotărî să joace rolul asistentei naive – la urma urmei, după el ea va fi fiind o tânără metisă la vreo treizeci de ani, așa că își putea permite să fie doar foarte frumoasă și cam toantă.

– Chiar domnul doctor a desenat primele schițe ale clădirii și ale grădinii, iar unul dintre elevii lui Niemeyer, celebrul arhitect brazilian, a dezvoltat conceptul și s-a ocupat de realizarea lui. Rezultatul este efectiv maiestuos, adeseori oaspeții noștri sunt impresionați. Dacă binevoiți să mă urmați, vom urca în cabinet.

Se dădu la o parte ca să îl lase pe Cardwell Trump să pășească în ascensor, dar el se dădu ostentativ un pas îndărăt, pentru a o lăsa pe ea să treacă. Oare chiar și-o fi imaginând că se va lăsa sedusă de această demonstrație de politețe – totuși, atât de rară în

Statele Unite – ca o prostuță oarecare, abia venită de la țară? Nu, își spuse pe când se închideau ușile ascensorului, ce mă seduce la tine, Cardwell Trump, e felul în care te miști, aerul tău de macho bine dăltuit, mutra ta bărbătească și... da... mireasma și parfumul trupului tău. Mă întreb de ce ai venit la cabinet... În mod sigur, nimic din cele care se văd cu ochiul liber... M-aș mira să îi spui să vrei să îți crească țâțe sau să îl rogi să îți taie ceva anume, nu pari deloc genul travestit... Poate o mică alungire de penis? Nu, probabil că ești bine dotat, altfel nu ai fi atât de sigur de tine. Mor de curiozitate, ei, nu-i nimic, oricum voi afla curând...

– Priveliștea e cu adevărat magnifică aici. Colinele și canioanele... Nici nu am ieșit bine din Sunset Boulevard, și iată-ne în mijlocul naturii...

– Da, aveți noroc, e o vreme superbă, se văd până și turnurile din centru.

– Pe mine mă atrag mai curând împrejurimile imediate, domnișoară...

Yolanda simți că îi iau foc obrajii la auzul unei asemenea bădărănii. Frumușeii ăștia sunt o apă și-un pământ, pentru ei banul face legea, își imaginează că secretarele nu sunt bune decât pentru o muie scurtă în spatele copiatoarelor... Până și la Rocinha sau la Canta Galo vagabonzii se purtau cu mai multă clasă și o tratau ca pe o prințesă, curtând-o luni de-a rândul, fără a îndrăzni vreodată o abordare atât de directă. Mare păcat, o asemenea lipsă de bună creștere la un bărbat așa de seducător... Se dădu din nou la

o parte pentru a o lăsa să iasă prima din lift și, când trecu în fața lui, îi simți privirea arzătoare plimbându-se pe fundul și pe picioarele ei. Se cutremură și avu certitudinea că, pentru prima dată, va face dragoste cu un client al doctorului.

Îl conduse în birou, unde s-au instalat confortabil în fotoliile Eames, plasate în jurul unei măsuțe joase. Îi completă diferitele formulare necesare doctorului, fără a uita obligatoria declarație de asumare integrală a răspunderii din partea pacientului. Să fi fost de vină iminența consultației sau, cine știe, rebarbativa procedură administrativă, dar bărbatul devenise brusc rece și distant. Poate ar fi trebuit să își lase și ea o portiță deschisă, în loc să îi ignore cu vanitate avansurile... Nu s-a mirat deloc când l-a văzut plătind consultația cu bani peșin, știind foarte bine că celor mai mulți dintre pacienți nu le plăcea să lase urme ale trecerii lor pe aici. După ce au terminat, l-a servit cu un cappuccino și l-a instalat într-o cămăruță plăcută, unde pacienții așteptau feriți de ochii lumii sau se refăceau puțin după unele intervenții ușoare efectuate la cabinet.

Acela a fost momentul în care bărbatul a redevenit amabil, arătând spre o fotografie de la carnavalul de la Rio, pusă pe o noptieră.

– Dumneavoastră sunteți aici, nu-i așa, domnișoară?

– Da, așa e, a fost făcută la un carnaval acum cinci ani. Am participat la paradă cu o școală de samba.

– Costumul vă stă minunat... Ce reprezintă?

– Mulțumesc. Am făcut parte din curtea regilor și reginelor venite din Europa pentru a-și prezenta omagiile prințesei indiene. Dar, din păcate, nu am câștigat concursul în anul acela...

– Într-adevăr, păcat... Dar, cu toate astea, cred că e o amintire frumoasă...

– Oh, sigur că da... Chiar am păstrat și costumul, ca nu cumva să uit această perioadă, mai ales că la puțin timp după aceea am venit aici, în California... Dar vă las acum, doctorul trebuie să apară, întotdeauna este punctual.

– La revedere, domnișoară, vă mulțumesc pentru primirea deosebită.

– La revedere, domnule Trump.

Când intra în cabinetul doctorului, cu teancul de formulare în mână, se străduia să își imagineze cea mai bună modalitate de a-l prinde în mreje pe seducătorul Cardwell Trump, iar gândul ei era absorbit cu totul de maxilarul pătrățos care se crispase cu o virilitate atât de excitantă la vederea picioarelor ei. Da, vânătoarea abia a început, Cardwell Trump, poți să fi sigur, în mai puțin de o săptămână ai să-mi lingi tălpile și ai să mă rogi să îți arăt chiloțeii... Lăsă documentele pe biroul doctorului, se uită la ceas și se grăbi spre celelalte sarcini care o așteptau.

La ora zece și douăzeci și nouă de minute fix, doctorul Marcio Coelho de Cruz Melo bătea la ușa camerei și apărea în fața vizitatorului îmbrăcat cu o bluză de un crem imaculat, care lăsa vederii o piele netedă, bronzată, cu tentă arămie. Zâmbetul larg, călduros,

dezvăluia două șiraguri de dinți perfecți, de o albeață orbitoare. Deși mai curând subțire, degaja o energie intensă, precum acei tineri asiatici cu siluete fragile și gât grațios care sunt deja maeștri Kung-fu sau taekwondo, și ale căror lovituri, aplicate cu aceeași nesfârșită grație, sunt mortale. În ochii lui negri licărea o luminiță juvenilă în timp ce își întâmpina cu amabilitate noul pacient, cu o voce plăcută, cu un vag accent brazilian. Avea în jur de patruzeci de ani, din câte știa Cardwell Trump, și părea cu zece mai tânăr, ce mai, o adevărată reclamă vie pentru arta lui.

După ce s-au instalat la un birou spațios care, prin finisaje, părea ieșit direct dintr-un muzeu de artă contemporană, după obișnuitele formalități introductive și o rapidă trecere în revistă a formularelor completate de Yolanda, doctorul îl fixă pe Cardwell Trump și, cu un surâs emfatic, îl întrebă care e obiectul vizitei sale.

– Ei, bine, doctore, mă tem că cererea mea vi se va părea futilă și veți fi tentat să mă trimiteți la altcineva. Dar aș vrea să știți că țin în mod deosebit ca dumneavoastră să efectuați această operație, câțiva dintre prietenii mei brazilieni – sau poate că acum ar fi mai bine să îi numesc prietene – m-au convins că numai dumneavoastră ați fi în măsură să îmi garantați rezultatul dorit...

Doctorul nu lăsă să se întrevadă nimic din tulburarea care l-a cuprins la evocarea plină de tact a trecutului lui carioca și își încurajă interlocutorul să continue.

– Dar, vă rog, domnule Trump, știu mai bine decât oricine altcineva că anumite lucruri, aparent anodine, pot căpăta o importanță vitală în viața oamenilor. În domeniul meu nu e loc pentru futilități... O operație de doar câteva minute poate induce o stare nebănuită de confort, dacă știm să descifrăm privirea pe care trupurile o îndreaptă asupră-le. Continuați, vă rog.

– Despre asta e vorba, doctore. Să spunem că am avut o viață destul de tumultuoasă în trecut (Marcio își aminti că Trump declarase că are treizeci și doi de ani și se întrebă la ce episoade va fi făcând aluzie noul lui pacient), ale cărei câteva urme încă le păstrez. M-am schimbat mult de atunci și aș vrea să pot șterge cele câteva sechele ale vieții de odinioară, care în prezent nu mai au nicio semnificație pentru mine.

– E vorba de un tatuaj sau de o modificare corporală, nu? Poate un piercing?

– Un tatuaj, doctore. Un tatuaj care nu își mai are acum locul pe trupul lui Cardwell Trump, chiar dacă a fost cât se poate de potrivit pe corpul tânărului... delincvent... care am fost înainte vreme.

– Bine, îl vom analiza. În general, ștergerea unui tatuaj se poate realiza foarte eficient, dar sigur că depinde de mărime, de regiunea în care se află, de tehnica folosită, dar și de pielea și mușchii din locul respectiv. Există o paletă întreagă de tehnici care dau rezultate foarte bune, fără cicatrice, căci îmi închipui că acesta este motivul prezenței dumneavoastră aici...

– Da, țin în mod deosebit să nu rămână nicio urmă a acestei operații... din motive pur estetice, firește...

Cardwell Trump îl fixă pe doctor cu un zâmbet sardonic, ca și cum astfel ar fi încercat să îi împărtășească motivele reale ale solicitării lui.

– Domnule Trump, solicitarea dumneavoastră nu îmi pune, cel puțin *a priori*, nicio problemă. O să analizăm împreună tatuajul, vă voi sfătui asupra unei metode de intervenție și ne vom mai întâlni pentru încă una sau mai multe ședințe, după caz. Aș dori să vă anunț că în prezent toate operațiile mele se înscriu într-un cadru deontologic și legal strict, iar fișele mele sunt deschise ofițerilor de poliție care dețin un mandat adecvat. Doriți să continuăm?

– Sigur că da, doctore. Mă tem că mi-ați interpretat greșit spusele, îmi cer scuze, deoarece au fost prea ambigue...

– Nu face nimic, domnule Trump. Unde e tatuajul? Mi-l puteți arăta?

– Vi-l arăt imediat, doctore.

Cardwell Trump se ridică din fotoliu, își trânti neglijent vesta pe dosarele de pe birou și începu să se descheie la cămașă.

– Dacă nu vă deranjează, ați putea să vă dezbrăcați în salonașul de așteptare. Tot acolo vă puteți lăsa și hainele, domnule Trump.

– Da, sigur... Îmi cer scuze, doctore, nu am știut...

– Vă rog. După ce terminați, veniți aici.

În absența lui, doctorul se cufundă în dosarul lui Cardwell Trump. Avu nevoie de câteva secunde să

se convingă de un lucru pe care oricum îl intuise de la început: dacă bărbatul care se afla în salonul alăturat se numea Cardwell Trump, atunci el era Ivana! Plata cu bani cash. O adresă de căsuță poștală de pe Coasta de Est. Profesia „administrator de firmă". Număr de telefon mobil. Fără asigurare mutuală. Fără contacte în caz de accident. Antecedente medicale limitate la fracturi. Era limpede că pacientul voia să își construiască o nouă identitate.

Două ciocănituri scurte în ușa despărțitoare dintre cele două încăperi, iar Marcio abia avu vreme să lase din mână dosarul și să arboreze o expresie detașată, care dispăru însă imediat ce înălță privirea. Cardwell Trump era în cadrul ușii, gol-pușcă, etalându-și cu mândrie o musculatură perfectă și o virilitate debordantă. Traversă camera cu un pas suplu, la fel de în largul lui, în pielea goală, ca și în costumul italian. Pântece plat, abdominalul sculptat ca la o statuie grecească. Pectorali fermi, musculoși, dar fără ostentație, cu mameloane grațios așezate, nici imberb, nici prea păros, bărbatul se apropia zâmbind de birou, mândru de efectul pe care l-a produs asupra doctorului. Sexul, de o mărime respectabilă, se bălăngănea cu nonșalanță deasupra unei impunătoare perechi de testicule.

– Sunt gata pentru examinare, doctore.

– Ah... n-am știut că tatuajul poate fi atât de mare. Îl aveți pe spate, presupun?

– Nu, câtuși de puțin. E aici, pe biceps.

– Dar atunci nu avea niciun rost să vă dezbrăcați de tot, domnule Trump...

– Ufff... Păi, dacă mi-ați cerut să mă dezbrac?! Îmi pare rău, doctore. E clar că nu mă descurc deloc în cabinetele astea pentru vedete. Dar am o scuză, până acum nu le-am prea frecventat.

Marcio hotărî să meargă înainte, pentru a-și face pacientul să se simtă cât mai în largul lui, dar și pentru a profita în continuare de acest magnific specimen de mascul american și, mai ales, pentru a nu-și trăda – dintr-o pudibonderie absolut nelalocul ei într-un cabinet medical – tulburarea profundă – la fel de nepotrivită – pe care i-o producea individul. Se apropie de el dinspre partea dreaptă și văzu tatuajul.

Era o operă sinistră, cam jumătate din mărimea unei cărți de buzunar. O alegorie policromă a Morții, desenată în stil naiv, aproape medieval, care și-ar fi aflat locul într-un dans macabru sau pe frescele unei biserici din Salvador. Un schelet bine înfipt pe cele două picioare descărnate secera cu o coasă colorată în albastru și roșu o recoltă de capete omenești de pe un câmp albastru cu negru. La picioarele lui, printre oseminte și membre tăiate, picioare și mâini care își înălțau degetele ca niște fire de iarbă, zăceau și două capete încoronate. Capul scheletului era cu adevărat ciudat, o față emaciată, din profil, întreagă, dar parcă pe alocuri roasă, o față cu adevărat înspăimântătoare, pe care carnea atârna arsă, fleșcăită, zbârcită. Gura, fără buze, se reducea la două rânduri de dinți. Un nas negru, ca ros de ciumă, accentua profilul scheletului. Orbita săpată în carnea feței adăpostea un ochi prea mic pentru cavitatea aceea, care părea a-l

privi fix pe doctor. Deasupra tatuajului, într-o casetă mică, era scris cu cifre romane numărul XIII.

– Ei... nu am văzut în viața mea un semenea tatuaj, domnule Trump... Nu aduce cu nici unul dintre stilurile pe care le-am văzut până acum. O tehnică ce include tatuajul japonez și cel tradițional englezesc... Aș fi prea indiscret, dacă v-aș întreba unde l-ați făcut?

– E o poveste lungă, doctore. Și, sincer să fiu, aș prefera să uit acea perioadă din viața mea. Îl puteți șterge?

– Ar trebui să știu ce tehnică s-a folosit, pentru a vă garanta o absență deplină a semnelor... Au fost folosite mai multe cerneluri, mai multe culori, și... da, firește, senzația aceasta de relief e dată de utilizarea unor ace de mărimi diferite...

– Dar veți reuși, doctore, nu-i așa?

– Așa cred... da... Ar trebui să reușesc. E o operă unică, domnule Trump... Și probabil că ați îndurat mult pentru a o realiza. Sunteți absolut sigur că doriți să o ștergeți?

– Cât se poate de sigur. Când puteți face operația?

– Ne vor trebui mai multe ședințe... Cel puțin patru, la interval de o săptămână, apoi o ultimă operație după alte câteva luni. Vă fac un deviz și vă propun mâine un calendar mai exact.

– Aș dori ca totul să se întâmple cât mai curând cu putință, iar banii nu sunt o problemă pentru mine... OK? Haideți să fixăm acum următoarea întâlnire și îmi veți spune cât va trebui să vă achit... Ar fi mai simplu așa, nu?

– Da, da, firește, numai că...

– Știu, nu așa procedați de obicei, dar trebuie să recunoașteți că nici eu nu sunt un client obișnuit... Sper că sunteți de acord cu acest lucru, nu?

Bărbatul se dădu îndărăt câțiva pași, se proțăpi în fața doctorului, apoi se răsuci încet, ca pentru a-și exhiba mai bine anatomia perfectă. Îl fixa pe doctor cu ochii lui cenușii, magnetici, hipnotici. Marcio Coelho de Cruz Melo era fascinat de aplombul lui, de corpul lui perfect, un corp exact așa cum i-ar fi plăcut și lui să realizeze în epoca lui braziliană. Instinctiv, întinse mâna spre torsul lui Cardwell Trump, îl atinse ușor și, la contactul cu pielea atât de tare, de vie, de masculină, și totuși atât de fină, își reprimă cu greu un frison...

– Lăsați-mă să vă examinez pielea, domnule Trump. Trebuie să îmi dau seama de textură și de capacitatea de cicatrizare, pentru a determina cea mai adecvată tehnică operatorie.

– Poftiți, domnule doctor, cu plăcere...

Ignorând nuanța ironică, doctorul cercetă brațele pacientului, apoi restul trupului, în căutarea unor cicatrice vechi, care să îi furnizeze indicații. Cu cât îl examina mai mult, cu atât tulburarea lui creștea, degetele lui de o sensibilitate exagerată îi furnizau un ocean de senzații tactile delirante, ca un soi de scurtcircuit neuronal. Trupul din fața lui era perfect, ideal, exhiba o senzualitate infinită, un amestec de animalitate și pericol care îi stârnea o poftă supraomenească de sex. Se smulse cu mare regret din explorările lui

medicale, se întoarse la birou, nu fără a constata că sexul pacientului său s-a umflat puțin, ca și cum ar fi simțit și el atracția doctorului și ar fi fost pregătit să i se abandoneze. Ceea ce, firește, era absolut exclus.

– Îmbrăcați-vă, domnule Trump. Între timp, voi fixa cu asistenta mea data primei noastre ședințe.

Când Cardwell Trump a ieșit din salonaș, doctorul i-a întins o carte de vizită pe care era înscrisă data următoarei întâlniri, doar zece zile mai târziu, o dovadă care demonstra mai mult decât orice interesul doctorului față de acest caz aparte. Cei doi bărbați au făcut împreună câțiva pași spre ascensor.

– Vă conduc... Presupun că ați fost informat când ați venit aici, pur și simplu nu am cum să vă fixez o întâlnire mai repede de atât. Spre că ați luat în calcul că veți rămâne ceva mai multă vreme la Los Angeles, nu?

– Sincer să fiu, doctore, nu voi rămâne în Los Angeles până la următoarea noastră întâlnire. Afacerile îmi solicită prezența cam peste tot în Statele Unite și sunt, toate, destul de presante... Sunt foarte activ, știți...

– Ah, da, sunt convins...

– În orice caz, nu voi pleca decât mâine, iar în seara asta intenționez să mă distrez și eu puțin, ca un celibatar ce mă aflu. Am amintiri frumoase din orașul acesta... Mai ales de la L'Esculalita, cunoașteți locul?

– Nu, n-am auzit niciodată...

– Sincer să fiu, nu mă mir. Deși sud-americanii se dau în vânt după acest local. Bine, mulțumesc mult, doctore. Ne vedem peste zece zile.

Pe buzele medicului a rămas un zâmbet crispat și după ce ușa ascensorului s-a închis după Cardwell Trump. A așteptat o clipă, stană de piatră, coborârea cuștii de sticlă, apoi s-a întors în birou cu pas rapid. Esculalita... O străduță, aproape o fundătură care dădea în La Salle, undeva între Vernon și Slauson, lângă Inglewood. Esculalita, clubul travestiților brazilieni, unde *caipirinha*[1] era mai prețuit decât pastilele de Ecstasy. Unul dintre terenurile de vânătoare preferate ale Yolandei, de unde își culegea doza săptămânală de lepădături din Watts. Un adevărat semn al destinului. Ce coincidențe stranii... Abia intrat în birou, doctorul izbi ușa, se dezbrăcă și se masturbă cu violență, de parcă ar fi vrut să se pedepsească pentru supraîncărcarea hormonală pe care și-a reprimat-o și căreia, în cele din urmă, nu i-a mai putut rezista. Prin fața ochilor lui rătăciți pluteau, într-o sarabandă nebunească, silueta sportivă a lui Cardwell Trump, scheletul tatuat cu fața descărnată și rochia de mătase roșie a Yolandei.

Imediat după aceea a adormit, un somn agitat. Și a avut același vis, cel care îl obseda încă de la sosirea în California, de data asta cu câteva detalii în plus.

Un parc imens, arborii întunecați își înalță coroana înspre cerul bleu-turcoaz. Iarba e verde, el e vesel. Apoi atmosfera se schimbă rapid, culorile pălesc, devin mai triste, mai puțin contrastante, iar imaginea

[1] Cocktailul național al Braziliei, făcut dintr-un amestec de rachiu din trestie de zahăr, lime și zahăr (n. tr.).

seamănă acum cu unul din acele clișee vechi, îngălbenite, cu o peliculă de film puțin cam încețoșată, cu pete, dungi, plină de praf. În fața lui merge o femeie, are tocuri înalte, care se afundă în iarbă. E fascinat de tocurile ascuțite, de felul în care intră ușor în pământul reavăn. Femeia e îmbrăcată în negru – o rochie atemporală, un model antic și un material modern, mătăsos, ce reflectă soarele și norii.

Brusc, își dă seama că se află într-un cimitir, e înconjurat de morminte, cruci și mausolee. Vrea să rețină femeia, dar ea merge din ce în ce mai repede, cu pas grăbit, ca și cum ar vrea să scape de el, să îl lase în urmă, cât mai departe. Din ea nu mai vede acum decât un voal negru, lung, care îi acoperă obrazul. Și un buchet de trandafiri roșii care, în visul lui sepia, este o adevărată explozie de culoare. Palmierii filiformi se înalță spre cer, mănunchiurile lor de frunze sunt ridicol de mici în raport cu înălțimea. Știe precis unde se află, a vizitat locul încă de la sosirea în Los Angeles. E Hollywood Memorial Park, pe Santa Monica, între Vine Street și trenul rapid. Cimitirul vedetelor. Focalizându-și privirea, reușește să citească numele de pe mormintele din jurul lui. Toți clienții lui sunt îngropați în cimitirul ăsta, cei din Brazilia, cei din Los Angeles, amestecați, fără vreo ordine, fără vreo regulă.

Mai mult, pe morminte, membre tăiate, degete învinețite, înțepenite, cu unghii pline de pământ, care țintuiesc cerul ca niște flori nerușinate. Urlă de groază. Acum femeia aproape că a dispărut, fuge s-o ajungă din urmă.

Păşeşte într-o iarbă neagră, care colcăie de carne moartă. E ca şi cum mâinile clienţilor lui ar fi ieşit din pământ pentru a-i încătuşa gleznele, pentru a-l imobiliza, dar le evită frenetic, sare peste capete şi peste rămăşiţe, dintr-un salt e dincolo de tufişuri, acum e lângă Doamna în negru. Ea s-a oprit, a încremenit în faţa mausoleului lui Rudolf Valentino. O pietă drapată în negru. În mâinile înlănţuite ca nişte crengi, un buchet de trandafiri roşii. Fără a se uita la ceas, ştie că e 23 august, e aniversarea lui şi cea a morţii actorului. Înaintează spre Doamna în negru. Ea îşi ridică încet vălul. E Yolanda. Îi zâmbeşte. Buzele i se mişcă precum într-un film mut. Îi cere să rămână pe loc. Ea intră în mausoleu.

Nici nu a plecat bine femeia, că iarba neagră din jurul lui a început să foşnească, să se culce la pământ, ca şi cum ar fi fost călcată de o fiinţă invizibilă. A auzit o răsuflare de fiară, exact în dreptul urechilor. Urlă, o strigă pe Yolanda. Fuge în întunericul terifiant al mausoleului. Acolo sunt cei doisprezece apostoli, îl întâmpină cu chipurile lor impasibile, din marmură. Înaintează, o ia pe ultima alee la stânga. În capăt, o siluetă îngenuncheată. Yolanda. Depune trandafirii în faţa criptei lui Rudolf Valentino. Se apropie de ea, pierdut. Vrea să o îmbrăţişeze. Vrea să fie consolat. Dar ea îl respinge. Îi face semn că nu din cap, cu blândeţe, dar ferm, ca şi cum ar refuza un copil.

Îi arată mormântul lui Valentino. Nu reuşeşte să citească epitaful. Se apropie mai mult, îşi lipeşte nasul de stela incrustată. Descifrează, uimit, numele lui

Cardwell Trump. Se întoarce spre Doamna în negru Yolanda și-a lăsat voalul pe față. Deja s-a ridicat, a plecat, tocurile ei răsună pe dalele de piatră. O prinde de voal. Yolanda continuă să înainteze, are în mâini voalul ei. Acum ea e cu capul descoperit, se întoarce și vede un schelet cu fața descărnată, ca arsă, care îi face semn din cap că nu... Nu... Nu! Se trezește tresărind, inima îi bate nebunește.

E unsprezece și jumătate, îl așteaptă alte consultații. Doctorul se apucă din nou de muncă.

Peste douăsprezece ore, Yolanda, la volanul unui SLK gri-metalizat, coboară dinspre canioane. Traversează perdeaua de lumini de pe Sunset Boulevard, își continuă drumul spre sud, înspre La Cienega. Ascultă compilația anuală a ritmurilor de samba de la carnavalul de la Rio, deja le știe pe toate pe de rost. Repetă, în gând, pașii extravaganți care îi vor face să freamăte, peste puțină vreme, pliurile rochiei roșii, pe ringul de dans de la Esculalita. Din când în când, își verifică în oglinda retrovizoare machiajul, genele negre, lungi, coafura. Un lănțișor simplu, din aur, îi împodobește gâtul; sclipirile lui sunt ecoul celor ale paietelor pe care și le-a presărat pe piele. Cerul e incredibil de curat și, cu toată răcoarea nopții, o vreme ca de aprilie. Yolanda e fericită. Fredonează. Un cântec de dragoste, despre o vrăjitoare indiană care îi dă unei frumoase metise un filtru de iubire, pentru a-și subjuga iubitul.

Mercedesul înghite asfaltul, nimic nu ar putea-o opri pe Yolanda, nici măcar luminile semafoarelor,

care se schimbă chiar la trecerea ei. În fața clubului Esculalita, din mașină descinde o prințesă care încredințează cheile uriașului negru de la intrare, dar nu mai așteaptă să i se deschidă culoarul VIP, închis cu un cordon de catifea. Nici nu a băgat în seamă coada celor care așteptau să intre, în care toate țările din America de Sud se amestecau gălăgios cu băieții din Watts și cubanezii din Marina Del Rey. Îi cunoștea deja pe ăștia, erau pâinea ei de zi cu zi. Câțiva i-au aruncat zâmbete fermecătoare, degeaba însă, în seara asta are în cătare un vânat mult mai greu de hăituit. Trece de intrare într-un clinchet de tocuri, sub o ploaie de petale de trandafiri revărsate de doi efebi cocoțați pe piedestaluri aurite. Și-a lăsat etola din blană roșie la garderobă și s-a instalat la bar.

Soarbe din cocktailul Absolut Pepper pe care barmanul i l-a și pus în față. Își aprinde una dintre acele țigări extrafine după a căror formă se dădea în vânt – i se părea că tuburile fine umplute cu tutun îi fac mâinile mai lungi, mai delicate. În cele din urmă, măsoară întreaga asistență cu o privire nonșalantă, căutând o siluetă mai luminoasă decât celelalte. Seara abia începuse, pe ring evoluau câteva cupluri în ritmul unui dans bolivian. *Paseo Tun Tun*... Da, o trecere plină de surprize, precum ziua de astăzi, de la cabinet.

Yolandei îi era din ce în ce mai greu să își ascundă nerăbdarea. A făcut turul sălii de mai multe ori, o mulțime heteroclită de macho oarecare, dame de consumație, oameni de afaceri prost îmbrăcați și *drag-queens*. Îi cunoștea din vedere pe câțiva dintre brazilienii care

se unduiau pe ring. Cocktailurile au început să defileze prin fața ei în ritmuri de calypso, meringe, salsa ori rumba. Și Cardwell Trump tot nu era acolo. Oare n-a auzit bine sau a înțeles greșit ultimele lui cuvinte, de dimineață? E sigură că nu.

Timpul trece, chipul Yolandei se întristează. „Irisul negru al orelor moarte", e de Garcia Lorca, dacă își amintește bine.

Nu mai are niciun chef să respingă avansurile mai mult sau mai puțin directe ale bărbătușilor din jur și care devin tot mai presante pe măsură ce timpul trece, iar dezamăgirea vizibilă o face tot mai vulnerabilă. Dar nici nu are chef să încheie noaptea în patul unui mucos de douăzeci și cinci de ani care o face pe durul și vorbește spaniolă cu accent yankeu. Se ridică, înaintează cu un pas mai puțin sigur – din cauza alcoolului – și se alătură unui animator brazilian înalt, cu un costum de înger, tot numai pene și paiete. O pereche de aripi din rășină, cu oglinzi în vârf, îi completează costumația. Îl privește intens, apoi își coboară privirea între picioarele lui.

Yolanda râde, cine a spus că îngerii n-au sex? Dansează lipită de el în ritmul instrumentelor de percuție și al alămurilor, muzica o transportă înapoi acasă, cocoțată pe carul de carnaval. Picioarele frământă ringul, samba o face să plutească spre cer, spre acest tânăr cu ochi sclipitori și cu torsul plat, neted și cald. N-a venit chiar de pomană. Acum îl ține de șolduri, bazinul li se rotește la unison, se devorează deja din priviri.

Și Cardwell Trump e chiar lângă ea, cu aerul lui atât de sigur de el, cu ochii lui cenușii care o dezbracă din priviri. Se răsucește spre el, abandonează îngerul uimit, începe să se frece de torsul pătrat al bărbatului.

– Bună seara, Yolanda... Ce surpriză să te găsesc aici...

– Cardwell Trump, pentru tine am venit aici în seara asta și o știi prea bine. Altminteri, nu i-ai fi pomenit doctorului despre acest loc. Așa că să nu ne mai jucăm precum copiii și să facem ceea ce fac doi adulți în astfel de situații.

– Foarte direct, Yolanda... Ceea ce nu înseamnă că m-ai speriat...

– Atunci, să dansăm, *carinho*, să dansăm și să bem și vom vedea ce ne va mai aduce noaptea...

Și Yolanda a băut, și a dansat, și s-a frecat de bărbatul care i-a stârnit dorințele încă de dimineață. Și a râs, și l-a sărutat, apoi i-a simțit mâinile mângâind-o, mâini mari, de american, i-a simțit parfumul, un amestec de mirodenii și de santal. I-a descheiat cămașa albă, și-a plimbat degetele printre smocurile de păr presărate pe pieptul lui. Și-a strecurat piciorul printre picioarele lui, s-a frecat ca o pisică, imagine vie a dorinței și seducției. Finalitatea serii era limpede – sau pe-aproape. Yolanda e puțin amețită acum, are chef să se prăvălească pe un pat, să se distreze puțin cu noua ei pradă. Brusc, Trump se ridică de pe scaun, dispare o clipă și se întoarce la ea cu aripile de rășină ale îngerului brazilian. I le fixează în spate, se uită la ea de parcă ar fi fost o închipuire.

Se sărută iar, până ce rămân fără răsuflare. Ea îi șoptește că vrea să urce în mașină, să se întoarcă, ar vrea să profite de el pentru tot restul nopții.

– Ai băut prea mult, Yolanda, nu poți conduce în starea asta. Luăm un taxi. Unde locuiești?

– Nu putem merge la mine... E imposibil. Familia mea...

– La naiba, nu se poate... Nu te pot duce nici la prietenii la care dorm... Sunt persoane... discrete... vor să rămână nevăzuți... știi...

– Hai la un hotel, n-ar fi nimic grav...

– Nu, nu Yolanda, meriți ceva mai bun decât un hotel, vreau să fie o noapte de neuitat pentru amândoi... Găsim noi ceva...

– Nu văd ce, *carinho*...

– De ce nu am merge la cabinetul doctorului Coelho? Doar ai cheile, nu?

– Da, le am, dar...

– Niciun „dar", îngerul meu, ar fi un locușor perfect pentru nebuniile noastre... O să avem priveliștea orașului la picioare, încă de dimineață, din ascensor, am vrut să fac asta...

– Dar, *amor*, e delicat, dacă își dă doctorul seama...

– Nu va observa nimic, îngerul meu... Îți promit...

Deja s-a ridicat, a luat-o pe Yolanda de mână. A condus-o spre ieșite. Ciudată pereche mai formau, la drept vorbind. Bărbatul o înlănțuise de talie, sprijinind-o. În cealaltă mână păstrase aripile din rășină ale îngerului brazilian, care se clătinau pe umărul lui stâng, un vrăbioi împleticit și o gușă-roșie beată. În

stradă a fluierat după un taxi, i-a dat şoferului fără nicio ezitare adresa cabinetului, pe Laurel Way. A urmat un moment lung de tăcere, cât taxiul a trecut pe sub felinare. Yolanda încă ezita, cum i se întâmpla de fiecare dată în astfel de situaţii. Şi, tot ca de obicei, şi-a luat inima în dinţi, s-a ghemuit lângă umărul bărbatului.

– Ştii, *carinho*, trebuie să îţi...

– Taci, Yolanda, nu spune nimic, ştiu... şi îmi place la nebunie...

O îmbrăţişează, mâna lui mângâie pulpa Yolandei, alunecă de-a lungul coapsei, se prelinge de-a lungul muşchiului spre interior, spre intimitatea femeii, se agaţă de slipul ajurat în care sexul ei se umflă, în plină erecţie, sub mângâierile bărbatului. Mâna lui Cardwell Trump e caldă, blândă, îşi face drum pe sub sexul ei, pe sub testicule, întinde degetele spre spate, ca pentru a o penetra. Yolanda gâfâie sub mângâierile bărbatului. Ştia... dar cum... Un deget se înfige în orificiu, este în culmea excitării... Ochii i se învârt în orbite, rătăcesc pe şirul de Rolls-uri şi Maserati din parcarea de la Budget Rent-A-Car, aflată în intersecţia dintre Wilshire şi Santa-Monica. Acum taxiul se îndreaptă spre canioane, spre Laurel Way, în spatele lor oraşul e un covor sclipitor de neoane şi lumini.

Urcă, înlănţuiţi, aleea pietruită. În grădină, siluetele neregulate ale arborilor Yucca seamănă cu nişte monştri. În cabina din sticlă a ascensorului care se ridică încet se lipesc unul de altul. Bărbatul o ţintuieşte pe Yolanda de peretele transparent, îi desface

picioarele, o ridică în brațele lui puternice, o sărută lacom. Cu o mână, trage de micul slip din dantelă brodată până ce îl rupe de tot, elasticul plesnește, chiloțelul cade pe podeaua liftului. Mângâie sexul excitat al Yolandei, o mușcă de gât, își strecoară degetele între fesele ei perfecte, încordate, fremătând de plăcere. Yolanda e în al nouălea cer.

Puțin cherchelită, puțin surprinsă de ușurința cu care și-a atins scopul... Cu toate că știa din experiență că bărbații nu dau niciodată înapoi la jumătatea drumului, când au asigurată o partidă de craci în aer. La urma urmelor, puțin le pasă lor ce are ea între picioare... E frumoasă, o doresc, vor s-o reguleze... Câți au fost în douăzeci de ani? Zece, poate douăzeci de tipi care au refuzat-o... O dată, o singură dată a luat-o pe cocoașă, dar nu a fost ceva grav... Seara asta nu făcea excepție de la regulă. Cu aerele lui de macho hetero, Cardwell Trump nu a ezitat să o atâțe pe frumoasa braziliană, cu toate că ghicise ce se ascundea în chiloțeii ei...

S-au năpustit în camera de lângă ascensor. Una dintre sălile de operație, cu plafon din sticlă. Cerul înstelat o umple cu o lumină plăcută. Un fotoliu mare din piele bej – din cele pe care le vezi prin cabinetele stomatologice – tronează în mijloc, înconjurat de corpuri de mobilier cu sertare și măsuțe pe care este aranjat instrumentarul medical. Scheletele metalice ale reflectoarelor strălucesc fugar în penumbră. Yolandei nu i se pare un loc prea potrivit pentru zbânțuielile lor, dar Cardwell o conduce ferm spre

fotoliu, îmbrățișând-o. Ei i se învârte capul, prea mult alcool, prea multă emoție, prea multă dorință. Cardwell a găsit butonul pentru înclinarea spătarului, iar ea s-a lăsat pe spate, lăsându-se în voia elanurilor pasionate ale iubitului ei, în ciuda stării de disconfort pricinuită de locul de muncă.

Îi descheie încet cămașa albă, îl sărută încet de-a lungul umerilor, de-a lungul brațelor. Tatuajul e acolo, o așteaptă, la fel de fascinant ca și mușchii puternici care acum o înlănțuiesc, o mângâie pe gât. Desface picioarele, încolăcindu-și iubitul, pentru a-i simți dorința pe pielea goală și sensibilă a coapselor, pentru a i se dărui în această comuniune trupească, cea căreia și-a consacrat întreaga existență. Bărbatul o strânge de gât cu amândouă mâinile, pentru a o ajuta să se răsucească mai bine în jurul limbii lui. E puternic, tare, smucit, brutal aproape, dar Yolandei îi place, nici nu se aștepta la altceva din partea lui, acum geme, i se supune, i se abandonează gâfâind, ca o tigroaică mușcată de gât în timpul împerecherii. Dar bărbatul o strânge în continuare de gât, se teme, se zbate, dar în zadar, e zdrobită sub greutatea lui Cardwell Trump, care o sugrumă încet, insistent, sărutând-o în continuare, sexul lui întărit e lipit acum de ea, de pântecele ei. Sfâșiată între plăcerea sexuală și angoasă, Yolanda geme în continuare, apoi trupul i se cutremură convulsiv înainte de a-și pierde cunoștința, stelele sunt deasupra ei, ca o chemare îndepărtată.

Se trezește într-un acces de tuse, o arsură teribilă iradiază din trahee și faringe până la nivelul

vertebrelor. Fotoliul de dentist e tot în poziție orizontală, dar palmele și antebrațele îi sunt legate de el, la fel și picioarele. Rochia ei roșie e ridicată până la buric, abdomenul îi e expus luminii stelelor. E singură în cameră, își vine încet, încet în fire. Sertarele noptierelor sunt trase, cineva a scotocit prin ele, a scos instrumentele chirurgicale, uite, scalpelele sunt acolo, pe o măsuță laterală, la îndemână, alături de seringi și de fiole cu Botox. Încearcă să întindă brațele, mâinile, aproape că reușește să atingă măsuța... Încă trei milimetri, doi, și va putea să o tragă mai aproape, da, asta e, placa aseptică e aici, apasă, măsuța alunecă încet, deja simte răcoarea foarfecilor și a scalpelelor...

Cele trei lămpi ale reflectoarelor de deasupra fotoliului de operație se aprind deodată, cu un zgomot sec de întrerupător. Cardwell Trump împinge măsuța, zâmbind larg.

– Haida, de, Yolanda, doar nu vrei să pleci acum, când abia am început și eu să mă distrez?

– Cardwell, dacă e o glumă, să știi că nu e deloc nostimă... Nu-mi plac chestiile astea, așa că, rogu-te, *carinho*, pune mâna și dezleagă-mă imediat...

– Nu pot, prințeso, îmi pare rău, dar am de lucru...Și am nevoie de tine nemișcată... Nu sunt prea sigur că ție îți va plăcea, dar te asigur că eu mă voi distra pe cinste...

– *Cachora de favella*, dezleagă-mă imediat!

– Ia vezi, doctore... Fără familiarități, te rog! Dacă te consolează, află că am să te regulez ca pe o regină, nu asta voiai încă de dimineață, când m-ai pipăit?

– Cum...

– Yolanda sau Marcio, află că mi se rupe-n paișpe cine ești, din partea mea poți fi la fel de bine și curvă, și doctor... Important e că ai să fii încă o dată, doar pentru mine, regina carnavalului... Acum ai să taci...

Bărbatul îndeasă un pumn de comprese în gura deschisă a lui Yolanda/Marcio, îi trânțește deasupra un plasture alb. Depune un sărut pe călușul astfel încropit, potrivește peruca din meșe naturale, lungi, care alunecase pe țeasta doctorului, mijește ochii și murmură:

– Te las singură câteva minute, îngerul meu, mă voi întoarce imediat.

Ochii ieșiți din orbite ai lui Marcio se învârt pe sub genele false și lungi ale Yolandei, în vreme ce din gura astupată nu iese decât un geamăt înfundat. Sub căldura lămpilor de operație, machiajul a început să curgă, fondul de ten și rimelul amestecându-se în dâre roz și negre, care brăzdează acum frumosul obraz al Yolandei.

Crupierul s-a întors în sala de operație, punând lângă fotoliu obiectele adunate în incursiunea prin casă. Este aici costumul de carnaval al Yolandei, scânteind sub reflectoare. Aripile dansatorului de la Esculalita sunt și ele alături, fluture mort într-o vitrină.

Bărbatul ia o seringă de pe măsuță, îi rupe ambalajul steril, într-un foșnet de hârtie plastifiată. Sub privirea îngrozită a lui Marcio, ia o fiolă de Botox, al cărei conținut îl trage în seringă cu dexteritate. Apoi se apropie încet de fața îngrozită a Yolandei, care urlă sub căluș.

– Yolanda, prințesa mea, îmi pare rău, cred că o să te cam doară... Am nevoie de o femeie adevărată în seara asta... Și cu ochii ăștia ai tăi nu prea merge deloc... Am să-ți întind puțin fața, încearcă să te uiți puțin cruciș, te rog...

Bărbatul a înțepat de câteva ori pielea perfectă, arămie, pe obraji, maxilare, frunte, chiar și pleoape. Dozele pe care i le-a injectat sunt mult prea mari, Marcio își dă seama imediat. Toxina botulinică îi paralizează progresiv fața, care încremenește într-un rictus ridicol, cu ochii holbați de spaimă, unul privind în sus, celălalt – în jos. Îl aude pe bărbat luând niște instrumente metalice de pe măsuța alăturată. O durere fulgerătoare îi sfredelește mâna stângă: bărbatul i-a secționat degetul mare cu o lovitură de scalpel, până la nivelul cartilajului. În timp ce Marcio își spune că gata, s-a sfârșit, de acum înainte nu va mai putea face minuni, Yolanda își plânge frumusețea pierdută cu lacrimi uscate, pe care Botoxul le împiedică să îi șiroiască pe obraji.

Motorul electric al fotoliului toarce încetișor, spătarul se ridică în poziție verticală. Bărbatul așază cu grijă piese de costumație pe trupul chinuit al doctorului: o coroană aurită peste peruca neagră, un ecuson în mâna dreaptă, un sceptru lung cu o cruce în vârf în mâna stângă mutilată, un colier în jurul gâtului. În spatele Yolandei potrivește cele două aripi de rășină în așa fel încât să formeze în spatele ei aripile unui tron... Doctorul e cufundat în gândurile lui, îi cere Domnului iertare pentru îndrăzneala de a fi

voit să îl imite, își cere iertare pentru existența lui plină de fals și minciună, se roagă ca el și Yolanda să fie reuniți într-o singură ființă coerentă într-o viață viitoare. Cu ochii lui fără de lacrimi și orbiți de lumină, nu poate vedea – de altminteri, de câteva minute bune pleoapele nici măcar nu i se mai zbat – cum bărbatul ia un scalpel și îi retează dintr-o mișcare vag dureroasă penisul și testiculele. Doar când simte sângele șiroindu-i de-a lungul coapselor și durerea care abia acum îl invadează înțelege că a devenit în sfârșit Yolanda, după toți acești ani de ezitări. Biata Yolanda, abia a fost creată și trebuie să plece, o ieșire ratată, ale cărei ultime imagini nu vor face deloc cinste frumuseții ei de odinioară.

Asasinul scoate un mic aparat de fotografiat dintr-un buzunar și imortalizează fotoliul pe care zace trupul mutilat al doctorului. Îi șoptește la ureche:

– Știi, *carinha*, acum mă exciți și mai tare... Chiar mi-ar plăcea să ți-o trag, dar cam sângerezi...

Ia o seringă cu Botox și îi injectează conținutul în inimă, apoi o sărută, analizându-i totodată ultimele convulsii. Se ridică și se uită în zare, spre marile acoperișuri portocalii care acoperă orașul spre sud, până la mare. Un zgomot surd umple dintr-odată universul, luminile orașului oscilează câteva secunde, ca suflate de furtună. Cabinetul doctorului se cutremură pe pilonii de beton. O mică zgâlțâitură, un mic cutremur, de parcă pământul ar fi salutat a treia levată. Și pentru întâia oară Crupierul se întrebă dacă patronii lui,

în ciuda nebuniei aparente a obiectivului lor, nu i-au spus cumva adevărul.

Iar dacă așa e, atunci acest tatuaj... Ridică din umeri, iese din cameră, aprinde rugul pe care l-a pregătit în camera alăturată și dispare după colină, o siluetă neagră care se pierde printre arborii Yucca din grădina californiană.

9

În nordul Republicii Chile, martie 2003

– Vezi că știi ce s-a întâmplat! Nu pricep de ce refuzai să îți amintești. E vremea ca spiritul tău să funcționeze cum trebuie, Matthias. Mezcalito are nevoie de tine...

De la strania ceremonie de la malul râului au trecut șase luni, dar nu a fost zi în care să nu aud cuvintele lui Eduardo răsunându-mi în urechi. Și în această dimineață de martie, pe când ochii mei cârpiți de somn se deschideau asupra luminii transparente a Alpilor, făceam un efort supraomenesc pentru a mă lămuri dacă eram cu adevărat treaz sau alunecasem într-un spațiu oniric. Am căzut într-un canion, poate că am rămas inconștient, poate eram lungit pe un pat de spital, cufundat într-o comă profundă, și l-am visat pe bătrânul Eduardo, cu monștrii stranii din jurul lui, întâlnirile care au urmat, cu Mezcalito și don Carlos.

Dar în fiecare dimineață, după doar câteva minute, ajungeam iar și iar la aceeași concluzie: eram viu, eram treaz, mă deșteptasem întru lume.

Îmi trebuia din ce în ce mai puțin timp pentru a retranscrie diferitele etape ale minuțiosului parcurs pedagogic pe care Eduardo, Carlos și protectorii lor l-au pregătit pentru mine. Sigur că o primă etapă a fost chiar vindecarea mea, maniera în care corpul meu s-a refăcut după căderea în canion și atacul monstrului întunecat. În fiecare dimineață, cum mă trezeam, căpătasem reflexul de a-mi pipăi cicatricele care îmi vor împodobi pentru totdeauna pulpele, torsul și fruntea, primul pas pentru refacerea trecutului meu recent. Îmi aminteam, în acest răstimp, de consultațiile la osteopatul meu din Paris, cum își punea el mâinile în punctele critice ale corpului, generându-mi un aflux de senzații fizice, dar și dezăgăzuindu-mi gânduri ascunse în străfunduri, cum îmi șoptea apoi: „lasă-ți trupul să își amintească, are o memorie mai bună decât tine, el nu uită niciodată nimic...". În câteva secunde, semnele care îmi străbăteau pielea, oricât de invizibile vor fi fost, căpătau o putere aproape magică de a mă face să retrăiesc momente halucinante, pe care nu mă mai îndoiam că le-am trăit cu adevărat.

Urma certitudinea de a fi locuit la un *brujo*, un vrăjitor, căci așa s-a recomandat în cele din urmă bătrânul Eduardo. În mod cel puțin paradoxal, era, totuși, singura explicație logică pentru cele ce s-au întâmplat înainte. Îmi aminteam aproape cuvânt cu

cuvânt explicațiile lui din seara în care ne-am întors în casa lui și ne-am instalat pe mica esplanadă mărginită de pietricele albe care, în lumina lunii, străluceau ca niște fantome minuscule:

– Matthias, răspunsurile mele ți se vor părea stranii. Dar nimic din ceea ce ai trăit ieri și astăzi nu poate fi explicat altminteri, în afară de cazul în care ai fi nebun... Trebuie să pricepi că nu ți-aș fi vorbit niciodată de astfel de lucruri, dacă nu aș fi sigur că le spun cui trebuie să le spun și dacă Mezcalito și prietenii lui nu te-ar fi ales pentru a-i ajuta...

– Mezcalito m-a ales? Dar cum?

– Taci puțin, nu mai pune întrebări cu logica asta a ta care se învârte în cerc, ascultă-mă pe mine și ascultă la cele ce sunt în jurul tău...

– ...

– Matthias, eu sunt ceea ce se numește un *brujo*. Nu eu am ales să fiu astfel, dar, când eram tânăr, cu mult mai tânăr ca tine, și lucram la mina de sulf din Ollague, la granița boliviană, am cunoscut un *vegetalista* peruvian, el e cel care a văzut în mine atributele unui *brujo*. A făcut ce-a făcut și am ajuns să lucrez pentru el, iar el m-a inițiat. Dar e o poveste veche, am să ți-o spun pe îndelete altă dată...

– Eu...

– *Caya te, sangre de Dios!* Pentru inițiați, puterile mele nu au nimic neobișnuit. Cunosc *brujos* mult mai puternici decât mine, probabil ai să cunoști și tu în curând. Plantele mi-au dezvăluit câteva dintre tainele lor, pot ieși din corpul meu pentru a călători, îmi

pot schimba forma – m-ai văzut aseară luptând împotriva morții tale sub înfățișarea mea de condor. Pot invoca spirite subalterne, care sunt aliații mei – precum Omul de piatră – sau pot cere sfaturi și cunoștințe câtorva spirite mult mai puternice, precum Mezcalito, care este unul dintre *protectorii* mei.

– Ah...

– Adevărul este că trăiesc într-o lume mult mai înspăimântătoare și mai complexă decât a ta. Mai complexă, pentru că eu nu sunt prizonierul iluziilor care pe tine încă te pot subjuga. Pentru mine, până și materia se poate plia după dorințele mele, în anumite condiții mă pot arunca de pe o stâncă și zbura, pot atinge acele zone cenușii ale universului în care doar ființele de lumină pot supraviețui... Dar mă mișc în mijlocul unor forțe terifiante, mult mai teribile decât monstrul care te-a atacat. Pentru tine ele sunt în continuare invizibile, dar, cu toate astea, te pot oricând zdrobi, dacă le ieși în cale. Căci ele împart această lume cu noi și trăiesc în mijlocul nostru. Eu le văd așa cum te văd pe tine, Matthias... cu aceiași ochi ca ai tăi, dar care au învățat să contempleze adevărata înfățișare a lucrurilor. Când mă uit la tine, Matthias, văd o ființă în devenire, un cocon de lumină care are toate caracteristicile necesare pentru a ajunge un *brujo*, cu excepția găurii enorme pe care o are în mijloc...

– Un cocon de lumină găurit?

– Toate ființele vii sunt coconi de fibre, Matthias, aceasta este adevărata noastră formă, un ghem de lână

fină, păroasă, blănoasă, o înlănțuire de fibre și de energie... Animalele și plantele sunt făcute la fel... Unele strălucesc cu o lumină mai mult sau mai puțin puternică, altele au fibre lungi, ca niște tentacule, care ies din punctele lor energetice, uite, de aici – și îmi indică un punct situat puțin mai jos de ombilic – și, sub această formă, care este forma noastră reală, noi, vrăjitorii, ne facem lucrarea. Manipulăm lucruri invizibile altora, creăm punți între ființele vii și trama lumii, ne întindem tentaculele pentru a ne ridica la nori și a zbura sau le încolăcim pentru a lua forma unui animal, vorbim cu plantele intrând în coconul lor și preluându-i materia.

– Ah...

– Totul stă în puterea de a *vedea* lumea sub adevărata ei formă, e un exercițiu dificil, dar există anumite spirite care ne ajută pe această cale și ne împărtășesc secretele lor, așa cum Mezcalito a procedat cu mine. La urma urmelor, eu nu știu nimic, Matthias, dacă e să mă raportez la vechii vrăjitori incași care trăiau aici odinioară, și a căror știință era și ea limitată comparativ cu aceea a toltecilor sau maiașilor. Poate ai auzit câte ceva despre un trib indian, Anasazis, care a dispărut de pe suprafața pământului? Șamanii lor i-au transportat pe toți, căci au prevăzut invazia diavolilor albi... În trei veacuri, prin știința lor, au izbutit să își salveze poporul de la exterminare... Când albii au pus piciorul pe pământurile noastre, toți Anasazis erau plecați în lumea cea adevărată, nelăsând în urmă decât *pueblos* goale și resturi de luturi...

– Eduardo, cu toată afecțiunea și respectul pe care ți le port, mi-e greu să accept ceea ce spui... E o poveste frumoasă, dar...

– Ceea ce îți spun eu mâine vei fi uitat. Ceea ce vei vedea în seara asta nu vei uita niciodată.

M-a izbit violent în umăr, cu un gest brusc care mi-a făcut oasele să trosnească, și când m-am întors să înțeleg cum de s-a putut deplasa așa de repede, fără ca eu să îmi fi dat seama, am dat doar de întunericul nopții, iar vocea lui a răsunat din exact același loc în care a stat în picioare încă de la începutul conversației noastre:

– Ai să-l întâlnești pe Mezcalito, îți va explica el ce așteaptă de la tine.

– Dar cum ar putea avea nevoie de mine o astfel de creatură? Dacă ar fi să îți dau crezare, e limpede că e cu mult mai puternic decât mine! E ridicol...

– În locul tău, m-aș feri să privesc astfel lucrurile...

– Eduardo, acum sunt vindecat, în curând am să mă întorc în țara mea...

– Firește, firește... dar înainte de a pleca, trebuie să te întâlnești cu Mezcalito! Este singurul motiv pentru care te-am cules din hău, te-am îngrijit, te-am apărat de propria ta moarte când a încercat să te ia din nou.

– Dacă tu așa vrei, Eduardo, așa voi face, dar...

– Nu eu, Matthias, îți reamintesc că el a organizat întâlnirea.

– Bine. Eu ce trebuie să fac?

– Să aștepți. În liniște. În seara asta avem oaspeți.

Și în fiecare dimineață, în timpul acestui proces de ancorare mentală care se declanșa de cum mă trezeam, rememoram după aceea, sub formă de flashbackuri însăilate unele de celelalte, fără o logică aparentă, întâlnirile mele cu Mezcalito. Fără îndoială, aceste amintiri erau cel mai dificil de acceptat ca atare, în măsura în care corespundeau unor momente în care eram sub influența unor droguri halucinogene puternice. În egală măsură, erau și greu de reconstruit în mod conștient, pentru că Mezcalito era o ființă schimbătoare, ale cărei apariții însemnau tot atâtea spectacole. Cu el, singurele constante erau fosforescența verde care nimba fiecare dintre întâlnirile noastre și sentimentul de infinită vechime care răzbătea din vocea lui, indiferent dacă aceasta din urmă lua forma clinchetului metalic de clopoței sau răgetului animalelor sălbatice.

Prima întâlnire, atât cât sunt în măsură să îmi amintesc cu exactitate, a avut loc la câteva ceasuri după monologul lui Eduardo despre vrăjitori și coconii luminoși. După o tăcere îndelungată – în timpul căreia mi-am spus că bătrânul trebuie să fi fost nebun de legat, ca și mine, de altminteri – pe când ochii mei rătăceau obosiți pe cer în căutarea unor stele căzătoare, mi-a făcut semn să îl urmez. Am mers vreo douăzeci de minute în lumina lunii și a piscurilor ninse. Părea a aluneca pe terenul accidentat, în timp ce eu mă împiedicam mereu în ierburile și pietricelele de pe cărare. Am ajuns pe un teren neted, care trebuie să fi fost curățat de pietre și buruieni, o suprafață circulară de

vreo treizeci de metri pătrați. Mai multe pietre albe de mărime medie sclipeau stins, ca niște dinți izolați, plantați în gingia podișului. Eduardo mi-a cerut să aleg una pe care m-aș simți cel mai bine și să mă așez pe ea.

Am ezitat mult, măsurând cu atenție fiecare piatră în parte. Am observat că erau dispuse cumva în cerc, în jurul unei vetre centrale, în care a fost pus lemn uscat. Erau cinci pietre, în cele din urmă am ales una la întâmplare, pe care m-am așezat cu picioarele încrucișate. Nici nu am apucat să mă instalez bine, că din umbră s-au desprins alte trei siluete, care s-au așezat pe celelalte pietre. Cei trei bărbați erau cei mai diferiți oameni pe care ți i-ai putea închipui: unul era destul de corpolent, cu păr rar, grizonant, avea un aer de occidental, spaniol sau portughez, și era îmbrăcat în întregime în alb; părea foarte bătrân, pe puțin optzeci de ani. Ceilalți doi erau mult mai tineri, între douăzeci și treizeci de ani, unul de tip indian, cu nasul borcănat, uscat ca un vreasc, purtând o tunică de țăran și un poncho, celălalt era durduliu, jovial, de un blond venețian, îmbrăcat în blugi și cămașă.

– Matthias, ți-i prezint pe prietenii mei, Carlos, Javier și Emilio. Javier și Emilio sunt asemenea ție, nu au participat niciodată la o asemenea ceremonie, dar, din diverse motive, doresc să îl întâlnească pe Mezcalito.

Ne-am măsurat reciproc din priviri: în ciuda distanței și întunericului, în ochii celor doi tineri am simțit o umbră de îngrijorare. Eduardo a aprins focul

din centrul pentagramei noastre și a adus o carafă cu apă proaspătă, pe care nu știu de unde a scos-o. Am băut pe rând, până ce am golit recipientul. Apoi Eduardo a scos din desagă cinci bucățele de mescalină pe care le-am înghițit, după ce mai întâi le-am mestecat cu conștiinciozitate. Avea un gust aspru, amar, ca de mango verde, și a trebuit să fac mari eforturi ca să nu-mi regurgitez porția, într-un acces aproape incontrolabil de greață. Stomacul meu se contracta, se zvârcolea frenetic. Mă străduiam să respir adânc, implicându-mi abdomenul, ca să mai calmez refluxul gastric, dar era ca și cum mișcările intestinelor mele se transformau în căldură. Am început să transpir, capul îmi vibra într-o pulsație neregulată, m-a cuprins un acces de febră, am început să tremur. Pulsația din capul meu a luat amploare, degeaba mi-am dus mâinile la urechi, zgomotul era asurzitor.

Și au început cântările. Lumina focului din centrul cercului nostru a devenit orbitoare, în spatele fiecăruia dintre noi se întindea acum o umbră imensă, noi toți formam un fel de margaretă într-un deșert mai luminos ca niciodată, care se dizolva în cerul alb, un imens bloc de gheață scânteind în lumina care ne înghițise pe toți. Printre pleoapele mijite, vedeam cum buzele tovarășilor mei se mișcă încetișor, fredonând o melopee halucinantă, uneori accelerată cu brutalitate, pe care voiam s-o cânt și eu, căci eram aspirat de muzică precum un fir de praf într-un vârtej, notele mi se impuneau cu o claritate imanentă și am început să cânt

de mama focului, într-o limbă a cărei semnificație nu o cunoșteam.

Aveam chef și să dansez, să-mi fac umbra bleu să danseze pe solul alb, să pictez cu trupul meu ideograme pe pagina albă care ne înconjura. M-am ridicat cântând și m-am dezbrăcat la bustul gol. Vibrația care ne înconjura era perceptibilă fizic, eram niște țânțari care săltau pe pielea unei tobe uriașe, resimțeam o nevoie irepresibilă de a mă mișca, pe când cerul era străbătut de o explozie de culori care m-a orbit pentru scurt timp.

În obscuritatea vremelnică ce a urmat uneia dintre aceste fulgurații am văzut fluorescența verde pal și am pășit în direcția ei. Mezcalito mă chema... M-am trezit pe o plantație de mescalină, fiecare cactus în parte strălucea ca un mic diamant nimbat de lumină. Eram într-o stare de euforie extremă și, când s-a ivit un nor de luminițe, formând un fel de siluetă verde, ectoplasmică, ce avea un obraz oval imens, golit de orice trăsătură, am râs până când mi-am pierdut răsuflarea. Ființa de lumină – corpul ei era asemenea unui nor de scântei care pâcâiau – părea a se uita uimită la mine, am auzit din nou corul de clopoței care zăngăneau în aerul răcoros al nopții și mi-am pus cuvintele pe note care se înlănțuiau, săltărețe.

– Ți-am spus că ne vom revedea în seara asta...

– Ești Mezcalito, nu-i așa?

– Așa îmi spune Eduardo, da.

– Drogul mă face să halucinez, nu?

– Aș spune mai curând că te-a deșteptat...

– Ești o proiecție a minții mele, un vis frumos, sunt în plină ascensiune... Măi, să fie, e tare, chestia asta...

Zurgălăii s-au transformat în clopote, a urmat un tocsin violent, fără urmă de caracter prietenos.

– Nu mă obliga să devin răutăcios...

– Aoleu, începe coborârea, o să fie cumplită treaba asta...

– În genunchi, Matthias!

Vocea era ca un uragan care mi-a înmuiat picioarele, mi-am pierdut echilibrul și m-am trezit în genunchi în fața siluetei care trosnea mânioasă. M-a cuprins un impuls irepresibil și am început să devorez una dintre plantele de mescalină, așa cum creștea ea, pe pământ, rupând-o cu dinții. Carnea amară mi-a dat o energie nouă, stomacul meu se dădea de ceasul morții să înghită mai mult, cât mai mult din sucurile acestea. După ce am ros prima plantă până la rădăcină, am atacat-o pe următoarea, în patru labe, la pământ.

– Mănâncă, Matthias, mănâncă, trebuie să te cunosc mai bine... Mai mănâncă...

Eram o capră sau o vacă, pășteam pe câmpul de mescalină, trebuie să fi rumegat o groază de plante care îmi explodau sub palat, o chintesență de substanță amară care mă umplea de o lumină verde. Norul de licurici s-a apropiat, m-a învăluit, apoi scânteile au intrat în mine. Eram singur acolo, îngenuncheat pe pământ, înghițisem o ființă luminoasă și îi simțeam energia învârtindu-se înlăuntrul meu, ca un nor tunător.

Pântecele meu s-a umflat și a pocnit exact dedesubtul buricului. Din mine au ieșit pseudopode verzi care s-au înșirat una după alta într-un fel de cordon ombilical, la capătul căruia se umfla o formă, o floare de mescalină, cu cele cinci petale ale ei, care se desfăcea ușor, scoțând la lumină un copilaș fosforescent, cu un ten verde pal. Micuța făptură a deschis ochii, se uita la mine cu niște pupile de smarald, a întins mânuțele grăsunii spre mine. Am început să plâng de emoție, am adus pe lume un copil-floare, am născut o mică ființă vie, luminoasă, magnifică, era copilul meu... lacrimi calde îmi șiroiau pe obraji, am luat copilul în brațe, l-am strâns lângă inimă, l-am simțit vibrând cu o regularitate de metronom, iar fiecare dintre vibrațiile lui era un mesaj.

– Matthias, Matthias, de ce nu mă auzi decât prin intermediul emoțiilor tale?

– Te iubesc, Mezcalito, te iubesc... Te iubesc atât de mult!

– Dacă mă iubești, atunci ascultă-mă! Vreau să te învăț ceva...

– Te ascult...

– Pentru început, îți voi spune adevăratul meu nume, cel cu care mă vei putea numi mai târziu, și mai vreau să te învăț și cântece, prin care vei avea acces la tainele mele...

Ceea ce mi-a spus apoi nu poate fi scris aici, căci atât numele, cât și cântecele sunt ale mele și numai ale mele, la fel ca și copilul-lumină pe care l-am adus pe lume în această noapte. Când discuția noastră a luat

sfârșit, m-a cuprins o sete de nedescris, iar mica făptură cristalină al cărei râs era ca un clinchet de clopoței a plecat topindu-se în noapte, murmurându-mi:

– Ne vom revedea curând, Matthias, dacă mă iubești atât de mult pe cât spui.

Am fugit spre cercul de pietre, pe care stăteau încremeniți tovarășii mei, într-o lume în alb și negru. Am găsit fără dificultate locul unde Eduardo a umplut carafa cu apă și am băut după pofta inimii, amintirea copilului-lumină mă umplea de o bucurie și o tandrețe infinite, lacrimile mi se amestecau cu apa cristalină a izvorului din care sorbeam. Când s-a crăpat de ziuă, fulgurațiile colorate au devenit tot mai rare și, cu colțul ochiului, am văzut statura masivă a Omului de piatră, care se ținea la mică distanță, ca pentru a ne proteja. Ne-am despărțit pe la amiază, ne-am îmbrățișat și m-am întors cu Eduardo la casa lui.

Aceasta a fost prima mea întâlnire cu Mezcalito și acesta a fost motivul pentru care am hotărât să rămân alături de Eduardo, ca să continui aceste experiențe. Nu voi spune decât puține cuvinte despre lunile mele de ucenicie. Am fost inițiat în arta de a visa, în tehnici de urmărire și vânătoare, în arta fugii și a camuflajului... Tot atâtea cuvinte care pentru mine nu mai au aceeași semnificație, tot atâtea ferestre asupra adevăratei naturi a lumii noastre...

Cred că, într-un sfârșit, am fost un elev destul de slab pentru Eduardo și don Carlos, bătrânul care a participat la prima mea ceremonie. În timpul neîncetatelor exerciții care mi-au ocupat lunile următoare, mi-a

fost de fiecare dată greu să îi însoțesc pe pământurile cenușii ale lumii celei adevărate, să efectuez mișcări accelerate sau să îmi schimb înfățișarea fizică. Îmi repetau iar și iar că eram un amestec curios de emoții și rațiune și că niciodată nu își dădeau seama sub semnul cărei jumătăți mă aflam, în timp ce secretul unui *brujo* adevărat consta tocmai din abilitatea lui de a se așeza într-o manieră cvasiautomată în interacțiune cu lumea, canalizându-și emoțiile și depășindu-și rațiunea. În cursul acestei perioade de formare l-am revăzut de mai multe ori pe Mezcalito, care îmi urmărea cu mare atenție progresele sau, mai bine zis, modul în care înmagazinam cunoștințe de la cei doi vrăjitori, nefiind capabil să le pun în practică.

Dacă pentru mine fiecare doză de mescalină însemna o paletă de halucinații colorate, de lupte nemăsurate și de spaime intense, maeștrii mei aveau o cu totul altă concepție. Pentru ei, în mod esențial sub imperiul drogului aveam acces la scurte momente de luciditate și de apropiere de „lumea cea adevărată". A fost o ceremonie care m-a marcat într-un fel aparte.

Cum stăteam odată încremeniți pe pietrele noastre albe, Mezcalito a venit să vorbească cu Eduardo și cu Carlos. Eram orbit de lumina albă care umplea lumea și îmi era greu să discern înfățișarea lui Mezcalito, în seara aceea a evitat cu grijă să se apropie de mine sau să-mi vorbească. Dintr-odată, de sub piatra pe care stăteam a țâșnit o caracatiță moale. Tentaculele ei se strângeau în jurul meu într-un fel de cușcă. Inima îmi bătea nebunește, platoul a dispărut, eram

pe o suprafață mohorâtă, întinsă, netedă și infinită, acoperită de un colb cenușiu, fin. Căutam zadarnic o urmă de Mezcalito, o licărire verde și liniștitoare în acest deșert sinistru.

Tentaculele se zbăteau în jurul meu ca un cuib de vipere primăvara, un șuierat oribil și agresiv care îmi acoperea urletele de groază. M-au înhățat. Cum mă zbăteam să le evit, am realizat că, progresiv, căpătam și eu aceeași înfățișare, ca și cum venele brațelor și picioarelor mele ar fi început să se onduleze, să se umfle, să se desfacă apoi de trup, deveneam asemenea uneia dintre acele planșe de la anatomie de pe care au dispărut cu totul carnea și oasele, pentru a lăsa loc unei rețele de vene, artere și ganglioni. Tentaculele caracatiței se încâlceau acum în această rețea, scormoneau prin ea, de parcă ar fi vrut să o spargă, să o aspire. Oare eram atacat de una dintre acele ființe primejdioase din lumea cenușie? Dar unde au dispărut prietenii mei, de ce nu îmi veneau în ajutor? Am renunțat să mă împotrivesc, așteptând să mor. Am auzit un os pârâind dinapoia craniului.

Spre marea mea uimire, caracatița a început ușor, ușor să capete culoare, emanând o lumină aurie, iar apoi luă înfățișarea lui Eduardo. Lângă el se afla Carlos, eram trei plase de liane amestecate unele în altele, fuzionând, colcăind. Am realizat atunci că pentru întâia oară *vedeam*, vedeam coconii luminoși despre care îmi vorbise Eduardo în prima zi și am avut conștiința faptului că cei doi vrăjitori tocmai astupau o gaură imensă din „corpul" meu, trăgând din propriii

lor coconi fibre luminoase pentru a le țese într-al meu. În aer s-a înălțat râsul cristalin al lui Mezcalito. „A *văzut*, a înțeles ce faceți." Cuprins de o energie nouă sau, mai curând, de un nou echilibru, am realizat că declicul, întrerupătorul pe care îl folosisem nu era deloc legat de drogul pe care l-am ingerat. Era în mine, fusese permanent în mine, la fel cum Mezcalito avea o existență proprie, imanentă, și că îl întâlneam cu adevărat, nu era câtuși de puțin o plăsmuire a creierului meu.

Am încercat să întind un tentacul pornind de la propriul meu cocon, dar nu am izbutit să fac decât ceea ce voi numi cât se poate de decent un mic pârț luminos, care mi-a schimbat pentru o clipă forma ovoidă. Acest singur efort mi-a absorbit o extraordinară cantitate de energie și nu mai știu ce s-a întâmplat după aceea, doar că, la trezire, cei doi vrăjitori jubilau și mă felicitau.

Toate aceste imagini, toate aceste amintiri le rememoram în fiecare dimineață, cum făceam ochi, înainte de a mă ridica din pat. Tot atunci mă străduiam să rezum ceea ce am învățat, ceea ce am devenit: Europa, bătrânul continent pe care îl părăsisem, mi se părea teribil de îndepărtată, căpătase și ea consistența unui vis. Devenisem un călător, un măsurător al Limburilor, undeva la granița dintre această viață revolută și o altă lume, una necunoscută, o ceață cenușie spre care Eduardo și Carlos îndreptau din când în când niște reflectoare puternice și ale cărei margini mă învățau cum să le explorez încetul cu încetul, fără a avea

posibilitatea de a ajunge vreodată să o pot stăpâni întru totul. În limburi răsuna râsul cristalin al lui Mezcalito, se înălța statura impunătoare a Omului de piatră ori apăreau, fantomatici, aliații și protectorii vrăjitorilor. Și alte puteri sălășluiau în egală măsură aici, dar învățasem treptat să le evit.

Spre sfârșitul verii, Eduardo a trebuit să lipsească câteva săptămâni, iar mie nu mi s-a acordat permisiunea de a-l însoți. Așa că m-am dus la Carlos, unde am stat cam douăzeci de zile; am adunat plante din deșertul învecinat, am vânat animale mici pentru hrană sau pentru învățarea unor noi tehnici. Într-o bună zi, la indicațiile lui Carlos, am prins două ditamai șopârle negre care leneveau la soare, le-am adus acasă și le-am supus unor grozăvii care în mod sigur mi-ar asigura condamnarea la moarte din partea unui tribunal de activiști ecologiști.

Vă voi scuti de detalii, vă voi spune doar că toată ziua următoare m-am plimbat pe podișurile înalte, puțin cam amețit din cauza diverselor pudre vegetale pe care le inhalasem (o practică foarte veche în Atacama), cu o șopârlă cu pleoapele cusute prinsă de umăr, urmărindu-l cu mare atenție pe camaradul ei care, cu gura cusută, fugea mâncând pământul spre linia orizontului.

Sfârșitul ședерii mele la don Carlos a fost marcat de un eveniment aparte. Într-o după-amiază, mă întorceam ca de obicei la mica lui colibă și tocmai îl strigam să vină să îi arăt roadele culese și să îi cer instrucțiuni pentru pregătirea plantelor și a mușchilor

adunați. Casa era goală, pesemne că plecase dincolo, pentru cine știe ce întâlnire stranie în lumea cenușie – din câte am înțeles, călătorea mult și adesea se întâlnea cu alți vrăjitori, care făceau „echipă" cu el. M-am instalat în afara casei, cu spatele lipit de peretele din chirpici alb, pentru a profita de razele soarelui, și mi-am început exercițiile de concentrare și de detașare, în care îmi foloseam mâinile și respirația, țineam ochii închiși și care îmi permiteau să trec în Limburi și să mă reîncarc cu energie. Curând, lumea din jurul meu păru a se estompa încet în spatele unui zid din sticlă nisipoasă, solul a devenit reavăn și cenușiu. Brusc, am auzit un croncănit de corb. Păsărea trebuie să fi fost bolnavă sau pe moarte, a venit în picaj spre mine, de parcă nu ar mai fi fost capabilă să zboare, și a fost cât pe ce să mă străpungă cu ciocul. A nimerit însă alături, s-a izbit de micul geam care lumina camera lui Carlos și a intrat prin el cu un zgomot surd.

Am ieșit imediat din starea mea de vis lucid și am intrat în cameră pentru a îngriji zburătoarea, uitând de sfaturile pe care mi le dăduse Carlos – camera aceea era o capcană, mi-a spus el, a fost construită pe un punct de forță a cărui sursă doar el o controla. Am inspectat încăperea, cel mult doisprezece metri pătrați, un mic dulap și un birou, dar nu am găsit nici urmă de corb. Perplex, am scotocit pe sub pat, pe sub dulăpior, pe sub birou. Zadarnic. Am ridicat ochii spre fereastră, încercând să refac traiectoria păsării și am descoperit cu stupoare că era intactă. M-am apropiat

să pipăi pătratul de sticlă, când am descoperit o pană neagră pe masa de lucru. Era pusă pe un caiet deschis, cu paginile înnegrite de un scris mărunt.

Am făcut ochii mari când am realizat că manuscrisul era redactat în engleză. Bătrânul Carlos, vrăjitor din podișurile Anzilor, care nu mi-a vorbit niciodată decât în spaniolă, își scria jurnalul intim în engleză! Dar și mai surprins eram de misterioasa dispariție a corbului... Am răsfoit caietul, căci muream de curiozitate.

Pe prima pagină era lipit un articol îngălbenit, decupat dintr-un ziar. Din *Los Angeles Times*, mai precis. Sfârșitul lui aprilie, 1998. Articolul anunța moartea lui Carlos Castaneda, în reședința lui din Westwood. Paginile următoare conțineau alte tăieturi din ziare, cadavrul lui Castaneda a fost autopsiat, murise din cauza unui cancer la ficat. În alt articol se spunea că rămășițele scriitorului au fost incinerate, iar cenușa a fost adusă în Mexic, pentru a fi împrăștiată în deșertul Sonora. Eram siderat de revelația brutală care mi se impunea cu o evidență strigătoare la cer.

M-am dat câțiva pași îndărăt, am deschis micul dulap de lângă perete. În afara câtorva haine, acolo erau și un vechi magnetofon cu bandă, probabil de prin anii șaizeci, și un teanc de caiete cartonate. Am deschis unul la întâmplare. Cu același scris mărunt era notat pe prima pagină: *O călătorie în Ixtlan: lecțiile lui Don Juan*. Avea și o dată dedesubt, 1972. Și o semnătură, a lui Carlos Castaneda.

Continuam să țin în mână pana de corb. A început să se încălzească dintr-odată, aproape că mă

ardea, s-a umflat într-o fosforescență verde și, în același timp, a răsunat un râs zglobiu, cristalin: „Te-ai lămurit că aceasta e realitatea, câtă vreme așa e scris și în cărți..." M-am năpustit afară din cameră și mi-am reluat, gânditor, locul lângă peretele alb. Ceva mai târziu, când s-a întors Don Carlos, nu prea știam cum să mă comport cu el. M-a întrebat ce s-a întâmplat și i-am povestit despre descoperirea mea.

– Așadar, Mezcalito a considerat că e necesar să îți dezvăluie micile mele secrete... Presupun că are motive întemeiate să o facă. Ce crezi?

– Nu știu ce să cred, Carlos, sunt total în ceață, nu e lumea mea și nu am vrut să...

– După părerea mea, ai reacționat nepotrivit.

– Îmi pare rău, am acționat fără să gândesc, nu voiam decât să îngrijesc corbul și...

– Exact asta am spus și eu. Ai acționat fără să gândești, cu toate că te-am prevenit că e periculos să intri în camera mea. Fără protecția lui Mezcalito, probabil că în clipa asta ai fi fost mort. Ăsta să fie rezultatul atâtor luni de învățătură alături de mine și de Eduardo?

– Eu...

– Matthias, o greșeală ca asta te-ar putea costa viața într-o bună zi, o viață pe care nu ai niciun drept să o risipești prostește. Ai atâtea lucruri de făcut! Chiar îți imaginezi că Eduardo și cu mine ne-am pierde vremea cu un adolescent întârziat, care a fugit de Paris? Există ceva în viața ta care te sortește unei acțiuni esențiale, cruciale, despre care noi înșine nu știm

nimic. Mezcalito și ceilalți protectori nu știu nici ei ce se va întâmpla, în ciuda tuturor puterilor lor, nici ei nu pricep de ce tu trebuie să joci acest rol; știu numai că tu ai putea reuși și că ești singurul care ar putea face acest lucru anume.

– De aceea sunt aici? Accidentul meu...

– Chiar că ești naiv, Matthias, dacă încă îți închipui că ai căzut întâmplător. Șinșila era Eduardo. Iar eu te-am împins în canion, în brațele lui Mezcalito.

– Cum? Dar e o nebunie, fir-ar să fie, sunteți nebuni de legat cu toții! Și eu sunt pe punctul de a mă sminti cu totul, ca și voi!

– Din păcate, noi suntem mai curând lucizi. Universul în întregul lui tremură cu gândul la ceea ce e pe cale a se întâmpla în lumea ta, Matthias... dar, fără îndoială, ar fi mult mai bine să vorbești cu Mezcalito în seara asta.

Dar în noaptea aceea protectorul meu s-a dovedit a fi înspăimântător de taciturn, fosforescența lui verde era mai întunecată decât de obicei, ca și cum ar fi fost bolnav, dacă chestia asta ar putea avea un sens pentru el. Mi-a explicat că șederea mea la vrăjitori se apropie de sfârșit, că va trebui să îmi continui călătoria. După el, era esențial să îmi văd de traseul în jurul lumii, să am parte de tot felul de întâlniri, care se vor dovedi importante și pentru mine, și pentru el. A mai amintit că undeva, în lume, au fost săvârșite anumite acțiuni, anumite evenimente care, în anumite condiții nu tocmai limpezi, din câte am înțeles sau, mai bine zis, n-am înțeles eu, ar putea

da peste cap echilibrul „adevăratei lumi" și că, într-o formă sau alta, eu voi avea un rol de jucat în toată povestea. În starea mea, mi-era greu să urmăresc o conversație atât de serioasă și l-am năucit cu o mulțime de întrebări. Numai că Mezcalito nu a vrut – sau nu a putut – să îmi spună mai multe.

Discuția aceasta m-a tulburat profund, căci în perioada în care abia descoperisem Limburile, nu mi-l putea imagina altfel pe Mezcalito, decât ca pe o ființă pozitivă și prietenoasă, a cărei putere nu putea fi pusă în discuție. M-a părăsit anunțându-mă că următoarea noastră întâlnire va fi, fără îndoială, ultima și că mi se va înfățișa sub forma aceea de copil-lumină pe care o îndrăgeam atât de mult.

A doua zi, Carlos mi-a cerut să mă întorc la Eduardo. M-a îmbrățișat cu căldură și mi-a spus că nu ne vom mai revedea niciodată.

– Matthias, acum îți pot spune. Când te-am văzut prima dată, parcă m-am văzut pe mine însumi când eram tânăr și-i ascultam pe Don Juan și pe Don Genaro, fără a pricepe o iotă din cele ce se petreceau, fiind mereu cu cinci minute în urma celorlalți. Eduardo și cu mine nu ți-am putut împărtăși cunoștințele noastre așa cum am fi vrut, dar timpul ne-a fost măsurat și apoi, Mezcalito zice că stăpânești destul de bine anumite lucruri.

– Mă simt atât de pierdut, așa de trist la gândul că trebuie să vă părăsesc, pe tine și pe Eduardo... Nici măcar nu sunt sigur că voi mai putea trăi de acum înainte în afara acestor locuri...

– Deci tot nu ai învățat să uiți de tine însuți! Când ai să înveți să te detașezi și să vezi lumea cu ochi de luptător? Când vei izbuti și tu să atingi starea de *non-făptuire?*

– Am să te mai văd vreodată, Carlos?

– Matthias, în curând voi împlini optzeci de ani, e timpul să migrez în lumea cea adevărată. Regizarea propriei mele morți, cu cinci ani în urmă, mi-a dat răgazul de a-mi pregăti această trecere cu serenitate. Și, ca să-ți spun totul până la capăt, ar fi trebuit să plec la Crăciunul trecut, dar a trebuit să amânăm, ca să ne ocupăm de tine...

– „Noi" înseamnă că pleci cu Eduardo?

– Nu, Eduardo rămâne aici, misiunea lui nu s-a încheiat. Plec cu alții, bărbați și femei... Să știi că lucrurile se petrec cu adevărat ca în cărțile pe care le-am scris... Cu toate că am mai pieptănat puțin lucrurile la sfârșit, ca să ascund ceea ce am făcut cu adevărat. Am vrut să trăiesc ca un american și asta m-a pierdut; atunci am hotărât să îmi dau o nouă șansă, și... așa am ajuns să trăiesc cum ar fi trebuit să trăiesc de la început, cum au făcut-o mulți alții înaintea mea, de generații și generații de *brujos*.

– Așadar, tot ceea ce am văzut ține de realitate?

– Nu prea știu ce înseamnă realitatea pentru tine, Matthias, dar de un lucru sunt sigur: ești departe de a fi ajuns la capătul surprizelor. În orice caz, pentru a mă revedea, va trebui să treci dincolo de Limburi, în centrul lumii cenușii... și, ca să fiu foarte sincer, nu prea te cred în stare.

– Atunci adio, Don Carlos...

– *Adios, joven.*

Așa s-a încheiat întâlnirea mea cu Carlos Castaneda, adevăratul Carlos Castaneda, nu *business man*-ul suspect care, spre sfârșitul vieții, plutea în derivă printre gagici ceva cam fierbinți și calcule ceva cam reci, nu, ci acel Castaneda care abia se plămădea în operele de tinerețe, naufragiatul solitar care plutea pe un ocean de întrebări, Castaneda, supraviețuitorul.

Mulțumită lui și lui Eduardo am înțeles că lumea era infinit mai complexă decât mi-aș fi putut da eu seama. Lor le datorez totul. Limburile. Reversul decorului, dacă aș putea spune așa. Mașinăriile din spatele scenei, ceea ce rămâne după terminarea spectacolului. Greu de crezut, nu? În orice caz, eu sunt absolut sigur că Don Carlos era cu adevărat Castaneda, dar ar fi teribil de dificil de verificat spusele mele, mai ales acum, când a plecat *cu adevărat* să îl întâlnească pe Don Juan și pe ceilalți *nagual.*

Am apucat-o pe cărarea care ducea la casa lui Eduardo și m-am întors de mai multe ori spre casa pe care o părăseam, iată, fără cale de întoarcere. Și de fiecare dată am văzut silueta corpolentă a lui Don Carlos în picioare, întors spre mine, conturându-se pe peretele luminat de soare. Nu a făcut niciun gest de adio, dar câțiva kilometri m-a însoțit un corb mare, negru, care a croncănit îndelung deasupra creștetului meu. Înainte de a se întoarce, am avut impresia că a zvâcnit din aripi, ca și cum mi-ar fi spus „la revedere".

SORȚII DECIZIEI

10

San Francisco, martie 2003

– Ai zburat, cretinule, ai priceput, da? Z-B-U-R-A-T!!

Toată echipa era paralizată. Toate mâinile au încremenit la unison deasupra instrumentelor de bucătărie și a legumelor pe care se pregăteau să le mărunțească. Delicata partitură pe care o interpretau în urmă cu doar câteva clipe s-a întrerupt cu brutalitate, pianul și mandolinele au amuțit, sub izbucnirea furioasă a lui Elmu Pearl. Contrazicându-și originile japoneze, tânărul bucătar era stacojiu, tremura de nervi. Ochii lui holbați se rostogoleau fără oprire de la ucenicul care implora iertarea, practic în genunchi, la prețiosul borcan cu condimente, spart, care își revărsase pe jos conținutul, o stranie vâscozitate verde.

– Știi cât costă alga asta, imbecilule? Salariul tău pe șase luni, și tot nu ar fi suficient ca să plătești ceea ce tocmai ai risipit!

Cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji, ucenicul se străduia să aleagă cioburile de sticlă dintre filamentele

cu bulbi ale algei *umi-ume*[1], bâiguind scuze fără sfârșit. Elmu Pearl se apropie de el și îi îndepărtă violent mâna.

– Lasă imediat totul și pleacă, nu vreau să te mai văd aici!

– Vă implor, maestre, am să...

– Nu pricepi ce îți spun? i-o reteză Elmu Pearl, lovindu-l cu putere cu prosopul. Dispari din fața ochilor mei și să nu te mai întorci niciodată! Ai înțeles? NICIODATĂ!

Adolescentul își privea năuc mâna dreaptă; se tăiase cu un ciob ascuțit de sticlă și stropi de sânge i se prelingeau acum pe vârful degetelor, amestecându-se cu puținul care ar mai fi putut fi salvat din conținutul borcanului.

– Ce idiot, incredibil, ce idiot! Kim, scoate-l de aici imediat înainte să-l fac *sashimi*[2]*!* Tu și tu, urlă el, arătând la întâmplare către doi ucenici, curățați mizeria asta! Și toată lumea înapoi la treabă, primele rezervări sunt de la orele șase, am întârziat deja!

Bucătarii și ajutoarele, obișnuiți deja cu legendarele crize de furie ale lui Elmu Pearl, i-au urmat imediat ordinele, străduindu-se să îi evite privirea, de teamă să nu împărtășească soarta colegului lor. După o inspectare rapidă a întregii încăperii, bucătarul-șef a făcut un tur al celor două rânduri de mese din inox

---

[1] Literal: prună de mare (n. a.).

[2] Preparat tradițional din bucătăria japoneză, atestat încă din secolul al XV-lea, făcut din felii de pește crud și fructe de mare (n. tr.)

aseptizat, oprindu-se uneori, amenințător, în spatele câte unui ucenic care fie tăia legumele, fie pregătea sosurile; în cele din urmă, s-a îndreptat spre biroul lui. Când ușa vitrată glisantă s-a închis în urma lui, din bucătăria restaurantului Mikado s-a auzit un suspin colectiv de ușurare.

Elmu Pearl era un *sansei*[1], a treia generație de japonezi născuți în Statele Unite. Bunicii și mama lui, la vremea când era copilă, au stat în lagărele californiene în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Dacă de la ei moștenise înfățișarea fizică, limbajul și firea le datora tatălui, de origine irlandeză. Cât despre ascuțitul lui simț de estet și organizator, precum și incredibila facultate de a amesteca și rescrie conceptele culinare ale lumii, îi plăcea să creadă că și le-a cultivat și dezvoltat singur și că, de fapt, e vorba despre darurile lui personale, marca lui „din fabrică".

Viața profesională era ghidată de obsesia lui pentru perfecțiune, ca și întreaga lui evidență, de altminteri. Elmu Pearl nu trăia decât pentru noul lui restaurant, rodul a opt ani de muncă încrâncenată și studii cvasiștiințifice. Al treilea Mikado din lanțul cu același nume și-a deschis porțile în urmă cu patru ani în South Market, în plină explozie a Silicon Valley. Din fostul depozit nu au mai rămas decât structurile exterioare

[1] În limba japoneză, termenul desemnează copiii copiilor japonezilor născuți în altă țară decât Japonia; pentru a doua generație se folosește cuvântul Nisei, iar a patra generație de emigranți este numită, generic, Yonsei (n. tr.).

și armăturile din metal ale bucătăriei și dependințele de serviciu. Douăzeci și una de mese, de fapt douăzeci și două, dacă punem la socoteală și salonul vitrat care dădea spre bucătărie, de lângă biroul lui, erau dispuse în trei grupe, fiecare dispunând de o grădină privată, concepută după toate regulile artei de meșteri veniți de la Kyoto.

Fiecare masă era separată de cele învecinate prin panouri japoneze, vitralii cu reflexe savant studiate, bazine și cascade al căror murmur acoperea conversațiile. Mikado nu era deschis decât seara, pentru un singur rând de clienți. Restaurantul era plin fără a apărea niciun fel de discontinuități încă de la deschidere, asta în ciuda absenței unui meniu – exista un singur fel de mâncare pentru toți mesenii, mai precis patruzeci de feluri impuse de bunul plac al bucătarului și de capriciile ordinii de sosire, „patruzeci de trepte spre paradis", cum le-a caracterizat unul dintre cei mai cunoscuți critici gastronomici ai New Yorkului. Iar jurnaliștii fiind ceea ce sunt de obicei, acesta din urmă a uitat, firește, să adauge că prețurile meniului reprezentau treptele în sens opus, spre infern. Dar elitele știau să aprecieze la justa valoare tehnica și creativitatea lui Elmu Pearl.

Când, cu câțiva ani în urmă, așa-numiții *silicon boys* au invadat restaurantele de lux din San Francisco, clientela selectă din Bay Area nu s-a putut obișnui nici în ruptul capului cu vulgaritatea nou-veniților, care-și fâțâiau Amex-ul din platină deasupra homarilor și sticlelor de vinuri fine. Lui Elmu Pearl i-a fost la fel de

greu. În ultimul lui restaurant a dat pe uşă afară cu mare tam-tam şi pierderi deloc de neglijat un grup de astfel de proaspăt îmbogăţiţi, cu costume de firmă şi discurs arogant.

„Alege tu ce-i mai scump şi adu-ne, bătrâne. N-am citit decât două cărţi la viaţa mea, ghidul dezvoltatorului de Linux şi Biblia, doar n-o să mă apuc să o citesc pe a treia taman în seara asta", s-a dat mare o matahală roşcovană înapoindu-i meniul, în râsul general al mesenilor.

Sângele de irlandez al lui Elmu a început să-i clocotească în vene. Sângele lui de japonez mai curând a îngheţat; a zâmbit, apoi a dispărut direct în biroul lui, de unde a înşfăcat *katana*[1] bunicului, cea cu care bătrânul şi-a despicat pântecele în cea mai pură tradiţie japoneză, la ieşirea din lagăr, când s-a anunţat catastrofa atomică de la Hiroshima. Când Elmu s-a întors la masa ai cărei ocupanţi îi insultaseră într-un mod atât de ruşinos arta, era deja dificil de distins între jumătatea japoneză şi cea irlandeză. În orice caz, la Mikado 3 nu s-a mai pus această problemă, clientela era cooptată în mod discret, prin recomandare, ca în buticurile de *saké* de la Tokyo sau Osaka, unde *oka-san*[2] acorda cu zgârcenie cele trei locuri pe taburete şi cele cinci în picioare.

---

[1] Sabie japoneză, numită şi „sabia samuraiului", cu lama curbă, de o lungime standard de şaizeci de centimetri şi un mâner suficient de lung pentru a putea fi apucat cu ambele mâini (n. tr.).

[2] Literal: mama (n. a.).

După izbucnirea de mânie, Elmu s-a instalat la birou, cu privirea rătăcindu-i spre mica grădină alăturată. A cântărit îndelung pietrișul greblat cu grijă, pietricelele acelea le-a ales și le-a adus el însuși din Japonia. Motivele complexe ale aranjamentelor de mușchi și licheni, așa de simple în aparență, îi încântau sufletul și curând s-a simțit calm, gata să se întoarcă în bucătărie. Și-a mai acordat câteva minute de repaus, contemplând cubul de rășină care trona pe birou.

În mijlocul „frunzelor" decupate ale algei, bulbii ei stranii, cât niște renglote micuțe, semănau cu niște ochi cu reflexe aurii. Printre altele, această algă anume a contribuit mult la consolidarea reputației sale. Își amintea de ziua în care a gustat-o pentru prima dată, într-un cătun din Kuro Shima, o insulă pierdută la sud de Okinawa, unde venise să se odihnească. I-a fost pur și simplu prezentată în mijlocul altor *tsukemono*[1], ca și cum atunci ar fi fost scoasă din apă. A mușcat unul dintre fructe, care i-a explodat în gură, înțepându-i limba, mângâindu-i palatul cu un gust primitiv, amar, acid, dar și sărat și deopotrivă dulce, o paletă de arome legate inextricabil i-a urcat de-a lungul sinusurilor, i-a invadat nările. I s-a făcut părul măciucă, era străbătut de un frison de plăcere pe măsură ce înghițea carnea fructului. Până atunci, nu mai mâncase ceva asemănător.

– Cum se numește această salată? și-a întrebat cât de politicos a putut gazda. Nu am gustat niciodată așa ceva. E delicioasă.

[1] Mici salate din legume în oțet servite ca aperitive (n. a.).

– E o algă, o specialitate locală a insulei, i-a răspuns ea, abia reprimându-şi un surâs de satisfacţie. Aici o numim *umi-ume*, din cauza formei.

– Nu am văzut-o nicăieri în altă parte...

– Nu mă mir. Nu creşte decât într-un golfuleţ, pe coasta de nord. O pregătim ca salată, dar şi uscată e la fel de delicioasă şi înmiresmează extraordinar tofu sau peştele.

– Foarte interesant, da, într-adevăr, foarte interesant... Aţi avea amabilitatea să...

Câteva săptămâni mai târziu, după ce s-a asigurat că alga nu creştea într-adevăr decât la Kuro Shima, Elmu Pearl a negociat cu sătenii exclusivitatea mondială a algei *umi-ume:* va cumpăra cu bani grei toată producţia din insulă, împuţinată de consumul local, câteva zeci de kilograme pe an, şi a impus secretul absolut asupra originilor algei. După o meticuloasă muncă de explorare, în cursul căreia a făcut apel la toată arta şi priceperea lui, şi-a parfumat bucătăria cu sutele de arome ale prunei-de-mare. Rezultatul a fost năucitor şi a contribuit în mod decisiv la renumele internaţional al lui Mikado şi al *chef*-ului său. Gata, va trebui să nu se mai gândească la ucenicul care a spart borcanul, mai bine s-ar concentra asupra cinei, care trebuia să fie, ca de obicei, un prilej de desfătare pentru oaspeţii săi. S-a ridicat, îndreptându-se spre bucătărie, recapitulând în gând sarcinile care îl aşteptau.

În acea seară, când sună telefonul, îl ignoră pur şi simplu, mestecând printre dinţi una din înjurăturile

irlandeze, artă pe care o stăpânea în taină. Dar a doua zi a ridicat mecanic receptorul.

– Alo, domnul Pearl?

– Cine întreabă?

– Mă numesc Fred Faucheux, domnule Pearl, și...

– De unde aveți numărul? Doar e la secret!

– ...și vă sun în legătură cu *umi-ume*, dispun de informații care în mod sigur vă vor stârni interesul.

– Cred că știu totul despre această plantă, domnule...

– Faucheux, Fred Faucheux.

– Oricare va fi fiind numele dumneavoastră, nu cred că e cazul să continuăm conversația.

– Chiar dacă la nivelul populației din Kuro Shima cancerul de pancreas are o incidență de o sută de ori mai mare decât media japoneză, domnule Pearl?

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți...

– Iată cum stau lucrurile, în câteva cuvinte: Kuro Shima, algă toxică, studiu epidemiologic. Ah, era să uit. Singurul exemplar din acest studiu realizat de un laborator agronomic francez este de vânzare. Un milion de dolari. Un chilipir, nu?

– E un șantaj?

– Haideți, haideți, domnule Pearl, fără vorbe mari. E o informație confidențială de care aveți șansa de a beneficia înainte de transmiterea ei către marele public. Evident, dacă vă interesează. Vă mai sun peste o oră, vă gândiți până atunci și îmi dați un răspuns.

Bărbatul a închis înainte ca Elmu să apuce să mai scoată o vorbă. În fața lui, în micul cub de rășină,

ochii aurii ai algei îl priveau fix, ca un șarpe gata de atac. Oare chiar și-a otrăvit clienții an de an, mâncare după mâncare? Cele „patruzeci de trepte către paradis" să fi fost tot atâtea mici îmbucături de moarte, de boală? Dacă așa stăteau lucrurile, dacă aceste informații erau verificate și demonstrate... Dumnezeule, cum să înăbușe scandalul? Dacă a apărut un studiu, categoric vor urma și altele. Cine știe, poate în Statele Unite... O asemenea poveste, odată ce începe să se rostogolească, e imposibil de oprit. Imposibil. Lângă ușa de la intrare, pe un *chōba*[1] vechi, alături de o cască de samurai, sclipea stins *katana* bunicului lui. O ieșire onestă, care i-a spăla onoarea... care i-ar răscumpăra greșeala, datoria imensă pe care o vedea cum crește pe măsură ce chipurile familiare ale clienților i se perindau prin fața ochilor.

O fantomă pătată de pete de roșeață își croia drum prin această mulțime imaginară. Ochii săi albaștri erau luminoși. Era un șantaj mizerabil, o poveste legată de bani, nimic altceva. Nu a făcut nimic rău, dimpotrivă, e un om care a reușit în viață într-o manieră unică, îndrăzneață. Ce să facă, să renunțe la toate doar pentru că unui căcănar oarecare i s-a sculat să-i borască în prag? Nu, nu. Niciodată! Din amintirile lui de descendent al imigranților irlandezi, știa că în familia Pearl nimeni nu a dat înapoi încă de la primul obstacol, mai ales dacă în joc era o miză atât de mare. În loc să se complacă în gânduri morbide, mai

[1] Mobilă artizanală japoneză din lemn (n. a.).

bine ar reacționa cumva. O nenorocită de sabie putea funcționa foarte bine și ca instrument de atac. Înainte de a-și despica propriul pântece, ar fi poate indicat să vadă ce era în burta ticălosului ăluia... Iar studiul ar intra în posesia lui... Francezi? Dar cum dracu' ar putea avea ăștia de-a face cu pruna-de-mare? Nu, povestea nu stătea deloc în picioare. Trebuia să se pregătească pentru ce putea fi mai rău, să câștige timp. Reacționează, Elmu, fir-ai al dracului, reacționează. Ești zdravăn ca un copac, dragule, doar de aia te-a botezat așa maică-ta[1]. Ești tare ca lemnul, băiete, solid și dur ca toți emigranții irlandezi care au plecat să colonizeze planeta. De lemn, da... sau de bambus, mai curând, că e mai japonez, în același timp dur și suplu, frumos și găunos, și neted, neted...

Elmu a rămas așa, pierdut în gândurile lui, cu ochii fixați pe bulbii închiși în rășină, absorbit de monologul lui interior, până când telefonul a sunat din nou.

– V-ați gândit, domnul Pearl?

– Sunt de acord, în anumite condiții.

– Care?

– În primul rând, vreau să văd studiul. În engleză sau în japoneză. În al doilea rând, vreau garanții. Mă refer la faptul că n-am niciun chef să mă trezesc peste nu știu cât timp cu o copie sau un al doilea studiu identic, pe care să trebuiască să îl plătesc a doua oară.

– Vai, Elmu, acest simț al realității trebuie să îi încânte pe străbunii tăi irlandezi...

[1] În engleză, *elm* înseamnă „ulm" (n. a.).

– Răspunde la ceea ce te-am întrebat (tutuirea era un adevărat chin pentru el).

– Studiul este în franceză, dar am un rezumat în engleză, pentru presă. Disponibil pentru când ne vom întâlni.

– OK. Și...

– ...și pentru restul, va trebui să mă crezi pe cuvânt: laboratorul nu va scoate un alt studiu, fișierele și datele lor au dispărut pur și simplu... Sunt singurul care are unicul exemplar.

– E cumva o glumă? Pentru un milion de dolari ar trebui să am încredere într-un șantajist? Nu... Fred, nu?... Ar trebui să fiu ceva mai sigur asupra acestor aspecte. Aș vrea garanții serioase...

– Sunt singurul care știe că alga pe care au studiat-o e pruna ta de mare. Sunt singurul care poate face legătura între tine și Kuro Shima, bătrâne. Tu ai sursele studiului, munca de cercetare, iar eu nu am nimic. Doar o informație care, fără studiu, nu va putea fi niciodată dovedită.

– Dar dacă păstrezi copii? Dacă vinzi cuiva pontul? Dacă va apărea un alt studiu mâine, peste un an?

– Nu vor exista copii. Pentru mine e un drum cu sens unic. Voi dispărea în peisaj. Nu ne vom mai întâlni.

– Dovedește-mi.

– Nu cred că poți s-o faci pe grozavul acum, domnule samurai. Deocamdată, eu stabilesc regulile jocului. Fie îți asumi riscurile, fie studiul ia drumul redacțiilor... Imaginează-ți coperta lui *Gourmet* sau *Food & Wine*, cu poza ta și un titlu cu litere de-o

șchioapă, ceva de genul „Otrăvitorul din San Francisco"!? Ar face ceva vâlvă, chestia asta... Mișto publicitate pentru restaurantul tău de burghezi...

– Dacă mă tragi în piept, Fred, am să te găsesc oriunde te-ai ascunde, Fred, și am să te perpelesc la foc mărunt. Ar fi bine să te gândești la pielea ta.

– Așadar, când mă inviți la restaurantul tău?

– Vreau să văd studiul. În seara asta, după ce pleacă lumea, să spunem pe la ora unu. Te aștept la intrare. Doar după ce mă asigur că nu mă păcălești îți dau banii.

– Îmi convine. Îți dau trei zile, începând din seara asta, să faci rost de mălai. Nicio secundă în plus. În locul tău, m-aș pune pe treabă chiar acum, bătrâne. Pe curând.

Elmu a pus jos receptorul cu o mână transpirată, spunându-și că a dat chix. Voia să câștige timp și, când colo, s-a trezit cu ditamai data-limită direct în față. Nu știe ce va face la întâlnirea din seara asta.

Ora unu dimineața. Inspectează bucătăriile sclipitoare – are pretenția să fie degresate și curățate în stil Javel[1] în fiecare seară, la sfârșitul programului. Traversează biblioteca – mândria lui: enciclopedia cartofului în cincisprezece volume, manualul gastronomului perfect al lui Brillat-Savarin, un dicționar de legume uitate. Recipientele cu semințe puse

[1] De fapt, *eau de Javel:* denumirea populară a hipocloritului de sodiu, numele fiind împrumutat de la cartierul parizian unde se afla prima fabrică ce a produs acest cunoscut dezinfectant (n. tr.).

la germinat, acvariul în care creșteau alge comestibile, cele pentru languste și homari. Izbiturile surde ale carapacelor care se înfruntau sub apă, mici drame care vor avea un singur deznodământ, un cazan cu sos pentru pește, înmiresmat cu ceai verde și prună-de-mare.

După ce se asigură că nu mai lucrează nimeni în restaurant, deschide ușa de la intrare. Bărbatul e acolo, o siluetă sumbră, musculoasă. Păr scurt, maxilare pătrate. Cămașa neagră cu mâneci scurte lasă să se întrevadă un tatuaj, un schelet gotic. Lui Elmu îi vine în minte un gând absolut nepotrivit: realizează că tatuajul este, în mod cert, singurul punct comun dintre cele două culturi care se confruntă în el, culorile infiltrate încet în piele, scarificarea, marca apartenenței la grup. La un gravor sau la pușcărie, cu bambus sau cu un cui vechi, ruginit, e aceeași logică, aceeași suferință, aceeași mândrie. Va trebui să se gândească mai mult la asta.

– Fred?

– Bingo, Elmu, doar n-am venit să caut o slujbă de măturător. Am ambiții ceva mai mari.

– Să mergem în biroul meu, urmează-mă.

– Ai început să aduni banii, bătrâne? Nu sunt prea răbdător din fire.

– Nu te privește asta. Mai vorbim peste trei zile.

Cei doi bărbați se așază la birou, se măsoară din priviri. Lui Elmu îi este greu să suporte ochii lui Fred, reci și ficși precum ai unui pește sau ai unui rechin. Întoarce capul cu un zâmbet încurcat. Bărbatul

trânteşte pe birou un dosar gros, zgomotul sec al hârtiei izbindu-se de mobilă, ca un gong funebru. O fotografie cade dintre hârtii şi alunecă lângă cubul de răşină. A fost ca şi cum pe birou ar fi apărut o pată de apă, conţinutul cubului reflectându-se perfect pe hârtia fotografiei. Nicio îndoială: era *umi-ume*.

Elmu deschide dosarul, parcurge cât poate de calm tabelele cu cifre şi rezumatele în chenar care sparg ici, acolo, firul paginilor. Mângâie cu buricul degetelor micile casete etichetate. Alte fotografii. Poze ale bolnavilor. Faţa deformată a patroanei *minshuku*-ului unde a gustat prima dată alga. Documente medicale. Tomografii, RMN-uri, CD-Rom-uri. Elmu citea încet rezumatul în engleză. Câţi dintre clienţii lui vor muri? A devenit un asasin. Un ucigaş, un otrăvitor. Încă de când a primit telefonul şi-a dat seama, era aproape convins că nu putea fi o gogoaşă. Totuşi, ar fi vrut să spere, să găsească o scăpare, să refuze lupta. Acum e cu spatele la zid, nu se mai poate eschiva.

Se ridică, transpiră. Priveşte luna, lumina albăstruie pune în evidenţă urmele lăsate de greblă în grădina zen. Bambuşii foşnesc încet, muşchii s-au topit într-o masă informă şi întunecată. E un asasin. Da, din întâmplare, printr-un accident, dar un asasin. Nu, nu accidental, ci din prostie. Un criminal imbecil. Ce ruşine!

– Ei, Elmu, te-ai convins?

– Da, te cred, cred că studiul este real.

– OK. Atunci eu am şters-o, ne vedem peste trei zile, la aceeaşi oră.

Elmu se plimbă prin cameră, în minte îi încolțește o portiță de scăpare.

– Nu sunt tocmai convins că e singurul studiu, Fred, aș vrea niște asigurări suplimentare...

– Omule, ai dosarul complet în față... Sunt singurul și unicul proprietar, Elmu, uită-te și tu: un contract de vânzare/cumpărare, mi-au cedat tot studiul, le-am pompat mai mulți bani decât le-ar fi putut aduce o apariție științifică în revistele de specialitate. Am știut dintru început la ce îmi va folosi!

– Dar cum de ai știut, Fred? Cum ai găsit Kuro Shima? Ți-a dat vreo informație cineva de acolo? A scotocit cineva prin hârtiile mele? Bancherul meu? Cine, Fred, cine? Spune-mi, trebuie să știu ca să mă... liniștesc și eu.

Se învârtea în continuare prin încăpere, se apropia de *chōba*. Fred îi întoarce spatele.

– Da, ceva de genul ăsta, o coincidență. Oricum, sunt singurul care poate face legătura între studiu și nenorocita ta de algă. Așa că ai să scoți cașcavalul și ai să scapi de probleme. OK?

– Îmi garantezi că ești singurul? Că nu mai știe nimeni altcineva?

– Singurul, omule, singurul. Sursa mea nu știe nimic despre studiu.

– Dar asociații tăi? Din partea lor nu există niciun risc?

– Lucrez singur, omule. Asociați mulți înseamnă pârnaie asigurată.

– Deci îmi garantezi că, odată cu tine, vor dispărea și necazurile mele?

– Garantat 100%, omule, dar te previn, banii mi-i dai fără șansă de rambursare... ha, ha, ha...

– Nu te mai osteni, Fred, te cred.

Katana țâșnește din teaca ornată. O scânteiere de oțel. Lancea șuieră spre capul lui Fred, care depășește spătarul fotoliului.

Elmu se holbează prostește la ținuta lui imaculată, un punct dureros, durerea crește odată cu pata de sânge de pe haina lui, de jur împrejurul unui mâner de pumnal înfipt în diafragmă.

– Hei, Elmu, dintre noi doi, *ninja* sunt eu. Chiar m-ai luat de fraier?

Bărbatul se ridică de jos, unde se lăsase ca să se ferească de sabie. Face un pas spre Elmu, trage pumnalul. Sângele țâșnește.

– Elmu, am să-ți mărturisesc ceva. Ești pe sfert japonez, pe sfert irlandez și tot cam pe sfert mort. Ar trebui să adaug și că ești pe jumătate imbecil, dar asta cred că ai aflat-o deja până acum.

Mâinile lui Elmu încearcă să oprească hemoragia. Viața îl părăsește, i se scurge ca un vermut gros, printre degete. Bărbatul îl târăște în bucătărie, îl așază pe plita sclipitoare. Îl leagă de ochiuri. Dispare o clipă, bucătăria e invadată de lumină. Îi înfundă-n cap casca de samurai a bunicului, apărătoarea pentru bărbie din piele și metal seamănă cu o barbă. Scotocește prin bucătărie, prin sertarele din jur. Leagă de gâtul lui

Elmu panglica de care atârnă medalia acordată de municipalitate celui mai bun restaurant din oraș, Mikado. O spumieră în mână. Rășchirată la picioarele lui, o rață scoasă din camera frigorifică. Șase bucățele de pătrunjel, numărate cu grijă, așezate pe mozaic. Un samurai refăcut de mâna lui Arcimboldo.[1]

Aparatul digital scoate un clinchet, imortalizând agonia lui Elmu.

Bărbatul îl ridică apoi ca pe un pește mort și îl aruncă într-unul dintre acvarii. Îi îndeasă capul sub apă, din gura căscată a uimire ies ultimele bule de aer. Racii încep să se agite, atrași de sânge. Sub apă, cleștii lor fac un zgomot infernal, răsună în urechile lui Elmo precum tobele din Sadō ori tamburinele celor de la Pixies[2], și în curând se lasă în voia unui vârtej negru, în timp ce crustaceele se aruncă asupra festinului neașteptat.

Acum plămânii lui sunt plini de apă, mâinile îi plutesc de-o parte și de alta. Împăratul a murit.

Crupierul se prelinge ca o umbră, satisfăcut.

Trăiască Împăratul!

---

[1] Pictor italian din secolul al XVI-lea, exponent al manierismului, cunoscut datorită figurilor alegorice executate prin combinarea unor obiecte și viețuitoare – fructe, legume, pește, păsări, cărți – metaforic legate de subiectul reprezentat (n. tr.).

[2] Formație americană de rock alternativ, întemeiată în 1986, dizolvată în 1993 și reunită din nou în 2004 (n. tr.).

11

Santiago de Chile, martie 2003

Trebuia să piardă patruzeci și opt de ore prin Santiago, spre insula Paștelui nu erau decât două curse pe săptămână, dus/întors spre Tahiti. Au preferat să se îndepărteze de zona industrială de la periferie, din preajma aeroportului, și au pornit spre centrul orașului, dar, la capătul zilei, nu mai erau atât de siguri că au făcut o alegere bună. Începând cu colina San Cristóbal pe care au urcat să se plimbe, orașul nu s-a dovedit a fi decât o copie cenușie și poluată a Los Angelesului, cu un Griffith Observatory și un Hollywood în miniatură, cărora nu li se adăugau decât culmile înzăpezite ale Anzilor. Zgomotul infernal al ambuteiajelor răsuna pe toate arterele, iar pe Alameda șoferii autobuzelor particulare monopolizau câte patru din cinci benzi, începând o întrecere disperată pentru călători. Mulțimile dezamăgite care se revărsau pe trotuare nu păreau a-și bate prea mult capul cu ei, era clar că liberalizarea făcea mai puține victime decât dictatura, cu excepția momentelor când trebuia să traverseze strada.

Tullia a găsit cu greu un mic hotel în *barrio* Bellavista, o oază de relativă liniște în cursul zilei, cu străzi străjuite de arbori și case vesel colorate. În Santiago negrii erau destul de puțini, chiar dacă se mai găseau câteva brazilience care munceau în locuri aspru condamnate de morala catolică. Încercarea de a închiria

o cameră, în condițiile în care vorbeai doar engleza și creola, s-a dovedit extrem de plictisitoare. Ulterior, după ce s-a odihnit puțin, Tullia avea să descopere că mai toți tinerii rebeli sau de orientare alternativă din oraș și-au dat întâlnire sub ferestrele ei, cam pe la sfârșitul după-amiezii, cu intenția fermă de a petrece acolo o bună bucată din noapte, bând Cristal, mâncând *empanadas* și râzând în hohote.

Înainte de asfințit, s-au întors la funicular, sperând că vegetația de pe *cerro* le va apăra puțin de zgomot și de animație. În piața din jurul stației de urcare vânzătorii ambulanți vindeau jucării colorate și baloane: funicularul deservea grădina zoologică, așa că erau acolo cete de copii care se întorceau pentru a se zgâi la Tullia, fiind repede trași de mână de părinții cu priviri furioase. O gașcă de țigănci bântuia prin zonă, cerșind cu agresivitate sau propunându-le trecătorilor să le citească-n palmă. Una dintre ele, parcă cea mai bătrână, mai nesigură pe picioare, s-a uitat cât s-a uitat la Tullia mijindu-și ochii negri, apoi s-a pus pe urlat într-o limbă necunoscută; celelalte au venit în goană, au furișat și ele câteva priviri speriate în direcția lor, apoi s-au împrăștiat țipând pe străduțele învecinate, cu puradeii jegoși agățați de fustele rupte.

Bătrâna a rămas nemișcată. După ce toate celelalte au dispărut, s-a apropiat de Tullia și a tras-o de mânecă, vorbindu-i. *Mambo* s-a desprins rapid din strânsoare, dar bătrâna continua să turuie într-o limbă necunoscută, cu sonorități guturale, tot arătând cu degetul descărnat în aer, în direcția lui Jeannette. Țiganca a

observat privirea îngrijorată a Tulliei și a izbucnit într-un râs răgușit, urmat de accese de tuse. A scotocit prin fuste și a sfârșit prin a scoate un pachet de cărți de joc, învelit într-un fular de mătase violet. A scos o carte, ca din întâmplare, și a arătat-o celor două femei. Era Papesa.

Tullia și-a venit cea dintâi în fire și, în engleză, i-a strigat babei să plece. Călătorii au început să se holbeze la ele, țiganca s-a dat îndărăt, înjurându-le. S-a prefăcut că pleacă, dar, când a ajuns la câțiva metri distanță, a țipat din nou, strigând-o pe Tullia. Hohotind de la distanță, i-a fluturat cartea Arcanei Fără de Nume, și-a trecut degetul în jurul gâtului descărnat, într-un gest lipsit de echivoc. Apoi și-a prins poalele fustelor și a luat-o la fugă spre tovarășele ei.

– Doamne, Tullia, m-a văzut?

– Mai târziu, Jeannette, mai târziu, când vom fi singure.

Au luat funicularul și au găsit un colțișor liniștit lângă catedrala Imaculatei Concepțiuni. Nu au putut sta de vorbă pe parcursul lungii lor călătorii, căci Tullia nu a vrut ca lumea s-o ia drept o nebună care vorbește de una singură. S-a așezat pe un scaun de plastic, în timp ce Jeannette se învârtea în zbor în jurul ei.

– Mă amețești de tot, fata mea, așază-te.

– N-ai pretenții prea mari, Tullia, vedea-te-aș în locul meu!

– Vai! Îmi pare rău, fata mea, voiam să spun „liniștește-te". Iartă-mă... Sincer.

– Nu mai pot, Tullia! Nu înțeleg nimic din ce se întâmplă... Aș vrea... Nu aș vrea decât să fiu din nou ca înainte... Toate astea nu au niciun sens...

– Din contră, fata mea, toate încep să iasă la lumină... Tarotul e în centrul întregii afaceri, bătrâna vrăjitoare a mirosit bine, chiar dacă sunt la fel de sigură că nu a înțeles semnificația cărților.

– Ce vorbești? Eu sunt convinsă că m-a văzut!

– În orice caz, a simțit că ești acolo...

– Și cărțile? A scos cartea mea și pe aceea a ucigașului!

– Jocul ei era unul consacrat, l-a învelit în mătase, mirosea a tămâie. Era un joc puternic, da, da, i-am simțit forța. E posibil ca jocul însuși să-i fi pus în mână cele două cărți... Ea nu a fost decât un instrument.

– Instrumentul cui, Tullia?

– Asta-i întrebarea, Jeannette, asta-i principala întrebare... Până nu intrăm sub protecția Veghetorilor, va trebui să fim prudente.

– Ei sunt cei la care mergem?

– Da, copila mea, căci, dacă ceva sau cineva încearcă într-adevăr să trezească puterea Arcanelor, atunci ei sunt singurii care știu ce e de făcut. Și, printre altele, cred că sunt singurii care ar avea puterea să îți redea o aparență fizică, Dumnezeu știe cum.

– Cine sunt Veghetorii ăștia?

– Drept să-ți spun, fata mea, habar n-am.

– Cum?!

– Tot ce știu e că există. O *mambo* foarte puternică din Petite-Rivière a fost în contact cu ei, demult, tare demult. Femeia a închis un *loa* în corpul fiicei ei,

iar Veghetorii au trimis un emisar, ca să restabilească echilibrul. Bunica mi-a spus povestea și tot ea mi-a spus că locuiesc pe un vulcan, pe insula Paștelui.

– Așadar, noi facem acum mii de kilometri încercând să găsim niște oameni despre care ți-a povestit bunica ta și care trăiesc într-un vulcan? Așa e?

– Ea m-a învățat tot ceea ce știu, Jeannette, era o *mambo* de prim rang și...

– ...și când vom ajunge acolo, ai să te duci să vorbești cu ei la mormintele lor, da? Ești nebună de legat, Tullia, numai bună de băgat la balamuc!

– Jeannette Pope, să nu îndrăznești să îmi mai vorbești vreodată pe tonul ăsta! Doar n-o să primesc eu lecții de la una care... care...

– ...de care ți-ai bătut joc ani de-a rândul, nu-i așa, Tullia?

– Ia te uită, dacă mi-aduc bine aminte, pe vremea aia nu te prea plângeai! „Tullia, am nevoie de tine pentru aia", „Tullia, nu poți face ailaltă pentru mine"... Ai uitat, nu? Și nu te-ai prea dat în lături nici de la ședințele cu verișorii mei, don'șoară albicioasă ce ești!

– ...

– ...

– Tullia, îmi pare rău, dar în situația asta, sunt cu nervii la pământ. (Suspine.) Îți sunt recunoscătoare că ești aici, cu mine, sincer, chiar nu știu ce m-aș face fără tine, aș fi pierdută...

– ...

– Nu fi supărată, te implor, eu... eu aș vrea atât de mult să plâng, dar nu mai pot...

– Știu, copila mea, știu. Dar ești mai puternică decât crezi și nu, nu sunt deloc supărată pe tine. Și eu îți sunt recunoscătoare. Doar mi-ai salvat viața, Jeannette, avertizându-mă de sosirea ucigașului.

– Oh! Tullia! gâfâi Jeannette, înaintând ca pentru a o îmbrățișa pe *mambo*, dar nereușind decât să se izbească de pieptul ei.

– Hei, fato, uiți că nu mai ai brațe!

Tullia a început să cotcodăcească frenetic, Jeannette i s-a alăturat iute și au început un concert de hohote de râs pe cât de contagios, pe atât de liniștitor.

– Sinceră să fiu, m-am gândit la ceva important...

– Ascult, draga mea.

– Asasinul mă aștepta la Zébédée. De unde putea să știe că tu mă vei trimite la el și, mai ales, că eu voi avea nevoie de o ședință în absența ta?

– Ai dreptate, va trebui să facem ceva săpături în sensul ăsta... Să vedem... Pe Zébédée îl cunosc bine, era din Jacmel. Chiar dacă nu eram de acord cu toate practicile lui, îi mai trimiteam din clienții mei, când plecam în Haiti. Drept e că mi-a pus câteva întrebări despre tine, dar m-am gândit că verii mei sunt cei care nu și-au ținut limba-n gură și i-am mustruluit zdravăn.

– Vrei să spui că Zébédée și asasinul ar fi putut să se aștepte să mă trimiți acolo în timpul absenței tale?

– Da, exact așa. Zébédée știa când plecam, îl țineam la curent, mă ocup și de câțiva dintre clienții lui din Haiti, mai facem schimb de indicații în ultimul moment.

– Deci pentru a fi siguri că voi veni la fosta biserică, nu le rămânea decât să genereze nevoia. Dumnezeule! Jézabel? Nu, nu, imposibil, doar ea m-a părăsit cu mult înainte. Nu aveau de unde să știe când te voi suna. Nu merge...

– Ce s-a întâmplat cu ea? Ați mai vorbit de când v-ați despărțit?

– Nu, avea mobilul pus pe mesagerie, nu a mai vrut să vorbească cu mine... Dă, Doamne, să nu fi pățit ceva... dacă... dacă...

– Taci, copila mea, taci. Să ne întoarcem la hotel și s-o sunăm, ca să fim sigure. Hai să ne întoarcem acum, să apucăm să ne și odihnim.

Se lăsase întunericul. Pe drum, Tullia s-a oprit la unul dintre buticurile care mărgineau *calle* Pio Nono pentru a-și cumpăra ceva de mâncare. Mirosul de *barros luco*[1] i-a provocat o suferință incredibilă lui Jeannette, stomacul ei virtual s-a contractat urlând, paralizat de o serie de crampe cumplite, atât de puternice, că nici nu mai fu în stare să zboare drept și se izbi de un trunchi de jacaranda. Luă un mic avans față de Tullia, în așa fel încât să nu îi vină direct în nas mirosul de carne prăjită, și cele două femei au apucat-o pe străduțele care duceau spre hotel.

Atacul le-a luat cu totul prin surprindere.

Jeannette nu a realizat imediat ce se întâmplă, îi era foame, îi era frig, din ce în ce mai frig. Veni apoi senzația de a fi prinsă într-o plasă de păianjen, aerul

[1] Un sandvici cu grătar de vită și brânză topită (n. a.).

din fața ei se făcu vâscos, prinzând-o într-un fel de gelatină moale. Îi era din ce în ce mai greu să înainteze, în același timp frigul se făcea tot mai intens și își spuse că pesemne și-a distrus cu totul noul „corp" când s-a izbit, mai adineauri, de copac. A înțeles că se întâmplă ceva anormal doar când a realizat că se află în centrul unui cub abia vizibil de lumină rece, o cușcă de vibrații abia perceptibile. Privind în jur, descoperi cu stupoare, câțiva metri mai încolo, într-o firidă a unui perete, o siluetă masivă, care întindea palmele spre ea, mormăind ceva cu voce joasă. Vru să se întoarcă să o prevină pe Tullia, dar era paralizată, încremenită, ca un fluture căzut în plasă.

Câțiva pași mai în spate, Tullia tocmai lua cu poftă o îmbucătură din sandvici, când fu atacată și ea. Două umbre negre, de fiecare parte a străzii, care psalmodiau cu mâinile întinse spre ea. Două raze de lumină întunecată au izbit-o în plin în piept, o durere fulgerătoare. Un atac energetic, își spuse, în cel mai pur stil al *vegetalistas*. Era complet lipsită de apărare, atât de departe de *loas*, protectorii ei. Se prăbuși, fără suflare.

Când își veni în simțiri, era trasă la adăpost de privirile indiscrete, în grădina uneia dintre casele joase de pe marginea străduței. Deasupra ei, zări fața înspăimântată, îngrozitor de imobilă, a lui Jeannette. O palmă violentă îi mută capul din loc. Bărbatul mustăcios stârcit lângă ea rosti într-o engleză stricată:

– Ai de gând să vorbești odată, *bruja?* Ce cauți aici, în Chile?

Tullia încercă să îngaime o explicație plauzibilă, dar o altă palmă îi făcu țeasta să vuiască.

– *Quieras o no quieras*, ai să torni tot ce știi, *puta*. Le-am făcut să vorbească pe altele mult mai rezistente decât tine!

Un foșnet de frunze. Ferigile uriașe și tufele de iasomie care străjuiau grădina s-au dat încet la o parte. Mustăciosul s-a întors.

– Vai, vai, Alfonso, ai rămas la fel de vulgar, din câte observ... Și cu aceleași texte și metode ca în 1973[1]... E timpul să se termine odată cu povestea asta, nu crezi?

În aceeași secundă, o umbră a alunecat de pe acoperișul casei, dar cu o asemenea viteză, că ai fi zis că noaptea s-a cutremurat. Costumația din piele neagră a scânteiat o fracțiune de secundă, apoi din ea au țâșnit două steluțe din argint. Două mici ferăstraie circulare au șuierat prin aer și s-au înfipt în țeasta celor doi acoliți ai lui Alfonso, care s-au prăvălit la pământ. Strânsoarea din jurul lui Jeannette a slăbit pe dată. Mustăciosul se ridică, are cuțitul în mână, scoate un urlet de furie și e gata să-l facă una cu pământul pe bărbatul care înaintează spre el. Pentru Tullia și Jeannette, omul acesta era cea mai stranie apariție pe care au văzut-o vreodată. Un bărbat elegant, îmbrăcat cu un costum crem, cu pantofi bicolori, pășea fără grijă prin grădină, îndepărtând cu nonșalanță din cale ramurile joase care îi stânjeneau înaintarea, ca și cum s-ar fi aflat la o petrecere mondenă.

[1] Anul loviturii militare de stat a generalului Pinochet (n. a.).

Dar cum mergea așa, bărbatul în crem a lăsat bastonul jos și a ridicat mâinile. În lumina portocalie a felinarelor, silueta lui se decupează în *contre-jour*. Un glob de foc țâșnește deasupra creștetului lui, între cele două brațe înălțate. Proiectilul se izbește cu viteză în mustăcios, care se oprește brusc, parcă fulgerat, cu picioarele încă în aer, ca pentru a păși. Lasă încet piciorul pe sol, globul de foc pare a se topi în el. Se fragmentează, de parcă din trup i-ar ieși niște tentacule micuțe, o caracatiță îi urcă din piept spre obraz și se insinuează încet în el, prin gură, prin nări, chiar prin urechi. Se prăbușește, cuprins de convulsii, globul de foc a dispărut în el, dar gura și nările îi strălucesc în continuare pe pământul întunecat al grădinii, ca luminate din interior. În mai puțin de un minut, s-a terminat totul. Pieptul bărbatului explodează ca un gheizer de sânge fumegând. Bărbatul în crem se apropie de cadavru și îl privește cu dezgust.

– Ce greșeală fatală, Alfonso, să te expui așa în seara asta! Aștept un asemenea moment de mai bine de douăzeci de ani... Douăzeci de ani de ură și de durere, iată secretul unui destin... Aparecida, *mi amor*, acum mama ta se poate odihni în pace. A durat puțin, dar crede-mă, a suferit mult...

De lângă peretele din lemn, unde se află, silueta învești mântată în piele își scoate masca. Apare chipul unei tinere de vreo douăzeci de ani, stupefiant de frumoasă, care își scutură lungile plete negre. Ochii migdalați, împodobiți cu gene lungi, se umezesc când se apropie de bărbatul în crem și îl îmbrățișează

emoționată. Tullia și Jeannette rămân încremenite în mijlocul carnagiului. Bărbatul și tânăra stau îmbrățișați, nemișcați, câteva minute. Tullia încearcă să se ridice, dar iată că individul e deja lângă ea, întinzându-i mâna pentru a o ajuta.

– Din cauza emoției, am uitat de regulile celei mai elementare politeți... Iertați-mă, doamnelor, permiteți-mi să mă prezint, Karl-Alexander von Mutzburg-Hölferstein, la dispoziția dumneavoastră. Prietenilor mei chilieni li se pare mult mai comod să îmi spună Mutti, ceea ce pare mai potrivit pentru aceste latitudini... Și iat-o pe fiica mea, Aparecida.

– Pe toți *loas* din Haiti, ce s-a întâmplat aici?

– Dragă doamnă, doamnă...?

– Dubois.

– Dragă doamnă Dubois, voi răspunde cu mare plăcere întrebărilor dumneavoastră cât se poate de legitime. Cu toate acestea, v-aș propune să plecăm de aici și să ne continuăm discuția într-un spațiu mai adecvat... Îmi faceți onoarea de a accepta o invitație la modesta mea reședință? Apoi, întorcându-se spre Jeannette: Firește, și dumneavoastră sunteți invitată, doamnă..

– Pope. Jeannette Pope.

– ...

– Voi îndrăzni să iau tăcerea dumneavoastră drept un răspuns afirmativ. Mașina mea este puțin mai departe, dacă binevoiți să mă urmați...

– Tullia?

– Nu... nu știu ce să zic, Jeannette.

– Nu vă fie frică, doamnele mele, nu vi se va întâmpla nimic rău. Chiar cred că v-aș putea fi util, asigurându-vă protecția de care se pare că aveți nevoie... Și, ca să fiu sincer până la capăt, trebuie să recunosc că mă intrigă teribil actuala stare a domnișoarei Pope.

– Cine sunteți, Mutti?

– E o poveste lungă, domnișoară Pope, o poveste foarte lungă. Poftiți, veniți, nu vă fie frică. Nu mai putem rămâne mult aici, ar putea apărea și alții. Ne vom opri la hotelul dumneavoastră, să vă recuperați bagajele. În sfârșit, pe acelea ale doamnei Dubois, căci dumneavoastră păreți a călători într-un stil mai lejer.

Cele două femei l-au urmat pe Mutti până la mașină, un Bentley crem parcat două rânduri de case mai încolo. Aparecida încheia șirul. Micul grup se instală în spate, pe bancheta din piele bej, Mutti lovi cu bastonul în geamul despărțitor, iar mașina se puse în mișcare încet, spre est, de-a lungul lui Rio Mapocho, traversând cartierele elegante Vitacura și Las Condes, urcând apoi spre primele pante ale munților.

– Ajungem în mai puțin de o oră. Aparecida și cu mine preferăm să locuim ceva mai retrași, în munți...

– Domnule Mutti, trebuie să ne explicați ce s-a întâmplat în seara asta...

– *Señora* Dubois, domnișoară Pope, dacă sporovăiala mea nu vă plictisește, cred că vă pot ține de urât spunându-vă povestea pe drum...

Mutti se născuse în Schleswig-Holstein, în nordul Germaniei, în 1937. Cam pe la cinci ani, începuse să se mire că era de neîntrecut la joaca de-a v-ați

ascunselea, la baba-oarba, la găsitul fructelor de pădure și al ciupercilor sălbatice, reușea să descopere înaintea tuturor micile animale de câmpie și de pădure. Era ca și cum ar fi avut o sensibilitate aparte la plante, animale, chiar și la oameni, relaționa cu toate făpturile în mod straniu, de parcă ar fi posedat un radar sau un sonar.

A sfârșit prin a-și da seama că ceilalți nu știau să vorbească asemenea lui cu plantele și cu animalele, că erau incapabili să audă micile răspunsuri mute pe care lui i le dădea orice făptură vie. Dar puterile stranii ale lui Mutti au făcut repede înconjurul școlii și, într-o după-amiază de noiembrie, când s-a întors acasă, și-a găsit părinții discutând cu niște bărbați în uniforme. Veniseră după el pentru a-l duce într-un centru de cercetări speciale al celui de-Al III-lea Reich, care se ocupa de capacitățile paranormale. Nu își va mai revedea niciodată părinții, care vor muri peste câteva luni în timpul bombardării Hamburgului.

În Bavaria a stat șase luni, împreună cu alți copii și adolescenți germani și austrieci. Deși centrul de cercetări avea un regim de cazarmă și trebuia să respecte o disciplină de fier, era amenajat într-un castel, iar tinerii erau extrem de bine tratați. Reprezentau speranța Reich-ului și a Führerului. Experiențele se succedau într-un ritm frenetic, a cărui intensitate creștea odată cu trecerea timpului. Apoi, în septembrie 1944 tabăra a fost evacuată, iar ei au fost trecuți în toiul nopții peste frontiera Elveției. Au ajuns la Geneva în grupuri mici, apoi în Spania, de unde s-au îmbarcat în cele din urmă

spre Montevideo, unde, după o traversare dificilă cu o navă civilă, au fost întâmpinați de militari germani în uniformă, care i-au adunat pe toți într-un fel de clinică. Experimentele au fost reluate.

Micul Karl-Alexander a învățat să își controleze puterea, a studiat cărți de vrăjitorie și magie, a avut maeștri veniți din toate țările lumii. Cu caschete pe cap, cu instrumente de captare în mâini. Extrăgea cărți, comunica prin puterea gândului cu ceilalți elevi, omora șobolani cu globuri de energie. Cu trecerea anilor, ofițerii naziști deveneau tot mai discreți, mai puțini, dar erau înlocuiți de bărbați roșcovani, cu cămăși albe, apretate, care transpirau abundent în spatele ochelarilor Ray-Ban și vorbeau spaniola cu un accent ridicol.

S-au schimbat și misiunile. Acum li se cerea să se concentreze și să trimită descărcări energetice negative asupra unor persoane fizice, fotografii, hărți de stat-major. La sfârșitul anului 1955, bărbații cu ochelari de soare s-au instalat în forță la clinică. Au instituit carturi, în cursul cărora echipele de vrăjitori se concentrau permanent pentru a trimite energii de cealaltă parte a lui Rio de la Plata, spre Buenos Aires[1]. Karl-Alexander coordona o echipă specială, care se concentra asupra fotografiilor și elementelor uniformei. Pe la sfârșitul lui septembrie, elevii au fost

[1] În Argentina, lovitura de stat din 19 septembrie 1955 l-a răsturnat de la putere pe Juan Perón și a instalat un guvern militar (n. a.).

adunați în curtea clinicii (în care, de la venirea lor, nu mai intrase niciun bolnav) și felicitați în engleză de un militar galonat venit special de la Washington. Lângă el, un general argentinian le-a adresat cele mai vii mulțumiri în spaniolă. Cei doi bărbați erau urâți, pe Karl-Alexander l-a năpădit aproape instantaneu un dezgust profund față de ei.

Câțiva ani mai târziu, a fost dus în Coreea. Apoi în Vietnam. După fiecare călătorie, se întorcea la Montevideo. În toate aceste ieșiri, înmagazinase tot felul de informații. Încetul cu încetul, a înțeles ce era pus să facă sau, mai curând, sub ce tip de logică îi cereau americanii să se așeze și să lucreze. Se apropia de treizeci și cinci de ani, trăise toată viața ca un prizonier, chiar dacă supravegherea la care erau supuși toți cei din clinică era pe zi ce trecea tot mai flexibilă.

Peste câteva zile, a fugit și a reușit să treacă frontiera braziliană. Și s-a trezit în Germania! Căci ținutul Rio Grande do Sul era populat de arieni blonzi, cu ochi albaștri, acolo se vorbea germana – predomina clar dialectul bavarez – și se dansa pe muzică de acordeon, în pantaloni scurți din piele. A fost primit cu brațele deschise pe marile exploatări agricole de către proprietari plini de cicatrice, foști militari deveniți agricultori. Ba a văzut până și drapelul nazist fluturând la intrarea într-un domeniu. Și-a făcut educația politică la repezeală, prin reacție. Apoi a plecat în jungla Matto Grosso.

Pentru el, pădurea amazoniană era un paradis terestru. Mii și mii de plante, fructe, animale și păsări

sclipeau zi și noapte precum globurile într-un brad de Crăciun; puterile îi erau stimulate în permanență, i se părea că se lasă condus de o mulțime de prieteni care doreau, cu toții, să îl învețe lucruri noi, să îl ajute să își desăvârșească educația sau pur și simplu să se joace cu el. Așa se face că prin 1972 a ajuns la un trib de indieni, la care s-a instalat în mod firesc. Acolo a cunoscut-o pe cea care, la puțin timp după aceea, avea să-i devină soție. Când așteptau nașterea primului lor copil, satul a fost atacat de *garimpeiros*, căutătorii de aur. I-au crezut morți, pe el și pe soția lui, în mijlocul unui adevărat carnagiu. Pruncul nu a supraviețuit. Pierduseră totul, familie, prieteni, casă. Și-au oblojit cum s-au priceput mai bine rănile și durerile. Au plecat spre est. Drumurile i-au purtat spre Chile, imediat după lovitura de stat a generalului Pinochet.

În toată țara răsunau încă bocete de doliu, cu excepția cartierelor frumoase, cu vile bogate. Pe lângă minele de aramă, se nivelau terenurile înțesate de morminte proaspete. Karl-Alexander s-a alăturat Rezistenței și a devenit Mutti. Mama. A pus pe picioare faimoasa „echipă B", un mic grup de șamani și vrăjitori care se străduiau, pe cât le stătea în puteri, să contracareze „echipa A", aflată în serviciul juntei militare, și care era formată în principal din foștii lui colegi de la clinica din Montevideo. Lupta lor se consuma fără zgomot, discret. Camuflarea tentativelor de atentate. Protejarea identității celor din Rezistență. Încercarea de a prevedea descinderile celorlalți și atacurile militare apelând la divinație. Încurajarea prin telepatie

a prizonierilor și a celor torturați, iar în situațiile în care nu reușeau, strădania să pună capăt suferințelor și mărturisirilor acestora din urmă. Atacarea frontală a magicienilor. Un război care se derula secundă de secundă, fără explozibil și fără articole în ziare – cine și-ar fi putut imagina, în anii șaizeci, o dictatură infestată de clarvăzători și *brujos*?

Soția lui a fost arestată la puțin timp după ce a născut-o pe Aparecida. A fost interogată de responsabilul militar al echipei A: Alfonso. Mutti însuși a ajutat-o să moară, de la distanță, înainte ca ea să fie nevoită să îndure alte și alte suferințe. Un act de nesfârșită iubire, încărcat de lacrimi și de duioșie. Războiul secret a continuat, cu morții și rănițiii lui. A urmat sfârșitul treptat al dictaturii. Educația lui Aparecida. Urmărirea lui Alfonso care, împreună cu echipa lui locală, a trecut de partea partidelor reacționare.

Și dintr-odată, în acea dimineață, agitație mare în rândul membrilor locali ai echipei A. Aparecida veghează, discretă, în umbră. Țigăncile îi raportează prezența lui Jeannette și a Tulliei, urmărite de zbirii lui Alfonso. Atacul. Răzbunarea, în sfârșit posibilă, întâlnirea față în față.

– O poveste lungă și plictisitoare, doamnelor... Îmi cer o mie de scuze, sunt un palavragiu incorigibil.

– Mutti, sunt... m-ați tulburat cu totul, m-ați dat peste cap. Îmi vine să plâng, sincer, eu...

Tullia îl îmbrățișă, suspinând, pe bărbatul în crem. O lacrimă discretă tremura în ochiul întunecat al

Aparecidei, care stătea nemișcată, asemenea unui statui antice, lipită de geamul limuzinei.

– Și tu, fetiță dragă, adăugă Tullia schițând un gest plin de afecțiune, ești cea mai încântătoare făptură pe care mi-a fost dat să o văd în întreaga mea viață. Și crede-mă, am văzut multe fete frumoase, și în Haiti, și în toată lumea asta mare!

Un zâmbet fugar lumină o clipă imaginea Aparecidei, oglindită în geamul mașinii.

– Dar, doamnele mele, sunt absolut convins că nici povestea dumneavoastră nu este deloc banală... Iată, ajungem... Credeți că am putea-o asculta după ce vă veți fi odihnit puțin și refăcut în urma emoțiilor prin care ați trecut?

În fața mașinii s-a deschis o poartă metalică, iar automobilul urca acum o alee pietruită. De o parte și de alta se întindea o pădure deasă, iar la coborârea din mașină răcoarea nopții i-a înfiorat pe toți. În vale, se auzea susurul unui pârâu.

O oră mai târziu, s-au adunat cu toții într-o încăpere mare, încălzită de o sobă cu lemne. Jeannette și Tullia au hotărât să îi povestească tot lui Mutti, cu excepția intenției lor de a-i căuta pe Veghetori. Pe măsură ce firul poveștii curgea, germanul devenea tot mai nervos, le întrerupea tot mai des pentru a cere lămuriri suplimentare. Când au ajuns cu istorisirea la tatuajul asasinului, le-a oprit cu un gest, a dispărut o clipă și s-a întors fluturând o carte de tarot.

– Semăna cu asta, Jeannette?

– Tocmai voiam să vă spun, Mutti, Tullia a făcut legătura cu cartea de tarot de îndată ce i-am descris tatuajul.

– Aparecida, *amor*, ești drăguță să cauți pe web crime recente sau dispariții misterioase, în special în Statele Unite? Numai în cursul ultimelor două luni... Poate te uiți puțin prin arhivele ziarelor...

– Imediat, tată.

– Doamnele mele, aveți vreo idee despre ceea ce e pe cale să se întâmple?

Cele două femei s-au uitat în tăcere una la alta, fără a îndrăzni să răspundă.

– Tăcerea dumneavoastră este un răspuns *per se*. Împărtășesc analiza voastră: cineva e pe cale să deschidă partida Marelui Joc. Cineva etalează una după alta Arcanele și le acaparează puterea magică. Sunteți de acord, *señora* Dubois?

– Eu... eu nu sunt familiarizată cu aceste practici, Mutti, bâigui Tullia, ascunzându-și cu greu jena.

– Haideți, haideți, nici chiar prezența voastră la Santiago, atât de departe de țara dumneavoastră și de Statele Unite, nu se poate explica decât prin aceea că ați înțeles. Când porniți spre insula Paștelui?

– Mâine, îndrăzni Jeannette.

– Aceste elemente trebuie supuse cât mai rapid atenției Veghetorilor, Tullia, dacă nu cumva sunt deja la curent. Ați făcut o alegere bună.

Mutti le măsura atent pe cele două femei. Ochii lui albaștri jucau în orbite, de parcă ar fi încercat să

stabilească o legătură cu un alt plan, de dincolo de ele. Se încruntă.

– Departe de mine intenția de a vă ofensa harurile, dragă soră, dar se pare că agresiunea pe care ați suferit-o cu câteva ceasuri în urmă a lăsat urme... Ați binevoi să acceptați ajutorul meu pentru a elimina complet efectul sortilegiilor care vi s-au adus? Am senzația că întrezăresc uzură și ghinion, precum și un urmăritor extrem de vicios...

– Fie ca Legba să ne aibă în grijă, Jeannette! Fără altarele și păpușile mele nu sunt bună de nimic! O biată *mambo* ieșită din transă, departe de *loas* ai ei...

– Lăsați-mă să vă fac o purificare astrală, Tullia... Și ție, Jeannette... Și dumneata ai fost atinsă... Urmați-mă...

Au traversat o bibliotecă înțesată de cărți vechi și au intrat într-o încăpere mică, fără ferestre, cu pereții albi. Mutti i-a cerut Tulliei să se dezbrace complet; a ieșit puțin din cameră și a revenit cu un halat de lână pentru haitiancă. Aceasta își păstrase chiloții și se codea, jenată.

– Draga mea, mă tem că acum va trebui să lași orice urmă de pudoare, asemenea prietenei dumitale...

– Cum? Eu sunt goală?

Jeannette se ghemui virtual, într-o tentativă absurdă de a se proteja cu niște brațe inexistente.

– Draga mea, ești goală-goluță, așa cum te-a făcut Dumnezeu, și de mai bine de trei săptămâni îți fâțâi de ici, colo, țâțele și toate celelalte, bombăni Tullia, dându-și jos ultima piesă de lenjerie.

– Uf, Tullia, ai fi putut să îmi spui!

– Şi dacă ai fi ştiut, ce ai fi putut face? Te-ai fi dus să îţi cumperi o pereche de chiloţei invizibili? Ha, ha, ha!

– Haideţi, haideţi, doamnelor, puţină seriozitate şi concentrare, vă rog. Jeannette, te-ai putea instala pe umerii Tulliei şi să rămâi nemişcată, te rog?

Cu cretă, Mutti trasă pe podea, de jur împrejurul lor, nişte figuri complexe, forme geometrice înlănţuite unele de altele. *Mambo* se străduia zadarnic să discearnă puncte de asemănare cu aşa-numitele *vévés* sacre pe care le cunoştea. După aceea, magicianul a închis ultimul pentaclu, s-a dat îndărăt câţiva paşi. A mijit ochii, a ridicat palmele, psalmodind ceva într-o limbă necunoscută. Din palmele lui păreau a ţâşni mici sfere luminoase, ca nişte focuri de artificii care explodau de jur împrejurul femeilor. O senzaţie plăcută, de confort, le-a învăluit aproximativ zece minute. Mutti se tot învârtea în jurul lor mormăind, apoi a oprit fluxul luminos, luând în mână hârtie de ziar. Le-a cerut să nu se mişte. A şters cu mare grijă simbolurile de cretă de pe jos, apoi a frecat-o cu putere pe Tullia cu foile mototolite. Pete mari de cretă maculau pielea ei neagră, ceea ce a făcut-o pe Jeannette să chicotească.

Mutti a aruncat ziarele mototolite într-un şemineu, împreună cu hainele Tulliei. A făcut o pasă deasupra grămezii care a luat imediat foc, cu un *vrrrr* fosforescent. Şemineul scăpăra acum scântei albe, electrice. Femeile se uitau, absorbite, la hainele şi ziarele care se mistuiau, de parcă ar fi fost arse de acid.

– Au făcut progrese însemnate în ultima vreme, chiar mai mari decât m-aș fi așteptat. Te poți îmbrăca, Tullia, s-a terminat. Și, dacă îmi e permis să adaug, ai avea nevoie de...

– Pot intra, tată? Cred că am găsit ceva...

– Intră, intră, draga mea, noi am terminat.

Agitată, Aparecida intră în camera de magie. În mână avea mai multe file scoase la imprimantă.

– Evident, au avut loc multe dispariții și s-au comis multe crime în America în ultimele săptămâni, dar m-am gândit că acestea ar fi cele mai interesante. Nu am scos la imprimantă articolele legate de dispariția lui Jeannette și pe cele despre asasinarea verișorilor Tulliei. Un cadavru neidentificat a fost găsit crucificat la Memphis, probabil în cursul unei ceremonii satanice...

– Nu, nu, noi căutăm primele Arcane: Scamatorul, Împărăteasa, Împăratul, Papa, poate și Îndrăgostitul... Poate chiar și Nebunul, deși ar fi surprinzător să fi deschis Marele Joc cu el...

– O familie întreagă torturată în reședința de la țară, în Virginia, cu cărți de joc prinse cu agrafe de trupurile victimelor...

– Nu, nu, *amor*, nu ceva atât de evident... Ucigașul – sau ucigașii – a studiat pe îndelete tarotul. Punerea în scenă a morții lui Jeannette este lucrarea unui inițiat, a unei persoane care apelează la alegorie...

– Un chirurg estetician a ars în cabinetul lui medical, e bănuită asistenta, care de atunci a dispărut...

– De ce l-ai ales pe ăsta, Aparecida?

– La ora morții s-a produs un cutremur de pământ de mică intensitate.

– Exact, la astfel de manifestări va trebui să ne așteptăm, pe măsură ce Arcanele vor câștiga putere... Dar avem nevoie de o femeie ucisă pentru Împărăteasă...

– Un avocat de afaceri decapitat la Denver, în cabinetul lui...

– Aha... Avocat de afaceri, business, bani, iată un candidat pentru Împărat...

– Dar au arestat deja un suspect, se pare că e o problemă care ține de cei de la moravuri... Un altul: bucătarul Elmu Pearl găsit mort în acvariul din restaurantul lui din San Francisco?

– Aparecida, poți să îi repeți numele?

– Elmu Pearl... De origine japoneză, unul dintre cei mai cunoscuți bucătari din California, restaurantul Mikado. Se pare că a fost ucis și aruncat în acvariu... Niciun alt indiciu, pentru că racii... Dumnezeule, e cumplit...

– Stop!

– Ce s-a întâmplat, Jeannette?

– Mikado. În japoneză înseamnă „împărat".

– Hm... Împăratul... Cel care decide, cel care lucrează, tiranul... Comerțul, perseverența, dominația, cupiditatea...

– Tată, în articol se mai spune că era vestit pentru caracterul lui urât și pentru că își teroriza angajații... A fost interogat un ucenic care a fost concediat chiar în ziua aceea.

– El este. Sunt sigură.

– De ce, Tullia? Ce te face să fii sigură?

– Numele lui. Elmu Pearl. Numele este important pentru ei, adaugă un plus de sens. E o anagramă aproape perfectă: L-A-M-P-E-L-E-U-R! Japonezii confundă R-ul cu L-ul[1]!

– Hm... E cam trasă de păr, nu ţi se pare? Ce te faci cu A-ul?

– Aşa e, pare cam încurcat... Pentru moment, nu sunt sigură că le pot analiza prea bine..

– Haideţi să ne odihnim, prietene dragi, şi mai vedem, poate ziua de mâine ne aduce puţină lumină...

Pentru prima dată de la întâmplările teribile din New York, Jeannette a avut sentimentul că doarme şi se odihneşte. A doua zi dimineaţă, când s-a trezit Tullia, tocmai se servea micul dejun: suc de fructe, brânză albă, tartine cu pâine prăjită, piure de *paltas*[2] condimentat cu puţin coriandru... Conversaţia s-a reluat de la sine.

– Draga mea, deocamdată nu putem face nimic. Va trebui să ai răbdare cu tine însăţi şi cu starea în care te afli. Încetul cu încetul, probabil vei uita ce înseamnă să mănânci.

– Credeţi că nu am nevoie de nimic? Că voi rămâne aşa *ad vitam aeternam?*

– Nu am văzut nimic asemănător, Jeannette, prin urmare voi fi extrem de prudent în afirmaţii. Dar

---

[1] Joc de cuvinte în limba franceză: *L'Empereur – Elmu Pearl* (n. tr.).

[2] Avocado (n. a.).

există tot felul de întruchipări și, dacă ai putea găsi un corp disponibil, nelocuit, poate că vei putea pune stăpânire pe el...

– Și persoana care îl locuiește?

– Ah, ar trebui să aștepți ca ea să plece... O călătorie astrală mai îndepărtată sau un alt eveniment de acest tip...

– Cineva care e pe moarte?

– Nu, în niciun caz, Jeannette, ar însemna să ajungi prizonieră într-un cadavru... Îți trebuie un corp *gol*, dar în stare de sănătate perfectă. Am să fac niște cercetări, îți voi da eu cumva de veste, nu te teme...

– Atenție la sare, căci dacă se întâmplă ca...

– Ce vrei să spui, Tullia?

– Când sunt aduși pe lume, *zombi* trebuie ținuți departe de sare. Dacă mănâncă ceva sărat, alune sau chiar pește, sarea cheamă spiritul rătăcitor și îl reabsoarbe în corp. Dacă vei ajunge să recuperezi un trup, fata mea, să pui cruce pe vecie la sare, altminteri rămâi fără loc...

– Interesant, foarte interesant, draga mea. Ar trebui să mai facem schimb de informații, sunt sigur că am avea multe de învățat unul de la altul.

Dimineața a trecut repede. S-au instalat în grădină, pe o terasă care domina colina. Jos, în vale, o mare de irișI mov și albi își trăiau ultimele zvâcniri de culoare. Toamna venise deja, munții erau poleiți de zăpadă și gheață. Au reluat toate detaliile poveștii Tulliei și a lui Jeannette, în timp ce Aparecida și-a continuat cercetările. Dar nu au putut descoperi nicio pistă nouă.

– Orice ar fi, bine ați făcut că nu l-ați urmărit pe asasin. Mai devreme sau mai târziu, v-ați fi încrucișat pe drum cu un clarvăzător care v-ar fi reperat, sunt convins. Bărbatul acesta nu acționează de capul lui, ca dovadă – implicarea echipei A, de aici, din Santiago.

– Mutti, dacă ai dreptate, așa s-ar putea explica și apariția caprei pe câmpul de trestie de la Petit-Goâve.

– Un *boko* local implicat în afacerea asta? Ar însemna că avem de-a face cu un grup american cu contacte și în Chile, și în Haiti... O nebunie!

– Da, poate... Dar cucerirea Arcanelor pare o sarcină mult prea importantă pentru un singur om... Templierii, catarii, Leonardo da Vinci, Nostradamus și câți alții nu s-au străduit zadarnic! În mod sigur Veghetorii vă vor spune mult mai multe. De altminteri, ar cam trebui să porniți la drum, doamnelor.

– Eu sunt gata, tată.

– A sosit ceasul despărțirii, prietene dragi. Aparecida vă va conduce la aeroport. În acest timp, eu îi voi vesti pe prietenii din insula Paștelui despre sosirea voastră. Să fiți pregătite să răspundeți chemării lor.

12

Valea Elqui, aprilie 2003

Autobuzul meu urca încetișor valea Elqui, iar în acest răstimp eu moțăiam. Îmi era imposibil să rămân

treaz, vibrațiile motorului mă legănau asemenea unei bunicuțe pneumatice, îngânând un cântec de leagăn punctat de frâne și viraje.

După lungile luni petrecute în Atacama cu Don Carlos și Eduardo, peisajul mi se părea acum disperat de urbanizat. O stradă asfaltată, mașini, chiar și un autobuz... Îmi era greu să mă obișnuiesc cu succesiunea de orașe, de ferme, de grădini și podgorii care păreau a-mi limita orizontul. Cu toate acestea, văzduhul părea a-și fi păstrat luminozitatea, această dimensiune cristalină atât de specifică muntelui chilian, numai că îmi lipsea sentimentul de imensitate copleșitoare cu care mă obișnuisem într-atât.

Așadar, mi-am reluat treptat reperele și, chiar dacă preferam de departe lumea onirică și neliniștitoare a celor doi *brujos*, reflexele mele de citadin – și de turist – se activau cu rapiditate. Mi se părea că sunt asemenea unui animal scăpat pentru câteva ceasuri de la grădina zoologică și care, după ce s-a desfătat puțin cu cele câteva reminiscențe ale naturii lui sălbatice, și-a regăsit confortul cuștii și trocuța cu terciul vitaminizat. Lumea fraților mei bipezi în care mă mișcam din nou mi se părea atât de ternă după experiența aurie a deșertului, dar ce puteam face, asta era lumea mea. O lume de artificii, de confort și de constrângeri.

Am preferat să dorm în loc să mă apuc să jelesc cele pe care le-am lăsat în urmă și care, iată, amenințau deja să dispară în domeniul fantasmei sub asalturile repetate ale banalității. Degetul meu mângâia în permanență cicatricea care îmi bara fruntea, iar

stropul de carne lipsit de sensibilitate era singurul remediu în fața melancoliei care punea tot mai mult stăpânire pe mine, pe măsură ce cotidianul își reafirma domnia. Nu, nu visasem.

Despărțirea de Eduardo a fost sfâșietoare. Relația care s-a înfiripat între noi în cursul convalescenței mele, apoi de-a lungul uceniciei într-ale vrăjitoriei, se transformase într-o adevărată fuziune: chiar și acum cred cu tărie că ceremonia în timpul căreia Eduardo și Carlos au completat oul meu de lumină a creat între noi legături fizice. Și cu toate că a avut același discurs războinic ca și Don Carlos, am văzut eu bine că hoțomanul bătrân avea ochii ceva cam umezi și că, în timp ce eu îmi ștergeam șiroaiele de lacrimi cu batista, fornăia și el discret într-a lui.

În seara dinaintea plecării, a venit și Mezcalito să își ia rămas-bun. La începutul întrevederii s-a înfățișat sub forma de copil-lumină și, ca de obicei, eram topit de iubire paternă pentru această mică și minunată ființă cu irisul de smarald, care mă privea zâmbind. Pe măsură ce discuția noastră a avansat, forma lui s-a schimbat treptat, îmbătrânea în mod imperceptibil, chipul i se alungea, ochii i se micșorau, trupul i se alungea. Glasul nu mai răsuna ca un clinchet de zurgălăi, devenise o voce adultă, gravă, fermă. Când ne-am spus „adio", era deja un adolescent îngrijorat de propria lui autonomie, un adult în miniatură pe care îmi era imposibil să îl iubesc la fel ca pe copilul verde de la începuturi. Mezcalito se dovedise a fi un fin psiholog, căci transformarea pe care a doua zi, dis-de-dimineață, m-am

străduit din răsputeri să o rememorez, a contribuit mult la atenuarea şocului despărţirii. Cred că nu aş fi avut niciodată puterea să plec şi să las în urmă copilul verde care ieşise din buricul meu cu câteva luni înainte.

Abia ce am mestecat câteva bucăţele de mescalină, că am simţit în palmă o mână micuţă. Sau poate acolo a fost în permanenţă, iar eu nu eram în stare să o percep decât în aceste stări modificate de conştiinţă.

– Sunt aici, Matthias...

– Doamne, Mezcalito, ce bucuros sunt să te revăd (voce răguşită)... Mă copleşeşte atâta iubire pentru tine, inima mea e sfâşiată... Încă plâng!

– Linişteşte-te... Avem lucruri serioase de discutat...

– Da, războinicul ştie să îşi domine emoţiile. Dar... mi-e imposibil să îmi stăpânesc toată iubirea, mă îneacă, Mezcalito, iar tu îmi vorbeşti la un nivel de emoţie absolută... Mă tem că nu voi mai putea iubi niciodată, e ca un torent.

– Ştii foarte bine că folosesc această înfăţişare doar pentru a-ţi face plăcere... Şi pentru a te face mai receptiv... În fapt, eu nu sunt un copil şi cu atât mai puţin copilul tău. Gândeşte-te, eu sunt cel care te-ar fi putut vedea pe tine venind pe lume, pe tine şi pe toţi strămoşii tăi... Acum ascultă-mă.

– Da, *** (am folosit, pentru întâia oară, numele secret pe care mi l-a dezvăluit).

– Ceva teribil e pe cale să se întâmple, ceva care poate distruge atât lumea ta, cât şi pe a mea. Acum câteva luni, când te-am chemat la noi, nu era decât o probabilitate. Acum este o realitate. Forţe de odinioară,

foarte puternice, sunt pe cale de a fi trezite, forțe care depășesc puterea noastră de înțelegere. Taine care au dus deja la distrugerea mai multor civilizații, Matthias. Aceste forțe nu sunt propriu-zis nici bune, nici rele, dar intenția celor care încearcă să le îmblânzească este nefastă și, odată căzute pe mâini malefice... Înțelege-mă, Matthias, nu îți vorbesc aici despre un sfârșit, ci despre SFÂRȘITUL, oprirea tuturor ciclurilor, Aneantizarea...

– Înțeleg... înțeleg ce vrei să îmi spui sau cel puțin simt, chiar dacă mi-e greu să concep... Dar ce rost are să îmi vorbești mie despre toate astea? Dacă tu nu poți face nimic, dacă ceilalți locuitori ai Limburilor – aceia care mă înspăimântă atât de mult când îmi încrucișez pașii cu ai lor pe la marginea ținutului – sunt și ei neputincioși, cum îți închipui că aș putea face eu ceva?

– Nu știu, Matthias, ceea ce știu – de fapt, știm – este că, împotriva vrerii tale, faci parte din Marele Joc. Nu mă întreba nici cum, nici de ce. Rolul tău va fi decisiv și se prea poate să fie singurul lucru care va sta între lume și sfârșitul suprem. În egală măsură, se prea poate să fii incapabil să eviți distrugerea, poate rolul tău va fi pur și simplu acela de a permite unui nou ciclu să demareze.

– De aceea ai aranjat întâlnirea noastră?

– Am vrut să percepi complexitatea lumii, Matthias, să-i vezi fața ascunsă și frumusețea. Nimic mai mult. Credem că această cunoaștere îți va influența faptele și judecata la momentul potrivit – dacă va veni vreodată un astfel de moment.

– Ce trebuie să fac?

– Ai să pleci, Matthias. Mâine. Primul ciclu s-a consumat și a fost câștigat de dușmanii noștri. Aproape în totalitate, aș putea spune. Puterea lor crește de la o zi la alta. În curând, vor reuși să pună stăpânire pe câteva făpturi care trăiesc în Lumea Cenușie. Eu însumi am simțit primele lor atingeri.

– Încotro s-o iau?

– Nu suntem ghicitori... Dacă traiectoria pe care o citesc în stele și în câmpurile de energie este corectă, ar trebui să fii capabil să descifrezi semnele care îți vor apărea în cale. Așa că revino la hălăduiala de vagabond, căci asta este natura ta, dar străduiește-te să vezi și să înțelegi semnele pe care ți le vor trimite ființele și lucrurile...

– În stele zici?

M-am rătăcit în cerul nopții, brodat de lumi îndepărtate, trăgând în gând linii între micii stropi de foc pentru a-mi planifica ruta, dar nu îmi ieșea niciun desen, doar o pânză de păianjen încâlcită. Atenția mi-a fost acaparată de o stea căzătoare strălucitoare și, pentru o clipă, am uitat de itinerarul pe care mă străduiam să îl construiesc.

– Matthias, a venit vremea să ne despărțim... Nu cred că vei avea puterea să mă chemi de pe alte pământuri îndepărtate, iar eu nu pot pleca prea departe de bulbii mei de mescalină... Nu ne vom revedea decât dacă drumurile tale te vor aduce înapoi pe pământurile mele...

Mezcalito a dispărut lent, ca și cum s-ar fi dizolvat treptat în aer. L-am implorat să revină, să mă mai legene puțin cu clinchetul argintiu al glasului lui. Trebuie să fi oferit un spectacol cu adevărat patetic, un biet drogat care își jelea pierderea halucinațiilor. Când m-am trezit a doua zi mai spre după-amiază, Eduardo stătea lângă mine. Adunase în rucsac toate câte le aveam, adăugase și câteva provizii. Era momentul despărțirii.

Nu aveam nicio idee despre ceea ce trebuia să împlinesc, așa că m-am hotărât să mă las purtat de întâmplare. În prima zi am fost copleșit de responsabilitatea pe care Mezcalito mi-a așezat-o dintr-odată pe umeri. Am dormit în deșert, la adăpostul unei stânci. Dimineața, ceva mai ușurat, mi-am reluat drumul: misiunea mea a ajuns pe tărâmul visului, căruia de altminteri îi și aparținea. În cele din urmă, m-am hotărât să o iau pe cărarea incașilor, vechiul drum care unea centrele nevralgice ale statului Peru cu regiunea Ovalla, de lângă La Serena.

Autobuzul m-a lăsat la Vicuña. Era în continuare mult prea aglomerat ca să mă simt în largul meu, așa că mi-am propus să urc ceva mai sus pe colină, până la Pisco Elqui. Când am ajuns în micul cătun, am știu din primul moment că îmi va plăcea. Căldura topea ulițele din piatră și din colb, care se fofilau printre căsuțele colorate. Piața bisericii era umbrită, în mijloc gâlgâia o fântână, o ceată de copii alergau râzând în jurul ei.

Mi-am lăsat rucsacul și am traversat strada pentru a admira valea de pe o mică terasă dintre două grote. Mai mult decât mărimea, mai uimitor, aproape magic chiar, era contrastul dintre versanții care mărgineau cele două laturi, culoarea lor de piatră și pământ, și fundul văii, de un verde intens, organizat în jurul curbelor molatice ale râului. Era un covor de podgorii fluorescente sub soarele arzător, parcele separate de foi mari din plasă sau din pânză de un alb imaculat, care le proteja de vânt. Viile erau înalte, gemeau de rod. Pânzele întinse formau un fel de ecrane de cinematograf care fremătau sub briza înserării. Dincolo de ultimele rânduri de butuci, fără nicio porțiune de trecere, se întindea deșertul, până la piscuri nu erau decât mormane de pietre și stânci, presărate ici și colo de câțiva cactuși-candelabru.

Prin spatele meu a trecut în goană unul dintre copii, târând după el un zmeu. Mi-a adresat un zâmbet larg, complice, de parcă ar fi știut exact ce simțăminte mă încercau în fața frumuseții năucitoare a spectacolului. Când i-am întors zâmbetul, retina mea gemea încă de verdele viilor și, pentru o secundă, imaginea copilului s-a suprapus cu aceea a podgoriilor din vale.

M-am așezat pe una dintre bănci, la umbră, contemplând valea, celebră pentru podgoriile ei și pentru producția de *pisco*[1]. Dar și locuită, se pare, de milenii – în valea Encanto, puțin mai la sud, au fost găsite petroglife, desene stranii, reprezentând bărbați

[1] Băutură spirtoasă, cu gust asemănătorcu țuica (n. tr.).

îmbrăcați cu pantaloni și purtând pe cap un fel de globuri transparente, asemenea cosmonauților. Puritatea aerului i-a determinat pe oamenii de știință să își instaleze în regiune domurile argintate ale telescoapelor – La Silla, Las Campanas și Tololo – care acopereau piscurile cât vedeai cu ochii. Ceva mai la nord, satul Cochiguaz era deschis comunităților New Age care propovăduiau curente telurice pozitive și erau gata să primească oricând, așa cum se cuvine, extratereștrii care în mod sigur se vor întoarce odată și odată: la urma urmelor, pistele lor de aterizare erau destul de aproape[1]... De altfel, în ziarele locale apăreau periodic știri despre apariția câte unei farfurii zburătoare.

Am zâmbit în sinea mea, desfătându-mă cu aceste coincidențe. Desenele „cosmonauților" datează de mai bine de două mii de ani, sunt sculptate în aceeași piatră la baza căreia se înalță cele mai perfecționate observatoare ale veacului XXI, doar la doi pași de iluminații care așteaptă un nou Roswell[2]. Întreg universul într-un petic de paradis terestru... Ca și cum regiunea

---

[1] La Nazca, în Peru, dar și la granița de nord a statului Chile, se află imense desene simbolice pe solul deșertului sau pe flancul colinei; nu se cunosc metodele prin care au fost realizate și nici destinația lor (n. a.).

[2] O noapte a unui început de iulie, anul 1947: W.W. Mac Brazel, un fermier din Roswell, New Mexico, își verifică turma de oi; însă găsește ceva mult mai interesant: resturile unui obiect zburător neidentificat, care va genera, începând din aceeași zi, un fenomen ce va intra in cultura populară sub numele de „incidentul Roswell", care a devenit sinonim cu prezența OZN-urilor (n. tr.).

ar degaja o asemenea forță, o asemenea energie, că locuitorii ei erau sortiți să privească spre cer și să facă din el centrul viselor și al tuturor activităților lor.

– Fain, nu?

Copilul cu zmeul se ține după mine, la fel de zâmbitor. Nu, adineauri nu am avut halucinații, avea ochii verzi, aproape la fel de scânteietori ca frunzele de viță-de-vie sub razele soarelui. Iar pletele întunecate erau la fel de ondulate precum ciorchinii. Am ezitat o clipă, încă pierdut în reveria mea.

– Scuză-mă, visam. Ce-i așa de fain?

– Ce să fie, coincidențele... Tu ești acolo, visezi pe banca ta, iar eu sunt aici.

Nu eram în stare să găsesc sensul spuselor lui. Sau, mai bine zis, îmi era imposibil să le dau sensul pe care nu eram pregătit să li-l atribui.

– Da, firește... Mă numesc Matthias. Tu?

– Ah.

– Eu... nu... n-am auzit.

– Nici nu am spus nimic. Știi, numele sunt foarte periculoase, foarte puternice. Trebuie să îți protejezi numele cel adevărat. Nu să-l împărtășești oricui, așa, pur și simplu.

– Eu...

– Ai mare noroc, căci încă nu îți cunoști numele adevărat. Așa că, da, pe cel pe care îl știi îl poți împărtăși. Dar mie nu îmi place să mint, așa că nu voi spune nimic.

– Iată niște cuvinte stranii pentru un copil...

– Zău? Ți-aș putea spune niște lucruri și mai stranii... Aș putea să îți povestesc ce a căzut din cer în această regiune acum foarte, foarte multă vreme, cu mult înainte ca eu să exist. Aș putea să îți povestesc ce au descoperit foștii locuitori ai acestei țări. Aș putea să îți spun povestea celor doi șerpi care își mușcă coada și se învârt la nesfârșit, precum și adevărata poveste a lui Quetzalcóatl. Aș mai putea să îți spun că nu sunt doar un copil...

Ceea ce mă temusem era pe cale să se întâmple. Eram pe punctul de a păși în Lumea Cenușie, ca odinioară, în cabana lui Eduardo... Am încercat să îmi înghit saliva, dar eram pe jumătate sufocat. Mi-am înălțat brusc capul, am simțit cum îmi trosnesc vertebrele, în timp ce angoasa punea stăpânire pe mine. O fracțiune de secundă m-am trezit în Limburi. Copilul era în fața mea, mă privea cu ochii lui imenși, verzi, avea pe frunte o coroană din frunze de viță-de-vie, un mic faun elen plin de grație și șăgălnicie. Zâmbea tot mai larg, lăsând la vedere niște dinți mărunței și ascuțiți.

– Cucu!

Nu știam cum să vorbesc. Sincer să fiu, mă temeam să nu rămân blocat pe Limburi, să nu care cumva să fi uitat tehnicile lui Eduardo. Și doar nu luasem nimic! Nici plante, nici tizane speciale, nici mescalină! Dumnezeule, înnebunisem cu totul!

– Pentru a te întoarce, trebuie să mergi înainte. Și, dacă ai fi fost nebun, nu ai fi ajuns Nebunul, Matthias. Vei înțelege mai târziu. Acum vino cu mine.

Am făcut un pas înlăuntrul Lumii Cenușii. Un singur pas, care m-a costat cât toți pașii pe care i-am făcut în toată viața mea, într-atât m-a golit de energie. Eram la marginea unei bălți mari de apă sau de benzină, nu știu, cu reflexe irizate. Copilul-viță-de-vie arăta spre luciul bălții: reflexele se modificau sub adierea vântului. O imagine mi s-a impus cu claritate: un lac cu ape bleu-verzui, trandafiri galbeni, faleze, ca un fel de crater. O ușă de stâncă. Bărbați și femei îmbrăcați în robe albe, care mă priveau mirați. Unul dintre ei s-a apropiat de mine, cu palmele întinse. Pe mâinile lui, niște tatuaje, șerpi încolăciți. Motive geometrice. Am fost împins cu violență în spate. Am fost cât pe ce să mă prăvălesc.

M-am trezit pe bancă. Copilul cu zmeul mă scutura încetișor, zâmbind.

– *Señor, señor,* treziți-vă, pleacă ultimul autobuz!

Îl privesc cu un aer rătăcit. Micul faun a dispărut, a rămas în fața mea doar un puști zâmbitor, cu un zmeu în mână. Sunt epuizat, trebuie să dorm. Îl întreb dacă știe vreun han, aș avea chef să rămân în sat peste noapte. Bunica lui ar putea să îmi închirieze o cameră și să îmi facă ceva de mâncare. Îl urmez încet în întunericul care se pogoară asupra văii. S-a lăsat frigul, cerul e încă luminos, scânteiază primele stele. Copilul se întoarce pentru a vedea dacă îl urmez, în ochii lui negri se aprinde pentru o secundă o sclipire verde. Îi zâmbesc.

A doua zi am urcat în satul Cochiguaz, voiam să învăț să spun „bună ziua" pe limba extratereștrilor. Dar poate și pentru că un copil-viță-de-vie mi-a vorbit

despre cele căzute din cer. Ezitam în privința motivațiilor, oscilând între cinism și iluminare. Și, dacă tot aminteam de cinism, mi-am închipuit ce față ar face Clint Baskerville și foștii mei colegi, dacă m-ar vedea acum, la celălalt capăt al lumii, gata să agit spre stele un panou pe care scrie „Bine ați venit pe Pământ", asta după ce am stat de vorbă cu un omuleț verde... Nu, era imposibil, consultanții erau mult prea raționali pentru a avea asemenea viziuni.

Când autobuzul s-a oprit în cătun, am sesizat că puteai căuta mult și bine, că nu dădeai de nimic nefiresc. Nici cea mai măruntă urmă a unei aterizări recente, dimpotrivă, destule becuri aprinse, după excesele nopții, pe scurt, nimic neobișnuit. În afară de...

În afară de faptul că m-am hotărât să beau o cafea înainte de plecare, iar slujitorul care mi-a adus-o avea mâinile pline de tatuaje identice cu cele ale bătrânilor pe care i-am zărit pe Limburi.

– Scuză-mă, prietene... ce reprezintă tatuajele tale?

– Astea? făcu el privindu-și mâinile, gest care m-a pus rapid pe gânduri. Ah, sunt motive de pe insula Paștelui, cred că e un calendar, cu fragmente de alfabet *rongo-rongo*[1].

---

[1] Scriere din insula Paștelui; au fost găsite până acum douăzeci și cinci de astfel de inscripții, majoritatea pe tăbliță din lemn. Deși ele ar putea avea o vechime considerabilă, datând din secolul III î.Hr., primii europeni care au pus piciorul pe insula Paștelui, membrii echipajului unei nave olandeze, nu au menționat nimic despre ele. Un misionar francez a fost primul care a descoperit scrierea rongo-rongo, în 1864 (n. tr.).

– Rongo-rongo?

– Da, scrierea de pe insula Paștelui...

– Și ce înseamnă?

– Nu am de unde să știu, de la moartea ultimilor preoți nimeni nu a izbutit să o mai descifreze.

– Aha... Mulțumesc... Oricum, sunt tare mișto!

– Mulțumesc și eu...

O parte din mine se lansează într-un vast monolog asupra acestui obicei de a-ți tatua chestii pe care nu le pricepi (imaginați-vă cum ar fi dacă tipul ăsta, simpatic de felul lui, ar descoperi la un moment dat că s-a însemnat pe viață cu niște chestii care ar putea însemna „Robert o iubește pe Foufoune" sau o listă de cumpărături, „săpun, cartofi, pui, detergenți").

Cealaltă parte, plină de gratitudine și comprehensiune, privește cum se îndepărtează improbabilul mesager, minunându-se de coincidențele care îmi jalonează zilele. Într-un sfârșit, având încredere în intuiție, am hotărât să pornesc cât mai curând cu putință spre Buricul Lumii[1].

Sperând din suflet să nu mai apară și vreun piercing pe parcurs.

[1] Așa numesc locuitorii insula Paștelui (n. a.).

SUFERINȚELE TRANSMITERII

13

Mendocino, aprilie 2003

La nici câteva ceasuri de mers, la nord de San Francisco, Mendocino își uimea vizitatorii cu o atmosferă stranie, un amestec ciudat de epoci diferite, dar și cu frumusețea sălbatică a coastei biciuite de oceanul Pacific. Micul oraș și-a cunoscut momentul de glorie în secolul al XIX-lea, când bărcile încărcate cu lemn făceau permanent naveta la și de la marea vecină; din acea vreme nu s-au mai păstrat decât casele burgheze, cochete, cu fațade din lemn pictat și cercevele elegante.

În rest, doar sedimente în ruină ale unui New Age mereu anunțat, niciodată survenit, adunate pe la colțul străzilor, pe măsură ce se înmulțeau falimentele și decesele: artiști autoproclamați, tarot divinatoriu, buticuri în care se vindeau cristale telurice și pandantive, coșmelii de vrăjitori și masaje shiatsu, anticari care te ademeneau cu dream-catchers fabricate în China, magazine bio cu multiple varietăți de musli și care

semănau cu niște grajduri uriașe în care păsteau, cât era ziua de lungă, *granolas*[1] cu pielea uscată și haine din bumbac țesut, produse ale unui comerț echitabil.

Pensionarii high-tech și hipioții stăteau și se uitau cum le cresc plantațiile de canabis ascunse în pădurile din jur, ascultând CD-uri cu triluri de păsărele. Toleranța de bună-credință a locuitorilor a făcut din acest orășel un teren propice dezvoltării sectelor și credințelor de tot soiul, întrucât în această parte a Statelor Unite, mai mult decât în altele, important nu era în ce crezi, ci pur și simplu să crezi în ceva.

Pentru că era soare și mirosea a primăvară, Apple Lee s-a hotărât să se plimbe singur prin pădurea pitică din Van Damme Park, la câțiva kilometri spre sud de oraș. Plimbarea îi va face bine, în mod cu totul neobișnuit chiar avea chef să fie singur în acea după-amiază. Să poată visa. În fine, să mediteze și să se roage. A plecat de la colegiul Noua Crucificare pe la ora trei, imediat după masa de prânz. Excelentă masă, va trebui să îi mulțumească din nou frumoasei Teresa, care gătea cu atâta dragoste. Teresa... o nouă recrută, o fetișcană cu ochi scânteietori. Hei, ia te uită, i se potrivește și numele de familie, e la fel de scânteietor, Teresa Corona.

Când l-a servit la masă, o fracțiune de secundă i-a simțit sânii atingându-i umărul. S-a întors încet, a fixat-o cu gravitate drept în ochi, ea i-a susținut privirea, ba

[1] Poreclă peiorativă a burghezilor din Bay Area, excesiv preocupați de hrana bio și dietetică (n. a.).

chiar i-a întors o rugăminte, o cerere mută. În clipa aceea i-a citit în ochii mari că, în ciuda sosirii ei recente în comunitate, Teresa a făcut progrese spirituale enorme și era pregătită pentru Actul de penitență. Da, va trebui să o planifice rapid. Nu avea rost să aștepte ca talia să i se îngroașe înainte de a împlini șaptesprezece ani.

Șaptesprezece ani. Doamne, și când se gândea ce drum a parcurs de la cei șaptesprezece ani ai lui, Dumnezeule, ce calvar! Dar și ce fericire, să vadă mulțimea asta tot mai mare de femei și bărbați mântuiți de păcat și de Diavol, care s-a alăturat într-un sfârșit oastei Domnului și s-a contopit, în mod simbolic, cu neamul Martirilor! Îi tresălta inima de bucurie, a făcut o treabă bună, da, o treabă foarte bună. Colegiul înflorea, emisiunile de televiziune le aduceau în fiecare săptămână noi donații, noi adepți. Site-ul de vânzare prin corespondență mergea la foc continuu, da, asta e cea mai potrivită expresie. Echipele de fideli băteau în lung și-n lat comunitățile de catolici extremiști și făceau, și ei, o treabă excelentă. Cât despre toate celelalte, ei, bine, acelea erau accesorii. Trebuia să treacă și prin asta, o regreta, dar în joc era esența însăși a învățăturii lui. Nu găsea în toate acestea nicio plăcere, în afara celei spirituale, firește.

A luat-o pe cărări lăturalnice, evitând intrarea oficială în parc și ghișeul de întâmpinare a vizitatorilor. A coborât pe plaja de nisip, pe care se alintau câteva foci. Era plin sezon de împerechere. Prudent, a trecut la cinci, șase metri distanță de animale, care i-au

aruncat priviri suspicioase. Un mascul adult imens s-a înălțat și a scos un muget violent. O femelă tânără, cu pielea fină, ieșea din apă cu perechea de anul trecut. Era epuizată, se vedea că fusese o vânătoare îndelungată. Mica focă se cățăra cu neîndemânare pe nisip. Masculul s-a aruncat cu toate cele trei sute de kilograme ale lui asupra femelei, care încerca din răsputeri să se sustragă asaltului. Ea s-a ghemuit într-o adâncitură în nisip, abia reușind să scape nezdrobită. O izbitură surdă, masculul aproape că a reușit să penetreze femela, care țipa arătându-și colții. Masculul urla, înălțându-și botul spre cer. Avea colții îngălbeniți, mustățile pline de resturi de alge. Își cerea dreptul cu violență.

Într-un sfârșit, mica mironosiță păru a-și fi aflat mulțumirea, dacă ar fi să te iei după gemetele de plăcere pe care le scotea acum. Dumnezeule, fă în așa fel încât copiii să nu asiste niciodată la un asemenea spectacol, sunt prea fragezi pentru a fi capabili să îi priceapă sensul profund, să perceapă frumusețea spirituală pe care o emană. Sub aparențele unei agresiuni, câtă compasiune și pocăință! Când va urca, va anunța paznicii să pună un panou, ca să avertizeze părinții.

Până și lui i-a luat ceva vreme până a înțeles. Când era tânăr și bătea drumurile cu tatăl lui, nu știa cum să reacționeze. Suferea în tăcere. Plângea, ca un mic egoist ce era, din cauza durerilor fizice, fără a-și imagina că ele îi deschideau porțile Cerului și ale pocăinței. Se gândea că tatăl său (odihnească-se în pace la dreapta Domnului) era rău, crud, că își afla plăcerea în toate acele chinuri pe care i le provoca aproape

în fiecare zi, în fiecare seară. Pe vremea aceea era prostuț, egoist, nu se gândea decât la el, era incapabil să priceapă motivațiile altruiste ale bărbatului pios care purta permanent ciliciu, pentru expierea păcatelor.

Ani întregi i-a petrecut pe drumuri, în statele Sudului. Tatăl lui predica permanent pe la ferme, prin sate. Seara ridicau tabăra lângă drumuri, pe câmpuri, indiferent de vreme. Își amintea de cuvertura pe care o purta în spate ziua și care noaptea devenea o închisoare aspră, care lega trupul lui firav de adolescent de corpul musculos al tatălui său. Strânsorile cărora nu li se putea sustrage. Loviturile. La șaisprezece ani, a încercat să fugă. Doamne, niciodată nu se va ierta pentru această greșeală. Din fericire, tatăl lui l-a găsit, l-a salvat, l-a smuls din această școală a Răului în care fusese sortit să trăiască precum orbul, departe de durerea lumii și de compasiunea Martirilor.

În lunile ce au urmat aproape că a atins beatitudinea, dar nu a fost conștient de asta. În perioada în care a fost cât pe ce să se lase corupt, tatăl lui a fost mai just ca niciodată. Ce eroare monumentală să spună că a fost vândut! Nu, niciodată, niciodată, era exact pe dos, Doamne, de ce lucrurile nu sunt evidente pentru toți, de ce e nevoie de atâta durere, de atâția spini și țepi care străjuiesc calea spre mântuire? Toți acei bărbați care credeau că își cumpără un strop de plăcere și viciu nu erau conștienți că, de fapt, răscumpără păcatele lui Apple Lee și îl așază pe magnificul drum deschis de sfinți.

Într-o zi, trebuie să fi avut vreo doisprezece ani, după Act, tatăl său îl biciuise cu cureaua până ce pielea de pe spate începuse să i se desprindă fâșii, fâșii. Și astăzi îi răsuna în urechi vocea lui, glăsuind între două lovituri: „Apple Lee, să nu uiți niciodată, ești rodul păcatului, ești mărul șarpelui, singur porți pe umeri povara păcatului originar și o viață întreagă de suferință nu-ți va ajunge ca să te faci iertat în ochii Domnului. Așa că îndură, Lee, trebuie să suferi acum cum au suferit înaintea noastră Martirii, Pustnicele și Preafericiții, să suferi în carnea ta, să suferi în sufletul tău. Doar atunci vei putea vedea puterea iertării Domnului, Apple Lee. Eu însumi sufăr la fel de mult ca și tine acum, când te biciuiesc, într-o bună zi voi fi damnat pentru păcatul de a fi încercat să te salvez."

Chiar și pe patul de moarte bătrânul s-a străduit să îl facă pe Apple Lee să progreseze pe calea mântuirii. Aceasta a fost perioada-cheie a parcursului lui spiritual, binecuvântată fie perseverența bătrânului, ei îi datorează declanșarea propriei vocații. Avea douăzeci și doi de ani când pe trupul tatălui lui au apărut primele stigmate. Da, stigmate, care s-au dezvoltat în jurul unei răni permanente, crude, provocate de ciliciu. Cruste galbene, purulente, care s-au inflamat, au apărut pe spatele, pântecele și în zona genitală, lângă urmele striate ale autoflagelării. În cursul unuia dintre Actele de pocăință a simțit cum, datorită frecării de spatele lui, crustele s-au rupt, a ieșit un lichid vâscos, l-a învăluit o duhoare de cadavru și de carne putrezită, și atunci a înțeles, da, a înțeles că Diavolul, scăldat în

norul lui mefitic, se străduia din răsputeri să îl întoarcă de la calea cea dreaptă, încerca să îi distrugă tatăl impunându-i propriul lui însemn.

Și nimeni nu a mai fost în stare să vindece septicemia care l-a răpus șapte zile mai târziu și în care se concentrase toată puterea Iadului. Nicio cunoaștere omenească nu a reușit să lupte împotriva ei, iar bătrânul a știut mereu acest lucru, așa că a și refuzat să fie văzut de doctori. Șapte zile. Nu șase, nici opt. Șapte zile, durata creației divine. Cum s-a mai transformat Apple Lee în acest scurt interval! Moartea tatălui l-a creat din nou, i-a dezvăluit temeiurile absolute ale credinței, a săpat în cele mai tainice străfunduri ale ființei lui și chiar și în carne, stâlpii devenirii sale viitoare.

Când a înțeles că i-a venit sfârșitul, bătrânul și-a concentrat ultimele puteri în penitență și, într-un ultim elan de luciditate, i-a acordat bucuria stigmatelor. A pus pe focul de tabără crucea de oțel pe care o purta permanent în jurul gâtului și, când Apple s-a așezat peste rana deschisă de pe pântecele lui, dăruindu-i-se precum Fecioara care se împreunează cu un lepros, precum Blandine, taurului, tatăl l-a apucat de mâini, le-a pus pe pieptul lui maculat de cruste galbene și a lipit crucea încinsă de dosul palmei lui drepte. Și-a dat duhul în timp ce își împrăștia sămânța, în urletele de durere ale fiului preaiubit.

Și Apple Lee a înțeles. A simțit compasiunea Sfinților și a Martirilor. L-a implorat pe Domnul să îl facă să sufere și mai mult. Străpuns în continuare

de tatăl acum mort, a pus iar crucea de oțel pe foc și, când a ajuns la incandescență, a lipit-o cu atenție de mâna stângă, urlându-și durerea și teama, jelind moartea părintelui și suferința de a fi rămas singur pe lume, spaima că nu va reuși să ajungă pur și sanctificat la capătul propriului său drum al crucii.

Cu un gest reflex, deși era cufundat în gânduri, și-a privit semnele în cruce care-i împodobeau ambele palme. Ajunsese acum la smârcuri. Pe măsură ce înainta, arborii pitici se îndeseau. Îi plăcea mai mult decât orice acest cotlon anume. Pe suprafața pământului, natura aranjase un covor impenetrabil de nisip tare, compact, un strat pe care nicio rădăcină nu o putea străpunge. Aciditatea naturală a terenului, rafalele violente de vânt, asprimea climei au făcut restul: arborii care creșteau în land erau supuși unor permanente torturi, le trebuia câte cincizeci de ani ca să apuce să întindă niște ramuri minuscule, contorsionate, de cel mult câteva zeci de centimetri, împodobite cu niscaiva frunze pipernicite.

În fața lui se așternea acum pădurea naturală de bonsai, un covor de dureri vegetale, martor viu al mesajului divin, de o stupefiantă frumusețe acum, sub razele soarelui care străpungeau cerul înnorat al după-amiezii precum o spadă în flăcări.

Șoferul îl aștepta la ieșirea din parcul natural. Urcă în mașină, se încălzi cu o ciocolată caldă, păstrată în termos. Fără a scoate un cuvânt, în continuare rătăcit în amintirile lui, mașina a făcut cale întoarsă spre colegiu.

Înmormântarea tatălui îi ridicase o problemă, nu avea unelte. Așa că a săpat o groapă cu crengi uscate, cu mâinile goale, a săpat până ce i s-au dat unghiile peste cap. Peste mâinile însângerate îi curgeau șuvoaie de lacrimi, tată, tată, acceptă-mi durerea, fie ca ea să fie pentru tine, în moarte, o lumină care să te conducă la ceruri. Nu a îndrăznit să smulgă ciliciul care se lipise de pielea defunctului, piele și lână unite, indisociabile. Ochii sticloși ai bătrânului, deschiși – nu știa că ar fi trebuit să îi închidă – au dispărut încet, încet sub pământul pe care l-a răsturnat cu duioșie peste groapă. A încropit o cruce din ramuri uscate, degetele lui au lăsat amprente însângerate pe scoarță, iar el le-a șters cu lacrimi. Dimineață a pornit la drum, după prima lui noapte de singurătate de paisprezece ani încoace, cu singura lui comoară învelită în pătură, o Biblie și crucea de oțel înnegrită de flacără.

În mod firesc, a încercat să repete modul de viață al tatălui lui. Propovăduia pe la ferme, prin sate. Predici apocaliptice. Cuvintele țâșneau din gura lui, iar el nu le putea opri, un fluviu clocotitor care îi îneca pe ignoranții și analfabeții care îl ascultau. Dar acum era singur pe drumuri, îi lipsea Actul, de parcă i-ar fi oprit cineva evoluția spirituală. Se autoflagela în fiecare seară, jertfindu-i Domnului Atotputernic durerea și cicatricele lui. Dar nu era suficient, simțea cum lipsa aceea crește în el, îl roade, era greutatea Diavolului pe care nu îl putea expia, nu se mai putea purifica.

Și apoi, într-o noapte, pe când dormea pe o mână de paie într-un hambar, la o fermă din Ozark, a simțit

un strop de căldură strecurându-se sub cuvertura lui. A aprins lanterna, era fiul fermierilor care îl privea în tăcere, cu ochi smintiți, ochi care îi spuneau: „Salvează-mă, salvează-mi sufletul, te implor, salvează-mă!" Iar el a regăsit gesturile tatălui său, l-a adus pe pușți pe calea mântuirii, i-a făcut rău în carnea lui și l-a făcut să cunoască extazul Martirilor.

Așadar, Domnul i-a arătat în ce direcție să o apuce, trebuia și el, la rându-i, să convertească păcătoșii, să îi facă să întrezărească porțile mizericordiei divine. Din acel moment, nimic nu i-a mai stat în cale. Predicile lui erau tot mai inspirate, renumele i-o lua cu mult înainte. La Denver a fost invitat la o emisiune integristă și atunci a descoperit puterea televiziunii: din rătăcitorul de odinioară s-a transformat în teleevanghelist. Predicile lui, omagii vibrante aduse primilor creștini și suferințelor pe care ei le-au îndurat, și-au găsit curând o audiență considerabilă, mereu dornică de un fundamentalism cât mai extremist. Cu donațiile care curgeau de pe tot întinsul Bible Belt[1] a întemeiat Noua Crucificare.

Peste câțiva ani, când a descoperit Mendocino, spectacolul landurilor pustii și răvășite, frumusețea infinită a oceanului Pacific – nu văzuse niciodată marea până atunci – și relativa proximitate a marilor orașe, a avut convingerea că a găsit Pământul Sfânt. Împreună cu câțiva fideli, s-a instalat acolo, într-un șopron părăsit, la mică distanță de oraș. Noua Crucificare se

[1] Statele rurale din partea de sud a Statelor Unite (n. a.).

îmbogăţea, se extindea. Adepţii au început să apară unul după altul. Şopronul s-a transformat în fermă, apoi în cătun, pentru a deveni un mic sat în toată regula la câţiva kilometri de oraş.

Şoferul l-a lăsat la intrarea principală a colegiului. Intenţiona să lucreze câteva ore, trebuia să îşi pregătească predica pentru a doua zi, care urma să fie difuzată pe mai multe reţele naţionale de cablu, la care studioul lui era racordat. După ce a terminat, şi-a verificat registrele de vânzări: păpuşile sfinte se vindeau bine, chiar foarte bine. Şi aici, Doamne, ce fericire să poată contribui la educaţia religioasă a copiilor, să-i înveţe de mici să fie conştienţi de chinurile îndurate de generaţiile de credincioşi de dinaintea lor. Ideea i-a venit la doi ani după debutul lui la televiziune, iar operaţiunea a fost lansată de Ziua Tuturor Sfinţilor: păpuşile sfinte au fost în aşa fel concepute, încât să poată fi aşezate în mici altare individuale, pentru a dezvolta compasiunea fidelilor, a-i aduce puţin câte puţin pe drumul de spini şi mărăcini pe care l-a parcurs el însuşi.

Primele au fost cât se poate de simple, la acea epocă nu dispunea de tehnologiile sofisticate din ziua de azi. A început cu apostolii şi Părinţii Bisericii: Sfântul Petru, crucificat, firește, cu capul în jos, pentru întruchiparea umilinţei, considerându-se nedemn de a suferi în acelaşi fel ca şi Iisus; Sfântul Andrei, răstignit pe crucea cu acelaşi nume; Sfântul Pavel, decapitat; Sfântul Bartolomeu, jupuit de viu de armeni (această păpuşă sfântă s-a vândut deosebit de bine, fără îndoială

datorită realizării anatomice extrem de minuțioase); clasicul Sfânt Sebastian, străpuns de săgeți și țintuit de trunchiul de copac, a cărui versiune homo (prevăzută cu detalii suplimentare) s-a vândut pe sub mână în sex-shopurile SM[1] din San Francisco și Los Angeles.

Și compoziția care a avut-o în centru pe Salomeea purtând tava cu capul Sfântului Ioan Botezătorul *(Alege singur rochia Salomeei din cele peste douăsprezece ținute disponibile!)* s-a bucurat de succes la public, mai ales în perioada Crăciunului, când s-au vândut mii de exemplare, situație ce a încurajat comunitatea, care s-a dedicat cu și mai multă inventivitate acestor produse. Sosirea la colegiu a unui fost lucrător de la Mattel a dat un suflu nou acestei întreprinderi: păpușile au devenit articulate, demontabile, erau furnizate cu accesorii ad-hoc și prevăzute cu un mic ghid explicativ, în care erau descrise cu lux de amănunte suplicii le îndurate de sfinți. Orice copil, orice adult putea acum reproduce în mod practic tragediile antice, în timpul rugăciunilor lui zilnice.

Noutățile se succedau într-un ritm amețitor, cam una pe lună, producția era în întregime concesionată Mexicului. Catalogul Noii Crucificări era o litanie sfântă, un adevărat calendar: Sfânta Cristina, limbă detașabilă cu ajutorul unui mic extractor, vândută cu opt săgeți ascuțite pe care le puteai înfige singur; Sfântul Policarp pe micul lui rug portabil, cu flăcări în curcubeu și un miros persistent de pâine prăjită (opțional:

[1] Sado-maso (n. tr.).

o sabie mică necesară pentru a străpunge inima păpușii); Sfânta Agata cu sâni detașabili (*Vă rugăm să folosiți doar ferăstrăul metalic inclus în cutie!*); Sfântul Vincent, legat de carul lui, cu toate membrele care se puteau întinde până la smulgerea completă, rămânând atârnate în mici elastice care simbolizau terminațiile nervoase *(Rug disponibil pentru Sfântul Laurențiu, neinclus în pachet!);* Sfânta Apolinaria, cocoțată pe o moviliță, pentru a se putea arunca singură în flăcări; Sfânta Iuliana, spânzurată de plete, înainte de a i se tăia capul și de a fi azvârlită în cuptor; Sfânta Cecilia, în baia ei de ulei încins; Sfânta Varvara, sfâșiată de greblele de fier și arsă cu torța; și mulți, mulți alții, imagini sublime ale suferinței și iubirii de Domnul, pentru suma frumușică de două sute de dolari bucata. Dar în ziua de azi, în America, educația creștină nu avea preț.

Cam tot pe atunci, Apple Lee a hotărât că Noua Crucificare trebuia să permită adepților să își afirme mai clar credința în drumul lor către Paradis. După ce a reflectat îndelung și influențat, fără îndoială, de propriile-i arsuri în formă de cruce, guru a introdus în procesul de fabricație mitene și sandale din piele: mănușile, de culoarea pielii (disponibile în mai multe nuanțe, în funcție de tipurile de ten: pentru afro-americani, latino-americani sau asiatici), aveau imprimate în palmă și deasupra răni perforate însângerate, o gaură ce simboliza suferința Primei Crucificări. Cât despre sandale, erau foarte simple, din piele, cele două barete care le alcătuiau se legau în așa fel încât încrucișarea lor imita carnea însângerată și oasele rupte.

Apple Lee a vândut zeci de mii astfel de accesorii vestimentare, un număr ce îl depășea cu mult pe acela al adepților, căci sandalele și mănușile erau foarte apreciate de adolescenții amatori de gotic, care au găsit în ele un accesoriu indispensabil al ținutelor lor din piele, asortate cu un machiaj tenebros.

Da, casa de bani era plină, Biserica era înfloritoare, turma de credincioși se mărea, cu toții apucând-o pe drumul mântuirii. El însuși își făcuse o datorie sacră din a înfăptui în fiecare seară Actul de penitență cu membrii comunității, aleși în funcție de progresul lor spiritual. Uneori, credincioșii se autopropuneau, precum frumoasa Tereza astăzi, cu câteva ore în urmă, considerându-se pregătiți pentru un viol spiritual, gata să urmeze pilda Sfintei Agnes, a Sfintei Daria și a câtor altora, închise în bordeluri și date pradă asalturilor acuplării. Dar cel mai adesea el era cel care decreta că a venit vremea să oficieze această ceremonie pentru un credincios ori altul.

Nu de puține ori se întâmpla ca părinții să își aducă ei înșiși copii fragezi pentru a purcede la Act, momente intense în cursul cărora micile suflete descopereau în sfârșit, asemenea lui în copilărie, lumina divină. Când era posibil, îi împărțea pe grupuri de frați și surori, urmând și de astă dată modelele antice: Cosma și Damian, Jovita și Faustin, Iona și Barachisius (*Folosește tu însuți rețoul inclus în pachet pentru a turna plumbul topit în orificii! Scalpează-l tu însuți pe Iona! Presă cu ulei inclusă!*), Rogațian și Donațian (*Un singur car inclus!*), Primula și Felician,

Celsus și Nazarie, Abdon și Sennen (*Nu se recomandă copiilor mai mici de opt ani, conține piese mici care pot fi înghițite cu ușurință!*).

Frumoasa Tereza bătu la ușa biroului, anunțându-l că cina este servită. Cu un zâmbet tandru, cu vocea lui gravă și voalată, o anunță că va cina singur, retras în mica sufragerie privată, și că nu dorea decât apă, puțină pâine și fructe. După rugăciunea de seară se va retrage în apartamentele lui, ar fi oare amabilă să le transmită lui Dick și Lisei, cei doi adolescenți care urma să împlinească în această seară prima lor penitență, să îl aștepte în camera compasiunii după ora opt? Teresa încuviință, iar el descoperi o scânteie de invidie în ochii pe care fata i-a plecat mult prea repede. Da, era gata, va trebui să îi organizeze rapid ceremonia, poate peste câteva zile, cu riscul de a da puțin peste cap planificările, poate într-un loc ceva mai potrivit forței vocației ei, da, va trebui să reflecteze. La San Francisco existau cluburi unde fata ar putea face față unor asalturi amoroase repetate, la înălțimea angajamentului ei, locuri în care el însuși ar scăpa de riscul de a dezvolta orice atașament afectiv, nefast pentru activitățile lor spirituale.

Hotărî să iasă pe terasa acoperită, care dădea camerei lui o deschidere luminoasă, ca să admire asfințitul. În depărtare, oceanul era de un gri-albăstrui, peste care soarele curgea precum plumbul topit. Străbătu din priviri coamele mișcătoare ale valurilor, căutând ultimele balene din sezon. Sfârși prin a întrezări un imens spate rotund, aproape negru, iar când făptura scuipă

un jet de apă și de aburi fața i se lumină, da, era cu adevărat o balenă. Animalul se făcu o clipă nevăzut, apoi coada imensă se înălță pe verticală și coborî încet spre abisuri, ca și cum s-ar fi mișcat cu încetinitorul. Fără îndoială, era unul dintre ultimele Leviatane din acest anotimp.

A cinat în cămăruța de lângă birou, analizând ultimele compoziții, aflate la stadiul de prototipuri: Eustachiu, soția și cei doi copii, închiși în taurul de bronz încins până la incandescență; bătrânul Pothin, agonizând după ce a fost linșat de mulțime împreună cu tovarășii lui, Sanctus – trebuia să citești un mic ghid ca să îți dai seama că grămăjoara de oase și carne arsă a fost odinioară un diacon, Maturus și Atala pe scaunul lor de fier încins (*Conține și nuiele flexibile care pot fi înmuiate în cerneală roșie, pentru flagelare!*), tânărul Ponticus care, la nici cincisprezece ani – precum Dick și Lisa, cu care se va vedea mai târziu – și, firește, încântătoarea Blandina, străpunși de taur, cu un zâmbet de beatitudine pe buze; Simforoza și cei șapte copii ai ei, unul rupt în două de la cap până la perineu, altul tăiat de la mijloc, iar ceilalți livrați cu pachețele cu ace metalice care vor putea fi inserate cu precauție în locuri precise ale martiriului lor, în inimă, în stomac, în gât sau în piept. Felicia și copiii ei, noii Macabei, deși mult mai cunoscuți, nu au primit încă aprobarea lui pentru prototip, designerii au încercat să facă niște treburi mult prea complicate cu sângele Sfântului Javier, de pildă, care ar fi trebuit să înghețe la dată fixă, ca la Napoli.

În schimb, i-a plăcut în mod deosebit un alt prototip – deși nu era prea animat, dar marca ivirea unei noi generații de păpuși sfinte – acela al Angelei de Fologno. Îi amintea de ultimele momente din viața rătăcitoare alături de tatăl lui. Sfânta era îngenuncheată la picioarele unui lepros și privea spre o altă soră întru Sfântul Francisc (al cărui nume, din păcate, nu a fost reținut de istorie). Angela arăta spre ciubărul în care bolnavul își clătea cioturile putrede și, dacă apăsai pe un mic buton, o auzeai rostind limpede faimoasele vorbe: „Nicio licoare din lumea asta nu are gust mai bun, și totuși am simțit pe buzele mele cojile care au căzut de pe mâinile acestui sărman."[1]

După cină și înainte de a se îndrepta spre camera de compasiune unde, fără îndoială, copiii deja îl așteptau, a aruncat o ultimă privire asupra noilor propuneri ale echipei de marketing. Credincioșilor care se ocupau de acest departament le venea tot mai greu să găsească subiecte noi, așa că s-au văzut nevoiți să părăsească Vremurile de Aur, pentru a se raporta la epoci mai recente. În special la Europa Centrală, acolo era un rezervor încă neexplorat de minunății necunoscute, precum acest dosar fantastic al Sfântului Andrei Bobola, martirizat de cazaci în secolul al XVII-lea, prin metode și tehnici extrem de edificatoare.

Biciuit la sânge, încoronat cu spini, cu mâinile jupuite, sfântul a fost legat de cai și târât la galop, i s-au

[1] Extras din *Vie des saints pours tous les jours de l'année*, abatele L. Jaud, Tours, Mama, 1950 (n. a.).

zdrobit apoi călcâiele, i-au fost scoși ochii, a fost trecut prin foc, spatele i-a fost crestat mărunt, iar rănile – umplute cu paie și grăunțe... Vor trebui prevăzute mici părți detașabile, nasul, urechile, dinții, probabil și buzele și limba, pentru asigurarea veridicității istorice. Păpușa aceasta, deși puțin cunoscută, va necesita niște investiții superioare celor obișnuite. Totuși, raportul menționa că a fost detectată o piață promițătoare, formată din polonezi integriști, care populau regiunea Detroit și zona Marilor Lacuri, și propunea acțiuni comerciale specifice. După ce a cugetat puțin, a aprobat raportul și și-a pus parafa pentru lansarea prototipului.

A lăsat la o parte un alt dosar, intitulat „Rictovarius" – un călău roman extrem de vicios și încrâncenat. De un altul, cel al sfinților martiri din America de Nord, se va ocupa mâine. Deocamdată, era momentul să se întâlnească cu Dick și cu Lisa. Deja se simțea copleșit de compasiune.

Camera era cufundată în întuneric. Cei doi adolescenți erau îngenuncheați pe scăunelele lor de rugăciune, cu spatele la el. Erau îmbrăcați amândoi cu roba de ceremonie, un poncho mare, colorat, pe sub care erau goi. Când a închis ușa cu cheia după el, izolarea fonică a încăperii a creat imediat o tăcere grea, adâncă, ce nu era întreruptă nici măcar de răsuflarea copiilor. Probabil că își țineau respirația, erau copleșiți de excitație amestecată cu spaimă în fața a ceea ce îi aștepta. La acest gând, compasiunea l-a copleșit, se grăbea acum să purceadă la înfăptuirea ceremoniei. Nu, nu era nimic

carnal în toate astea, mădularul lui umflat era doar un stâlp de marmură întru gloria Domnului, avid să îi ajute pe cei doi mielușei să se alăture imensei turme de credincioși și de Noi Martiri. Se dezbrăcă, își trase roba, apoi tiara Noii Crucificări. Se îndreptă spre fotoliul din absidă, din fața celor doi copii. Nu voia să îi privească încă, mielușei tremurând de spaimă. Se așeză în fotoliu, înălță ochii spre ei.

Un fulger de lumină a umplut camera, orbitor. O fracțiune de secundă a crezut că se află în fața unei manifestări divine, un rug incandescent care îi ardea ochii. Când și-a descoperit fața, a văzut Diavolul, înghețat și rece, care stătea în picioare între cei doi copii cu gâtul tăiat, al căror sânge gâlgâia încetișor, fără zgomot. Ochii lui cenușii, ochi de statuie, ochi de plumb, îl fixau, imobili, încărcați de toată aroganța Răului. Înaintează spre el cu un pas rapid, îi înfige un trident de pescar în pântece, pielea se întinde sub impact, încercând să reziste, apoi cedează sub apăsarea colților ascuțiți și a fost ca și cum s-ar fi umplut și în același timp s-ar fi golit de aer, geme, nu mai reușește să își contracte diafragma pentru a-și urla durerea. Diavolul îl țintuiește în furcă.

– Desfrânat ordinar, țap bătrân și nenorocit ce ești, ai să mori încet...

– Cine... cine...

– Un înger mântuitor, da, un rahat de înger mântuitor, asta sunt, gagiule.

Bărbatul răsucește tridentul în pântecele lui Apple Lee, distrugându-i încet organele interne, stomacul,

ficatul, splina, acum toate se topesc într-o masă arzătoare și vâscoasă. Cu mâinile lui stigmatizate, guru încearcă din răsputeri să împingă dinții de oțel care îi perforează abdomenul. Aproape zâmbind, bărbatul abandonează tridentul și îl lasă să facă ce vrea. Dar Apple Lee realizează că nu își poate scoate furca fără a sfârteca de tot organele interne și țesuturile în care s-a înfipt.

Geme surd, în timp ce Crupierul îi înșfacă mâinile, le închide în cercuri de fier și le ridică spre plafon, ca o paiață sau o marionetă pe jumătate moartă, într-o parodie de binecuvântare. Acum, bărbatul trece în spatele lui și îi trage capul spre spătar cu un fir de fier, îl simte strângându-i tot mai tare gâtul, zdrobindu-i traheea, aerul pe care îl inspiră îi arde gâtlejul, cască gura ca un pește pe uscat. Bărbatul îi strecoară în gură o sticlă cu apă, înghite cu lăcomie.

Ar fi trebuit să reziste ispitei, simte apa traversându-i esofagul și stomacul perforat, răspândindu-i-se în pântece și în plămâni, fluidele se amestecă haotic, un ritm anarhic îi poartă trupul spre moarte. Ochii i se rostogolesc în orbite, agonizează.

În spatele celor doi copii cu gâtul retezat, silueta întunecată a bărbatului mânuiește un obiect mic, cu o luminiță roșie. Mai multe flash-uri și declicuri, e un aparat foto.

– Nu suferi îndeajuns pentru poză, tipule.

Dumnezeule, nu, această durere este infimă comparativ cu cea a fiilor și fiicelor tale iubite, te implor, prelungește-mi martiriul, fă din el o rugăciune întru

slava Ta. Cu un gest brusc, bărbatul smulge tridentul, i-l înfige apoi de mai multe ori la rând în stomac, sfâșie pielea pântecelui, conținutul intestinelor curge pe jilț. Doamne, da, îți dăruiesc suferința mea, fie ca ea să fie o candelă care să lumineze calea ce duce spre locașul Tău.

Din nou, flash-urile și declicul aparatului foto.

– Hei, tipule, ultima rugăciune, cobori la stația asta!

Dumnezeul meu, te implor, dă-mi voie să mă alătur tatălui meu întru lumina Ta, fie ca ea să ilumineze lumea întru veșnicie. Amin. Lovitura întârzie. Am suferit și am lucrat întru gloria Ta toată viața, Doamne, miluiește-mă cu răsplata Drepților.

Diavolul e lângă el, încremenit. Va lovi dintr-o clipă în alta.

Într-un colț al camerei, Cele Șapte Patimi ale Fecioarei (*Cuprinde rășină, lemn și plastic, coborâți-l singuri pe Iisus de pe cruce!*) sunt ca o încurajare mută, iar Apple Lee le contemplă cu un ochi încețoșat, și de șapte ori, nici de șase, nici de opt, lacrimile de pe obrajii Fecioarei îl liniștesc și îi dau puterea de a-și îndura suferința. Pentru o fracțiune de secundă însă, chipul acoperit cu văl al Fecioarei pare a-și întoarce privirea, iar gura ei îndurerată pare a se strâmba într-un rictus de dispreț. Dar înainte ca îndoiala să îl copleșească, Apple Lee moare sub cuțitul Crupierului, binecuvântându-și tatăl care l-a condus mereu pe calea spre mântuire.

Crupierul părăsește discret colegiul. Departe, deasupra oceanului, se stârnește o furtună amenințătoare,

iar fulgerele despică talazurile și umplu văzduhul de scântei. Potopul se apropie rapid de clădirile Noii Crucificări. Fără îndoială, nu are niciun rost să șteargă de data asta urmele; dacă toate se întâmplă așa cum se cuvine, atunci puterea crescândă a Arcanelor ar trebui să radă de pe fața pământului toate aceste construcții din lemn în câteva ceasuri.

Se întoarce la Mendocino, e timpul să lase elementele naturii să își împlinească lucrarea nimicitoare. Va trebui însă să revină, pentru a se asigura că nu a mai rămas nicio urmă, apoi își va relua drumul spre următoarea levată. Bărbatul își reprimă un gest smucit al mâinii stângi – un prurit al brațului tatuat.

14

Rețeaua, aprilie 2003

Două corpuri aflate la depărtare de câțiva kilometri. Relativitatea distanțelor. Două voci fără trup își încep dialogul pe un satelit geostaționar, la mii de kilometri de suprafața Terrei.

– Ascult.

– Am vești proaste...

– Vorbește!

– Conform ordinelor voastre, le-am urmărit pe cele două femei...

– ...

– ...și Alfonso a plănuit atacul folosind cele mai bune elemente ale echipei sale...

– Dar?

– A survenit o intervenție exterioară...

– Mutti?

– Da, frate. Alfonso și cei doi oameni ai lui sunt morți acum.

– Femeile?

– S-au îmbarcat într-un avion spre Hanga Roa acum o oră. Agenților mei locali le-a fost imposibil să se infiltreze în avion, după cum știți.

– Doborâți avionul. Nu trebuie cu niciun preț să informeze Veghetorii.

– Frate Herbert, oracolele au emis un aviz negativ. După toate probabilitățile, Mutti a prevenit deja Cercul, iar Papesa va ieși întreagă din accident. În plus, e foarte probabil ca situația agenților noștri de pe lângă guvernul chilian să se degradeze și mai mult decât în prezent.

– Adunătură de incapabili! Nu dau două parale pe pielea noastră când fratele superior va fi informat!

– Nu există altă soluție, frate?

– Mi-ar plăcea să existe una, frate, da, tare mi-ar plăcea... Așteaptă următoarele mele instrucțiuni. Din acest moment, tăcere absolută asupra incidentului.

– Am înțeles. Vom aștepta în casa din Valparaíso.

– Voi veni și eu de îndată ce se va putea.

Alte voci, alte locuri virtuale de întâlnire. Un cablu submarin. Burlanele de pe fațada unei clădiri.

– Probleme?

– Da, Maestre.

– Ascult.

– Echipa din Santiago nu a reușit să le intercepteze pe cele două femei, Maestre. Au fost salvate de Mutzburg.

– Așadar, se îndreaptă spre insula Paștelui?

– Am analizat toate mijloacele posibile de a le împiedica, dar soarta nu e de partea noastră... Suntem mult prea strict supravegheați aici, nu avem nicio marjă de manevră...

– ...

– Ce trebuie să facem, Maestre?

– Trebuie să mă gândesc. În orice caz, deocamdată nimic.

– Să pregătesc un raport pentru viitorul Conclav, Maestre? Dacă femeile ajung totuși la Veghetori, Marele Joc...

– Nu are rost să stârnim tulburări în rândul ordinului. E o problemă locală, care va fi rezolvată local. Mă voi ocupa personal. Îți ordon tăcere absolută, ție și echipei tale.

– Dar, Maestre...

– Îți mulțumesc pentru telefon, frate. Rămâi pe poziție. Vei primi următoarele ordine după întrunirea Satului.

O altă întâlnire virtuală. Rețele radio. Garguiele își rostogolesc ochii de piatră, îngrozite.

– Putere și Libertate, ascult?

– Cod personal: *Chokmah-Kether-Binah.*

– Rămâneți pe fir... *Hessed-Tiphereth-Geburah.*

– *Netzach-Yehod-Hod*[1].

– La dispoziția dumneavoastră, Maestre.

– Prioritate absolută. Echipele voastre să atace Centrul cât mai curând cu putință. Cu distrugeri maxime.

– Riscăm să ne dezvăluim, Maestre, Veghetorii ar putea înălța fluxurile de energie până la Sat...

– Folosiți echipele locale din Santiago și Lima ca paratrăsnete.

– Ele vor fi în prima linie în caz de retorsiune...

– Soră, nu fără regrete am luat această decizie, dar sacrificiul lor este indispensabil marii noastre lucrări.

– A... Fratele Hubert este pe poziție, Maestre, după cum bine știți.

– Îți ordon să suprimi orice urmă care ar putea conduce la Sat.

– Am înțeles. Se va trece la acțiune în cursul nopții, Maestre.

– Raportează-mi după ce terminați.

O mână durdulie pune receptorul în furcă, își potrivește ochelarii fini, cu rame din aur, pe un nas borcănat. Un inelar destul de gros răsucește gânditor o șuviță lungă, de un cenușiu cu reflexe albăstrui. Lucirea aurie a unei verighete prea strâmte, înfundată în carne. O voce de femeie la vreo cincizeci de ani,

---

[1] Codul este derivat din arborele sefirotic al Cabalei menționat în ritualul magic din *Sanctum Regnum* de Eliphas Levi, pe adevăratul lui nume Adolphe-Louis Constant. Acest ocultist din secolul al XIX-lea a dezvoltat teoria unui tarot cabalistic în cadrul căruia cele douăzeci și două de Arcane majore sunt corelate cu douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic (n. a.).

suavă, cântătoare, vocea veselă a unei bunicuțe care își cheamă nepoții la masă. Lapte rece și prăjituri cu ciocolată.

– Eddie? Eddie! Anunță-i pe toți, avem de lucru! Grăbește-te, Eddie, e urgent!

15

Insula Paștelui, aprilie 2003

Am petrecut mai bine de cinci ceasuri visând în avionul care mă ducea la Hanga Roa și mă simțeam oarecum încrezător. Incredibila responsabilitate pe care Mezcalito, Eduardo și Carlos au pus-o cu brutalitate pe umerii mei și-a pierdut puțin câte puțin consistența, nu mai era decât o idee, un sentiment difuz de culpabilitate. La fel, aceste ultime luni petrecute pe muntele chilian și-au pierdut și ele conținutul, întoarcerea la civilizație fiind, în prezent, copleșitoare: în mijlocul centrelor comerciale și al ambuteiajelor din Santiago e foarte greu să rămâi convins de realitatea amenințării fără contur care apasă asupra lumii și de înlăturarea căreia eram responsabil eu, un amărât de fraier nomad.

Partea rațională a creierului meu respingea categoric această perioadă a vieții mele și invoca o serie întreagă de argumente pentru reinterpretarea tuturor amintirilor. Am fost bolnav, practic am petrecut șase

luni ameţit de cap în permanenţă, împărţit între mescalină şi diversele prafuri halucinogene pe care mi le-au dat cei doi vrăjitori. Sigur, aveam nişte cicatrice, dar cum puteam fi eu sigur că nu am inventat circumstanţele apariţiei lor? Monştri negri cu ochi roşii, golemi de piatră, copii-lumină... Toate astea trebuie să fi fost plăsmuiri ale spiritului meu ostenit, iar restul, ei, bine, probabil că am citit prea multe scrieri de-ale lui Carlos Castaneda...

Aş fi putut, firește, să încerc să intru în Limburi pentru a verifica existenţa Lumii Cenuşii, strâns legată de a noastră, dar, dintr-un motiv pe care nu îl cunoşteam sau poate doar de dragul îndoielii, refuzam să încerc experienţa şi o tot amânam de fiecare dată.

Constatam, nu fără uşurare, că mecanicile celeste care trebuie să fi prezidat rătăcirile mele s-au calat până la urmă pe traiectoria de fugă pe care mi-am imaginat-o la Paris, înainte de plecare. Sugestiile onirice ale lui Mezcalito şi ale prietenilor lui, în măsura în care vor fi având o realitate, erau conforme destinaţiei mele iniţiale şi nu implicau decât o vagă bulversare: insula Paştelui, destinaţia ultimă, mitică, mă aştepta. Moţăiam, repetând ca pe un fel de mantră toate numele magice date, de-a lungul timpului, acestui petic de pământ pierdut în mijlocul Pacificului: *Rapa Nui* sau *Te Pito o Te Henua*, Buricul Lumii. Mă şi vedeam plimbându-mă printre statui, noaptea, căutând combinaţiile de sunete care le puteau face să se ridice şi să danseze în mijlocul landurilor pustii care mărgineau vulcanul, precum în legendele de odinioară.

Cum aveam să descopăr mai târziu, realitatea era exact pe dos, iar eu eram la fel de ridicol ca o bucată de plută purtată pe creasta unui tsunami, care își spune că a visat întotdeauna să viziteze Japonia. Dar în acel moment a fost mult mai bine că nu am bănuit ce forțe teribile îmi prezidau rătăcirile, altminteri aș fi înnebunit fără doar și poate.

Legănat de astfel de iluzii, încercam să pun cap la cap coincidențele mărunte care m-au convins de justețea alegerii mele, neavând habar de furtunile care se puneau la cale deasupra capului meu. În primul rând, ajungeam pe insula Paștelui chiar în duminica Sfintelor Paști, ca și cum calendarele celeste și planurile de zbor ale Lan Chile s-ar fi pus de acord. În al doilea rând, urma să aterizăm pe o pistă mult prea mare pentru insulă, special construită de americani pentru primirea navetelor spațiale, în caz de nevoie. Treceam astfel, pe nesimțite, de la o farfurie zburătoare la alta, de la petroglifele cosmonauților la *moai*[1], aceste imense statui din piatră care contemplau cerurile, observatorii andini ai navetei spațiale; era același amestec de high-tech și peisaje sălbatice, aceeași năvală bizară a lumii moderne asupra pământurilor îndepărtate și neprimitoare. Situația era fluidă, limpidă, purta amprenta unei continuități line.

[1] Statui uriașe, monoliți ciudați, sculptați în rocă vulcanică, a căror modalitate de realizare și, mai ales de transportare pe întreg teritoriul insulei au rămas în continuare o enigmă (n. tr.).

Aterizarea, în schimb, a fost cu mult mai puțin lină. Am vrut să ies cât mai repede din avion, mi-am deschis compartimentul pentru bagaje, iar rucsacul cu talismanul meu norocos Leica a căzut taman peste impunătorul coc al pasagerei așezate dedesubt.

– Oh, îmi pare rău, sunt dezolat, sincer...

Evident, cu obișnuitul meu ghinion, a trebuit ca bagajele să cadă exact în capul istericei de serviciu. A început să țipe, atrăgând atenția întregii cabine:

– *No, I'm not well. I was Hurted! Hurted!*

– *I am really sorry, Madam... It feel down when I opened the compartment.*

– *But didn't you hear? They TOLD you to pay attention... It's your fault... You didn't listen! Oh, my God, my neck...*[1]

Frumos început pentru Marele Joc, era o bună simulare a nimicirii finale – un ochi deschis, pentru a verifica totuși că nu șterg putina. Un înger, învești-mântat în robă de avocat, traversa carlinga într-un nor verde de despăgubiri și interese.

– *Please, calm down, Madam. Where does it hurt? Can you turn your head?*[2] Ei, eram totuși puțin îngrijorat.

---

[1] În lb. engleză în original:

„– Nu, nu sunt bine. Am fost rănită! Rănită!

– Îmi pare rău, doamnă. A căzut când am deschis compartimentul.

– Dar nu ați auzit? Doar ni s-a SPUS să fim atenți... E vina dumitale... Nu ați ascultat! Oh, Dumnezeule, gâtul meu..." (n. tr.).

[2] În lb. engleză în original: „– Vă rog, doamnă, liniștiți-vă... Unde vă doare? Puteți întoarce capul?" (n. tr.).

– *Don't tell me to be CALM!!! I AM CALM! Oh, please, does someone speak English around here?*[1]

Acum era în picioare și își învârtea capul în toate părțile pentru a repera un compatriot, urmând întocmai litera manualului de supraviețuire al americanului aflat într-un mediu ostil și subdezvoltat.

– *Well, I do speak English, M'am... I'm trying to help...*

– *No, don't touch me, don't even speak to me... Oh my head... my head...*[2]

Tipa începea să mă calce serios pe nervi.

– *Well, if you don't need me any longer... I'm off...*

– *No. You stay here. I need to have my condition checked. I need a radiography. A doctor? Please, please, a doctor!*[3]

Din fericire pentru mine, cu cât urla mai tare, cu atât se făcea mai neplăcută. Echipajul a dispărut pe niște coridoare unde a fost chemat, ca prin minune, de niscaiva îndatoriri urgente. Pasagerii au început să zâmbească pe față și să o arate cu degetul. Un bărbat

---

[1] În lb. engleză în original: „– Nu-mi spuneți mie să fiu calmă!!! Sunt calmă! Oh, vă rog, pe aici nu vorbește nimeni engleza?" (n. tr.).

[2] În lb. engleză în original:

„– Păi, eu vorbesc engleza, doamnă... Și încerc să vă ajut...

– Nu, nu mă atingeți, nu vreau nici măcar să vă aud... Oh, capul meu... Capul meu..." (n. tr.)

[3] În lb. engleză în original:

„– Ei bine, dacă nu mai aveți nevoie de mine... Eu plec...

– Nu. Dumneata rămâi aici. Trebuie să îmi verific starea de sănătate. Am nevoie de o radiografie. Un doctor? Vă rog, un doctor!" (n. tr.)

cu o mustață la fel de impunătoare ca și burta – semăna cu un elefant-de-mare – se apropie de ea și îi vorbi în engleză, rar, ca și cum s-ar fi adresat unui retardat mintal:

– *I am a doctor. You are well. No problem. You move, you have energy. It is just... la emoción!*

– *How can you be sure?*

– *I am a doctor. You are all right. No problem.*[1]

Mi-a făcut cu ochiul, punându-și mâna mare, păroasă, pe umărul muierii nefutute, iar eu am tulit-o fără a mai aștepta urmarea, binecuvântând în gând talentele de improvizatori ale șmecherilor chilieni. Aveam să-i văd a doua zi împreună, pe lângă micul port din Hanga Roa, ea nici măcar nu m-a recunoscut, nu avea ochi decât pentru pretinsul doctor, care mi-a făcut din nou un semn complice din ochi. Da, cum să nu, doar cu puțin amor se vindecă toate!

În ceea ce mă privește, am început să mă simt cam singur. Totuși, nici chiar într-atât încât să fiu ispitit să mă alătur grupurilor de pensionari francezi veniți în Tahiti în călătoria vieții lor (cheltuindu-și aproape toate economiile din pensie) și care debarcau pentru circuitul prestabilit de trei zile, rămânând ferecați în pensiunile lor și-n microbuzele climatizate. Spre

[1] În lb. engleză în original:

„– Sunteți bine. Nicio problemă. Vă mișcați, aveți energie. E doar... emoția!

– Cum puteți fi sigur?

– Doar sunt doctor. Sunteți în regulă. Nicio problemă." (n. tr.)

deosebire de aroganța incultă a yankeilor, aceștia din urmă își etalau cultura în gura mare. Lunile de pregătiri le-au permis să învețe pe de rost fraze întregi din *Ghidul albastru* sau, în cazul celor mai puțin favorizați sau obsedați de *junism*[1], din *Ghidul călătorului.* Eram hotărât să evit orice contact cu ei, de teamă ca nu cumva să aflu cât de repede toată saga tubului lor digestiv sau istoria ciorapilor elastici antivarice grație cărora au reușit să ajungă atât de departe. Așa că m-am alăturat unui mic grup de chilieni și spanioli pentru a vizita insula, încercând să îmi alin singurătatea cu ceva accent castilian.

Ca să fiu sincer până la capăt, trebuie să recunosc că opțiunea mea a fost condiționată de alt element concret: nu izbuteam să îmi dezlipesc ochii de la ghidul vorbitor de limbă spaniolă. Îl chema Esteranguy. Era frumos ca un zeu, cu pielea mată, pârlită de soare și de vânt, avea ochii așa de negri, de parcă absorbeau lumina. Brațe și mâini magnifice, de o senzualitate halucinantă, împodobite cu câteva tatuaje locale. M-am îndrăgostit pe loc, la nebunie.

Ah, nu, rogu-vă, nu îmi faceți acum figuri de genul „Cum? dar nu se poate, ce, Matthias e homo...". Din experiență, știu că e un moment delicat, nimeni nu vrea nici să șocheze, nici să rănească. Am așteptat puțin înainte de a vă spune, am preferat să ne cunoaștem

[1] Termen în general peiorativ, care denumește tendința unor persoane și/sau medii de a valoriza în mod excesiv tinerețea și atributele ei (n. tr.).

mai întâi ceva mai bine și v-am furnizat și o serie întreagă de indicii, încercând să vă pregătesc treptat... Ia gândiți-vă, v-am vorbit eu vreodată despre vreo iubită sau despre copii? Nu. Pensie alimentară? Nici atât. Voi cunoașteți mulți tipi frumoși, inteligenți, sensibili, cu situație bună, celibatari ȘI heterosexuali? Tipi care părăsesc Parisul în cincisprezece zile, care traversează jumătate din planetă în șase luni, fără a vă vorbi măcar o singură dată de-o gagică mișto, de-o aventură de-o noapte? Gândiți-vă puțin, doar suntem în secolul XXI, trebuie să ne adaptăm vremurilor noastre. Haideți, continuăm, dar de acum înainte fiți mai atenți...

În orice caz, când l-am văzut prima dată pe Esteranguy, mi se rupea-n paișpe de clișee și de chestii de genul ce va spune lumea. Nu voiam decât unul și acela era el. După-amiaza a fost lungă și dureroasă, îmi era greu să mă concentrez la siturile arheologice. Privirea mea rătăcea pe brațele lui, îi străpungea tricoul, eram fascinat de tatuajele care se mișcau la cea mai mică contracție a mușchilor, voiam să urmăresc motivele de pe tot trupul lui, mângâind această piele cu o textură atât de fină... În rest, ei, bine, va fi suficient să vă spun că la sfârșitul zilei microbuzul m-a lăsat la hotel. Peste câteva minute, cineva bătea la ușă. Era el, firește. Sar peste continuare, care nu ne privește decât pe noi doi.

Din seara aceea, nu ne-am mai despărțit. Esteranguy a apelat la un văr, care l-a înlocuit, pentru a putea să mă conducă să vizitez insula așa cum credea el de cuviință. A făcut rost de cai și de un mic cort. Ziua,

călăream prin pustietăți, deasupra falezelor care mărgineau insula, evitând cu grijă tot ce aducea a turist sau a ființă omenească. Ploua adeseori, dar ne uscam instantaneu de îndată ce soarele se arăta la orizont. Lungit la picioarele statuilor uriașe, ocolind cu atenție platformele care le înconjurau, Esteranguy mi-a povestit, încetul cu încetul, istoria tragică a poporului lui.

Credeți-mă, cei de pe insula Paștelui sunt povestitori înnăscuți, sunt capabili să vă captiveze ceasuri întregi și să vă țină cu răsuflarea tăiată vorbindu-vă fie și despre cea mai neînsemnată piatră de pe insula lor. Eram fascinat de gura cărnoasă a lui Esteranguy, fără a mă plictisi nicio secundă, spre marea mea fericire. În jurul nostru se ivea o lume incredibilă, o lume fără lemn, o lume în care era imposibil să construiești nave pentru a părăsi un pământ neprimitor, o lume fără altă apă potabilă decât Rano Kao, un ochi mare de apă verde-albăstruie, alimentat de ploi. O civilizație a pietrei, prin forța lucrurilor: case și cotețe, grămezi de pietre, toate construite ca niște tumuli cu deschizături minuscule; unelte din coral și din rocă vulcanică; *moai* uriașe smulse povârnișurilor vulcanice și coafate cu *pukao*[1] din lavă roșiatică; platforme funerare din pietre uriașe perfect îmbinate fără mortar, fără ciment.

Esteranguy m-a purtat într-o epocă deopotrivă cumplită și glorioasă, când *moai* mergeau singuri din

[1] Un fel de coif cilindric care, la început, acoperea fiecare *moai*, reprezentând pieptănăturile tradiționale (n. a.).

cariera de la Rano Raraku, unde erau ciopliți, până la amplasamentul final, imediat după ce preoții le puneau ochii de coral. Era o logică fără fisură, de vreme ce ar fi fost imposibil să transporți altfel aceste mase din piatră care cântăreau tone într-un loc în care nu existau arbori, care să furnizeze bușteni ce ar fi permis rostogolirea lor până la destinație. O istorie plămădită din războaie, violențe, magie, diferitele clanuri se luptau periodic, nimicindu-i pe învinși și distrugând strămoșii de piatră care au luptat alături de războinici.

Dar și o istorie tragică. Până la începutul secolului XX, populația insulei a scăzut numeric, încet, dar sigur: din cauza războaielor, a foametei, apoi a colonizării și bolilor. Ultimii preoți și șefi de trib s-au stins în sclavie, în insulele guano-peruviene. Crescătorii englezi de oi i-au închis pe supraviețuitori pe o parcelă mai mică decât actualul aeroport. Abia în 1966 pascanii și-au dobândit cele mai elementare drepturi. O leprozerie va rămâne deschisă până la sfârșitul anilor optzeci. Cei mai mulți dintre actualii locuitori ai insulei erau metiși și o bună parte dintre ei fiind de origine chiliană.

Clanul Esteranguy era unul dintre cele mai mici de pe insulă: cam douăzeci de persoane, care se mândreau cu sângele lor pascan curat. El însuși era mândru de a fi descendentul unui lung șir de oameni-pasăre. Când am ajuns la situl Orongo, în vârful de sud al insulei, mi-a arătat faleza vertiginoasă care se prăvălea abrupt în ocean, la doar câțiva metri de lungile structuri din piatră unde veneau să se reculeagă, an de an, vechii locuitori ai insulei. Fiecare clan își desemna campionul,

cel care trebuia să aducă de pe insulițele aflate la câțiva kilometri distanță un ou de rândunică-de-mare, primul din sezonul respectiv, intact. Șeful clanului care aducea trofeul devenea conducătorul insulei până la următoarea migrație.

Eram siderat de dificultatea probei, care se desfășura timp de mai multe zile, și de pericolele înfruntate: trebuia să cobori faleza, să te arunci în oceanul care clocotea în jurul recifelor, să ajungi înot până la insuliță printre rechini... Să escaladezi din nou falezele insulițelor, să aștepți venirea rândunelelor, încercând să reziști cu câteva firimituri transportate într-un coșuleț din fibre. Să lupți apelând la forță și la viclenie cu trimișii celorlalte clanuri, să pui primul mâna pe ou, să îl învelești cu grijă, să îl pui în coc sau într-o mică nacelă, să traversezi din nou oceanul, slăbit, să escaladezi cele două sute de metri ai falezei Orongo.

Categoric, campionii se bucurau de aprecierea tuturor, dar noua lor condiție de oameni-pasăre le impunea și să rămână claustrați vreme de un an, fără a se spăla, fără a-și tăia părul sau unghiile. În anul ce urma acestei experiențe, campionii nu aveau nici dreptul să întrețină relații sexuale, așa că pe dată i-am propus lui Esteranguy să recuperăm timpul pierdut de străbunii lui, ceea ce am și făcut, acolo, pe vârful falezei, cu frenezie. Tatuajele se unduiau pe trupul lui Esteranguy, eram hipnotizat de mișcarea lor, de formele însuflețite. Eram îndrăgostit.

A trecut așa o săptămână, fără să îmi dea măcar prin gând că într-o bună zi aș putea pleca. Uitasem cu totul de misiunea încredințată de Mezcalito.

Într-o după-amiază, pe când ne pregăteam să campăm în landurile centrale, Esteranguy s-a apropiat de mine cu un aer îngrijorat.

– Trebuie să plecăm, Matthias, unchiul meu vrea să te vadă în seara asta.

– Da? Şi atunci de ce am mai ridicat cortul?

– Pentru a crea o diversiune. Nu vrea ca altcineva să afle că te-ai întâlnit cu el.

– Îi e ruşine că eşti cu mine?

– Nu, prostuţule! (Zâmbetul acesta perfect al lui, care mă topea!) E o persoană importantă, atâta tot. Vrea discreţie. Ai să te lămureşti singur.

– Trebuie să plecăm imediat? am întrebat, îmbrăţişându-l.

– Da. Din păcate, e cam departe.

Ne-am luat caii şi am galopat spre est. Curând, povârnişurile din Rano Raraku au început să se încline sub copitele bidiviilor. În lumina sfârşitului de ziuă, ierburile mari, galbene, foşneau încet în bătaia vântului, inflorescenţe sălbatice, minuscule. Zeci de capete sculptate de *moai* ieşeau din pământ, fără o ordine aparentă. Umbrele lor imense, alungite, striau suprafaţa pământului, unindu-se cu contraforturile fostului vulcan.

Eram singuri în câmpul de statui. Lichenii le împodobeau chipurile inexpresive cu bijuterii vegetale colorate, ochii lor mari păreau a ne cântări în timp ce le traversam teritoriul. Aveau acest surâs enigmatic pe care, uneori, îl întrezăream pe buzele lui Esteranguy. Ne-am lăsat caii să pască în voie printre coloşi, iar noi am ajuns la poalele unei cărări abrupte.

– Grăbește-te, Matthias, te rog. Trebuie să urcăm la crater, pe malul lacului.

Când am ajuns pe malul lacului, am scos o exclamație de uimire. Pantele interioare erau acoperite cu o mulțime compactă de sute de statui, categoric mai vechi, cu trăsături primitive. Unele erau culcate, încă neterminate, antichități încremenite gata să se ridice și să pășească în lumina serii pe falezele din apropiere. Altele stăteau în picioare sau erau aplecate, aproape prăvălite, cu fața la pământ sau, din contră, cu ochii spre cer.

În centrul craterului se întindea lacul, asemenea unui ochi de un albastru întunecat, acoperit de trestii mari, poleite de razele soarelui. Algele sau vârtejurile de apă aruncau sclipiri de un verde dulce la suprafață. Pe anumite porțiuni vegetația era arsă, iar trunchiurile pipernicite ale arbuștilor, și așa rari, erau negre, calcinate.

Fără a scoate un sunet, mergeam în jurul lacului, ca și cum am fi pornit să ne unim cu marea. Ne-am cățărat din nou, până am ajuns pe un fel de platformă naturală. Doi șoimi s-au năpustit țipând asupra noastră, cuibul și adăpostul lor nu puteau să fie prea departe. Esteranguy i-a potolit, fluierând încetișor. A scos din buzunar o eșarfă din pânză albă și a pășit spre mine.

– Mă tem că nu îți vor plăcea cele ce vor urma, Matt.

M-am lăsat legat la ochi, mai curând uimit decât speriat. Esteranguy mă conducea cu grijă pe pantele pietroase, luându-mi mâinile și așezându-le pe stâncă, pentru a putea înainta. Câteva minute mai târziu, am

auzit marea bubuind la picioarele mele, în depărtare. M-a cuprins amețeala. Jocul nu mă mai distra.

– Es, oprește-te. Spune-mi, te rog, vrei să scapi de mine?

– Nu, NU, ai încredere în mine, ce a fost mai greu a trecut.

– Am să cad. Îmi tremură picioarele.

– Nu ai să cazi. Sunt aici, te țin. Știi foarte bine cât țin la tine!

M-am topit iar de bucurie, aș fi fost în stare să țopăi pe vârfuri și pe botul unui rechin, doar ca să mai aud o dată cuvintele astea.

– Pentru ce m-ai legat la ochi?

– Unchiul meu e o persoană importantă, vei înțelege, îți promit.

Am reluat drumul pe o cărare ceva mai normală. Foșnetul valurilor se auzea tot mai îndepărtat. Mergeam în spatele lui Esteranguy, cu mâna pe carnea caldă a umărului lui. Îmi trecuse amețeala, aveam o încredere deplină în el. Vântul serii îmi aducea la nări parfumul lui de vanilie și mosc și începuse să mi se cam facă chef de o mică pauză. Ar putea fi chiar nostim așa, legat la ochi cum eram.

– Matt, mai târziu, aproape că am ajuns.

Am simțit cum mă învăluie o boare umedă și proaspătă. Zgomotul pașilor noștri se estompă la început, apoi țâșni în ecouri de jur împrejur. Eram într-o peșteră. Înaintam în ceea ce bănuiam a fi un labirint de galerii. Am auzit un clinchet metalic în fața mea, probabil o lanternă de buzunar. O scară neregulată.

Câțiva metri pe o suprafață plană. Răsună o voce gravă, bolovănoasă:

– Acum îi poți scoate legătura de la ochi.

Esteranguy trecu în spatele meu, se lipi ceva mai tare de mine, i-am simțit căldura ademenitoare a pântecelui, un mesaj tandru și discret. Când mi-a dezlegat eșarfa, mâinile îi tremurau ușor. Mi-au trebuit câteva clipe până ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina sutelor de flăcări care iluminau peștera.

– Bine ai venit în Buricul Lumii, Matthias Broquère. Vă așteptam.

Eram într-o sală circulară, mare, cu solul acoperit de dale ciclopice. Aceleași mozaicuri complexe urcau într-un cerc aproape perfect până la o înălțime de cam trei metri, deschizându-se spre o duzină de porți apărate de bârne grele, incrustate. Roca bazaltică naturală a peșterii se închidea într-un soi de cupolă sumbră. Lumina tremurătoare a felinarelor agățate de ziduri și a lanternelor risipite prin încăpere alunga întunericul din peșteră.

În jur de douăzeci de bărbați și femei, cei mai mulți în vârstă, judecând după părul lor alb, stăteau în cerc, așezați pe taburete mici, din lemn sculptat. Erau întorși înspre centrul cercului, dar privirile le erau ațintite la vasele de piatră umplute cu apă de la picioarele lor. Nu făceau nici o mișcare, ca și cum ar fi fost mumificați. Bărbatul care mi-a vorbit ședea în fața unui bazin din mijlocul sălii. O piatră rotundă,

perfect netedă, era așezată în centrul bazinului, pe o dală de lavă roșie.

Ochii mei scormoneau cu febrilitate structura cercurilor concentrice care se înfășurau în jurul pietrei centrale, trecând de la bazinul plin cu apă la cercul format din bătrâni încremeniți. Locul degaja o aură aproape palpabilă de putere și vechime. Eram copleșit și, în același timp, agitația punea stăpânire pe mine încetul cu încetul. Am înghițit în sec, am simțit cum îmi trosnesc vertebrele și, împotriva dorinței mele, am intrat în Limburi. Fiecare dintre acești bătrâni era un magnific ou de lumină, ale cărui fibre erau legate de ale celorlalți. Acolo unde se afla piatra centrală am zărit un fel de rug incandescent, a cărui căldură alimenta norul luminos care îl înconjura. Structura de energie degaja o senzație de echilibru perfect, era un mecanism imuabil în care fluxurile fuseseră reglate pentru a dura întru eternitate. *Vedeam* Buricul Lumii.

M-am întors imediat la mine însumi, realizând că mă aflam acum în visul meu din Pisco Elqui. Pentru întâia oară, am ajuns pe Limburi însoțit de un gând conștient și tot el m-a adus înapoi.

– Prin nu știu ce metodă, ai intrat deja pe neașteptate și ne-ai văzut. Pesemne că te bucuri de o protecție eficientă, căci puțini sunt intrușii care supraviețuiesc acestui gen de excursie. Spre marea noastră îngrijorare, ești cel dintâi care a penetrat structurile de apărare ale Cercului.

Bărbatul care îmi vorbea era înalt, mai curând slab, cu un chip ce părea cioplit la joagăr. Nasul coroiat și

ochii scânteietori îi dădeau un aer rapace. A ridicat mâinile uscate și deformate de artrită, făcându-mi semn să înaintez. Era mai curând un ordin decât un gest de bun venit. M-am întors bănuitor spre Esteranguy.

– Nu te îngrijora, nu îți va face niciun rău. Întâlnirea ta cu Esteranguy este rodul întâmplării... În sfârșit... Nu, a fost organizată, dar... Nu are rost să intrăm în detalii, nu sunt sigur că le-aș putea explica. Vreau să spun că nu a existat nicio manipulare din partea noastră, noi pur și simplu te-am așteptat. Ca și pe aceste doamne, de altminteri, deși sosirea lor ne-a fost anunțată pe căi mai... clasice.

Mi-a fost dificil să îi urmăresc tirada cu atât mai mult cu cât, când m-am întors în direcția pe care mi-a indicat-o, nu am văzut decât o singură femeie. De talie medie, destul de drăguță, deși cu o ușoară tendință de îngrășare, înainta încet spre noi. Era îmbrăcată normal, adică nu purta toga aceea cu care erau înveșmântați bătrânii.

– Ți le prezint pe Tullia Dubois și pe prietena ei, Jeannette Pope. Doamnele vin de la New York.

Îmi arătă un punct în sus, în spațiul gol. Sprâncenele lui ninse s-au împreunat când a observat expresia mea de nedumerire. Am făcut ochii mari, am privit în toate părțile, dar singura femeie pe care o vedeam era această americancă de culoare; sau poate, cine știe, bătrânul se referise la una dintre femeile care ședeau pe taburet, cu ochii fixați în vadra lor cu apă.

– Nu o vezi pe Jeannette, Matthias?

– Dar despre cine vorbiți?

– Ah... Riscăm să avem o problemă majoră... Nu poți *vedea?*

Am clătinat ușor din cap și m-am străduit să casc bine ochii. M-am holbat așa câteva clipe, fără niciun rezultat. Poate dacă aș trece rapid în Limburi?! M-am concentrat din nou, am început să am mâncărimi la tâmple și am reușit să aud pârâiturile interioare ale coloanei vertebrale. Priveam în jur, vizualizând coconii de lumină care mă înconjurau. Cel al unchiului lui Esteranguy era atât de luminos, că aproape mă orbea, fibrele lui iradiau pe o distanță imensă, supradimensionată. Deasupra lui, un fel de înveliș aproape găunos, plutea în retragere, cu o luminescență slabă. Semăna puțin cu lămpile sferice din anii șaizeci, făcute din fâșii lipite unele peste altele, dar era în mod cert o ființă omenească. Golită aproape de tot... sau aspirată...

Am profitat pentru a mă întoarce, dorind să contemplu oul de lumină care era Esteranguy. Palpita încetișor, mai puțin strălucitor decât bătrânul sau femeia numită Tullia, dar a trezit în mine un sentiment de bucurie și plenitudine. Am vrut să întind un mănunchi de fibre spre el, să îl mângâi din Limburi, și aproape că am reușit. Dar tocmai când mă felicitam în sinea mea pentru acest progres, am văzut la suprafața coconului lui niște mișcări aparte, ca niște pete de soare. Avea... niște lucruri ... în jurul lui, niște chestii care mai întunecate, care mai luminoase, care se cățărau, care înaintau, care fremătau... chestii *autonome.* Tentaculul meu luminos s-a strâns, ca din reflex.

Mi-am pierdut echilibrul – mai exact, forma mea ovoidă s-a clătinat ca un hopa-mitică. Un meteorit lovea Lumea Cenușie cu un zgomot asurzitor. De bine, de rău, am reușit să îmi recapăt echilibrul și am rămas încremenit de spaimă. O echidnă neagră, sinistră, a căzut din cer sfâșiindu-l sau poate a țâșnit din pământ, spărgându-l în bucăți, un glob de spini care acum întindea niște ventuze întunecate, șuierătoare, în direcția unuia dintre Veghetori. Cu zgomot mare, în mijlocul cercului de coconi a țâșnit o altă echidnă. Cercul fibrelor luminoase se agita frenetic. Echidnele erau pe cale de a rupe cercul, de a distruge magnificul echilibru care mă fascinase cu câteva clipe în urmă. Eforturile depuse pentru a interacționa cu Esteranguy mă goliseră de energie. Asistam, neputincios, la lupta coconilor luminoși împotriva echidnelor uriașe. Unul dintre Veghetori era în dificultate, spinii tenebrelor i-au perforat împletitura de fibre luminoase, îl deșirau cu conștiinciozitate, fluorescența lui devenea tot mai ternă. Ceilalți coconi au proiectat lumini. Limburile trosneau ca o tigaie pusă pe foc, descărcări de energie barau orizontul. O minge de foc a început să se rotească, ivită de nu se știe unde, un arici luminos cuprins de nebunie. Cele două echidne s-au unit, apoi s-au rostogolit pe sol, lichefiate, absorbite în scama din care părea a fi plămădită Lumea Cenușie.

Am izbutit să mă întorc în peșteră. Eram prăvălit la pământ, Esteranguy se străduia să mă ridice. În grotă răsuna un urlet de durere. Bătrânii erau adunați în jurul uneia dintre a lor, care se zvârcolea pe dalele

mari, din piatră. Murmurau cuvinte de neînțeles, fluturând mâinile prin aer precum furnicile – antenele, comunicându-și unii, altora, angoasa și emoția.

Unchiul era îngenuncheat lângă rănită, îi luase capul pe genunchi și făcea niște pase deasupra obrazului ridat. Bătrâna s-a oprit din urlat, iar tăcerea neașteptată care s-a pogorât asupra peșterii a fost și mai neliniștitoare decât țipetele de durere. Ochii femeii au încremenit. Bătrânii au încremenit și ei, apoi, încet, unul după altul, s-au îndreptat cu pași mărunți, șovăielnici, spre taburetele lor, și s-au cufundat din nou în contemplarea vedrelor cu apă. Un taburet a rămas gol.

Stăteam într-o mică grotă aflată înaintea sanctuarului; lângă mine erau Esteranguy, unchiul lui și Tullia; simțeam, în mod confuz, prezența lui Jeannette și, din când în când, cu colțul ochiului, mi se părea că întrezăresc ceva, o impresie fugitivă care dispărea de îndată ce încercam să mă concentrez asupra ei. Printr-un orificiu într-unul dintre pereți venea un miros puternic de iod și se auzea zgomotul îndepărtat al valurilor care se izbeau de faleză.

Simțeam vibrațiile pietrei sub asaltul fiecărui val și mi se părea că fortăreața mea rațională era pe cale de a se nărui sub izbiturile repetate de berbec care îmi bulversau destinul. Îndoiala nu își mai afla locul de astă dată, doar trecusem în Limburi cu câteva clipe în urmă, participasem la un *remake* al războiului lumilor, versiunea vrăjitorească, ciulisem urechea la

fâșăielile unei fantome care venise de la New York în compania unei *mambo* voodoo...

Prejudecățile mele erau pe punctul de a se prăbuși sau mai curând îmi fuseseră smulse, începusem să înțeleg, de data asta cu adevărat, nu ca pe vremea când doar visam, complexitatea Adevăratei Lumi, a celei în care evoluau și acționau oamenii din jurul meu. Eram pe cale de a traversa o graniță, o linie invizibilă, fără speranța de a mă mai putea întoarce vreodată. Aveam nevoie de Esteranguy mai mult ca niciodată, speram, doream mai mult decât orice să se păstreze pe vechea mea scală umană, cea dinainte, fără urmă de magie și sensuri ascunse, un punct de sprijin, o axă neutră și stabilă.

– Atacul pe care l-am respins demonstrează fără nicio îndoială veracitatea spuselor voastre, a ipotezelor voastre. Noi înșine nu ajunsesem încă la aceste concluzii, cu toate că unii dintre Veghetorii noștri ne-au semnalat dereglări punctuale în sfera de *mana*[1] de care erau responsabili.

– Așadar, cineva încearcă să trezească Arcanele...

– Și nu ezită să ne înștiințeze că e la curent cu prezența voastră aici!

– Da. Ne transmite astfel că știe că noi știm... E cât se poate de limpede!

– Știți... Vă rog să mă scuzați, dar cred că am rămas cu câțiva metri buni în urma dumneavoastră.

---

[1] Energia vitală a ființelor, conform credințelor polineziene (n. a.).

– În urma sau poate înaintea noastră, Matthias... Iertare, îți datorăm niște explicații. Nici nu știu cu ce să încep...

– Simplu: unde mă aflu, cine sunteți, ce se întâmplă aici?

– Da, ai dreptate. Dar te previn, e posibil ca explicațiile mele să ți se pară stranii.

– Mă credeți sau nu, în ultimele șase luni mi-am dezvoltat o anumită propensiune pentru stranietate, așa că am învățat să mă acomodez destul de ușor.

Nimeni nu mai știe când s-a întemeiat Cercul Veghetorilor. Începuturile lui coboară în negura timpurilor, în epoci în care magia era parte integrantă a lumii. După unele legende, Cercul ar fi moștenirea civilizațiilor îndepărtate dispărute cu mult înainte de popularea Pacificului: supraviețuitori ai miticului continent Mu, descendenți ai Atlantidei, maiași rătăcitori? Cert este că, încă de la începuturile omenirii, s-a constituit un grup de douăzeci și doi de magicieni, pentru a veghea asupra lumii și a o păzi de fluxurile generate de utilizarea malefică a practicilor magiei. Un fel de consiliu de supraveghere autoproclamat în secret.

Fiecare dintre Veghetori, recrutat datorită puterilor sale, are responsabilitatea de a supraveghea una dintre axele esențiale: cele patru direcții principale, cele patru direcții intermediare, zenitul și nadirul, dar și Înlăuntru și Afară, cele patru elemente alchimice, Materia și Viul, Ieri, Acum și Mâine. Veghetorul Centrului este cel mai puternic dintre magi.

În secolul al XVI-lea, Veghetorii au fost nevoiți să fugă din fața invaziei spaniole și s-au refugiat în mare taină pe insula Paștelui. Au găsit un loc izolat și relativ protejat, au găsit acolo Buricul Lumii, forțele telurice care le întăreau puterile. Refugiul trecător a devenit permanent și s-au instalat în rețeaua de grote de sub cariera de *moai*, fără a întreține prea multe legături cu triburile.

Din câte am înțeles eu, puterile Veghetorilor păreau asemănătoare cu acelea ale lui Eduardo și Carlos sau, cel puțin, aveau aceleași fundamente: observarea și deplasarea în Lumea Spiritelor (aceea pe care eu o numeam Limburi), negocierea cu locuitorii ei (spirite și *protectori*) pentru a obține noi cunoștințe pe care le pot manifesta apoi în lumea oamenilor, controlarea fluxurilor energetice, transformarea și deplasarea. Prima misiune a Veghetorilor rămânea menținerea echilibrului instabil dintre lumea noastră și aceea a Limburilor.

– Practicile noastre ne obligă să întreținem contacte strânse cu cei mai mulți dintre magicienii și șamanii din întreaga lume sau, cel puțin, cu aceia care, asemenea nouă, se străduiesc să țină sub control Dezordinea și să o canalizeze spre rolul ei creator, nu distrugător.

– Fie. Și de ce nu, la urma urmei... Internaționala magiei albe, ceva de genul Șaman, Inc. SA. Dar ce am eu de-a face cu povestea asta?

– Puterile pe care le folosim noi sunt foarte limitate în raport cu cele ale Strămoșilor. Căutarea tainelor

Strămoșilor este cumva Sfântul nostru Graal... În Europa, alchimiștii, cabaliștii, templierii, ba chiar și unii artiști erau convinși, până nu demult, că cercetările lor le vor permite să aducă la lumină astfel de taine. După unele tradiții, tarotul ar putea reprezenta un ansamblu criptat de o asemenea natură... Fiecare carte de tarot este numită Arcană. Uite, privește...

– E un joc de cărți?

– Acesta datează din 1660 și a fost inventat în Italia, la Veneția, în cartierul evreiesc originar, Matthias. Și nu, nu-i un simplu joc de cărți. Îi pot simți forța de la celălalt capăt al insulei, chiar dacă nu îl pot întrebuința decât în niște scopuri... hai să le spunem destul de triviale. Nu te lua după aparențe, în joc există mai multe forțe decât în toate reactoarele nucleare din lume la un loc!

– Și cineva e pe cale să aducă la lumină toate aceste taine, nu?

– La drept vorbind, da, noi așa credem. Încă de la începutul anului, Veghetorii au identificat dereglări treptate în sfera de *mana* de deasupra Statelor Unite. Acumulări importante de energie psihică, ce nu au nimic natural. Tocmai ne pregăteam să cercetăm fenomenele, când au apărut Tullia și Jeannette, care ne-au împărtășit bănuielile lor.

– Și acum? Îi veți găsi pe cei responsabili și îi veți împiedica să facă mai mult rău?

– Din păcate, e mult mai complicat. Nu știm nimic despre acești oameni și metodele lor. Judecând după experiența personală a lui Jeannette, modul lor de

operare este expeditiv, dar din cele povestite am dedus că fac... da, sacrificii umane, pregătite cu minuțiozitate, care le-ar permite să „materializeze" cumva fiecare dintre Arcane. Textele de odinioară vorbesc despre această pistă, numind-o Marele Joc. Dacă vor reuși, vor avea la dispoziție un instrument de putere absolută.

Mi-am adus aminte de ultima mea conversație cu Mezcalito. Forțele care sunt pe cale de a fi deșteptate. Intenții malefice. Un ciclu pierdut înainte de a se fi încheiat. Doamne Sfinte! Vorbeau despre același lucru.

– Un simplu exercițiu de logică ne duce la concluzia că dușmanii noștri ar putea fi pe punctul de a încheia un ciclu. Primele șapte Arcane, care întruchipează puterea asupra lumii materiale. Această rundă a Marelui Joc s-a încheiat, iar noi am pierdut, chiar dacă Papesa – în realitate Jeannette – a scăpat ca prin minune din mâna lor, cel puțin în parte. Dacă ipotezele noastre sunt corecte, acum ar trebui să pregătească următoarea serie, a doua, cele șapte Arcane ale sferei mentale.

– Și? De ce nu îi opriți, cum ați făcut adineauri, cu echidnele?

– Ah! Ai *văzut* asta? E prima dată când ne confruntăm cu un atac de o asemenea natură, Matthias. Protecția din jurul acestui loc – și nu mă refer acum la cărări abrupte și la capcanele prăpastiilor – este remarcabilă, dincolo de ceea ce îți poți închipui. Apărările noastre au fost atinse și în această seară una dintre surori a murit.

– Ce intenționați să faceți?

– Ei, bine, în ceea ce ne privește, intenționăm să răspundem la atac. Suntem în măsură să îi aflăm cu o anume precizie originea. Mai departe, cu ajutorul prietenilor noștri, vom încerca să ne identificăm atacatorii, în speranța de a obține cât mai multe informații despre ei. În egală măsură, va trebui să împiedicăm următoarele levate...

– Adică?

– Următoarele sacrificii, Matthias.

– Vreți să împiedicați... (și am numărat încet cărțile ilustrate, cu care mă jucasem cu nervozitate) douăzeci și două de crime, fără a cunoaște măcar victimele... Douăzeci și două de asasinate la zece miliarde de ființe umane. Cui credeți că-i pasă?

– Dacă plecăm de la principiul că au încheiat deja prima serie, mai rămân doar cincisprezece levate.

– Dar asta e o frumoasă nebunie... Omenește vorbind, cum ați putea oare să protejați niște victime necunoscute de asasini necunoscuți, undeva, nu se știe unde, în lume?

– Dar asta e misiunea ta, Matthias. Nu ai înțeles încă?

– Sunteți campionul spiritelor, domnule Broquère. Nu încape nicio îndoială. Tu și numai tu. Acesta e singurul motiv al venirii tale aici. Scuză-mă, era să spun al întoarcerii. Să nu mă întrebi de ce, căci nu știu. Dar te vom ajuta cum ne vom pricepe mai bine, poți fi sigur.

Mă așteptam la ceva de genul ăsta. Da, vă spun cu toată sinceritatea, încă de la începutul discuției, de când mi-a pus în mâini jocul de cărți cu desene ciudate, am

simțit că va urma o bombă. Dar chiar în halul ăsta... Nu, asta depășea orice imaginație. Eram pregătit pentru orice, dar pentru una ca asta, nu! Misiunea era imposibilă. Nimeni și nimic nu ar fi putut să o accepte fără a fi nebun de legat. Oricât mi-aș fi stors eu creierii, oricâte scenarii aș fi brodat, nu aș fi găsit nicio soluție.

– Stop... De data asta cred că am depășit granițele nebuniei și am intrat în cel mai pur delir. Ceea ce îmi cereți este imposibil de realizat.

– Nu mai imposibil decât o călătorie de la Pisco Elqui până aici, făcută în doar câteva clipe. Nu mai imposibil decât faptul de a supraviețui într-o stare spectrală, precum prietena noastră Jeannette, aici prezentă. Nu mai imposibil decât faptul de a-ți găsi la celălalt capăt al lumii ființa iubită. Lumea e plină de miracole, domnule Matthias Broquère. De ce nu te-ai mai gândi la asta o noapte, în liniște?

– Încrederea voastră mă onorează, dar am luat deja o hotărâre. Nu.

– Matthias?

– Da, Es?

– Nu poți refuza. Nu ai dreptul.

– Te rog, te implor, nu te amesteca în asta. Nu refuz nimic. Spun, pur și simplu, că e imposibil. Nimeni nu ar putea reuși.

– Amintește-ți de istoria străbunilor mei, oamenii-pasăre din Orongo. Ei au reușit, nu? Cu toate acestea, și pentru ei era imposibil. Cine ar putea face astăzi ce au făcut ei?

– Asta n-are nimic de-a face cu povestea noastră, nu?

– Se prea poate ca tu să fii un om-pasăre în devenire, Matt. Și poate de aceea sunt acum lângă tine.

– Oh... Vorbim despre asta între patru ochi, da?

A doua zi, eram din nou împreună în grota cea mică. Toți aveau un aer mai curând grav. În ceea ce mă privește, eram epuizat, dată fiind noaptea de frământări și reflecție solitară, de angoase, dispute și împăcări succesive prin care am trecut. Au un caracter aparte locuitorii de pe insula Paștelui, se vede că au trecut pe aici generații întregi de canibali și de zburătoare.

Unchiul a făcut rapid un tur de masă, ca la un consiliu de administrație. Un șaman organizat, ce mai la deal, la vale.

– Sper că noaptea v-a dat răgazul să vă găsiți puțină odihnă și serenitate, sub protecția statuilor noastre, *moai*. În ceea ce ne privește, am distrus complet cartierul general al grupului care ne-a atacat ieri și a asasinat-o pe draga noastră soră, Irma. Mai bine spus, e vorba despre două cartiere generale, am fost atacați de două echipe, una de la Valparaíso, alta de la Lima. Totuși, dată fiind slaba rezistență pe care am întâmpinat-o, credem că aceste grupuri nu erau decât curelele de transmisie ale unui centru mult mai puternic, pe care ne-a fost imposibil să îl localizăm. Chiar în acest moment unul dintre corespondenții noștri inspectează un loc suspect... Dar... ați cunoscut-o pe Aparecida, nu?

Tullia a clătinat din cap în semn de aprobare. Mi s-a părut că aud un pârâit discret, venit de mai sus, dinspre partea unde stătea Tullia.

– Nu-ți face riji, Jeannette. Fără doar și poate, Aparecida e persoana cea mai nimerită pentru a duce la bun sfârșit o asemenea misiune, așa cum ai putut să constați la Santiago. De altminteri, Mutti m-a rugat să verific o serie de informații în ceea ce te privește; și mă tem că veștile nu sunt tocmai bune, Jeannette. Trebuie să îți găsești un corp fizic cât mai repede cu putință, căci forțele tale se vor diminua treptat, din ce în ce mai repede. În aproximativ șase luni, starea ta actuală ar putea deveni cu adevărat critică, fata mea. Vom încerca să te ajutăm cum vom putea mai bine, dar această situație este rarisimă.

– Sarea, Jeannette, să nu uiți niciodată de sare...

– Corect, ai dreptate în privința asta. O vom scoate noi cumva la capăt, Jeannette. Ai încredere în mine. Tullia, te-ai gândit la propunerea mea?

– Da. Vă mulțumesc. Accept ospitalitatea dumneavoastră și voi face tot ce pot pentru a o înlocui ușor, ușor pe Irma.

– E o decizie înțeleaptă. Altminteri, urmărirea ar fi reînceput imediat ce ai fi părăsit insula.

– Am făcut o alegere pozitivă, nicidecum una negativă...

– Îți mulțumesc. Matthias?

– Da.

– Te-ai mai gândit la discuția noastră?

– Da.

– Și...

– Voi face tot ce-mi va sta în putință. Împreună cu Esteranguy.

– Ești indescifrabil, Matthias, dar aceasta va fi fiind, cred, natura ta profundă și, probabil, motivul pentru care ai fost ales. Lasă-mă să îți dau câteva sfaturi. Pentru început, ține!

Mi-a întins un pachet mic învelit în mătase albă. Era tarotul pe care l-am avut în mână de cu seară. Am contemplat cărțile, ca și cum aș fi așteptat să prindă grai. Deocamdată mă făceau să nu mă simt tocmai în largul meu.

– Stai puțin cu ele, Matthias. Privește-le, lasă-ți spiritul să zburde pe urmele istoriei lor. Pune-te în locul lor. În fiecare zi, în fiecare seară. Păstrează-le permanent asupra ta. Ai să vezi, ele sunt cele care te vor ajuta să întrezărești și să înțelegi Marele Joc.

– Le primesc cu plăcere. Trebuie să vă spun că orice ajutor, oricât de straniu va fi fiind el (am privit instinctiv spre Esteranguy, apoi la pachetul de cărți), înseamnă cu adevărat mult pentru mine. Dar tare mă tem că nu știu de unde să încep...

– Gândește-te: suntem în plin joc de tarot. Trebuie să începi cu începutul... M-aș apleca asupra regiunii Marsiliei. Tarotul de Marsilia, maestrul tuturor tipurilor de TAROT...

– Marsilia? În Franța? Ce legătură poate avea cu sacrificiile comise în Statele Unite?

– Dragul meu, „iluminarea merge de la vest la est", cum glăsuiește înțeleptul. Statele Unite nu au fost

decât începutul. Următoarea partidă se va juca în Europa și sunt convins că vom reuși să localizăm celelalte levate cu suficientă precizie, mai ales acum, că știm ce căutăm. Păstrăm legătura.

– Cum?

– Grila, dragul meu, Grila... Va trebui să înveți să o folosești. Dar pentru asta ai nevoie de maeștri experți în materie. Așadar, următoarea ta destinație, Matthias, va fi Australia. Continuă-ți peregrinările, vor veni ei la tine. În mod cert sunt la curent cu ceea ce este pe cale să se întâmple.

– Nu vreți să îi contactați voi?

– Nu doresc niciun contact cu restul lumii, Matthias. Preferă să rămână în visele lor.

O pasăre invizibilă a bătut din aripi deasupra noastră, piuind.

– Sigur, draga mea, îi vei însoți. Talentele tale le vor fi de folos.

CHINURILE EZITĂRII

16

Extras din Denver Daily News, *25 aprilie 2003*

DESCOPERIRE MACABRĂ LA FERMA UNEIA DINTRE CELE MAI PROMIȚĂTOARE VEDETE ALE HOLLYWOODULUI

Actorul Desmond Leiber și logodnica lui, asasinați cu o săptămână înainte de nuntă

J.E. STUART, Denver

Allan Dominguez (41 de ani) și Joyce Shephard (29 de ani), angajați ai Bubbles Inc., o firmă de catering din Hollywood, au fost interogați ieri după-amiază de polițiștii din Denver, la puțin timp după macabra descoperire pe care au făcut-o la ferma actorului Desmond Leiber. Cei doi bărbați au fost cooperanți și, „în faza actuală a investigațiilor, nu sunt suspecți", a declarat șeriful Kerslozki din Carnavon, CO.

Desmond Leiber, celebrul actor de 26 de ani, a fost nominalizat la festivalul Sundance de anul trecut

pentru performanța lui în filmul *Nova Casa* al mexicanului Rolando Mojo. Se pregătea să pună la punct ultimele detalii ale festivităților căsătoriei sale cu top-modelul dominican Venus de Cruz Guttierez (23 de ani).

„La intrarea în fermă, am fost întâmpinați de paznic", povestește Shephard, încă tulburat. „Era la curent cu livrarea și ne-a deschis, spunându-ne că îl va anunța pe Leiber de sosirea noastră. Așa că am luat-o încet spre casă, opt, zece kilometri mai încolo."

Amintim că tânărul cuplu era recunoscut pentru simplitatea sa și nu avea angajați permanenți, în afara celor doi paznici.

„Am așteptat vreo douăzeci de minute la ușa reședinței, continuă Dominguez. Și, cum nu venea nimeni să ne deschidă, am tot bătut și am sunat la ușă, nu aveam niciun chef să mai facem o dată drumul până la intrarea în fermă cu sticle, farfurii și caserole. În orice caz, ar fi trebuit să ne aștepte, doar paznicul trebuia să îi fi anunțat că am venit."

Conform declarațiilor ofițerilor de poliție sosiți imediat după aceea la locul dramei, cei doi bărbați nu au obținut niciun răspuns și s-au hotărât să înconjoare casa, gândindu-se că actorul și logodnica lui au treabă în grădină, în partea cealaltă.

Distribuitorii au declarat că au găsit deschise ușile glisante din sticlă ale salonului în care urma să aibă loc recepția. Încăperea fusese decorată deja cu panglici multicolore agățate de pereți și lambriuri. După ce au strigat pentru a-și anunța prezența, cei doi bărbați au făcut câțiva pași în încăpere și, după una dintre draperii, au

descoperit trupurile inerte ale actorului, logodnicei sale și mamei acesteia din urmă, Beatriz Guttierez (42 de ani), întinse pe un cearșaf alb.

„În cameră mirosea foarte puternic a praf de pușcă", a explicat Dominguez, pentru care vânătoarea este hobby-ul preferat. „Când ne-am dat seama că sunt morți, am făcut imediat cale întoarsă, de teamă ca nu cumva să lăsăm urme care ne-ar fi putut face ulterior suspecți", a insistat Shephard. „Allan și cu mine suntem pasionați de serialele TV în genul *NYPD*, așa că știam că ar fi periculos pentru noi să înaintăm sau să atingem ceva."

„Nici măcar nu am îndrăznit să folosim telefonul", a confirmat Dominguez. „Ne-am întors imediat la paznicii care nu bănuiau nimic, doar ei o anunțaseră pe soacră de venirea noastră." Echipele șerifului din Carnavon au ajuns la fața locului la optsprezece minute după apelul gardianului Cliff Duvall (53 de ani) și al soției acestuia, Barbara (51 de ani).

Echipele tehnice sosite la fața locului au inspectat locul crimei și au permis dezincriminarea rapidă a celor doi distribuitori, confirmându-le mărturiile.

Gelozie și menaj *à trois*

Potrivit unor surse din poliție, medicii legiști au stabilit că actorul și logodnica sa au decedat aproape în același timp prin împușcare, în jurul orei unu după-amiaza. Cele două victime erau îmbrăcate în pijama, respectiv halat, astfel încât anchetatorii au tras concluzia că s-au trezit târziu, conform obiceiului.

Aceleași surse din poliție au indicat că Beatriz Guttierez a decedat peste aproximativ două ore, moartea fiind provocată de un glonț în tâmplă. Pe mâinile ei s-au găsit urme de praf de pușcă. La analizele post-mortem, în sângele femeii s-au descoperit importante cantități de alcool și substanțe chimice.

Ancheta părea a se îndrepta în mod logic înspre o dramă familială, Beatriz Guttierez sinucigându-se chiar înainte de sosirea celor doi distribuitori, după ce și-a ucis în prealabil fiica și viitorul ginere.

Motivele acestui gest tragic pot fi căutate în scandalurile recente din jurul vieții amoroase a actorului. Era de notorietate faptul că acesta și-a cunoscut viitoarea soție după o legătură tumultuoasă cu mama ei.

Într-un interviu difuzat pe Fox în noiembrie 2002, el a pus public capăt relației cu Beatriz Guttierez și și-a anunțat logodna cu tânăra Venus.

Conform spuselor soților Duval, care lucrau de patru ani în casa lui Leiber, „a fost o perioadă dificilă cu Beatriz, dar pe la începutul anului lucrurile au părut a intra în normal și ea venea adesea în vizită la fermă, atunci când el se odihnea între două turnee".

Cu toate acestea, prieteni apropiați ai lui Beatriz Guttierez care locuiesc în Bel Air, CA, ne-au confirmat, la adăpostul anonimatului, că victima era în continuare îndrăgostită de tânărul actor și suporta greu pregătirile de nuntă.

„Era extrem de speriată de perspectivă și reîncepuse să bea necontrolat. Cred că s-a certat urât cu fiica ei cu câteva zile înainte. Spunea mereu că

Desmond era un dulce, dar că ea a adus pe lume un monstru."

Din surse neoficiale, se pare că autopsierii au stabilit că, în orele de dinaintea morții, cele două femei au întreținut relații sexuale liber consimțite cu Leiber.

Misterul subzistă

Totuși, această explicație a dramei poate fi și ea pusă sub semnul întrebării de declarațiile lui Dominguez și Shephard.

Dominguez e categoric: „Când am descoperit cadavrele, ne-am dat imediat seama că au fost atacate cu arme de foc. Cum eram singuri acolo, înainte de a ieși din încăpere, ne-am apropiat puțin, în caz că unul dintre ei ar fi fost doar rănit și ar fi avut nevoie de ajutor. Și vă pot asigura că soacra nu avea în mână niciun pistol."

„Când am ajuns noi, în încăpere nu era nicio armă. Dar când ne-am întors cu inspectorii, soacra avea pistolul în mână. În mod sigur cineva a trecut pe acolo după plecarea noastră sau, cine știe, poate era acolo încă de când am sosit."

Anchetatorii au refuzat să facă orice comentariu, confirmând oficial doar faptul că au găsit o armă cu amprentele lui Beatriz Guttierez la locul crimei.

Dominguez și Shephard au mai amintit despre mutarea misterioasă a unei statuete aurii reprezentând un heruvim înarmat cu un arc, care s-a petrecut tot între momentul în care au descoperit cadavrele și acela

la care s-au întors cu polițiștii. Au afirmat că statueta era inițial așezată pe cearșaf, lângă cadavre, dar că, la întoarcerea lor, heruvimul era la loc, pe soclul lui, pe terasa de la marginea piscinei.

Polițiștii susțin însă că aceste afirmații pot fi puse, fără doar și poate, pe seama emoției. Sau, cine știe, cei doi distribuitori vor fi având veleități de scenariști hollywoodieni.

Cert este că povestea are toate ingredientele unui thriller de calitate, cu sarea și piperul care asigură succesul pe marele ecran.

(Vom reveni cu amănunte în suplimentul nostru de weekend)

17

Florida, mai 2003

Pentru o fracțiune de secundă, agitația de pe aeroportul din Miami i-a amintit Aparecidei de Brazilia ei natală, numai că impresia a dispărut rapid la coada de la „imigrație" și de la vamă.

În doar patruzeci și opt de ore, a înțeles imediat că, sub simpatica aparență a melanjului etnic, negrii, galbenii, latinii și chiar și „caucazienii" se străduiau cu toții să întruchipeze un fel de ideal mitic al americanului mediu, nepăstrând din originile lor decât un soi de folclor incolor, sacrificându-le pe toate celelalte

pe altarul gândirii unice și al societății civilizate. Au renegat totul, fără nicio limită, pentru a se topi în mediocritatea ambiantă, în hărțuiala birocratică, supunerea în fața unei autorități invizibile, în vulgaritatea susținută de bani, în admirația tâmpă în fața locului comun. Tocmai pentru că totul era respectat în mod indistinct, pentru că totul era negociabil, nimic nu mai era respectabil, nimic nu mai avea o valoare intrinsecă.

Așteptându-și bagajele, observa, plină de uimire, pasagerii: în Chile, lumea se îmbrăca mai bine chiar și când se suia în autobuz sau în tren. Cărnurile puhave umflau țesăturile sintetice de proastă calitate, tricourile și blugii murdari, kilogramele în plus deformau tălpile basculeților fabricați de chinezi mulți și mici, grăsimea făcea valuri, valuri în hainele cusute în Mexic sau Vietnam. O lume întreagă era fizic zdrobită, deformată de aceste ființe stranii, aplecate asupra lor înșeși. Fără animozitate, fără răutate, din pură și simplă ignoranță: pur și simplu au uitat de unde au venit și ăsta era cu adevărat cel mai înspăimântător lucru.

După ce a trecut de vamă, trebuia să aștepte legătura pentru Orlando. Se afla pentru prima oară în Statele Unite și nu găsea nimic care ar fi putut aduce cu imaginea mitică pe care și-o făcuse despre țara asta, plămădită din amintirile tatălui ei și filmele de la Hollywood. Cum să poți crede că mulțimea asta obeză care rumega aplecată peste coșulețele cu pop-corn, privind cu un ochi bovin ecranele televizoarelor, ca tot atâtea oglinzi, reprezenta cea mai mare putere mondială, națiunea agenților secreți și a starurilor, locul cel mai

bogat din lume? Unde erau bărbații cu cămașă albă și ochelari de soare care dețineau puterea, care făceau și desfăceau guverne?

La Orlando, a închiriat o mașină pentru a ajunge la destinație. Din prudență, a decis să se oprească puțin, ca o turistă oarecare, la Disneyland. Va rămâne acolo doar o zi și o noapte, cât să își valideze tichetul de intrare. Hotelul ei era la intrarea în parc, o reproducere grotescă a stațiunii balneare, toată în panouri vopsite în alb. În cameră, a regăsit aceleași dulciuri Mickey, gume de mestecat Minnie și o întreagă panoplie hipercalorică la prețuri prohibitive. Hoarde de plozi enormi făceau să răsune pilonii de lemn ai pontoanelor de pe malul apei, urlând după baloane sau înghețată. Cam atât despre visul american, *entertainment*-ul se limita la canarii care zburau voioși spre păsărari, spre marea satisfacție a acționarilor.

În mijlocul parcului, trona castelul Frumoasei din Pădurea Adormită. Era, probabil, cel mai înalt pilon al Floridei, un totem întru gloria traforajului cultural mondial, meșterit din plastic și gipscarton, înălțându-se deasupra smârcurilor care acopereau statul, deasupra plajelor în care moșnegii și-au investit pensiile și acum zăceau la soare în așteptarea infarctului, deasupra ghetourilor pentru imigranți, în care mortalitatea infantilă era asemănătoare celei din Bolivia, deasupra nebunelor din South Beach, cu trupurile contrafăcute la sală, dăltuite cu steroizi și silicon, deasupra rezervațiilor de indieni care jalonau țara, acele tabere mizerabile în care bărbați cu privirile moarte

puteau să răstoarne un aligator cu burta-n sus cu mâinile goale pentru câțiva dolari.

Figuranții deghizați în desene animate lăsau în urma lor stropi de sudoare, rătăcind la nesfârșit în mijlocul picilor blazați, cel puțin cincisprezece mii de fotografii pe zi, toate aceleași, un plod cu obraji bucălați și un Mickey care ridică mâna cu același gest mecanic, cincisprezece mii de fotografii prost încadrate, făcute toate în exact același loc, indicat de un mic panou galben și roșu.

În jur de o sută de kilometri în linie aproape dreaptă până la Tampa, în mijlocul unor câmpii mocirloase, apoi trei sute către sud, spre Arcadia. Ce departe însă, Arcadia cea bucolică, populată de ciobani și fermieri, astăzi nimfele băteau suta de kilograme și se îmbrăcau în T-shirt.

Aparecida era deprimată, aproape că regreta că s-a oferit voluntar pentru misiune. Nu va ieși nimic, era imposibil să se întâmple ceva cu adevărat important aici. A fost o simplă întâmplare faptul că unul dintre cadavrele găsite în vechea casă din Valparaíso era al unui american rezident în Florida.

A ajuns pe poziții exact în momentul în care prietenii tatălui lui s-au adunat, gata să își unească forțele psihice cu acelea ale Veghetorilor. Atacul asupra Cercului trebuia pedepsit, iar Veghetorii i-au identificat rapid originea: colinele din Valparaíso, deasupra portului. I-a trebuit două ore ca să ajungă acolo de la Santiago, conducând cu viteză, apoi luând una

dintre acele locomotive vechi, cu cremalieră, care urcau de-a lungul coastei.

Contraatacul trebuie să fi început, dar nu auzea niciun zgomot, nu decela urma niciunei activități paranormale. E drept că domeniul ei erau mai curând artele marțiale, dar reușea totuși să simtă fluxurile energetice comandate de vrăjitori. Pășea pe străduțele colorate cu un pas suplu și energic, observând cele mai mici detalii, în anticiparea primelor semne ale luptei.

Ar fi trebuit să aștepte ca ea să ajungă la fața locului, pentru a se asigura că nu va scăpa nimeni. S-au auzit țipete dintr-o casă pe piloni, la fel ca toate celelalte, acoperită cu tablă pastelată năpădită de mușchi și nalbă, cu ferestre pătrate mici, împodobite cu dantele. A fugit, încercând să se asigure că nu va ieși nimeni. Când a ajuns în fața intrării în grădină, poarta s-a deschis și o femeie brunetă, mai curând grăsuță, a țâșnit afară. Femeia încremenise în prag, cu mâinile la urechi, ca și cum ar auzi un zgomot insuportabil, apoi a bușit-o sângele pe nas și pe urechi. S-a prăbușit pe treptele prispei.

Aparecida verifică dacă străduța e pustie, apoi se apropie de cadavrul cald încă. Îl târî în interior. Sună mobilul.

– Eu sunt, *amor*...

– Tocmai am pătruns în casă, tată, nu am apucat să fac un tur complet.

– De aceea te și sun, Aparecida. Cinci bărbați, patru femei. Sunt morți cu toții, nu riști nimic. În schimb...

– Da?

– Atacul împotriva Cercului a fost condus din două puncte diferite. Celălalt este în Peru. În principiu, același tip de grup. Ceea ce înseamnă...

– Că mai sunt și alții, nu? Că două duzini de vrăjitori nu ar fi fost suficiente pentru a penetra Cercul, nu-i așa?

– Exact. Atacul a fost generat din altă parte, nu avem de-a face doar cu rețele locale. Scotocește bine casa, draga mea, explorează totul. Trebuie să încercăm să aflăm ce se ascunde în spatele lor.

Cu excepția femeii care încercase să fugă, ceilalți erau adunați într-o cameră de la parter. Probabil că au încercat, de bine, de rău, să se apere, au murit ținându-se de mână, într-un fel de cerc macabru în jurul mesei și fotoliilor. Cu excepția sângelui cald încă ce le gâlgâia din nări și urechi, chipurile pe care se zăreau dârele abia uscate de lacrimi erau cele ale unor oameni absolut normali: s-ar fi putut întâlni pe stradă cu fiecare dintre ei, fără să aibă nici cea mai mică bănuială.

I-a privit rând pe rând, încercând să își întipărească în memorie trăsăturile lor: acești oameni obișnuiți trebuie să fi fost camarazii lui Alfonso, trebuie să fi făcut cumva parte, direct sau indirect, din echipa A, unii dintre ei poate că au participat chiar la interogatoriul mamei ei. Un bătrânel cocârjat, ia te uită, ar fi putut foarte bine să îl ajute să treacă strada... O femeie brunetă, mustăcioasă, care aducea așa de bine cu una dintre vecinele lor din Las Condes... Albul ochilor i se crăpase, rețeaua de capilare i-a explodat, semăna acum cu un iepure albinos.

A scotocit prin genți, prin buzunare, în speranța că va găsi ceva. Erau chilieni cu toții, locuiau în cartierele șic din Santiago sau Viña del Mar. A decis să cerceteze și restul casei. Camerele de la parter erau goale, era o simplă casă de întâlnire, doar un frigider, câteva scaune, dulapuri goale... S-a întors în salon, uitându-se atentă la cadavre, sperând să îi sară ceva în ochi... Doamne... Erau șapte... Cu femeia de la intrare... Opt... Tatăl ei i-a pomenit despre cinci bărbați... Lipsea unul!

Fără zgomot, a urcat la etaj. În hol dădeau trei uși, o încăpere goală, o baie la fel de goală, goală, goală! Ultima ușă era închisă, a apăsat ușor pe clanță. Era un dormitor, cu draperiile trase.

Era pe pat, lungit, mort cu o expresie de uimire întipărită pe obraz, cu mâinile la urechi. Avea pielea deschisă la culoare, părea aproape fosforescentă pe perna îmbibată de sânge. Lângă pat, alături de el, o mică valiză, cu o etichetă United Airlines. Lui Aparecida inima îi tresări cu putere... Un strop de noroc... Da... Un portofel, un bilet de avion... Un permis de conducere emis de statul Florida... Andrew Stephen Herbert... Da, el era, fotografia corespundea... O adresă... 170 Thought Avenue, Mental Springs, Florida.

Și-a sunat tatăl, pentru a-i împărtăși noutățile. A doua zi era în drum spre Miami.

A ajuns seara la Mental Springs, epuizată de drum. Un mic oraș american, cum vor fi fiind cu miile: primăria, un centru comercial, peluzele din

fața caselor particulare, jardinierele înflorite și steagurile care flutură în grădini. A găsit o cameră într-un hotel cu o arhitectură neocolonială, s-a ghidat după un panou verde, al cărui neon clipea pe marginea drumului. O femeie de vreo cincizeci de ani i-a zâmbit în spatele ochelarilor mici, pătrați:

– Bună seara, domnișoară... Pariez că ați venit pentru ședința de mâine și căutați o cameră!

– Ăaa... da, caut o cameră pentru câteva nopți, probabil două sau trei.

– Vedeți, am ghicit. Sunt puțin telepată (îi face cu ochiul, zâmbește). Chiar aveți noroc... Am ultima cameră din regiune, o rezervare anulată în ultimul moment. O sută zece dolari pe noapte, cu micul dejun inclus, pregătit chiar de mine, în fiecare dimineață! Dacă rămâneți trei zile, vă fac o reducere, v-o las la o sută de dolari pe noapte... Evident, biletul de intrare pentru mâine e inclus în preț!

– Nu cred că știu despre ce e vorba...

– Vi s-a spus deja că aveți un accent a-do-ra-bil, draga mea? De unde veniți?

– Sunt... sunt braziliancă..., minți ea, fără să știe exact de ce.

– Minunat, absolut minunat, sunt încântată... Dar totuși, doar nu ați venit tocmai din Brazilia numai pentru o ședință de prezicere, nu?!

– Nu, sunt în vacanță, stau cam două săptămâni în Florida...

– Presupun că adori Disneylandul, nu-i așa? E un loc magic, e de necrezut cum îl a-do-ră și cei mici, și

cei mari, cred că mi-aș putea petrece acolo toată viața, alături de copii... Dar destul cu flecăreala... Luați camera sau nu?

– Da, sigur că da. Mulțumesc.

– Bun, atunci să vă pun la treabă, domnișoară. Va trebui să completați un formular, iar mie îmi va trebui cardul de credit... Ai bagaje?

– O valiză, da, în portbagajul mașinii. Dar vă achit prima seară cu cash, e mai simplu așa.

– Foarte bine, foarte bine, mă ocup de bagaje imediat... Eddie! Eddie! Du-te și adu valiza acestei tinere fermecătoare... Hai, grăbește-te, trântor bătrân ce ești! E soțul meu, adăugă ea cu un zâmbet complice.

După duș, Aparecida s-a tolănit pe impresionanta cuvertură care acoperea patul, cu motive geometrice asemănătoare unei mandala. Se apucă de studiat documentația pe care i-o dăduse Jenny la sosire, un dosar gros, intitulat „Bine ați venit la Mental Springs". Nu i-a trebuit prea mult ca să își dea seama că dăduse peste cuibul bărzăunilor.

Mental Springs era un orășel modern, care data de la finele anilor optzeci. De fapt, nu era propriu-zis un oraș, ci o proprietate privată: terenurile au fost achiziționate de o asociație care s-a ocupat, pe cheltuiala ei, de construirea infrastructurii, pentru a permite astfel membrilor săi să trăiască acolo și să își dezvolte harurile. Căci pentru a ajunge să locuiești la Mental Springs, trebuia să treci de niște discuții cu o comisie de experți și să susții o gămadă de teste. Dacă nu le treceai, nu aveai voie să încerci să le iei a doua oară.

Astfel, Mental Springs avea pretenția de a fi prima comunitate de clarvăzători, mediumi, telepați și telekineziști din Statele Unite, „regrupând esențialul de energie pozitivă de la est de Mississippi". O dată la două luni, un festival al clarviziunii atrăgea călătorii din comitatele vecine și permitea micii comunități să obțină ceva profituri de pe seama puterilor ei cel puțin neobișnuite. Aparecida a nimerit la fix pentru seara cea mare.

A adormit repede, iar pe sub pleoapele închise au început să i se învârtă scene suprarealiste: o casieră de la un supermarket cerea unui client să plătească o sumă anume după ce s-a concentrat, o clipă, cu ochii închiși, asupra căruciorului lui plin, un coafor aranja părul unei femei așezate pe o pernuță indiană prin simpla fluturare a mâinilor, un bancher suna pe cineva, solicitându-i să renunțe la achiziția pe care se pregătea s-o facă, sub amenințarea demascării, un doctor...

Spectacolul urma să înceapă la ora șapte seara, Aparecida văzuse deja vreo patruzeci de persoane îndreptându-se spre cinematograf, probabil toată suflarea din Mental Springs. Satul era gol, curat, bine orânduit, un fel de Disneyland psihic deschis. Până și pubelele erau goale. Era singura ființă vie care îndrăznea să miște pe aceste străzi mărginite de mașini perfect aliniate – oamenii de pe aici nu păreau a avea nevoie de câini. Trebuia să se grăbească, să facă în așa fel încât absența ei să nu se prelungească prea mult. Jenny, patroana hotelului, o va căuta cu siguranță.

A mai trecut în cursul zilei pe acolo, să repereze locul, așa că acum a rezolvat rapid broasca ușii de la intrare, după ce a sunat de câteva ori la ușă.

Casa era absolut goală, gata pentru a fi închiriată, așa cum anunța și panoul înfipt pe peluză. Nicio mobilă, cu excepția aparatelor electrocasnice din bucătărie. Niciun obiect personal, nicio amintire, nicio carte, nicio fotografie sau măcar o bucățică de hârtie. Locul fusese curățat. Andrew Stephen Herbert s-a întors în colbul originar, nelăsând nimic în urmă. Impas.

Grăbind pasul spre cinematograf, Aparecida a ajuns la două concluzii: prima, că cineva a fost anunțat despre moartea numitului Herbert. Cum morții nu au obiceiul de a da telefoane, ori a scăpat cineva din atacul casei din Valparaíso, ceea ce era puțin probabil, ori bărbatul a murit înaintea celorlalți. Poate că așa se explica și faptul că nu era jos, alături de ceilalți. Dacă, dintr-un motiv oarecare, Herbert a fost omorât de coechipierii lui, aceștia ar fi avut timp să anunțe, iar casa să fie golită și curățată. Va trebui să controleze telefoanele date de vrăjitori, pentru a verifica ipoteza.

Doar dacă... dacă nu cumva întreaga echipă a fost sacrificată pentru a acoperi urmele, dacă nu a fost folosită ca momeală. Iar atunci... Ca și în cazul primei ipoteze, de altminteri, concluzia logică era că această comunitate din Mental Springs era direct legată de atacul asupra sanctuarului și de Marele Joc. Casa, ca și întreg satul, aparținea fundației Putere & Libertate. Doar ea ar fi putut comanda golirea casei în nici trei zile.

– Ce porcărie, ce ai moşmondit atâta... Ai pierdut primele consultaţii...

– Oh, Jenny... Îmi pare rău, am fost nevoită să mă întorc în cameră. Mici probleme femeieşti, cred că înţelegi.

Ochii gazdei au tresărit o clipă a uimire, apoi s-au încreţit imperceptibil, ca şi cum s-ar fi gândit. Sau ar fi analizat. Dar răspunsul veni imediat, iar Aparecida îşi spuse că a devenit paranoică. Dar, în acelaşi timp, şi-a amintit aşa, ca din reflex, că până şi paranoicii aveau duşmani, nu-i aşa?!

– Vai, draga de tine, te deplâng... Dar hai, vino cu mine, te duc eu, ai să vezi. E rândul lui Eddie, e fantastic când e în formă!

Sala de cinema era plină. Pe scenă, o cortină de catifea demnă de un music-hall, care s-a dat niţel la o parte pentru a lăsa să treacă un pitic în smoching; sala încă râdea de înfăţişarea lui când Eddie, îmbrăcat în întregime în alb, a apărut într-un cerc luminos de reflectoare, într-un ropot de aplauze. Avea un microfon orizontal care ieşea din pletele spălăcite, pieptănate cu grijă, iar la butonieră purta o garoafă roşie.

– Pentru această şedinţă de magie am nevoie de un voluntar sau de o voluntară!

– Aici! strigă Jenny, smucind în sus mâna Aparecidei, care rămăsese uimită. Ai să vezi, e extraordinar.

– Nu, mie nu-mi plac chestiile astea. Nu vreau...

Aparecida nu a apucat să îşi termine propoziţia, că Jenny a împins-o deja spre scenă în aplauzele asistenţei, cu o privire răutăcioasă în spatele ochelarilor

ei auriți. Aparecida a rămas o secundă înțepenită pe scenă, străduindu-se să găsească o ieșire. Dacă Eddie avea cu adevărat puteri – lucru cu care ea putea fi ușor de acord – și dacă aparținea acestei organizații, atunci nu îi va plăcea deloc ceea ce va descoperi. O căută din priviri pe Jenny, dar aceasta dispăruse pe una dintre ieșirile de incendiu.

– Bine, să începem, domnișoară.

– Eu...

– Ei, asta mai lipsea, am dat peste o vorbăreață! (râsete în public). Nu spuneți nimic, domnișoară, mai ales nu îmi spuneți mie nimic, eu sunt cel care vă va vorbi, vă voi vorbi despre dumneavoastră. Nu ne cunoaștem, da?

– Ba da. Sunteți patronul hotelului la care stau, v-am văzut deja...

– A, deci și fizionomistă, pe deasupra (alte râsete). Bun... Promit să nu vă povestesc despre vârsta care e trecută pe pașaport (râsete). Lăsați-mă să mă concentrez. Haideți, haideți, liniștiți-vă.

Jenny s-a întors pe la aceeași ieșire de incendiu însoțită de trei bărbați în alb, probabil magicieni. O femeie mătăhăloasă, ca un cal, împreună cu piticul prezentator, s-au postat la cealaltă ieșire de incendiu. Sala era închisă. S-a aruncat singură în gura lupului, iar acum maxilarele se închideau încet.

– Văd... Văd... Constat că sunteți foarte frumoasă (hohotele bărbaților din sală).

– Eu...

– Bine. Așadar, sunteți braziliancă, aveți între douăzeci și treizeci de ani, nu voi spune mai multe, deși cunosc cifra exactă, ați fost recent la Disneyland. Ați fi putut rămâne totuși mai mult acolo!

– Nu îmi place Disneyland. Nu îmi plac parcurile de distracție. Deloc. Mi se par vulgare (zgomote contrariate din sală).

– Haideți, haideți, gata cu vorbăria, dați-mi voie să vă pătrund ceva mai adânc în spirit, să explorez trecutul ceva mai îndepărtat...

– Nu, nu, eu...

– Oh, Dumnezeule, ați avut parte de un deces, recent, foarte, foarte aproape de dumneata, vă văd ținând... poate mama dumitale (încuviințări entuziasmate din sală). O femeie brunetă, sunteți într-o grădină mică, cu nalbă, la înălțime, un port, da, văd bărci, cargouri. Dar... Oh! Sunt și alte cadavre. Sunt... sunt... cinci, nu, mai multe, Doamne, e un carnagiu (șușoteli îngrijorate din public). Ce...?

– Opriți-vă! Opriți-vă! O scăpare de gaz într-o casă, a fost oribil, am încercat să îi salvez pe cei de acolo, nu, nu mai vorbiți despre asta (agitație în primele rânduri)!

– Dar nu, nu văd nicio explozie... Au... Au fost...

– Tăceți! Nu mă simt bine, vreau să uit oroarea asta, dați-mi pace!

Aparecida s-a prefăcut că leșină. A ales să cadă peste spectatori din primul rând, departe de vrăjitori. Printre genele lungi, pe jumătate închise, îl supraveghea

pe Eddie, care își căuta din priviri soția aflată în sală și îi făcu un semn de încuviințare din cap. Aparecida s-a agățat de oameni și, cu o voce stinsă, i-a rugat să o ducă afară, la aer curat. Aceștia o susțineau, ducând-o deja spre ieșire.

– Chemați un doctor, e bolnavă...

– Haideți, veniți, domnișoară, va fi bine, o să vedeți...

Răsună vocea lui Jenny:

– Pe aici, domnilor, mulțumesc pentru ajutor, sunt organizatoarea festivalului, echipele noastre o vor prelua pe domnișoara și se vor ocupa de ea, va fi bine.

Dincolo de ieșirea de incendiu, un culoar luminat, gol. Cei doi bărbați din public se îndreaptă spre ieșire, urmați îndeaproape de Jenny și câțiva zbiri. O poartă metalică scârțâie din balamale. Aerul umed și greu de afară. Un girofar. Au prevăzut și ambulanța. Să se prefacă în continuare că nu mai rezistă, să mimeze boala, să aștepte momentul potrivit. Nu o cunosc, în ciuda tuturor puterilor lor. Nu. Aparecida are mulți ași în mânecă. Doi bărbați în uniformă de infirmieri deschid ușile din spate, urcă în vehicul să tragă o targă. Cu chingi. Acum.

Aparecida se înfige bine pe picioare, își înfășoară brațele cu un gest rapid în jurul umerilor celor care o susțin. Nu vrea să le facă rău, doar încearcă să îi scoată din raza de pericol, nu forțează deloc când articulațiile lor sunt gata să cedeze, cei doi bărbați dau capetele pe spate, ea îi însoțește în cădere, le pune aproape cu delicatețe cefele pe pământ.

O lovitură de picior în spate. Jenny se frânge-n două, cu răsuflarea tăiată. Vomită ghemuită, ca un câine bolnav. Acum bărbații în alb din spate. Brațul drept ca o secure. O trosnitură, bărbatul se sufocă. Aparecida a trebuit să îi îndoaie traheea. Un tur complet, doar pentru a sparge tibia infirmierului care cobora din mașină. Alți doi la sol, în spate. Al doilea infirmier scoate capul din mașină. Îi izbește un genunchi sub bărbie, capul îi zboară cu zgomot în portiera din spate.

Aparecida e deja departe, o siluetă neagră în direcția hotelului, la distanță apreciabilă de țipetele care răsună dinspre cinematograf. Așa, cum fugea, încerca să recapituleze în gând ce va trebui să facă în următoarele minute pentru a dispărea fără a lăsa urme.

Hotelul. Valiza e deja în portbagaj. Fișa de la recepție. Demararea în trombă. De-a lungul străzii principale, la intersecție, vede un grup. Silueta lui Jenny în lumina unui girofar. Au văzut-o, da, e aproape sigură. Perfect. Să anunțe poliția, dacă le dă mâna. Să nu o mai caute în oraș.

Câțiva kilometri mai încolo, părăsește strada principală, continuă drumul până la pontonul pentru turiști unde, în sezon, bărcile plate cu elice navighează în căutarea aligatorilor. Lasă mașina într-un hangar pe care îl deschisese din vreme, de după-amiază. Își pune ținuta de luptă, combinația din piele neagră care o face aproape invizibilă în noapte. A doua ei piele.

Sunt toți acolo, toți mediumii de la Putere & Libertate, adunați în jurul lui Eddie și al lui Jenny în

sala primăriei, la subsol, unde își țineau de obicei întrunirile secrete. Erau cu toții destul de bine plasați pentru a ști că Ordinului nu îi plăceau misiunile ratate, doar cu câteva zile în urmă au fost nevoiți să își sacrifice colegii. Jenny își răsucește o șuviță grizonantă pe degete, din ce în ce mai iute.

– Haide, Eddie, spune exact ce ai văzut.

– Era în mijlocul cadavrelor din Chile, sunt sigur. I-am recunoscut chipul lui Andrew între palmele ei, fața plină de sânge... Nu am înțeles prea bine cine era ea de fapt, am mai întrezărit un european de care era foarte apropiată, poate e fiica sau iubita lui. Are origini braziliene, de aceea nu ai simțit-o mințind, Jenny. Am văzut că a fost trimisă de Veghetori, a luat-o pe urma lui Andrew, avea la ea permisul lui de conducere. A ghicit că avem o legătură cu el, nimic altceva, nu înțelege, caută, dar nu prea știe ce.

– Nu a găsit nimic. Casa a fost curățată. Nou-sosiții sunt programați pentru săptămâna viitoare. Fundația a rezolvat cu actele, Andrew nu a locuit niciodată aici. Nimeni nu îl cunoaște, avea acte false.

– Dar dacă ia urma Fundației?

– Nu va găsi nimic.

– Trebuie să o găsim, trebuie să o facem să vorbească!

– Da, cârtița asta mică trebuie să dispară!

– Dacă află Maestrul ce s-a întâmplat, o să...

– Liniște! E vreunul în stare să o localizeze?

S-au concentrat, căpătând un aer absent. Câțiva au dat ochii peste cap, sclerotica le fremăta pe sub pleoape. Încercau să-i ia urma, asemenea câinilor care adulmecă

mirosul unui vânat imposibil de detectat de către o făptură omenească.

– În ceea ce mă privește, contactul a fost prea scurt. Imposibil...

– Văd mașina plecând spre nord, atâta tot. Detectorul meu nu a funcționat.

– Nu reușesc să mă pliez asupra ei, Jenny... E... e ca și cum s-ar ascunde...

– Are puteri?

– Nimic din ceea ce aș fi putut detecta cât am sondat-o, dar... acum nu mă mai pot focaliza deloc asupra ei.

– Nu... Nu are puteri. Sunt sigur. Își controlează emoțiile și activitatea cerebrală. De aceea e atât de greu de urmărit.

– Eddie, ce mașină avea?

– Un Ford Taurus gri-metalizat.

– Vreau patru oameni în călătorie astrală, în echipe de câte doi; urcați spre nord și spre sud până ce dați de curva asta. Aplicăm procedurile de urgență. Trebuie să îl anunț pe Maestru. Rămâneți aici și așteptați instrucțiuni. Hank, vino cu mine.

Urmând ordinele lui Jenny, trei bărbați și femeia cu mutră de cal care blocase una dintre ieșirile de incendiu s-au așezat în poziție de lotus într-un colț al încăperii. Păreau a dormi. Un observator atent – dar foarte atent – ar putea întrezări, după câteva minute, un fel de iluzie optică aflată deasupra lor, ca și cum acolo aerul s-ar difracta într-un mod nefiresc. Dar ar trebui să fii pe Limburi ca să vezi mai precis dublurile

astrale ale vrăjitorilor, care ies încetul cu încetul din învelișurile din carne și se așternlent la drum, plutind printre curenții de aer.

Cât despre Jenny, a luat-o spre hotel, unde exista o linie telefonică securizată, cu piticul în smoching după ea. O siluetă îi urmează. Aparecida e hotărâtă să împiedice cu orice preț această convorbire telefonică, dar, în același timp, e nerăbdătoare să ajungă la unul dintre capii organizației. La o sută de metri mai încolo, invizibilă, strecurându-se printre zonele de umbră și furișându-se prin cotloane, reușește să îi devanseze în drumul spre hotel, fără a-i pierde însă din ochi. Dar e prea departe, așa că nu o aude pe Jenny murmurând:

– Hank. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. E aici, în fața noastră. O simt. Îl poți contacta pe Eddie sau pe Bill?

– Bill. Știi foarte bine de ce nu reușesc cu Eddie (mâna piticului mângâie cu tandrețe crupa teșită a lui Jenny).

– Nu e momentul, Hank...

– Rahat! Bill e în zbor astral. Este imposibil de contactat.

– Eddie!

– Nu. O să mă citească. O să afle de noi doi.

– E un ordin, Hank.

Suspinul lui Hank se oprește înainte de a fi început. Aparecida e peste el, un meteorit căzut din cer. Piticul încearcă să reziste, înfipt în picioarele lui strâmbe, dar ea îl trage jos, se rostogolesc, mâna ei se ridică precum o secure. Și cade asupra lui, trosnind

ca niște oase frânte. Capul lui Hank face acum un unghi ciudat cu trunchiul. Jenny își duce mâinile la tâmple, ca și cum ar plânge. Aparecida înaintează încet spre ea, hotărâtă să o facă să vorbească. Mâinile lui Jenny se mișcă puțin, fata îi vede ochii, plini nu de lacrimi, ci de ură.

În spatele Aparecidei, o mișcare metalică. Se lasă la pământ, evitând în ultima clipă bara de protecție smulsă de pe o mașină, aruncată de o mână invizibilă. Asupra ei cade acum o ploaie de pietre, pe fața, în ochii ei. Jenny e încremenită, concentrată, căutând cu febrilitate alte proiectile.

O bucată din bordura trotuarului e pe cale de a se mișca, se rupe de șosea ca un aisberg poluat, se prăvălește asupra ei cu un vâjâit.

– Ai să plătești, ticăloaso! Ține asta!

Se rostogolește din nou pe o parte, dar bucăți de bitum o izbesc în cap, făcând-o să se clatine. Îi e greu să se redreseze. Înaintează în patru labe spre Jenny.

– Și asta! Și asta!

Pietricelele de pe jos formează acum un roi, Aparecida e prinsă într-un vârtej de praf și de bolovani. Simte ceva cald prelingându-i-se de la tâmplă, înecându-i zumzetul care îi umple urechea cu o durere insuportabilă. Să se miște. În permanență. Să se miște, să ajungă la Jenny. Să o nimicească. Să pună capăt talentelor ei de telekinetă.

O ramură groasă se rupe dintr-un trunchi și zboară spre Aparecida, care e în continuare la pământ. Sare într-o parte, țâșnește de jos, aterizează pe capota unei

mașini. Ștergătoarele de parbriz se ridică asemenea unor pumnale, se răsucesc. Își ia elan, zboară, își termină saltul periculos, e la nici doi metri de Jenny acum. În spatele ei, icebergul cenușiu al trotuarului se cutremură la pământ, levitează o clipă, apoi se năpustește spre ea. Un pas într-o parte, apoi altul. Un țipăt avortat. Jenny nu a calculat prea bine traiectoria blocului de asfalt, l-a luat în plină față, s-a prăvălit la pământ, într-un terci moale deasupra căruia plutesc ochelarii aurii, cu lentilele sparte. Câteva convulsii și gata. S-a terminat. Aici se înfundă pista Aparecidei.

Ceilalți vrăjitori. Vor înțelege că se întâmplă ceva nefiresc. Spionii în zbor astral. Câți or fi? Douăzeci, treizeci? Nu va reuși să reziste unor atacuri combinate. Nu la atât de multe. Patru sub formă astrală. Se întoarce fără zgomot la hotelul din oraș, urcă la primul etaj al clădirii, ezitând asupra pasului următor. Sunt în cameră, discută, caută. Așteaptă. Câțiva se concentrează asupra unor cărți pe care le au în față.

O tânără elegantă privește într-un glob de cristal, colierul și pandantivul ei sunt vag fluorescente. Scoate un țipăt.

– Suntem în pericol! E aici! S-a întors!

Aparecida se năpustește și încuie de două ori ușa de la intrare. Dinăuntru răzbate o agitație crescândă. Mai întoarce o dată cheia, proptește și o canapea în ușă. Degeaba, încearcă să dărâme bârnele din lemn. Alții se străduiesc să o nimerească pe nevăzute, prin ușă: în jurul ei, obiectele încep să vibreze, să se miște,

un vas se sparge în spatele ei. O prezență, ca o siluetă pală. Unul dintre ei încearcă să se teleporteze. Vor ajunge la ea în câteva clipe.

Un glob de foc se ivește în fața ei, cam la înălțimea unui stat de om, îi simte căldura invadându-i trupul. Acum, că efectul surprizei a trecut, vrăjitorii își adună puterile. Aparecida mototolește ziarele de pe măsuța joasă care se clatină, le aruncă pe canapea, iau foc. Focul se hrănește cu hârtia, apoi cu tapițeria, pentru a trece în cele din urmă la lemnărie și lambriuri. Ei și-au ales moartea, își spune, e un lux pe care puține ființe omenești și-l permit. Iese în fugă, zăvorând toate ușile în urma ei.

Stă de pază afară, supraveghind porțile și ferestrele clădirii, hotărâtă să termine cu povestea asta. Dar toate vor rămâne închise până la sfârșit. Dinspre fațada clădirii nu răzbate niciun zgomot până când flăcările nu se înalță de-a lungul ferestrelor, care explodează una după alta.

În orașul pustiu, hotelul a adunat, într-un rug esențial, toate forțele psihice pozitive de la est de Mississippi. Aparecida își contemplă fără urmă de bucurie lucrarea de distrugere. Pentru o fracțiune de secundă, i se pare că vede patru forme negre mici care se aruncă în flăcări, ca niște lilieci sau niște insecte mai mari, iar urletele care se înalță după aceea o cutremură.

Pe obraz îi alunecă o lacrimă. Trebuie să îl sune pe Mutti, e singurul din lumea asta care ar putea-o convinge că a făcut ceea ce trebuia să facă.

18

Flinders Range, Australia, mai 2003

La trei săptămâni de la plecarea noastră din insula Paștelui, când am ajuns în lanțul Flinders, din nordul Adelaide, eram la capătul puterilor: în ultimele zile, Esteranguy și cu mine am făcut cu schimbul la volanul mașinii noastre de împrumut, străbătând mii de kilometri, în speranța că vom descoperi unde se ascund Maeștrii Grilei. Până acum, datele de care dispuneam nu ne-au ajutat, eforturile noastre au fost zadarnice și acum, după ce a trecut euforia care ne-a însuflețit la începutul drumului, ne lăsăm treptat copleșiți de osteneală și descurajare. Aveam impresia că pierdem vremea în deșertul ăsta roșu, cât Europa de mare, la antipodul geografic al regiunii Provence, unde ar fi trebuit să ne fi început deja cercetările. Căutarea Grilei ni se părea futilă, sortită eșecului, dar în același timp ne era imposibil să renunțăm, fără a spulbera singura noastră speranță de comunicare cu Veghetorii.

La drept vorbind, faimoasa Grilă ne scăpa cu totul, deși, dacă ar fi fost să ne luăm după unchiul lui Esteranguy, ea ar fi trebuit să acopere toată țara și să ne sară în ochi încă de la sosire. Misterioșii noștri profesori nu au luat în niciun fel legătura cu noi. Lăsați singuri, am explorat diverse ipoteze care s-au dovedit a fi, toate, niște fundături; munții Flinders, unde tocmai am ajuns, erau, practic, ultima noastră

șansă. În câteva zile va trebui, poate, să luăm totul de la capăt, să scotocim din nou întinderea imensă, în care puteam conduce ceasuri întregi fără a întâlni nici măcar o mașină.

Zilele noastre erau monotone, conduceam fără oprire pe străzi sau pe piste rectilinii, practic pustii, înghițind atât kilometri, cât și praful roșu al deșertului, care era atât de fin, că se infiltra peste tot, colorându-ne hainele și chipurile. Jeannette, încă plină de energie, ciripea în mașină când șoferul părea gata să ațipească. Ne gândeam, cu toții, la același lucru: incapacitatea noastră de a ne îndeplini măcar prima parte a misiunii, cea mai ușoară, de altfel, era de rău augur în privința restului sarcinii noastre când, chipurile, urma să împiedicăm comiterea a cincisprezece crime, fără a avea nici cel mai mic indiciu despre asasini, victime sau locul unde aveau să fi săvârșite omorurile. Dintr-odată, în praful din jur și în zumzăitul mușteloi, imposibilitatea demersului nostru și-a pierdut orice aură de romantism pe care ar fi putut-o căpăta în sanctuarul Veghetorilor.

Când nu conduceam, mângâiam mecanic jocul de tarot pe care mi-l dăduse unchiul lui Esteranguy, străduindu-mă să descopăr în el ceva care să mă ajute să mă orientez pe drumul acesta. Personajele stranii care îl alcătuiau mă hărțuiau noapte de noapte, ca un desen animat cu contururi deschise la culoare, pe fundaluri mari, în culori vii. Astfel de vise îmi tulburau somnul, adăugându-se oboselii și lipsei de vlagă, fără a-mi furniza, în schimb, nici cel mai mic indiciu. Cu

jocul în mână, am făcut mai multe încercări de a trece în Limburi, fără ca transferul să îmi iasă măcar o singură dată: Arcanele acționau ca o ancoră care mă lega de lumea fizică, o greutate enormă, pe care nu aveam forța de a o trage după mine; dar ori de câte ori lăsam jocul, treceam în Lumea Cenușie fără probleme. Dar cărțile rămâneau atunci invizibile, ca majoritatea obiectelor, puterea lor fiind imposibil de detectat pe tărâmul Limburilor.

După plecarea noastră din sanctuar, am traversat Pacificul schimbând câteva avioane pentru a ajunge în Noua Zeelandă, ultima etapă a periplului nostru. Cum aveam o zi de pierdut acolo, am hotărât să vizităm regiunea vulcanică Rotorua, aflată ceva mai la sud, unde am petrecut o noapte înainte de a o lua spre Sydney. În timpul preumblărilor noastre, Esteranguy s-a împrietenit cu un maori, care arbora o impresionantă colecție de tatuaje faciale. Esteranguy i le-a arătat pe ale sale și, dintr-una într-alta, a fost invitat în satul maori din vecinătate, interzis occidentalilor. Eram puțin nervos pentru că trebuia să rămân singur (Jeannette explora locul în zbor planat), dar Es părea captivat, era clar că vizita avea să îi facă mare plăcere.

Pe măsură ce după-amiaza se scurgea, gelozia a început să mă copleșească puțin câte puțin. Pe la căderea serii, mai aveam puțin și mă năpădea plânsul. Iar când Es a ajuns la hotel, pe la șase dimineața, aveam un ghem acid în stomac care nu mă lăsa deloc să dorm. I-am simțit trupul cald strecurându-se sub cearceaf,

lipindu-se de mine. I-am adulmecat mireasma ascunsă sub vaporii de sulf (eram într-o regiune de izvoare și lacuri vulcanice, iar satul în care fusese se afla lângă un câmp de gheizere).

– Nu dormi, Matthias? șopti el cât de tare se cuvenea, pentru a nu tulbura posibilul meu somn.

– Nu.

– Am o surpriză pentru tine. Nu aprinde lumina. Mai bine dă-mi mâna.

– N-am chef de joacă. Lasă-mă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic. Și tu? Te-ai distrat de minune. Trebuie să fi fost cam cald, la tatuatul ăla, cu toate izvoarele alea vulcanice din jur.

– Despre ce vorbești, Mat?

– Despre nimic. Vreau să dorm.

– Nu, n-ai să dormi aici, lângă mine, cu gândurile astea rele care îți sfredelesc mintea.

– Nu, zău? Aș putea să mă duc să dorm în mașină, dacă preferi. Poate ar fi mai bine.

M-am ridicat, întruchipare a răutății și a proastei dispoziții. Aveam chef să îl fac să sufere. M-a prins de mână în întuneric și m-a tras în pat, cu un gest neașteptat. Am încercat să scap, am început să ne batem, nu cu violență, dar oricum, destul de răutăcioși amândoi. A reușit să mă imobilizeze pe spate, cu brațele în cruce, și s-a așezat călare pe mine. A plecat capul și mi-a murmurat la ureche:

– Chiar îți închipui că te-aș fi putut înșela așa?

– Mă înșeli când și cum vrei. Poate eu sunt cel care s-a înșelat.

– Serios?

– Nu am vorbit niciodată despre asta, dar ar fi trebuit, nu? Eu sunt destul de posesiv. Nu așa stau lucrurile cu poponarii, dar mie mi se cam rupe-n paișpe de reguli!

– Ce-aș putea să îți spun? Sunt șocat că ai putut gândi una ca asta. E o răutate, mă simt pângărit de bănuiala ta. Eu sunt cel care s-a înșelat în privința ta.

La început, o îndoială teribilă a încolțit în mine, apoi a apărut o certitudine, aceea de a fi urât, rău și, mai ales, cu totul imbecil. Iar Esteranguy avea să mă părăsească, pentru că nu meritam un tip ca el. Și ar avea dreptate. În acel moment, am început să plâng de-adevăratelea.

Nu știu prin câte pseudodespărțiri veți fi trecut voi, mă refer la aceste certuri violente care jalonează viața unui cuplu, la scenele cu lacrimi, țipete, suferință... Probabil că nu-s deloc normal din punctul ăsta de vedere, dar pe mine astfel de momente mă excită teribil. Din punct de vedere sexual, vreau să spun. Îmbrățișările care urmează după ce cuvintele se dovedesc neputincioase, gustul sărat al lacrimilor pe piele, pe obraji, mângâierile ușoare care scurtcircuitează nervii, atingerile ezitante, tremurătoare, de o sinceritate deplină, astfel de momente sunt atât de intense, că după ele sunt și mai îndrăgostit decât înainte. Așa a fost și în seara aceea.

– Uite ce am făcut la maori, mi-a dezvăluit el mândru, punându-mi mâna pe pieptul lui.

– Nu simt nimic, răspund, strecurându-mi degetele printre mameloane.

– Hai, fă un efort, ai să îți dai seama.

Mâna mea continua să mângâie smocurile de păr scurt, dispuse într-o ordine perfectă pe pieptul lui, când am simțit... ca un fel de freamăt sub degete. În semiîntunericul zorilor, am scrutat cât am putut de atent pielea aurie și, brusc, am înțeles că și-a tatuat un alt motiv, niște forme mici, geometrice, care se succedau ca un șarpe stilizat. Mi s-a părut, pentru o clipă, că desenul se mișca pe pielea lui, simțeam că imaginea emană ceva, mi-era din ce în ce mai greu să mă dezlipesc de el. Șarpele palpita în ritmul bătăilor inimii lui, regulat ca un metronom, un ritm extrem de lent, care mă umplea de fericire. Nu m-am putut împiedica să mă gândesc că eram înnebunit după tipul ăsta, că nu îl voi putea părăsi niciodată, că dacă va pleca într-o bună zi, voi muri.

– Mi l-a făcut un vrăjitor, Matt, special pentru tine. E un tatuaj magic, extrem de puternic, ca să rămânem pe veci împreună. Nu ne vom mai putea despărți.

– Chiar crezi asta?

– Sigur că da. Ai avut și tu dovada, acum câteva clipe. Nimeni nu a îndrăznit vreodată să îmi vorbească așa cum mi-ai vorbit tu și, totuși, suntem aici, împreună.

– Și chiar crezi că e efectul tatuajului?

– Orice ar fi, eu știu că nu am decât tatuaje de forță care sunt eficiente. Cu adevărat eficiente. Fiecare dintre ele are o utilitate, unele mă fac mai ager, altele

mai puternic, ba chiar am unul care mă ajută să atrag simpatia oamenilor.

– Și crezi că eu sunt îndrăgostit de tine datorită tatuajelor?

– Ca de obicei, răspunsul e în tine.

Mi-am amintit atunci de lucrurile vii, autonome, pe care le-am *văzut* în sanctuarul de sub vulcan, lucruri care nu aveau aceeași luminozitate ca fibrele lui Esteranguy. Am realizat, dintr-odată, că era vorba despre tatuaje, puteam suprapune acum imaginile din amintirile mele cu desenele pe care le urmăream mașinal cu vârful degetelor. Și am știut că avea dreptate, că micul șarpe geometric care i se încolăcea pe piept ne va lega și mai mult decât înainte. În noaptea aceea Esteranguy s-a legat în lanțuri de mine, nu din egoism sau manipulare, ci din abandon, era o ofrandă, cea mai sublimă ofrandă ce mi s-a adus vreodată. În colțul ochiului, mi-am zdrobit pe furiș o lacrimă.

A doua zi, după ce am recuperat-o pe Jeannette, am plecat spre Sydney. Speram să nu fi fost în cameră în timpul scenei noastre intime, îmi era în continuare destul de greu să o percep cu claritate, chiar dacă, pe măsură ce petreceam mai multe zile împreună, forma ei spectrală mi se înfățișa tot mai limpede. În egală măsură, reușeam din ce în ce mai bine să comunic cu ea, deși era în continuare o comunicare plină de paraziți și pârâituri. Dar, dacă ne străduiam amândoi, până la urmă puteam să ne transmitem esențialul.

Nu aveam program, ne încredeam în corespondențele divine, cosmice sau celeste și ne imaginam că

e suficient să ne lăsăm în voia lor. În prima zi am hălăduit prin oraș, explorând toate cotloanele magnificului golf, decupat ca o piesă de puzzle, brăzdat de feriboturi și nave. Până la urmă am ajuns în grădina botanică, unde voiam să admirăm asfințitul.

Vremea mohorâtă a toamnei australe se risipea încetul cu încetul, clădirea Operei își desfășura imensele pulpane albe într-un fascicul de lumină, cerul se umplea de stele; din arbori și-au luat zborul niște lilieci imenși, ciorchini întregi de lilieci care au început să dea târcoale deasupra noastră. Încercam să ne punem la punct un plan de acțiune pentru a doua zi, când de noi s-a apropiat o matahală roșcată, veselă și zâmbitoare, cu un bax de bere în brațe.

Ne dădea târcoale de o bucată de vreme, observându-ne cu colțul ochiului, părea a aprecia fizicul lui Esteranguy și exotismul tatuajelor lui, dar pe Jeannette era clar că nu o putea vedea. Să fi fost efectul acestui tatuaj, charisma lui sau noblețea cu care se încolăcea în jurul omoplatului perfect al prietenului meu, nu știu, cert e că omul părea subjugat cu totul, și am stat mult de vorbă. Ne-a povestit despre țara lui cu candoarea minunată și pragmatică a australienilor și, probabil pentru că ne-a văzut străini, și-a exersat talentul de orator chiar și pe tema puterii spirituale pe care o emana acest pământ.

– Grila este foarte densă în Australia, mult mai densă decât în orice altă parte a lumii. De aceea e atâta energie aici.

Am rămas cu gura căscată, în vreme ce Jeannette scotea niște chicote de mulțumire care s-au confundat cu țipetele stridente ale liliecilor.

– Grila? Ce-i aia?

– Cum? Nu ați auzit niciodată de ea? E o chestie supercunoscută... E un ansamblu de locuri supraîncărcate de energie telurică, energie vitală, vibrații pozitive, ce mai... Seamănă cu un soi de patrulater, compus din pătrate cu latura între o sută și trei sute de kilometri, dar apare doar aici, în Australia, în alte părți pătratele sunt mult mai strânse. Partea cea mai nostimă e că oamenii și-au dat seama că aceste puncte geografice corespund locurilor sacre ale aborigenilor...

– Mamă, ce chestie...

– Exact. Cu atât mai mult cu cât se pare că ei le folosesc pentru a comunica între ei. E suficient ca unul dintre înțelepții lor să se așeze într-unul dintre noduri, pentru a putea intra cu ceilalți în legătură telepatică, și aceștia așezați pe Grilă. Așa își transmit veștile, uneori sunt la curent cu niște treburi incredibile, care s-au petrecut în partea cealaltă a țării...

– Și nodurile astea mari ale Grilei... ce-i cu ele?

– A, păi asta-s multe, multe tare. Dar se zice că cel mai puternic ar fi Byron Bay, la nord de aici, spre Queensland, e locul în care razele soarelui ating pentru întâia oară continentul, în fiecare dimineață, se zice că acolo ar fi tone de energie, nu alta! Mai ai Uluru și Olgas, mai spre centru. Și un munte în Flinders Range, spre Adelaide. În fine, cum vă ziceam, îs multe tare, trecem peste ele tot timpul, trebuie doar să le simțim.

– Superinteresant... Mai vrei o bere?

În aceeași seară, după o discuție rapidă, itinerarul nostru australian era bătut în cuie. Și în două zile eram la Byron Bay, pe o ploaie torențială, și sunam o veche prietenă a lui Jeannette, chipurile din partea ei, o tipă care a fost o vreme șefă pe la o televiziune australiană și care le-a dat pe toate dracului pentru a descoperi adevăratul sens al vieții în Byron Bay. Eu tot nu aveam habar ce-i aia viață adevărată, dar de un lucru sunt sigur: e departe de a semăna cu ce am descoperit noi, plini de uimire, în locul acela. Byron Bay era un soi de zoo hippie, o incredibilă rezervație naturală care ar fi trebuit înscrisă de urgență în patrimoniul mondial UNESCO...

Aici se asculta Michael Franti și Ben Harper, se cânta la yidaki în mijlocul străzii, cu picioarele goale și niște cârpe indiene agățate de spate, se afișau insigne cu „Free Tibet" și „I love Dalai Lama", se mânca bio, se fuma natural pe terasele pline de potăi lățoase, se omora timpul cu masaje ayurveda și ședințe de yoga, se împleteau codițe și se creau niște țoale unicat în toată lumea asta mare. Era plin de tipi bogați, deghizați în calici și de ratați care au făcut, chipurile, o mie de chestii super-mega-importante-înțelegi-tu, și care seara își luau tălpășița în cabana lor din lemn ecologic din pădurea tropicală sau în comunitatea lor, conform logicii lui mai-bine-ființă-individuală-decât-făptură-colectivă.

Linda ne-a primit cu brațele deschise, era prietena lui Jeannette, o minunată mamă a unei familii

disfuncționale, care lucra la ziarul local al comunității. La ea nu aveai voie să fumezi sub draperiile nepaleze de rugăciune și în fața altarului cu aspect budist sincretic. Era permisă doar iarba, dar pe terasă. Ce mai, refugiul Maicii Tereza versiunea Las Vegas Parano întrucât, dacă îmi amintesc eu bine, în afara celor doi fii mari ai ei, casa mai adăpostea:

• două japoneze de vreo douăzeci de ani, venite aici cu șase luni în urmă pentru a învăța engleza (demn de reținut e că, după trei luni de zile, fetele tot nu pricepeau nimic când le întrebai *What is your name?*[1]),

• un elvețian neamț cu accent puternic, primit cu șase luni în urmă în plină depresie (sau o fi fost un tun de toată frumusețea), și care muncea fără chef la fermele locale,

• fermecătoarea Moira, la vreo treizeci de anișori, specializată în relații publice, pe care a cunoscut-o încă din 2001, cu ocazia Turului Dalai Lama, și ea budistă, sora astrală a Lindei,

• câțiva prieteni în trecere, ca mine și Esteranguy,

• doi câini nebuni, jumătate dingo, jumătate ciobănești germani, cu coliere nepaleze pe post de zgardă...

Pe scurt, o adevărată arcă a lui Noe, asta fără a mai pune la socoteală permanentele vizite ale vecinilor și vecinelor, deschiși cu toții pentru pacea mondială sau veniți pur și simplu să împrumute un uscător de păr sau o gelaba, ceva, ca să se aranjeze pentru teatrul de amatori de diseară...

[1] În lb. engleză în original, „Cum te cheamă?" (n. tr.).

Era curată nebunie, blândă, amabilă, uneori oripilantă, căci erau răsturnate cu fundu-n sus toate sentimentele firești, și complet tautologică, dar pentru un orășean egoist cu o activitate de capitalizare reprobabilă, putea reprezenta o curățare mentală completă. Esteranguy nu a văzut în viața lui asemenea spectacol. Oamenii aceia ne-au primit de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea și pământul... dar, în același timp, era ca și cum am fi fost transparenți pentru ei, la urma urmelor prea puțin le păsa cine eram cu adevărat, important cu adevărat era doar faptul ca reședința lor să fie mereu deschisă.

În schimb, nu am găsit nimic la nivelul vibrațiilor energetice care ar alimenta Grila... În ciuda celor trei zile de căutări insistente și a discuțiilor animate și afumate cu misticii locului. Ne-a fost prezentat chiar și un autoproclamat șaman (habar nu avea cine eram, de fapt, prin ce peripeții am trecut, iar Jeannette, perfect invizibilă, a chicotit pe seama lui toată seara), care a vrut să ne convingă să gustăm *atahuesca*, o mixtură halucinogenă amazoniană, pentru a putea percepe activitatea energetică din Byron Bay... Am refuzat politicos, pretextând că nu suntem îndeajuns de evoluați din punct de vedere spiritual; în realitate, teama de a nu muri înecați cu propria vomă în mijlocul atâtor tipi năuci de cap care vedeau peste tot șerpi luminoși a fost mai puternică decât curiozitatea noastră naturală.

Nu am mai rămas la Byron Bay și, cu toate că experiența a fost amuzantă, nu ne-a permis deloc să ne

conectăm la Grilă; dacă era adevărat că acesta era cel mai puternic astfel de nod al structurii despre care toată lumea vorbea, dar nimeni nu o experimentase, atunci chiar că eram în dificultate. Dar dacă Grila Veghetorilor și cea a australienilor erau două realități total diferite? După acest scurt sejur, pe când ne angajam pe drumul spre Ayers Rock, în centrul continentului, în marele deșert roșu, îndoielile au început să ne dea târcoale.

Patru zile mai târziu eram la Ayers Rock sau, mai curând, la Uluru, după numele său aborigen. Ne imaginasem că aborigenii vor fi maeștrii noștri într-ale Grilei, dar înainte de a ajunge în teritoriul de nord, nu am văzut nici unul. Pe cei dintâi cu care ne-am întâlnit i-am privit cu tristețe, de pildă bătrâna în zdrențe care îmbrățișa un copac pe marginea drumului, murmurând cuvinte de neînțeles printre cioturile lui. Ne-a aruncat o privire întunecată, iar speranțele noastre s-au spulberat rapid când ne-a întors ostentativ spatele și s-a îndepărtat agale.

Am petrecut două zile la Uluru, explorând cele mai tainice cotloane, apropiindu-ne cât de mult am putut de siturile sacre aborigene, încercând să simțim zone speciale în jurul enormului bolovan plantat ca un scarabeu uriaș pe câmpia din regiune. Ulterior, pe parcursul călătoriei, am aflat că acel pietroi era, pentru aborigeni, un fel de meteorit, o piatră imensă căzută din cer, care s-a topit în atmosferă și așa și-a căpătat aspectul de carapace netedă, și că ea era la originea vieții pe pământ. Am trecut de mai

multe ori în Limburi, dar nu am descoperit nimic deosebit.

În cursul zilei, încercam să acoperim o cât mai mare suprafață, iar pe la sfârșitul după-amiezii ne întâlneam într-un fel de centru cultural, a cărui menire era să popularizeze cultura aborigenă. Am citit tot ce se putea citi despre ei, străduindu-ne în zadar să găsim și cea mai vagă aluzie la Grilă. Am sfârșit prin a cunoaște pe de rost legendele despre Dreaming[1] – „tărâmul visului", în care iluștrii înaintași au plămădit lumea –, care constituiau cultura și credințele aborigenilor. Am mai descoperit și că straniile lor picturi pointiliste puteau fi interpretate ca niște hărți geografice, fiecare culoare reprezentând un tip de teren și fiecare mic simbol trimițând la o ființă vie: cunoașterea legendelor – a viselor – permitea atât identificarea locurilor, cât și reprezentarea lor sub o formă simbolică. Complexitatea acestor reprezentări ne-a dat din nou speranțe: oare, după unchiul lui Esteranguy, maeștrii nu preferă visele, și nu lumea fizică?

Ne-am continuat căutările în masivul Kata Tjuta, la o sută de kilometri distanță, iar acolo ne-am spus că am găsit, în sfârșit, o intrare în Grilă. Erau cam o duzină de piscuri vechi, dar foarte vechi, rotunjite de

[1] Termen prin care aborigenii numesc „timpul dinafara timpului", acel loc magic al facerii lumii; în egală măsură, prin Dreaming, aborigenii înțeleg și acele locuri sacre de pe teritoriul continentului austral unde, consideră ei, încă sălășluiesc duhuri necreate, strămoși totemici sau „genius loci" (n. tr.).

eroziune, stâncile fiind topite într-un fel de caramel pietrificat. Am simțit nevoia să mergem cu picioarele goale pe aceste domuri de piatră, pentru a ne impregna de puterea lor, dar era vorba despre un loc sacru rezervat misteriilor feminine, iar vizitatorii erau rugați să nu iasă de pe cărările stabilite. Ceea ce nu a împiedicat-o pe Jeannette să zboare peste tot, subjugată de frumusețea locului. Toate rotunjimile erau ciudat de organice, ca niște mameloane, fese, coapse, cu mici cavități în care creșteau uneori eucalipți, acacia, mimoze. În aer plutea o mireasmă de hățiș provensal, dar ceva mai intensă și cu mai mult mosc.

În timp ce traversam masivul, îmi închipuiam cum trebuie să arate locul acesta noaptea, sub razele sclipitoare ale lunii... În fiecare peșteră, sub un trunchi noduros, câte un înțelept bătrân și bărbos stătea în fața unui foc de rădăcini și de ierburi, tot atâția licurici care se oglindesc pe cer, ca un stup imens luminat dinăuntru... Acolo, jos, puteam simți o energie imensă, în măsură să explice de ce se învârtește Pământul... Eram aproape extatic, ca și Jeannette, de altminteri, și eram convinși că am găsit, în sfârșit, Grila.

Am încercat să intru pe Limburi, nu de alta, dar voiam să văd dacă acel tărâm semăna cu ceea ce am aflat noi acolo. Dar mi-am răsucit capul mult și bine, că tot nu am reușit să aud acele pârâituri ale vertebrelor care anunțau trecerea. Ceva mai încolo, am reînnoit încercarea, la umbra unui tufiș de eucalipt. Mi-au pârâit vertebrele într-un sfârșit, numai că, atunci când am deschis ochii așteptându-mă să mă

trezesc în Lumea Cenușie, m-am trezit cu o palmă răsunătoare și am auzit clar „Nu!" Am privit uimit în jur, dar Es era la vreo treizeci de metri distanță și mângâia un mic cangur cenușiu de munte, în timp ce Jeannette zburda în mijlocul unui stol de papagali multicolori. Cum nici unul dintre ei nu vorbise și cu atât mai puțin nu se mișcase, am presupus că aveam, probabil, halucinații. Am încercat din nou, fără a mai reuși să mă întorc în Limburi.

Complet dezmeticiți și dezamăgiți, ne-am reluat drumul, de astă dată spre sud, spre ultima etapă planificată, ultimul punct puternic al Grilei, masivul Flinders. Drumul era lung, drept, cu mărăcini, presărat cu adevăruri, fierbinte și roșu, asfaltul însuși era înecat de miraje.

Trei zile mai târziu am ajuns, epuizați și morocănoși, la Quorn, câteva barăci din lemn binecuvântate de vreun plantator de porumb, fără îndoială analfabet. Un stol imens de cacadu roz plana în soare, în căutarea unui câmp pe care să se așeze, umplând văzduhul de strigăte. Un nor roz care se învârtea, se răsucea, făcea volute nebunești.

Transcontinentalul, principalul hotel din Quorn, se pare că i-a găzduit odinioară pe Peter Lorre, Deborah Kerr și Robert Mitchum, veniți care în vacanță, care la filmări, în regiune. Se pare că lui Robert nu i-a prea plăcut ambianța western, căci la plecare ar fi distrus totul! Până și ușa micii noastre camere abia se mai ținea în țâțâni, cât despre minusculul balcon din lemn, recunosc că nu am avut curajul să ne aventurăm pe

el. Hotelul ne putea asigura și masa, noi eram epuizați, așa că n-am mai făcut mofturi, pentru noaptea acesta era perfect.

Am uitat însă că era început de weekend, culesul recoltelor se încheiase, se dădea fotbal, rugbi irlandez sau crichet la televizor și tot satul s-a adunat în hotel într-o atmosferă virilă, dar cordială („Străinule, nu uita că ești un străin"). Jeannette plecase într-una din expedițiile ei solitare, iar noi ne-am aruncat cu poftă asupra fripturii de cangur, am stins-o cu o bere locală, evitând cu prudență o gașcă de adolescenți amețiți și nedorindu-ne să se amețească și mai tare; apoi ne-am dus să ne întindem în colivia noastră.

Am scos cu grijă din priză cuvertura electrică de pe pat, o atenție înduioșătoare, dat fiind că climatizarea nu prea funcționa cum trebuie, dar ce mai conta, nu era nimic, doar Robert Mitchum însuși a dormit în dărăpănătura asta, îți dai seama, Es? Ținând cont de faptul că patul părea a fi jumătate dintr-unul normal, probabil că Bob nu prea a putut să își facă de cap... Nici noi, de altminteri, ne-am pus apărătoarele pentru urechi, nu de alta, dar nu doream să fim deranjați prea tare de automatele de muzică de jos, și am adormit unul în brațele celuilalt.

Vise stranii, pe un fundal de stânci vechi, uitate de lume, canguri în ținută de luptă țâșnind de pe marginea autostrăzii, gemenele de Shining bătând holurile hotelului alături de staruri de la Hollywood... Ne-am trezit puțin înainte de răsărit și am demarat

în chicotelile batjocoritoare ale stolului de cacadu roz, care s-au trezit cu mult înaintea noastră.

Câteva ore mai târziu, după ce am ajuns la Wilpena Pound, am decis ca eu și Esteranguy să urcăm pe cel mai înalt pisc, pe vârful St Mary, iar Jeannette să cerceteze discret împrejurimile, în căutarea comunităților de aborigeni. Douăzeci și cinci de kilometri dus-întors după zile întregi în care am stat înțepeniți în mașină, da, iată ce ne va mai dezmorți puțin picioarele.

Am urcat în liniște pantele acoperite cu eucalipți și lauri. Mă copleșea aceeași excitare care m-a covârșit în timpul excursiilor mele în Chile și, în plus, acum îl aveam alături și pe Esteranguy. Alături de el, mă simțeam fericit, *întreg*, încrezător. Dacă aveam o șansă să izbutesc în vânătoarea de Arcane, asta nu s-ar fi putut decât alături de el, cu forța și energia proaspete pe care le emana.

Cărarea pe care am apucat-o s-a transformat rapid într-un drum pietros, mărginit de mărăcini, ferigi și *buttongrass*. La un moment dat ne-au îngrijorat puțin foșnetele, trosnetele, fâșâiturile și zgomotele de tot felul care răzbăteau dinspre ambele părți ale potecii. Masivul colcăia de șerpi, unul mai veninos decât altul, de pildă șerpii-tigru, care au supărătorul obicei de a nu fugi la apropierea oamenilor. Un fel de anghilă neagră cu dungi galbene ne-a tăiat calea, fără teamă, încrezătoare în argumentele ei naturale pentru a nu se lăsa deranjată de prezența noastră. Esteranguy era paralizat, livid, era primul șarpe pe care îl vedea în viața lui. Ne-am întors în pădure, unde ne-am

confecționat două ciomege groase, două arme de distrugere în masă a reptilelor de toate soiurile, puteam nimici o familie întreagă cu unul din ăsta, ca niște bravi oșteni americani, îndopați cu amfetamine. După aceea, la drum, găină, că te tai, îndărăt în ferigi...

Urcușul era din ce în ce mai dificil, am atacat cei șapte sute de metri de teren denivelat sub soarele încins al sfârșitului dimineții. După ultimele dâmburi, am pășit pe niște dale mari, de piatră netedă și am ajuns, în sfârșit, pe culme.

Locul îți tăia răsuflarea. La picioarele noastre se întindeau munții Flinders, două lanțuri paralele care șerpuiau ca doi dragoni pe bătrânul platou continental, deasupra unui imens lac sărat. Cele două lanțuri șerpuiau în paralel, pe alocuri se depărtau unul de altul, formând niște oaze de arbori, îmbrățișând între ele podișuri cu ierburi înalte, emailate cu ochiuri de apă. Piscurile formau ondulări regulate, ca și cum fiecare dintre dragoni ar fi intrat și ar fi ieșit din pământ. De pe dalele de piatră pe care stăteam, faleza cobora abrupt până în albia unui râu secat, cinci sute de metri de prăpastie pe care am traversat-o fără să ne încerce nici cea mai mică ameteală (mi-au revenit în gând imaginile canionului lui Mezcalito și falezele oamenilor-pasăre).

Un vultur cu pântecele alb plana la mare înălțime deasupra capetelor noastre, într-o tăcere desăvârșită, iar când s-a apropiat de noi șuieratul aerului în penele aripilor lui a devenit perceptibil. Locul era într-adevăr puternic, deștepta în noi respect, umilință.

Ne-a copleşit apoi un val de oboseală de neîndurat, aşa că ne-am întins, cu picioarele goale, pe stâncile calde şi netede care ne îmbiau la odihnă. Vise stranii, în stare de semitrezie, picturi aborigene se suprapuneau peste imagini ale unor celule vii, şerpi încolăcindu-se ca nişte lanţuri de ADN... M-am trezit tresărind, parcă îmi lipsea aerul, parcă inima îmi stătuse în loc. Am scos un urlet. Sunt în spaţiu, pe un meteorit uriaş, care traversează vidul cosmic. De- filează stele îndepărtate, vidul este perfect pur. Esteranguy este în picioare, lângă mine, inimile ni se împreunează. Suntem pe cale de a muri. Dar, Dumnezeule, nu e un vis, mi-e imposibil să mă trezesc.

O stea creşte pe cer, nu, două, sunt ochii strălucitori ai unui şarpe imens, care se unduieşte în vid şi vine spre noi. Îl urmează un altul. Es şi cu mine ne sufocăm, îngenuncheaţi pe stânca pe care ne aflăm. Capul primului şarpe e deasupra noastră, la câţiva metri, imens, gigantic. Scoate o limbă tremurătoare, îi vedem colţii care o încadrează. Dar nu mai contează, oricum vom muri asfixiaţi, înainte de a apuca să ne devoreze. Închid ochii, sângele nu îmi mai curge prin vene.

O bulă. O bulă de viaţă, de căldură, de aer. Ieşită din gura căscată a marelui şarpe. Ne înconjoară, ne apără. Am revenit la viaţă, la speranţă. A ajuns şi al doilea şarpe, ne fixează îndelung. Şerpii ne vorbesc. Voci teribile, puternice, ţâşnite din infinit, care ne îngheaţă măduva în oase. Voci mai puternice decât cele ale creaturilor din Limburi. Se împletesc într-un cânt polifonic, cuvinte care se repetă, dar au alte

sensuri, discursul e diferit, în funcție de care din ei vorbește, unul, altul ori împreună. Vocile lor sunt cântece luminoase care aprind părți ale creierului meu, le întunecă pe altele. Hipnotice, fatale:

- Combinații aleatorii...
- Noi v-am plămădit...
- Scântei efemere...
- Noi trăim dincolo de timp...
- Mici atomi firavi...
- Noi înglobăm universul...
- Eu sunt Începutul...
- Eu sunt Sfârșitul...
- Noi suntem Mușcătura...
- Ondulația...
- Visul curcubeului...
- Dublul și Unicul...
- Prada și vânătorul...
- Veninul și antidotul...
- Urma noastră este cercul...
- Cuibul nostru e soarele...
- Eu sunt Dezordinea...
- Eu sunt Reînnoirea...
- Noi suntem Haosul...
- Noi suntem Viața...
- Creșterea oului fecundat...
- Proliferarea anarhică a cancerului...
- Noi refuzăm constrângerea...
- Nimic nu ne poate îmblânzi...
- Ordinea este înghețată...
- Rațiunea ucide instinctul...

– Puterea este imobilă...

– Noi nu excludem Neantul...

– Dar nu îl putem cuprinde...

Inelele colorate ale celor doi șerpi defilează în fața noastră, la fel de hipnotice precum ochii lor cu fațete multiple. Bula noastră de aer face implozie, într-un zgomot de sticlă spartă. Sunt zdrobit, expulzat din visul meu, tremur tot, cu mâna lui Esteranguy în mâna mea, albită de tare ce am strâns-o. Își vine și el în simțiri, ud leoarcă de transpirație. Inspirăm lacomi aerul care ne înconjoară.

– Erai în visul meu, Matt... A fost oribil!

– Nu numai. Era și iubire, și dragoste, și viață, nu?

– Urma să fim devorați de...

– De șerpi-curcubeu, da, și eu am fost acolo, Es...

– Am visat același vis?

– Mai curând cred că am fost în același loc, Es.

Punga de plastic cu gustările noastre foșnește cu zgomot, din ea ies trei șopârle negre, care s-au așezat la masă înaintea noastră...

– Cred că a fost un semn. Ne apropiem de Grilă, Es.

– Dar care e legătura cu Grila?

– Cei doi șerpi au spus că vor să mențină dezordinea și haosul.

– Care fac cu putință viața, da... Nu sunt sigur că am înțeles totul, îmi era prea frică...

– Și mie la fel; cam asta e tot ce am înțeles...

– Se tem să nu fie distruși...

– Nu sunt prea sigur că se tem, dar, în cele din urmă, spun același lucru ca și Mezcalito.

– Sfârșitul lumii, aneantizarea?

– Da. Spun că ordinea va ucide lumea. Poate Arcanele sunt un mod de a *aranja* lumea?

– Sau de a o înțelege și de a o stăpâni?

– Nici ei nu vor asta. Da, ne-au vorbit despre ceea ce va trebui să facem. Suntem pe calea cea bună, sunt sigur.

Ne recuperăm încetișor hrana, șopârlele rămân în jurul nostru și, când le aducem o ofrandă compusă din puțină pâine, brânză și jambon, ne privesc cu un ochi ironic, ca și cum ne-ar transmite salutul șerpilor cântători din visul nostru. Grăbindu-ne să o întâlnim pe Jeannette, am început lunga coborâre spre tabără.

Soarele dispărea tot mai repede după creste, iar când am traversat marea savană centrală presărată cu eucalipți, ne-am trezit cufundați într-o lume de un negru-cenușiu, o suprafață din piatră și ierburi uscate jalonate de umbrele arborilor, trunchiurile argintate ale eucaliptilor și frunzele metalice ale arborilor *banksias*. Ne-am oprit puțin, cât să ne tragem sufletul, și ne-am dat seama că suntem înconjurați de canguri, sute de canguri, camuflați în umbrele negre, cenușii, *wallabies* mici, crem, care scurmă pământul sau stau tolăniți pe-o parte, oprindu-se din activitățile lor, încremenind, privindu-ne cum trecem. Niște flori roz fără frunze, semănând cu niște crini sau cu niște degete, creșteau în buchete. La fel de bine am fi putut

fi în infern, unul dintre acele infernuri ale anticilor, un peisaj de o monocromie dezolantă, perindându-se prin fața unei armate de suflete cenușii.

Dintr-un tufiș a ieșit o formă măruntă, întunecată, la capătul potecii, cât se poate de aproape de noi. Am avut amândoi o reacție instinctivă, ne-am dat îndărăt câțiva pași, dar micul om a început să se răstească la noi într-o limbă necunoscută. Văzând că nu înțelegem, a trecut la engleză. O engleză puțin ezitantă, puțin stâlcită, dar comprehensibilă:

– Ați întârziat... Vă așteptam de ieri, începusem să îmi fac griji.

– Ne... ne așteptai?

– Da, albul căruia îi vorbesc Șerpii-Curcubeu și Negrul cu Desene de Lumină... (se uită în jurul nostru, pufnește.) Lipsește Femeia-Fluture, dar trebuie să fie pe aproape.

Această descriere sumară înfrumusețea realitatea, dar, pe legea mea, ne puteam recunoaște în ea fără prea multă ezitare.

– Cine ești?

– Eu sunt Humh. Și Visul meu este Visul Sfârșitului Lumii.

– Visul sfârșitului lumii?

– Da. Eu sunt responsabil de acest vis, iar cântul spune că trebuie să îi parcurgem împreună itinerarul sacru. Împreună cu Femeia-Fluture. Vă voi explica.

– Păi... pe legea mea...

– Eu mă numesc Esteranguy.

– Și eu Matthias.
– Ah...
– Ah??
– Nimic. Să mergem.

SURPRIZELE CĂLĂUZIRII

19

New York, mai 2003

Se pregătea să traverseze haosul din 57th Street, chiar la sud de Columbus Circle, când i-a simțit prezența în masa de costume triste și taioare stricte care așteptau la stop. A recunoscut imediat gâdilătura ușoară, mâncărimea abia perceptibilă, ca și cum peste degete i-ar bâzâi un țânțar care-i suge stropii de sudoare. A început imediat să O caute din priviri, având grijă să păstreze o aparență de impasibilitate, ca să nu atragă atenția. Ar trebui să fie pe undeva în partea dreaptă, pe partea furnicăturilor care îi urcau acum de-a lungul brațului, ca o colonie de furnici. Se străduia să respire ușor, rar, trebuia să își controleze excitația care... La naiba... când a fost ultima oară? Acum o lună? Două?

Se înalță o voce slabă, rece, care a glăsuit cu un aer de reproș: *„Mai precis, douăzeci și trei de zile, treisprezece ore, douăzeci și două de minute, Eric."* Era totuși departe de zona roșie a celor cincizeci de zile, dar e adevărat că ultima dată Ea l-a dezamăgit puțin,

așa că da, era normal, absolut logic să aibă chef să O găsească acum.

Semaforul a trecut pe verde, pietonii s-au înghesuit între mașini, s-au risipit ca niște insecte uriașe. Deja senzația devenea mai difuză, probabil că Ea se îndepărta, O va pierde. A rămas încremenit pe trotuar, ridicându-se discret pe vârful picioarelor, încercând să O repereze. Pesemne că a trecut exact pe lângă el, a simțit-O așa de clar, poate chiar l-a atins, fără să știe... Cât a simțit-O? Să fi fost vreo treizeci de secunde? Probabil că a înaintat cu cel mult zece metri, Dumnezeule, era încă acolo, aproape, în mulțime...

Un bărbat care fugea spre Carnegie Hall l-a împins fără să se scuze, făcându-l să se clatine... Rahat, rahat, rahat, nu mai simțea nimic... Dacă voia să O găsească, trebuia să traverseze bulevardul, să nu rămână prizonier în spatele valului de mașini. Înaintând, măsura discret trecătorii, scruta siluetele feminine, trecându-le rapid prin scanerul lui mental... Prea tânără, prea blondă, nu îndeajuns de bine făcută, prea vulgară... O altă masă de oameni aștepta să traverseze 8th Street spre Broadway, a fost nevoit să se folosească de coate pentru a-și croi drum. Brațul îl furnică iar, trebuie să fi fost aproape acum. Nu, nu asta, prea sfrijită, nici cealaltă, prea urâtă, prea ștearsă...

A străbătut mulțimea din priviri, semaforul a trecut pe verde, iar oamenii au înaintat în rânduri strânse, un val negru, cu fețe încremenite, pornind parcă să ia cu asalt trotuarul opus. A ezitat din nou să urmeze valul, avea câteva secunde pentru a se hotărî. A

măturat din ochi trotuarul, senzația devenea din nou tot mai vagă, se îndepărta... Măcar de-ar izbuti să priceapă cum funcționează acest radar intern care îl avertizează de fiecare dată de prezența Ei... Știa că O vedea, că toate simțurile lui urlau în mod inconștient: „E aici, idiotule, chiar lângă tine, uită-te mai bine, respiră-i parfumul, cum poți să nu O găsești?" Era doar o problemă de reglaj fin, de focalizare sau poate era doar o parte integrantă a unui proces, a unui ritual pe care și l-a elaborat de-a lungul anilor. A închis ochii pentru o frântură de secundă, a scuturat din cap și a respirat profund, un tip oarecare încercând să scape de stres după o zi de muncă. A ales la întâmplare o direcție, a deschis ochii.

Era acolo, în fața lui, la cinci metri. A recunoscut imediat silueta plinuță, părul scurt, șaten, ușor ondulat. Cei patruzeci de ani pe care și-i arăta, stilul ei vestimentar, deopotrivă clasic și lejer și, mai ales, pantofii, pantofi adevărați cu toc, nu papuci sport încălțați la repezeală la ieșirea de la birou. Ea era. Înainta cu un pas hotărât spre Broadway. Și-a potrivit și el pasul, în așa fel încât să ajungă amândoi în același timp la bulevard. Trebuia să fie gata să profite de orice ocazie. Dar când s-au apropiat, semaforul a trecut pe verde, anulându-i orice posibilitate de contact.

Ea își continua drumul spre 7th Avenue, mașinile mergeau bară la bară, prea multă lume pe trecerea îngustă. Se prefăcu a admira vitrinele, pentru a putea încetini pasul, păstrând astfel o marjă de manevră înainte de a ajunge la semaforul următor. Ea își vedea de

drum tot înainte, spre est. Cântări din ochi valul de mașini care venea dinspre Central Park și urma să oprească la semafor, apoi calculă în gând că Ea nu va ajunge la timp ca să traverseze. Analiză rapid contextul, trecătorii, luminozitatea. Aceasta va fi momentul ideal. Ea a făcut doi pași pe șosea, dar mașinile deja își ambalau motoarele, așteptând schimbarea semaforului. Un Commodore mare, negru, de la marginea străzii, a claxonat-O, iar Ea a făcut un pas îndărăt, urcând înapoi pe trotuar.

Era exact în spatele Ei. Își ținu răsuflarea, semaforul comută pe verde, el îndreptă ușor, cu delicatețe, mâna spre Ea.

Commodorul demarează. Împinge ușor femeia, doar atât cât să-i alunece tocul de-a lungul bordurii trotuarului, un unghi perfect pentru ca Ea să cadă în față, cu capul înainte. Femeia urlă, dar era prea târziu. Calculase perfect. Roata din față a trecut peste craniu cu un pârâit sec. Puțin sânge și materie cervicală au stropit pantofii trecătorilor, a țipat și el alături de ceilalți, făcând o mutră înnebunită, s-a alăturat concertului de strigăte: „Doamne, trebuie să chemăm ajutoare, Dumnezeule, Dumnezeule, ce cumplit, e vreun doctor aici, vă rog, nu, nu, nu o mișcați!", apoi s-a strecurat încet, încet, departe de strigăte și de agitație, a fost printre primii privitori de bună-credință, din linia întâi, care fugeau, dornici să își clătească ochii înainte de a se întoarce acasă, la cină. Puțin piper pentru masa de seară. Când a ajuns la marginea gloatei bulucite

acolo, s-a îndepărtat cu pas hotărât. Între imobile răsuna o sirenă.

Ca de obicei, era pe deplin stăpân pe sine. Momentul crucial, cel care îl însufleţea cu adevărat, era clipa efemeră, infimă, precisă a împingerii. În această clipă anume da, era în altă lume, o lume a plăcerii pure, a unei excitaţii sexuale intense, o lume cu contur vag, fină precum spatele sau fesele acestor femei rotunjoare, caldă precum carnea pe care o descoperea fugitiv, pentru o fracţiune de secundă. O clipă perfectă, o copie exactă, fidelă, a... dar nu, asta nu, trebuia să fie onest, să spună lucrurile aşa cum sunt de fapt. A fost bine, dar nu excepţional. Totuşi, ea fusese perfectă, aşa cum trebuia să fie. Poate că e o problemă, doar pentru a treia oară a trebuit să şteargă putina atât de repede, era puţin dezamăgit, nu? Poate cu vârsta... Şi-a trecut repede mâna peste sex, nu, nu a ejaculat nici de data asta. Eh, o să se masturbeze când va ajunge acasă, gândindu-se la femeie şi la Commodore... În orice caz, devenea îngrijorător. Nu mai era ca înainte, era... Era mai puţin puternic, mai puţin bine... Decepţionant, da, ăsta era cuvântul. O voce firavă, dar peremptorie, îi răsună în cap:

– *Evident, ultimele trei au fost cu maşini, în stradă. Doar ştii că nu e atât de bine în stradă, Eric. Trebuie să ne întoarcem la metrou. E singura soluţie ca să fie bine. Să fie ca înainte.*

– Ştiu că e mai bine cu metroul.

– *Mult mai bine, Eric.*

– Pocniturile de pe şinele electrice...

– *Zgomotele metalice. Frânatul de urgență...*

– Ecoul în pavajul stațiilor...

– *Țipetele ce răsună în tunel, fața conductorului...*

– Mai ales căderea de pe peron, e mai înalt, durează mai mult...

– *Și ele au timp să înțeleagă, să realizeze, le poți citi toate astea pe chip, când cad așa cum trebuie să cadă... În momentele astea te văd cu alți ochi...*

– Ai dreptate, ca de obicei...

– *Eu am întotdeauna dreptate, Eric. Întotdeauna.*

– Totuși, pe asta am dorit-o, am simțit-o ca lumea...

– *Și acum ești pe sfârșite. Mai bine faci mai puțin, dar mai intens. Lovitura asta a dat chix.*

– De acord. Dar în caz că... ne întoarcem la metrou?

– *Niciodată de două ori în aceeași zi, doar știi, nu?*

A luat un taxi ca să ajungă mai repede în Alphabetville, ignorând felul smucit de a conduce al șoferului chinez. Se gândea. „Nu e cazul să îți storci mintea, Eric. O sută douăzeci și trei. În aproape paisprezece ani. În medie cam una la patruzeci de zile. În treizeci și două de orașe diferite." O sută douăzeci și trei de Femei Durdulii care s-au lățit pe trotuar, care au explodat sub roțile unui metrou, ale unui tramvai, ale unui camion, ale unui tren sau ale unei mașini. Nu prea mult, la urma urmelor. Mai puțin de una pe lună. Doar majoritatea colegilor lui regulau măcar o dată, de două ori pe săptămână. Asta fără a mai pune la socoteală poponarii, ăștia și-o trăgeau o dată, de două ori pe zi. *Nu se pot compara, Eric. Regulatul clasic e mult mai puțin intens.* Dar dintre astea o sută douăzeci și

trei – chiar, ai pus-o la socoteală și pe aia de azi? – câte au fost bune, dar cu adevărat bune? Comparabile cu Miss Zero? Nu prea multe, la urma urmelor. Poate seria de șapte englezoaice? Da, categoric, astea au fost perfecte. Cele mai bune.

S-a întâmplat în timpul turneului european al spectacolului, atunci a descoperit, stupefiat, metroul londonez, un loc magic. Cele mai mici tuneluri din lume, adânci, adânci... Trenuri care au, practic, dimensiunile tunelurilor, adevărate prese pe roți... Și apoi, peroanele alea înguste, pline-ochi la orele de vârf, diferitele linii care împart aceeași platformă. Magnific, cu adevărat magnific. Imagini fractale. Pixeli care se aglutinează, recompunând tabloul perfecțiunii lui divine. Una dintre englezoaice i-a rămas în mod special în amintire, s-a întâmplat la Knightsbridge, a căzut pe șină cu geanta ei de cumpărături Harrod's, înainte de a se face nevăzut, a apucat să privească groapa, între roată și peron nu mai era decât un picior, tot corpul era terciuit sub locomotivă, geanta era flenduri, sângele curgea din abundență, ca un bulion gros, peste o băltoacă de iaurt natural sau de smântână lichidă, niște chestii din alea tipic englezești, legume în miniatură, cuburi fluorescente de jeleu, un borcan de Bovril. A fost atât de frapat de perfecțiunea scenei, încât a ejaculat de două ori.

Nu ca la Tokyo. A brodat numeroase scenarii pe tema metroului din Tokyo, dar din păcate japonezele erau prea politicoase, se așezau la rând, ordonat, în fața ușilor, se aranjau cu aceeași grijă în vagoane, toate

aliniate, fără a se atinge, fără a se împinge, cu feţele întoarse în aceeaşi direcţie. Evident, a existat şi acolo una, la gara din Shinjuku, una dintre cele mai aglomerate gări din lume, dar nimic excepţional, fata a murit şoptind ceva, abia de a scos un ţipăt slab, de parcă s-ar fi scuzat că a perturbat traficul. Nu, în Japonia nu l-a impresionat cu adevărat decât *pachinko*[1].

A descoperit unul chiar lângă hotel, absolut întâmplător. A privit puţin, fără a înţelege prea bine, panourile verticale, constelaţiile de luminiţe pâlpâitoare, oamenii care şedeau ca hipnotizaţi şi introduceau bile mici, sclipitoare, din oţel, în lansatoare. A încercat şi el din curiozitate, şi-a cumpărat un săculeţ cu bile şi s-a aşezat la un aparat. De fapt, era ca un fel de *flipper*, numai că era vertical şi nu avea deloc manete: odată bila introdusă, nu o mai puteai controla, nu mai putea decât coborî, sărind peste sutele de vârfuri de ac presărate pe tablou, conferindu-i o traiectorie aleatorie. În funcţie de locul în care ateriza bila, de pildă dacă nimerea într-una din acele zone speciale, putea câştiga câteva alte bile, uneori până la o sută, care cădeau cu zgomot în tăvile metalice de sub maşină.

Nu i-a trebuit mult până ce şi-a dat seama că la fel stăteau lucrurile cu Durduliile lui: gestul iniţial era totul, fracţiunea de secundă în care lansa bila, do-

[1] Joc mecanic interactiv, originar din Japonia, activat cu bile; iniţial, aparatele erau pur mecanice, acum sunt o combinaţie între flipper şi jocurile computerizate (n. tr.).

zând cu grijă efortul pentru a determina traiectoria. După aceea nu se mai putea face nimic, doar să privească și să spere că socotelile au fost corecte. În afara momentelor de repetiție și spectacole, și-a petrecut la acest joc toate zilele. Japonezii ăștia erau, însă, prea tari. Așa că a început să îi privească cu alți ochi. De fiecare dată se întreba la ce vor fi visând asiaticii când își împingeau bilele...

La Paris, dimpotrivă, a fost foarte bine. Au cântat la Bercy, dar hotelul era la periferie, așa că a descoperit RER-ul. Cu francezii a fost mișto pentru că erau atât anarhiști, cât și egoiști, o situație ideală pentru a împinge o Durdulie sub un tren într-o indiferență totală. În două luni a reușit să rezolve cinci, câte una în fiecare gară de pe linia lui de metrou. La Nation – o cutie din plastic roșu, precum mormântul unei regine defuncte. Auber – un labirint de trepte și scări rulante, cu tot atâtea tuneluri secrete. Charles de Gaulle – o stație mai conceptualizată, un fel de instalație sub figurile masive din piatră ale Arcului de Triumf, un moment de umor franțuzesc, ale cărei șine le-a pângărit cu un sânge impur...

Au mai fost trei în metroul tradițional, dintre care cea mai bună s-a consumat la Barbès-Rochechouart – a înconjurat acest nume pe planul orașului, pe care l-a păstrat pentru a fi sigur că nu-l va uita – un cartier popular din nord, tipa a urlat a moarte timp de treizeci de minute bune, zdrobită sub vagon, a fost așa o nebunie, că a putut rămâne pe peron pentru a se bucura de spectacol. S-a dat în vânt, atunci, după

anunțurile care se făceau periodic în difuzoare, îi plăceau mai ales cuvintele „accident" și „călător", cântate crescendo cu acest inimitabil accent franțuzesc. În plus, pentru el metroul parizian aducea cumva cu lumea a treia, cu pubelele pline, cu vagabonzi și țigănci care cântau, cu toată murdăria lui, cu oameni care fumau și cu mirosurile, da, această duhoare sinistră de urină și ouă stricate... A semănat oarecum cu o călătorie în India, o explozie a simțurilor, un scurtcircuit neuronal, rahat inextricabil amestecat cu condimente. Da, Londra și Parisul, acolo a fost cu adevărat bine.

Ceea ce nu înseamnă că, dacă e să tragă linie, vreuna dintre toate aceste o sută douăzeci și trei de femei durdulii ar putea emite pretenții la perfecțiunea excepționalei Miss Zero... Astfel de întâmplări au menirea să îți arate că nu există hazard, coincidențe, ci doar un plan de ansamblu perfect, un arhitect divin capabil să organizeze cel mai desăvârșit moment, pentru a-l folosi mai apoi ca exemplu. În taxi, s-a desfătat puțin cu aceste amintiri, doar cât să ajungă la un început de erecție, dar în cele din urmă hotărî să reziste ispitei de a derula tot filmul întâmplării. O va face mai târziu, acasă, în liniște. Miss Zero, cea care nu putea fi numărată, arhetipul.

Taxiul l-a lăsat în coasta blocului, în East Village. Plănuia o seară plăcută, liniștită. A doua zi se reluau repetițiile, trebuia să fie în formă. Poate un film, da... Dar nu *Crash*, l-a văzut de prea multe ori, l-a analizat prea mult, l-a ... disecat prea îndelung. În plus, era așa de îndepărtat de frumusețea ireală a cărților lui

Ballard, de sexualitatea lor crudă. Ei, o să vadă el ce-o să facă... Înainte de a plăti șoferul, și-a adulmecat îndelung mâna, cea cu care a împins Durdulia, în căutarea ultimelor molecule de miros. Da, o seară liniștită. A inhalat profund, creierul lui s-a focalizat pe un amestec discret de parfum și de emanații corporale subtile care deja se evaporau.

Apartamentul era mic, dar confortabil. Turneele pe care le făcea cu regularitate cu formația nu justificau o investiție mai mare – doar șase luni pe an lipsea din New York. A înfulecat pe fugă resturile de la masa din ajun, a cântărit rapid din priviri etajera pe care era aliniată colecția lui de DVD-uri, fără ca vreunul să îl ispitească. Mașinal, și-a dus mâna dreaptă la nas, dar mirosul de glutamat și de sos dulce-acrișor a înlocuit delicatele emanații ale Durduliei numărul 123. Avea nevoie de altceva pentru a se excita. S-a dezbrăcat în dormitor și s-a mângâiat agale, fără prea mult chef, doar cât să i se umfle puțin sexul, fără a-l întări de tot. Apoi, din spatele unei cărți, a scos o cheie mică, plată, cu care a descuiat lacătul unui al doilea dormitor, încet, fără a face zgomot.

A mișcat cu atenție cursorul minusculei lămpi cu halogen cu fascicul reglabil, lăsând camera în semiîntuneric. Draperii groase protejau ferestrele, zi și noapte. O mochetă albă, groasă. Plăcuțele de parchet de pe jos, pe care a avut grijă să le ocolească. În afară de posterele de pe pereți și de pat, camera era aproape goală. Doar o saltea, un cearșaf alb pe care a imprimat o fotografie cu o cale ferată. Și Ea, bineînțeles,

Ea, încremenită în toată splendoarea ei de Durdulie, goală, răşchirată pe saltea, legată cu cătuşe de metal, expunându-şi pubisul de un şaten-închis, legată la ochi cu o bandă din piele. Cu un soi de minge din cauciuc roşu fixată între buze de altă curea, care se pierdea între părul scurt. Nu se mişca, încremenită, surdă, mută, oarbă, izolată de lumea exterioară, atât de *grea*, atât de puternică, dar în acelaşi timp atât de supusă dorinţei lui tot mai năvalnice. S-a învârtit cu precauţie de jur împrejurul patului, fără zgomot, masturbându-se deasupra ei, contemplând-o. Ea rămânea nemişcată, incapabilă să îi perceapă prezenţa. Atât de greu de găsit. Această corpolenţă perfectă, doar puţin peste limita normală, vreo zece kilograme în plus, repartizate cu grijă, pe şolduri, pe coapse, pe fese. Fu nevoit să se abţină să nu gâfâie, nu era încă momentul, trebuia să se abţină puţin, să nu strice acest moment magic.

Jos, lângă pat, o cutiuţă neagră. Cu mâna stângă, a parcurs cu febrilitate butoanele, un gest pe care l-a făcut de o sută de ori, un automatism de acum. S-a întors rapid în capul patului, evitând ghemurile întunecate puse pe mochetă, s-a aşezat în faţa coapselor durdulii crăcănate în V care îl aşteptau, care îl provocau, care aproape că îl implorau să le călărească. Acum sexul lui e tare ca un drug metalic, nu mai are nevoie să se masturbeze. Doar să aştepte.

Telecomanda programată acţionează spoturile unul după altul. La dreapta, plan cu metroul londonez. Cel din New York se aprinde peste câteva secunde. Luminile de semnalizare ale trenului electric străbat

camera. Machete de locomotive și vagoane de metrou care prind mișcare pe pat încep să străbată camera în vuiet de motoare și sirene. Pe celălalt perete, sfera cenușie a metroului parizian. Pânza multicoloră de păianjen din Tokyo. Un accident de prioritate. Cele două locomotive intră una în alta, vagoanele deraiază, unul dintre ele își răstoarnă încărcătura din bile de oțel. O fotografie a metroului din Moscova. Un alt accident. Al treilea. Roți electrice care se învârt în gol. Acum e momentul. Se aruncă pe pat, peste Durdulie, peste mameloanele ei care se deplasează puțin pe laterale. O acoperă cu sărutări, își freacă mădularul rigid, prea mic pentru ea, dar tare ca oțelul, de pântecele ei moale. Îi caută vaginul, găsește orificiul, ridică privirea pe peretele din față.

Se aprinde ultimul spot, luminând dintr-odată colecția de tichete de metrou și bilete de tren, amintiri adunate cu răbdare de-a lungul expedițiilor lui subterane, lipite cu atenție pe o pânză albă, fiecare spunând aceeași poveste, o poveste despre cădere, despre metal, despre electricitate și oase rupte, povești despre accidente corporale, vene și artere secționate, mușchi tranșați, fluide gâlgâind. Ochii lui străbat haotic tabloul acesta, imaginile țâșnesc cu violență, ochii înspăimântați ai Durduliilor împinse pe șine, zdrobite sub locomotive, guri rotunjite a uimire sau dezgolindu-și dinții într-un urlet, urechile lui se umplu de sirene de alarmă, de scrâșnete de frână, de zgomote de oase explodate, de carne tăiată.

O penetrează dintr-o mișcare, ejaculând imediat între buzele de cauciuc ale păpușii gonflabile, apoi se prăvălește epuizat, gâfâind, pe corpul ei din plastic.

Ca de fiecare dată după aceea, a trebuit să facă ordine, să reconstituie mecanica de precizie a camerei, trenulețele sub pat, cutiuța neagră, a trebuit să curețe și să pună din nou Grăsana de plastic pe șinele ei din pânză. Era încă devreme, se va conecta la internet, să vadă ce se mai aude pe forumurile de discuție pe care le frecventa. În anii din urmă frustrarea a crescut încetul cu încetul, imposibilitatea de a împărtăși, de a fi înțeles, admirat. Era inteligent, nu se punea problema să lase urme, ca un ucigaș în serie oarecare. Voia să continue, să se apropie tot mai mult de perfecțiunea lui Miss Zero. Dar în egală măsură i-ar fi plăcut să poată fi recunoscut, admirat, salutat, și îi era tare greu să se acomodeze cu această contradicție intrinsecă legată de modul lui de operare, perfect, invizibil – sau mai curând transparent. De fiecare dată ziarele, presa, vorbeau despre accidente de circulație; el nu intra în aceeași categorie cu toți bufonii ăia care se lăsau legați, ce treabă avea el cu FBI-ul, cu psihologii criminaliști, cu Quantico & Co, nu, pe el chestiile astea nu îl priveau, pe el nu îl putea aștepta așa ceva, astea se întâmplau la televizor și în thrillere, nu în realitatea lui.

Dar, cu toate astea, tare i-ar fi plăcut ca, într-un fel sau altul, oamenii să știe. Să se simtă îngroziți în stațiile de metrou, să nu îndrăznească să se apropie prea mult de marginea peronului, să se întoarcă brusc

când un necunoscut trece prin spatele lor. Chipuri neliniștite, care se întreabă dacă nu cumva azi, mâine, în drumurile lor de furnici subterane, și-ar putea încrucișa pașii cu Împingătorul. Nu, nu Împingătorul, nu numele ăsta, voia ceva mai stilat: Sisif. Da, ăsta era un nume bun, Sisif, damnatul, condamnat să își împingă întru veșnicie bolovanul pentru că a îndrăznit să cocheteze cu eternitatea. Un bolovan rotund, moale, luminos și călduț, precum Durduliile lui. Sisif, fericit, satisfăcut, ca în cartea francezului ăluia, făcând bine ceea ce trebuia să facă, conștiincios, ori de câte ori o lua de la capăt. Sisif, sacrificând întru eternitate Durdulii zeilor Mecanicii, ai Motoarelor Diesel și ai Progresului, pe altare din oțel și bitum.

A afișat rapid pe monitor lista forumurilor, dar în seara asta nu avea chef să pălăvrăgească pentru a mia oară despre Durduliile lui Niki de Saint-Phalle, penetrate, mângâiate de mașinăriile infernale ale lui Tinguely. Tipii ăștia s-au apropiat de subiect fără a îndrăzni să îl exploreze cu adevărat, nu făceau decât să bată câmpii, atâta tot. Iar fata din seara asta, cea cu Commodorul, l-a încălzit puțin, fără a-l satisface, nici măcar după ședința din dormitor. Avea nevoie de o discuție mai consistentă. Era... of, doar a găsit cuvântul adineauri, ...da... era decepționant. Făcea acuși treizeci de ani, ce dracu', era prea tânăr ca să nu mai evolueze. Trebuia să găsească ceva. Poate...

– *Prea riscant, Eric, ar fi o nebunie.*

– Totuși, e singurul. Singurul care pare a înțelege, fără ca eu să îi fi spus mare lucru.

– Tocmai de aceea. Nimeni nu poate înțelege, nimeni nu ți-ar putea identifica urma. Atunci, de ce ar fi el în stare? E o capcană, Eric, nu ai voie să cazi în ea.

– Dar nu i-am spus nimic, niciodată.

– Jocul trebuie să continue, Eric. Fără martori, mereu fără martori.

– Aș putea pur și simplu să îl ascult. Să îl întâlnesc și să verific dacă a mirosit ceva. Nimic mai mult.

– E un risc de neacceptat, Eric. Gândește-te: calculatoarele FBI trebuie să fi consemnat că, de paisprezece ani, Durduliile sunt zdrobite de trenuri și metrouri, da? Singurul motiv pentru care nu spun nimic public este că nu vor să creeze panică. Dar dacă își fac treaba așa cum cred eu, înseamnă că au analizat toate înregistrările video, au cercetat toate evenimentele care urmează modelul Durduliilor. Poate bântuie și ei, chiar acum, pe site-urile pe care intri și tu, niște tipi care pescuiesc în orb până ce te hotărăști să muști tu. Ca Gravity.

– Am nevoie de el. Am nevoie de cineva cu care să stau de vorbă. În general. La nivel teoretic. Fără nicio dovadă.

– Și tichetele de metrou? Asta e o dovadă, nu?

– Un mănunchi de coincidențe, da, de acord. O prezumție enormă. Da, sunt dovezi, categoric.

– Ai fi gata să scapi de ele înainte de a te întâlni cu el?

– Nu știu...

În seara aceea, ca de obicei, Orchomème Callistos s-a conectat, printr-un site de anonimizare, la forumurile de discuție de pe Yahoo!, din biroul lui din

Quantico. Nu prea era bine privit de superiori; cu mai bine de doi ani în urmă, i-a fost repartizată ingrata sarcină de a verifica posibilitatea ca un ucigaș în serie să aleagă metroul newyorkez pentru a acționa. A adunat un set întreg de mărturii, unele mai vagi ca altele, și toate indicau posibilitatea existenței unui împingător, care își alege victimele la întâmplare din interiorul unui subgrup de femei între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani, plinuțe și cu păr scurt. Treizeci și unu de cazuri analizate. Și cam tot atâtea, cu mici abateri, e drept – în special cu trenurile de la periferii – în alte orașe ale Statelor Unite și ale Canadei. Nu puțini erau agenții care se îndoiau de această ipoteză, mai ales că accidentele înregistrate de poliția locală și administrațiile de transport se înscriau în curbe statistice normale, iar seria prezumatelor victime prezenta întreruperi lungi, aleatorii, incompatibile cu profilul unui ucigaș în serie. Pe scurt, părea a fi mai curând o pedepsire, decât orice altceva, astfel încât Orchomène a pierdut multă vreme sporovăind cu tot felul de dezaxați pe forumurile identificate de psihologii criminaliști ai FBI.

Când monitorul a emis un semnal sonor, tocmai era conectat sub nick-ul Gravity și făcea schimb de poze de accidente casnice (topor, ferăstrău, mașină de tuns iarba, pistol de dat găuri) cu un smintit oarecare, pe forumul M3:W (Motors, Machines & Mechanical Wounds). Tocmai intrase on-line unul dintre candidații la postul de împingător în serie, LoathBoy. Tipul ăsta erau mereu în defensivă, nu înghițea niciodată

momelile întinse de Orchomène. Dar în același timp, de șase luni încoace, părea interesat de schimburilor lor într-un mod straniu, indirect. Frecventa cu regularitate trei dintre forumurile aflate pe lista FBI. Trecea sistematic prin site-uri de anonimizare în cascadă.

> Gravity + + +
> LoathBoy ☺
> Merge?
> + +- frec menta cu RoboZ
> Mișto?
> Amputări cu ferăstrăul mecanic, câh
> RoboZ plictisitor, am ceva mai bun
> Tu? Ceva nou?
> RAS
> Waw - nu prea ai chef acum?
> Așa și așa ☹
> Nu prea vorbăreț, nu?
> Nu
> Dar G a găsit o chestie tare+ +
> Ce?
> Ne auzim pe TAA
> OK

Peste câteva clipe, LoathBoy a apărut pe forumul Traffic Accidents & Amputations, animat de victimele accidentelor de stradă. Ca de obicei, era plin de curioși. Se schimbau câteva poze. Orchomène și-a creat trei profile diferite dintre care unul - Metallo - dispunea,

chipurile, de extrase de pe o cameră de supraveghere. Victima, o femeie de treizeci și opt de ani, grăsuță, făcută terci în Delancey Street cu opt luni în urmă. Ciudățenia era că femeia căzuse în picioare pe linii, iar fața ei era perfect vizibilă de-a lungul celor două minute ale filmulețului.

Eric își amintea perfect de ea, își calculase prost lovitura, iar vagonul a venit prea repede, împiedicând fata – *Numărul 108, Eric, 2 octombrie 2002, 18 h 45!* – să își ducă la bun sfârșit saltul cu capul înainte. Gravity era entuziasmat și, chiar dacă pentru Eric era mai curând amintirea unui eșec, excitația lui era molipsitoare.

> Adevărat colecționar LoathBoy! Incredibil, nu?
> Nu-i rău
> super excitat
> Interesant, da
> Metallo are și altele
> Ce fel?
> Camere de supraveghere din Disneyland și Magic Mountains – accidente din parcuri
> Ai văzut?
> Doar poze, nu video
> Și?
> Nu-i rău, câțiva adulți și mulți copii. Filmate din mașină, păstrate la secret, $$$$ să nu fie difuzate

Imaginea s-a imprimat cu o forță stupefiantă în meandrele creierului său. Cabinele din lemn pe

montagnes russes. Scrâșnetul șinelor. Falsele țipete de groază ale hoardelor de petrecăreți, puști cu mâinile-n sus. Și în mijloc, o siluetă neagră, care cade dintr-odată peste șine, țipetele se transformă în urlete de teroare, de durere. Da, da, poate că asta ar trebui să facă. Era ceva nou, în orice caz, ar trebui să vadă despre ce e vorba. Putea fi și o șmecherie, era exact genul de loc în care astfel de accidente erau ținute la mare secret, să nu cumva să scadă numărul de vizitatori. Dar erau dispozitive de securitate serioase, bine puse la punct. Dar în același timp și viteza era mai mare. Apoi, întotdeauna erau cozi imense, uneori până lângă șine. Da, ar trebui să vadă.

> Pot fi recuperate?
> Metallo nu le dă la liber, le vinde
> Nu-l cunosc. Tu?
> Discut cu el de 3-4 luni. NYC.
> Cât?
> 500. Aprox 20 secv de 30 s
> Posibil interesat. Vreau să verific înainte. Posibil?
> Pot mâine. Interesat și eu, dar n-am $. Dacă iei, îmi arăți și mie?
> Da, OK.
> Stabilesc cu el programul

Gravity va organiza o întâlnire concretă pentru vineri seară cu Metallo. Să-i arate extrasele, înainte de a încheia tranzacția. Ora douăzeci și unu, Coney

Island. Într-un parc de distracții – ca să se poată pierde în mulțime, da, tipii aveau simțul umorului. Spinning World, o lume nebună, un manej dezafectat.

În seara aceea, Eric a adormit ca un copil.

Orchomène și-a scris raportul.

A doua zi, i s-a luat dosarul și superiorii l-au informat fără menajamente că alți agenți vor fi însărcinați să intre în contact fizic cu primul suspect în dosarul Împingătorului. Avea două zile să pună la punct filmulețul care va servi drept momeală.

Eric a hotărât să vină mai repede la întâlnire, voia să verifice locul înainte de contactul cu Metallo. Nu a fost decât o dată la Coney Island, cu mulți ani în urmă. Cu părinții. Păstra o amintire difuză, plaja, locul imens în care se desfășura serbarea populară, standurile de tir cu carabină pierdute printre roțile de distracție imense. Voia să își acorde un răgaz, să reflecteze puțin. Prea și-a dat repede acordul. Doar abia îl știa pe Gravity, a dat peste el pe câteva forumuri și au stabilit, în timp, un contact minim, dar întotdeauna acesta era cel care propunea subiectele de discuție, iar el se mulțumea să reacționeze. Dar, în același timp, murea de dorința de a-i împărtăși mai multe, celălalt părea a înțelege ușor, îi erau suficiente frânturi de idei. Era, firește, puțin cam naiv, uneori prea direct, făcând prea ușor paradă de stimulentele sexuale care erau pentru el accidentele mecanice.

O dată Gravity l-a întrebat dacă are vreo experiență personală cu chestia asta, iar Eric a fost cât pe

ce să îi spună povestea lui Miss Zero. S-a abținut în ultima clipă, a dat înapoi, a inventat o anecdotă fără sare și piper, iar celălalt i-a povestit o experiență similară. Dar simțea în el un fel de conivență, i-ar fi plăcut atât de mult să îi vorbească deschis despre Durdulii, să îi demonstreze pe viu tehnica lui, era atât de sigur că celălalt îi împărtășește stările. Nu îi mai rămânea decât să treacă la acțiune. Dacă afacerea mergea bine și dacă tipul era serios, de ce nu...

Mergea încet de-a lungul balustradelor lungi ale imobilelor. Mireasma oceanului părea mai prezentă în Manhattan, mai sălbatică. Grupuri mici de oameni discutau cu însuflețire în limbi aspre, guturale, necunoscute, pe care le bănuia a fi idiș sau rusă sau un amestec al acestora. Chipurile aspre ale unor femei prea sclipitoare pentru a putea fi numite bine îmbrăcate, unele cu etole de blană – rămășițe ale unei bogății pierdute odată cu tinerețea. Câteva scursuri latino cu cămăși albe, cu nădragii găuriți pe o gleznă tatuată, umflându-și pieptul împodobit cu un lanț gros din aur; puștoaice blonde, cu aere de top-modele, sub aripile unei mame prea posesive: bătrâni cu ochi spălăciți, fără vârstă, molfăind un hotdog cu varză; bărbați în costume întunecate, cu cămăși lucioase, așteptând lângă câte o limuzină la intrarea vreunui cabaret rusesc. Manhattanul era așa de departe... A traversat Boardwalk, pentru a ajunge la târg. Se întindea pe suprafața mai multor blocuri, în mod cert patru, poate cinci, era un amestec curios de manejuri de odinioară și atracții ceva mai moderne. Unele standuri

erau vizibil dezafectate de o bună bucată de vreme, fațadele lor năruite erau înconjurate de grilaje sau sârmă ghimpată.

Nu exista un plan de ansamblu, îi va fi greu să găsească manejul în amestecul ăsta de jocuri de forță, tonete cu pop-corn, guriste de ocazie. Scaune zburătoare ceva cam ruginite pe care copiii urlau de plăcere, jucându-se cu ideea că lanțurile învechite ar putea ceda, expediindu-i să valseze într-un nor cu barbă de Moș Crăciun sau pe vreo pernuță cosmică de puf. Pocnetul sec al carabinelor cu aer comprimat, în mâinile unei găști de golănași care, în orașul lor, trebuie să fi avut la îndemână un arsenal mult mai performant. O roată mare, cu nacele cam slinoase, înțesate cu cupluri înlănțuite, de multe ori cam veștejite, nepotrivite. Un spațiu închis „Proprietate privată – Intrarea oprită", unde resturile se amestecau cu bilete de jocuri, teancuri de cutii de conserve cu portretele lui Eisenhower sau Kennedy, canari galbeni din plastic, săgeți cu vârfurile rupte. În penumbră, se zăreau niște jocuri electronice, s-a apropiat să caute jocul acela în care mașinile zburau și zdrobeau bătrânele, dar nu erau decât niște asiatici care jucau niște chestii cu bătăi.

Se apropia ora întâlnirii, trebuia să găsească locul, nu mai avea marjă de manevră. Dar nu voia să întrebe pe unde să o ia, de teamă să nu îl ia careva la ochi, uite-l pe ăla, care caută manejul dezafectat, nu, trebuia să rămână un gură-cască oarecare în mulțimea agitată a unei seri de vineri. Intuiția l-a condus spre o zonă

mai puțin frecventată, unde standurile deschise erau mai puțin numeroase. Un bețiv de-a curmezișul unei alei întunecate, care își digera liniștit berea, pop-corn risipit pe jos, sclipind în lucirile unui șarpe mecanic. Răsună un refren electronic, acoperind râsul cristalin al unei chinezoaice tinere. Un tren-fantomă, ochii de un albastru întunecat al unei casiere roșcate, care ardea intens în spatele unei vitrine pătate de nicotină.

În sfârșit, ce noroc, un indicator spre Spinning World, o fundătură din scânduri. Afișe rupte, cu oameni lipiți de pereții unor ziduri ale morții, în adâncime, la câteva zeci de centimetri deasupra solului, ca o spirală neagră. Imaginile se doreau hipnotice, dar erau doar demodate, învechite, bărbați care zâmbeau cu virilitatea aia utopică a anilor șaizeci, femei care păreau, toate, niște clone ale lui Jackie Onasis, cu rochiile lor strânse în talie și cu părul tapat, par lipite de zid cu expresii de teroare, cu gura căscată. Se învârte de-a lungul palisadei cu pas nonșalant. Un alt petic de afiș, un tânăr – ce amestec ciudat de James Dean și Anthony Perkins – care pare a împinge o tânără blondă, un fel de în versiune vulgară a lui Grace Kelly, spre spirala neagră a manejului. Standul e în întregime împrejmuit. Nimeni prin preajmă. De cealaltă parte a aleii, un alt manej, și acela dezafectat. La acela, grilajul care îl împrejmuiește e pe alocuri dărâmat, lăsând liber accesul la platforma în culori stridente și la caii ei din carton, înfipți în drugi ruginiți.

Eric se pregătea să ocolească Spinning World, când dinspre centrul manejului se înalță o voce:

– LoathBoy?

–...

– Metallo, aici...

– Ah... Ai ajuns mai repede?

– Cred că am avut aceeași idee, nu?

– Fără îndoială. Unde ești?

– În cabină, în centrul manejului. M-am gândit că ar fi mai bine.

– Nu-mi plac chestiile complicate, Metallo, dacă e să mă vezi tu, vreau să te văd și eu. E o chestie de reciprocitate.

– Păi, tocmai. E întuneric, eu nu te văd, tu nu mă vezi. Și mai bine așa, nu crezi?

– Și cum facem schimbul?

– Pe manej, e un fel de caleașcă trasă de doi cai albi. Dacă urci în ea, ai să dai de un PC mic, setat pe veghe. Te las să te uiți pe îndelete la filmulețe. E o versiune degradată, originalele sunt perfecte. Dacă îți plac, îmi lași plicul tău în trăsurică, te îndepărtezi puțin, eu iau mălaiul și, înainte de a pleca, îți las originalul, discret. E beton, bă! Aur curat. Cineva mi-a oferit aseară șapte foi!

– Nu plusa. Nu am de gând să merg mai sus decât ce am stabilit cu Gravity. Am cinci sute la mine. Dacă vrei mai mult, spune, plec tot acum.

– ...

– *Bine, Eric, bine, foarte ferm, bravo. Nu amenințător, doar convingător. Lasă-l să vină, o să cedeze tâmpitelul, stai să vezi!*

– ...

– Ei, Metallo? E OK cu cinci foi?

– Da. Cum am stabilit.

– OK. Atunci urc în car.

– *L-ai ras pe dobitoc, Eric. Ai simțit regretul din vocea lui? Bun, hai, la treabă.*

Eric se urcă în trăsurica descleiată, care se clatină sub greutatea lui. Băncuța e prea mică pentru el, dar uită de inconvenient de îndată ce pipăie pe jos și dă de laptop. Apasă pe o tastă, ecranul se umple de lumina albă a unei nacele. O imagine fixează un magnetoscop virtual. Cunoaște locul, e în California, l-a văzut într-o reclamă. Un *montagne russe* își profilează suișurile și coborâșurile pe fundalul alb al deșertului. În prim-plan, două vagoane pe o șină îngustă, pornite într-o cursă de mare viteză. Eric pornește magnetoscopul. O fracțiune de secundă, își dă seama că chipul lui trebuie să se vadă destul de limpede în lumina scânteietoare a laptopului, dar acum întreaga lui atenție e violent focalizată pe un detaliu: la coadă, la capătul șinelor, o Durdulie care își ridică privirea spre cameră, ea... E imposibil... Imposibil... Seamănă atât de mult... E sosia lui Miss Zero... Sora ei geamănă... Nu, nu, ce spui acolo? E imposibil, ireal, cincisprezece ani mai târziu, chipul ăsta...

Eric a holbat ochii, cu pleoapele larg deschise, timpul a stat în loc, inima îi bate din ce în ce mai repede, în ritmul micilor diode de culoare ale aparatului. Filmul își derulează cele douăzeci și cinci de imagini pe secundă ale sale pe ecran, dar pentru el este o adevărată diaporamă, un abis temporal între fiecare imagine, la

început e ca o mișcare într-un stroboscop, dar încetul cu încetul, între imagini se insinuează o eternitate, ritmată de bătăile hieratice ale inimii lui. Din memoria lui țâșnește o altă scenă, se suprapune Durduliei care își pregătește pe ecran căderea cu încetinitorul pe șine, în timp ce vagonul se apropie de ea milimetru cu milimetru, creierul lui intercalează o scenă veche, scena originară, imagini subliminale tot mai puternice, mai tari, și a căror irupere distorsionează complet secvența video. Un film în film, într-un timp diferit, ritmat de căderea fetei. *Roller coaster*-ul dispare, înecat de imagini vechi de cincisprezece ani...

Eric împlinește cincisprezece ani. A fost în Times Square la cumpărături cu mama, doar e ziua lui. Sunt cu Chuppy, o corcitură lățoasă albă, care țopăie în lesă. Au mâncat în Manhattan. E târziu, metrourile încep să se golească. Mama se grăbește, cartierul e rău famat, periculos. E așa de frumoasă, când merge legănându-se cu nonșalanță bărbații întorc de fiecare dată capul după ea, dar e mama lui, iar el e deja bărbat, și de când s-a dus tatăl lui, a învățat să o protejeze, să arunce o privire întunecată indiscreților, să le reteze din scurt avansurile și tentativele de contact.

Au luat legătura subterană ca să ajungă la stația de pe 42nd Street pe linia A, spre Brooklyn. Eric merge cu câțiva metri înainte, cățelul e în continuare lângă el, îl va vâri imediat sub hanorac, înainte de a urca în tren. Aude scrâșnet de frâne, metroul va ajunge curând la peron, ar fi bine să îl prindă, dacă nu, vor trebui să aștepte cel puțin încă un sfert de oră singuri

în stație. Se întoarce, strigă la mama lui să se grăbească, trebuie să alerge, metroul e deja pe peron, pneumaticele ușilor pufnesc. Vagoanele sunt aproape goale, se aude clinchetul tocurilor mamei pe dale, reverberează de-a lungul pereților murdari.

Eric își prinde mama de mână cu delicatețe, din vârful degetelor, pentru a o ajuta să alerge mai repede, ajung pe peron tocmai când răsună semnalul de închidere a ușilor. Chuppy țopăie pe cele patru lăbuțe ale lui, el întinde mâna, ca să prindă lesa mai din scurt. Câțiva metri până la vagon, ușile se vor închide imediat, aproape că au ajuns.

Câinele ezită puțin, lesa se înfășoară în jurul picioarelor mamei sale, ea cade cu capul înainte, se izbește de treapta metalică. Țeasta se crapă cu un pârâit, ca un ou crud. Mama e lungită pe jos, corpul îi e cutremurat de convulsii. Eric privește scena, incapabil să facă cel mai mic gest. Semnalul sonor se oprește, ușile se închid peste capul mamei lui, o dată, de două ori, de trei ori, mecanismul patinează, încearcă să închidă vagonul în ciuda obstacolului. Eric a încremenit. Sângele începe să se răspândească, vâscos, cald, de un roșu intens. La fiecare mișcare a ușilor, trupul mamei se cutremură, ca electrocutat. Alte pârâituri. Oamenii scot capetele din vagon, strigă, răsună un semnal de alarmă. Cineva îl smucește pe Eric într-o parte, îl obligă să-și întoarcă privirea. Chuppy latră pe peron. Eric reușește să se întoarcă, în ciuda bărbatului care îl ține împotriva voinței lui. Chuppy lipăie în băltoaca de sânge de pe peron, cu mici schelălăituri de plăcere.

Eric zâmbește: mama lui nu a fost niciodată atât de frumoasă.

O pocnitură metalică îl readuce pe Eric la realitate. Bara de protecție a trăsurii s-a închis peste el, un sistem de securitate care îl ține acum prizonier. În fața lui, apare un bărbat care zâmbește. I-a încătușat mâinile de cărucior. Ochii lui cenușii, pătrunzători, sunt ca o pată de lumină în silueta lui întunecată.

– Așadar, dragule, s-ar zice că îți plac mult filmulețele mele...

– Ce înseamnă circul ăsta, Metallo?

– Am o veste proastă pentru tine, LoathBoy. Dar și două bune. Încep cu cea mai bună: în mod normal, în seara asta ar fi trebuit să fii săltat de FBI. Te caută de doi ani, dragule, le-ai cam dat ceva de furcă. Chiar și acum, pentru ei ești doar un posibil suspect. Amicul tău Gravity, alias Metallo, e o creație a psihologilor de la Quantico.

– *Ți-am spus, Eric, era limpede. Nu ar fi trebuit să ai încredere. Încearcă să tragi de timp.*

– Nu ești Metallo? (Mâinile lui Eric testează încet, pe furiș, sistemul de securitate.)

– Bingo. Acum a doua veste bună: am frunzărit puțin dosarul tău, pe care un prieten a avut amabilitatea de a mi-l strecura. Trebuie să îți spun că îmi place la nebunie ce faci tu. Nu foarte variat, dar, în sfârșit, fiecare cu specialitatea lui.

– *Găsește ceva. Repede. Tipul te aburește.*

– Cine ești? (Între timp, continuă să caute pe furiș mecanismul de deschidere.)

– Ah... Păi... asta e vestea proastă. Să spunem că lucrez pentru niște oameni care doreau să te găsească pentru că profilul tău li se părea foarte interesant pentru unul dintre proiectele lor. Era să întârzie totul, ba chiar voiau să se îndrepte spre un alt candidat, numai că federalii s-au descurcat bine până la urmă și suntem în grafic.

– *Vorbește prea mult. O să te omoare. Deschide bara asta nenorocită.*

– E o ofertă de lucru? (Acum trage fără să se mai ferească de bara de fier, care rezistă.)

– Într-un anumit sens, se poate spune și așa. Dar pentru o durată scurtă, da, pentru o foarte scurtă durată.

Din rucsacul care stătea jos bărbatul scoate două obiecte galbene, sunt două luni din hârtie creponată, cu fețe zâmbitoare, care se găsesc în toate buticurile de suvenire din Mexic. Le pune pe umerii lui Eric, le fixează cu o frânghie. O coroană din hârtie poleită. O baghetă de zână de la o costumație cumpărată la intrarea în parc.

– Ce faci acolo?

– E noua ta uniformă, LoathBoy. Îți place?

– E ridicol. Eliberează-mă.

– Imediat. Dar mai întâi, o mică formalitate.

Bărbatul se dă îndărăt câțiva pași, se proțăpește în fața lui, înaintea căluților albi care trag trăsurica și care sunt încă în picioare, în ciuda vechimii. Eric nu se poate împiedica să nu observe, prostește, că stau totuși cam pieziș, ca și cum ar mai avea puțin și s-ar prăvăli. Un flash al unui aparat de fotografiat.

– Asta e. S-a terminat.
– Ridică nenorocita asta de bară de protecție.
– Ai mare noroc că îți apreciez lucrarea, LoathBoy.
– Eliberează-mă!
– Gata. Se rezolvă.

Forma sumbră a unui pistol. Glonțul iese, un *poc* nu foarte puternic, traversează în tăcere țeasta lui Eric. Corpul lui se prăvălește pe manej, un al doilea glonț îi străpunge inima. *Faetonul* a fost îndeplinit cu succes. Crupierul e efectuat toate levatele cerute. Traversează agale aleile parcului, întrebându-se ce întorsătură va lua în continuare misiunea lui. Nu i s-a vorbit încă de levatele următoare.

Mașinal, bagă mâna în buzunar, scoate o carte. Are nedumeriri referitoare la ea încă de la început. Șapte levate, șapte ținte identificate de angajatorul lui, șapte puneri în scenă macabre, șapte fotografii. Aprioric vorbind, e limpede că vor urma și altele. Și, printre ele, cea pe care o ține în mână. O carte fără nume, doar cu o cifră, XIII. Seamănă puțin cam prea mult, după gustul lui, cu tatuajul pe care îl are pe braț. În mod cert, în continuarea operațiunii va trebui să joace cât se poate de prudent.

Și, mai ales, să încerce să își amintească naibii cum a ajuns nenorocitul ăla de tatuaj pe brațul lui.

Când agentul Orchomène Callistos a fost informat oficial de superiorul lui direct despre succesul anchetei sale – percheziția în apartamentul lui Eric Caroll, cântăreț într-o formație de musical de pe Broadway,

s-a dovedit fructuoasă – nu s-a putut împiedica să își manifeste nedumerirea la aflarea veștii despre uciderea ucigașului în serie. Profilul psihologic al asasinului nu lăsa deloc să se întrevadă o reacție violentă la arestare și cu atât mai puțin deținerea unei arme de foc.

Cum mai regula din când în când una dintre muierile care gestionau administrativ dosarele, din curiozitate a izbutit să pună mâna pe raportul autopsiei.

Și a jurat în sinea lui să încerce să înțeleagă cum de a putut un agent federal să găurească țeasta unui individ încătușat. În plus, cu o armă neautorizată de agenție. Și prin ce hazard miraculos un dosar tare subțirel a putut fi declarat închis de superiorul lui.

20

Rețeaua mondială, iunie 2003

Stropii de ploaie sclipesc pe garguiele unui curcubeu gotic, pe Magnificent Mile. Piatra cenușie a chipurilor lor contorsionate este un izvor turbulent, torente de lacrimi țâșnesc din ochii lor căscați întru eternitate spre clădirea învecinată a *Chicago Tribune,* în care se concentrează ultimele informații din lume. Crime. Atentate. Războaie. Foamete. Genocide. Pandemii. Mareea neagră. Accidente. Criza economică. Concedieri. Pe monitoarele din redacție defilează banda

continuă a ororilor cotidiene, care nu mai înduioșează pe nimeni, în vreme ce garguiele își scuipă în fața unei lumi întregi disprețul și durerea, străduindu-se să stropească puținii trecători, să-i înece zadarnic în lacrimi amare.

Ochi uscați, ridați, care nu au cunoscut niciodată compasiunea, fixează cadranele telefoanelor ciudate. Sunt aici, în Europa, în Asia, inimile lor bătrâne bat, dar nu la unison, ci fiecare pentru sine, îngrijorate pentru primele rezultate ce urmează a le fi anunțate. Ecranele se aprind.

– Bine v-am găsit, frații mei. Am plăcerea de a vă informa oficial că tocmai am încheiat ultima levată din Arcanele Puterii. În acest moment dispunem de primele șapte cărți ale Marelui Joc, pe care unul dintre frații noștri le-a adus la Paris pentru a pune la punct și cel de-al doilea ciclu. Operațiunea a fost un succes total.

Pauză. Nici unul nu îndrăznește să rostească întrebările care le zumzăie în creierele înfierbântate. Cu toate acestea, unul dintre ei așteaptă cu nerăbdare momentul potrivit pentru a interveni.

– Cu toate acestea, rezultatele nu par a se ridica la înălțimea speranțelor noastre. Primele etalări cu aceste șapte cărți nu au avut efectele scontate. Încă de când dispuneam de cele cinci cărți necesare etalării în cruce, frații superiori au demarat baza de teste. Începând cu noaptea trecută, din cele două mii cinci sute douăzeci de etalări posibile în starea actuală a Marelui Joc, au fost realizate două sute cincizeci de combinații – fără ca noi să putem constata altceva decât

imense acumulări energetice, dificil de controlat. În starea actuală a experiențelor noastre, concluzia la care am ajuns este că puterea Jocului este reală, dar limitată de absența celorlalte cărți. Așadar, speranțele noastre nu vor putea fi confirmate decât cu un joc complet de douăzeci și două de Arcane.

O nouă pauză. Peste audiență pogoară umbra îndoielii. Speranțe de tinerețe veșnică, vise de putere absolută, toate reduse la stadiul de fantome dureroase. Se înalță totuși o voce:

– Frate superior, din cele două sute cincizeci de etalări testate, câte au inclus Papesa?

– Îmi e greu să înțeleg sensul întrebării voastre, frate.

– Serios? În acest caz, nu ar putea fratele Herbert să ne dea câteva detalii asupra levatei în discuție?

– Fratele Herbert a murit recent în condiții dureroase, odihnească-se în pace.

– Nu putem decât să deplângem puterea lui de a iubi și harurile sale. Ce pierdere pentru Ordinul nostru! Mai mică, totuși, decât aceea a Satului...

Exclamații de surpriză. Idiomurile și limbile se amestecă într-un vacarm vibrant, înainte de a reveni la engleză. Oratorul continuă, vocea lui e ușor mai ezitantă, vocea unui om care merge pe un teren minat:

– Urma să informez onorabila asistență asupra atacului Veghetorilor, dar văd că fratele Clint a preferat să dea peste cap protocolul.

– Fratele Clint dispune de elemente pe care le consideră esențiale pentru o informare adecvată a Conclavului și este uimit că ele nu au fost difuzate.

– Intențiile voastre mi se par neavenite, frate, dar nu voi permite ca o serie de considerații personale să ne îngreuneze calea spre Marea Lucrare.

– Nu e vorba de nicio considerație personală, frate. Ordinul v-a încredințat responsabilitatea personală a primelor șapte levate. Suntem obligați să constatăm că aceste operațiuni sunt un eșec major. Ar trebui să explicați fraților și surorilor noastre cum de, după a doua levată, ați izbutit să ne duceți în impas. Jeannette Pope, Papesa, este în continuare în viață. Ba, mai mult de atât, a reușit să prevină Veghetorii de proiectul nostru. Atacul asupra Satului, care a avut ca rezultat moartea aproape în întregime a echipei noastre psihice din America, este în directă legătură cu micul război pe care l-ați inițiat cu ei, fără a informa Conclavul. Un eșec total, frate, vă spun asta cu tot respectul pe care vi-l datorez.

– Frate Clint...

– Nu sunt sigur că mă mai puteți numi frate. În calitate de coordonator al celui de-al doilea ciclu de levate, cer Conclavului imediata voastră destituire. Mă angajez să repar erorile comise de fostul nostru frate superior, mai ales reglementând, în cel mai scurt timp, situația Papesei.

– Frații mei, după cum bine știți, fratele Clint a avut întotdeauna o ambiție nemăsurată...

– O ambiție colectivă, nicidecum personală, frate. Rezultatele voastre din America nu sunt la înălțimea acestei ambiții. Îmi dau seama, dacă e să mă uit pe al doilea ecran, că și Conclavul e de acord cu mine...

– Nu, lăsați-mă să vă explic...

– S-a spus tot ce era de spus, frate. Adio.

În căști a bubuit o deflagrație. Bătrânele garguie de piatră și-au luat zborul spre cerul cenușiu al orașului Chicago, aripile lor încremenite s-au smuls în sfârșit din vechea clădire care le ținea în captivitate. Nu se vor mai revărsa lacrimi acide peste umbrelele negre ale trecătorilor. Oficial, un atentat nerevendicat a distrus sediul social al uneia dintre cele mai mari societăți de servicii din ramură. În orele următoare, comentatorii vor vorbi despre implicarea societății pe lângă administrația americană din Irak.

– Frați și surori, vă mulțumesc pentru încrederea pe care ați binevoit să mi-o acordați. Mă angajez să vă țin la curent etapă de etapă despre progresul pe care îl vom realiza; îmi voi asuma personal responsabilitatea echipelor pe care le-am aranjat deja pe poziții aici, în Europa. Ele vor fi gata să purceadă la următoarele levate.

– Frate superior?

– Poftiți, soră?

– Cum veți proceda în privința Papesei?

– Trebuie să prezervăm secvența, soră. De îndată ce Jeannette Pope va dispărea cu totul, cartea pe care o avem în mână ar trebui să își regăsească integralitatea puterilor, cel puțin așa susțin specialiștii noștri.

– Știți unde se află acum, frate superior?

– Da, soră. Peste câteva zile va porni spre Paris, în tovărășia ultimei Arcane. După cum bine știți, am

acordat personal o atenție specială pregătirii ultimei levate a Marelui Joc.

– Crupierul se va ocupa și de levatele celui de-al doilea ciclu, frate?

– Ar fi dificil să îl lăsăm pe Crupier deoparte. De altminteri, vom avea în curând nevoie de el aici, în Europa, pregătim ultimele detalii ale celei de-a treisprezecea levate.

– Frate superior, această carte ar putea prezenta dificultăți aparte. Permiteți-mi să vă trimit unul dintre membrii noștri, care a lucrat la pregătirea ei aici, în Osaka.

– Îl vom primi atât cu respect, cât și cu mare plăcere, soră. Acum, dacă nu mai sunt alte întrebări, Conclavul poate lua sfârșit.

Teleconferința s-a terminat.

În biroul lui confortabil din Champs Elysées, Clint Baskerville zâmbea încântat.

Pe fundul lacului Michigan, un chip de piatră cască gura a uimire, într-un ocean de lacrimi.

21

Pinnacles, Australia, iunie 2003

În mod curios, tovarășul nostru aborigen a acceptat fără nicio problemă existențială stranietatea lui Jeannette, pe care o numea „Femeia-Fluture": pentru

el, făcea parte din lumea spiritelor, era una dintre aceste creaturi stranii care încă străbat deșertul australian și ai căror semeni au plecat demult, după euforica vreme a *Dreamingului*, într-o lume îndepărtată. Acestea fiind spuse, trebuie să amintesc că Humh reușea să o perceapă mult mai clar decât mine (cât despre Esteranguy, el era insensibil la farmecele... evanescente ale Jeannettei) și, pe când ne explica cum o putea „simți", nările lui largi fremătau, urechile puțin clăpăuge se agitau ca niște antene, iar ochii se fixau de fiecare dată, cu precizie, exact asupra locului în care se afla ea.

În seara întoarcerii în camping, Humh a insistat să ne instalăm ceva mai departe, la ceva distanță de ceilalți, care s-au uitat mirați la noi când ne-au văzut întorcându-ne împreună. În Australia arareori se întâmplă, chiar și în zilele noastre, ca albii și aborigenii să se amestece, chiar și pe un teren de camping. Lângă focul pe care sfârâiau fileurile de emu, Humh ne-a spus povestea lui.

– Humh este diferit de celelalte triburi. E singurul din clanul lui, și, totuși, el e cel care are un vis, un vis care pentru ceilalți e tabu. Dar visul ăsta nu vorbește despre *Jukurrpa*, despre *Dreaming*, ci e un Vis al Zilei de Mâine. Itinerarul lui sacru nu a fost niciodată străbătut, doar familia mea îl cunoaște. De aceea am venit să vă caut.

– Cum...

– Matthias, lasă-l să vorbească și ascultă-l!

Mă jucam mecanic cu cărțile de tarot din buzunarul hanoracului. Mi-era din ce în ce mai greu să stau

fără ele și, cu mare plăcere, simțeam în buricul degetelor îndoiturile cărților și micile neregularități. Eram acum în stare să recunosc fiecare carte doar pipăind-o, fără să mă uit la ea. Pentru mine jocul acesta a devenit un fel instinctiv de a-mi omorî vremea și, la cea mai măruntă nedumerire sau în momentele de destindere, degetele mele se strecurau singure să mângâie cărțile, ca și cum ar fi încercat să se impregneze mai bine de puterea lor. Personajele lor stranii și scenele stilizate care le ornau mi-au invadat visele iar în timpul zilei mă chemau la ele, ca niște vechi prieteni.

– Itinerarul sacru și ceremoniile încep astăzi. În seara asta este adunarea stăpânilor Visului Sfârșitului Lumii: Matthias care vorbește cu Șerpii-Curcubeu, Esteranguy care poartă asupră-și Tatuaje de Lumină și Femeia-Fluture. Eu, Humh, sunt *kirda*, păzitorul Visului vostru, eu trebuie să veghez ca drumul nostru și ceremoniile să se desfășoară corect.

– Ne așteptai...

– Timpul din Visul meu începe astăzi, puțin mai târziu, puțin mai devreme. Am venit să aștept la poalele muntelui Șerpilor, căci trebuia să coborâți. Și mâine, foarte devreme, vom pleca. Spre Uluru, dar vom traversa marele podiș. Până la mare.

Esteranguy a adus hărțile. O întreagă rețea de drumuri porneau dinspre Uluru către vest, pe mii de kilometri, până la coasta de deasupra orașului Perth. Dar toate treceau prin zone deșertice, teritorii aborigene, fără niciun oraș sau, în fine, ceva ce-ar fi putut fi numit astfel în asemenea regiune.

– Trebuie să ajungem la sfârșitul Visului în zece zile. E un loc secret unde vom săvârși ultima ceremonie. Dar vom face escale la toate locurile sacre ale Visului.

– E un traseu lung, Humh!

– Da. Dar Matthias e businessman, are o mașină. Iar Humh va vâna hrana. El cunoaște și izvoarele.

– Ai făcut deja drumul ăsta?

– Nu. Suntem cei dintâi care fac acest pelerinaj. Și ultimii.

– Și atunci de unde știi unde sunt izvoarele, Humh? întrebă Esteranguy, îngrijorat.

– Cunosc cânturile Visului, mi le-au spus tatăl meu și bunicul meu, și toți strămoșii. Cântul Visului este o carte, se spune acolo unde sunt locurile de dormit, de mâncat, de băut. Se mai spune și unde anume trebuie săvârșite ceremoniile, pentru ca Visul să înceapă așa cum se cuvine.

– Dar ce e, la urma urmelor, povestea asta cu Visul?

– Hmm... În vremurile Visului, Șerpii-Curcubeu au spus Oposumilor, Cangurilor și celorlalte animale că timpul Visului se va opri într-o bună zi, iar ei se vor întoarce acasă, după ce se vor fi zbenguit prin această lume. Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. De atunci, clanurile repetă itinerariile tuturor lucrurilor și tuturor ființelor vii, asigurându-se astfel că lumea va continua să existe. Dar Șerpii Uriași au mai vestit și că toate ar putea dispărea într-o altă zi, căci dacă tainele lor magice vor fi descoperite, cei care le vor găsi vor dori să rearanjeze lumea.

– Să rearanjeze lumea?

– Secretele animalelor și ale plantelor sunt împărțite între clanuri. Niciun clan nu cunoaște secretele celorlalte. Femeile și bărbații au mistere diferite. E complicat, dar așa au vrut Șerpii să fie, și lucrurile astfel orânduite au funcționat bine.

Humh a ridicat mâna și a arătat valea, arborii și, mai sus, cele două culmi ale munților Flinders, poleiți de razele lunii.

– Vrei să spui că dacă toate aceste taine vor fi cunoscute de o singură persoană lucrurile nu vor mai merge?

– Nu. Eu spun doar că tainele trebuie să rămână ascunse. E nevoie de întuneric pentru a putea vedea lumina. E nevoie de frig pentru a putea simți căldura. E nevoie de un bărbat și de o femeie pentru a putea naște copii. E nevoie să fim mai mulți ca să putem reitera timpul Visului. Veți înțelege mai târziu.

– Da... chiar că e complicat, am spus eu, înăbușindu-mi un căscat de oboseală.

– N-ar fi mai bine să mergem la culcare și reluăm mâine discuția?

– Humh nu doarme. Niciodată.

– Cum?

– Dacă Humh doarme, visează. Și dacă Humh visează, Sfârșitul Lumii se apropie. Familia mea nu are dreptul să doarmă. Nu are dreptul să viseze. Dintotdeauna. Doar dacă...

– Dacă?

– E o poveste pentru ziua de mâine, care va trebui spusă la un loc special. În noaptea asta, Matthias,

Esteranguy și Jeannette, Humh vă lasă să vă refaceți forțele. În timpul ăsta eu voi merge să vânez.

Nici nu am intrat bine în cort, că am și adormit. Ziua a fost epuizantă, abia ce am mai avut putere să ne sărutăm și am căzut într-un somn adânc, în care tenebrele fremătau în foșnet de solzi.

A doua zi, dis-de-dimineață, am refăcut traseul invers spre Uluru. La câțiva kilometri în fața noastră, drumul dispărea într-un nor sclipitor, ca și cum am fi accelerat cu mașina direct spre o piscină de culoarea cerului. Puținele mașini întâlnite în cale erau niște bărci de argint plutind pe un miraj, drumul era vălurit, asfaltul era moale, cu toate astea mergeam cu o sută șaizeci de kilometri la oră. Pământ roșu, tufișuri pitice, uscate, cadavre de canguri, căldură înăbușitoare, se reluau la nesfârșit, iar și iar. Vârtejuri de frunze uscate și praf înaintau pe marginile șoselei, de-a dreapta și de-a stânga noastră, urmărind, desigur, diferențialele de căldură. Câteodată ne tăiau calea, clătinând ușor mașina și lăsând în urmă, pe parbriz, un strat de praf roșu.

Cam pe când soarele a început să dispară după linia orizontului, ne-am stabilit și noi tabăra la poalele unei coline joase, acoperită cu mărăcini și bolovani. O turmă de emu ne-a tăiat calea, fixându-ne cu ochii lor, mici, negri și răi, de dobitoace. În lumină, blana albăstrie de pe grumazul lor sclipea, de parcă ar fi fost niște curve bătrâne prea fardate, cu etole de pene.

Așezați în jurul focului, ascultam lătratul ascuțit și îndepărtat al unui dingo. Un șarpe enorm, verde-auriu,

s-a apropiat cu nonșalanță. Apoi, după ce și-a satisfăcut curiozitatea, și-a văzut de drum. În seara aceasta, Humh a continuat povestea familiei sale, de cel mai mare interes pentru micul nostru grup:

– Încă din *Jukurrpa*, de acum sute de ani, familia Humh nu doarme, pentru că Șerpii i-au interzis. Dacă noi visăm, Sfârșitul Lumii înaintează, iar calendarul Visului este dat peste cap. Niciunul dintre noi nu a dormit vreodată. Cu excepția unuia singur. O noapte.

– Și ce a pățit strămoșul tău, Humh?

– A fost mâncat. Pentru a fi iertat. Iar fiul lui a devenit stăpânul Visului.

– S-a întâmplat demult, nu?

– Da, demult, deși nu chiar atât de demult.

– Îi cunoști povestea?

– Povestea lui e următoarea. Pe la sfârșitul epocii *Dreaming*, pe când Șerpii-Curcubeu nu părăsiseră încă această lume, au convocat o întrunire enormă, cu toate ființele vii, arborii și florile. Fiecare specie a trebuit să trimită un reprezentant. Și ei le-au dat regulile de viață, secretele pe care fiecare dintre ei trebuia să le păstreze pentru ca lumea să își poată continua mersul și în absența lor. Era foarte important, au spus ei atunci, pentru că acest pământ pe care voi îl numiți Australia era Primul Pământ, sursa vieții. Humh știe că mai sunt și alte țări, alte pământuri, de cealaltă parte a mărilor. Dar aici e Izvorul, Leagănul.

– Știi, așa spunem și noi, în Chile...

– Dar aici au ajuns Șerpii. Și ei au mai spus și că acesta va fi ultimul loc al vieții. Dacă grupările nu

ar respecta secretele și nu le-ar păstra, viața s-ar stinge și nu va mai putea reîncepe niciodată. De aceea, în țara mea, neamul meu a păstrat întotdeauna secretele și a ținut mereu ceremoniile. Dar e din ce în ce mai greu, din cauza albilor.

Nu am îndrăznit să scot o vorbă, amintindu-mi de spectacolul aborigenilor în zdrențe din cele câteva orașe pe care le-am traversat. Ca de fiecare dată în astfel de cazuri, îmi era rușine că sunt alb. Și m-am uitat cu recunoștință la Esteranguy, cel al cărui neam a fost decimat, dar care mi-a dăruit, totuși, dragostea lui.

– Și Șerpii l-au desemnat pe strămoșul meu și l-au făcut paznicul acestui Vis. Și i-au spus că nu va avea niciodată vreun clan, că singura lui familie va fi tribul lui. Și i-au mai spus că nu va avea dreptul să doarmă vreodată până ce Visul nu se va împlini. Și împreună cu el, toți urmașii lui.

– N-a fost tocmai ceea ce se cheamă un cadou, îmi șoptește Esteranguy la ureche, sărutându-mă discret.

– Prima ceremonie a Visului a avut loc cu multă vreme în urmă, exact cum s-a prezis în cântul Sfârșitului Lumii. Doi bărbați albi, dar întunecați, au venit cu o barcă, în nord. Spre Kimberleys. Știau să vorbească cu crocodilii și au spus străbunului meu că erau mulți și în țara lor și de aceea crocodilii i-au lăsat să treacă. I-au dat străbunului meu darul Șerpilor, un cufăr de lemn pe care nu trebuia să îl deschidă niciodată. Au adus cu ei și semințe ale acestui arbore uriaș care a fost numit baobab, un arbore foarte puternic,

care s-a răspândit peste tot, pe pământurile dinspre nord. Au murit amândoi la mult timp după aceea, dar au acceptat ca străbunul meu să îi elibereze de povara lor.

– Cine erau oamenii aceia, Humh?

– Bărbați foarte puternici, trimiși ai Șerpilor. Străbunul meu a urmat ritualul. A convocat toate clanurile și în timpul ceremoniei *jamboree* înțelepții au construit bariera invizibilă care trebuia să apere Povara. Țara noastră era de acum pe vecie închisă, imposibil de găsit de către străini. Pirogile și canoele vor putea trece pe lângă țărmurile ei, dar ocupanții lor nu vor mai putea niciodată acosta. Ni s-a poruncit să păzim cufărul cu orice preț.

– Această barieră invizibilă...

– Strămoșii mei erau însărcinați cu ceremoniile care trebuia să permită construirea ei. Ne ajutau și celelalte specii, așa cum au poruncit Șerpii. Crocodilii și rechinii vor devora, șerpii și păianjenii vor înțepa, emu și cangurii vor păzi deșertul. Și multă, foarte multă vreme nu a venit nimeni.

– Dar albii au venit totuși, nu, Humh?

– La început nu ne-au găsit! Multă vreme strămoșii mei au supravegheat bărcile mari care treceau de-a lungul coastelor, și ei fie nu ne-au văzut, fie au fost spulberați de furtuni. Înaintea albilor au trecut alții, foarte aproape, uite, întreabă-l pe el!

– Așa e, Matt, îmi amintesc, la muzeul din Hanga Roa este expusă o hartă mare a Pacificului, se poate vedea cum strămoșii noștri au venit din Asia, trecând

pe lângă Indonezia, insulele mici, Polinezia, până în insula Paștelui. Într-adevăr, e uimitor că nu s-au oprit pe acest continent care trebuie să le fi sărit în ochi, aflat atât de aproape de punctul din care au plecat...

– Stratagema înțelepților noștri a dat roade, dar era nevoie de toată energia familiei mele, de vigilența fără greș a nopților de nesomn. Stăpânii Visului Sfârșitului Lumii erau și străjeri, ei trebuia să trimită alarma spre Grilă de îndată ce se apropia câte o navă.

– Și atunci cum...

– Englezii au adus creaturi magice pe bărcile lor. La început, nu erau prea mulți. Spirite foarte diferite, niște pitici mici și zâmbitori, femei-fluture ca Jeannette, ființe care își puteau schimba înfățișarea. Ele nu s-au lăsat înșelate de iluziile înțelepților noștri și au venit să îi vadă. Au explicat că au fost alungați din țara lor, că albii le-au distrus satele, pădurile și câmpurile. S-au ascuns pe navele lor, în speranța că vor găsi alte pământuri.

– Vorbești de zâne? De spiriduși?

– Erau spirite, dar spirite albe. Înțelepții noștri au ținut o adunare și au decis că nu era cu putință să îi primească, pentru că prezența lor aici ar da peste cap echilibrul pe care Șerpii ne-au poruncit să îl menținem. Și neamul meu a spus „nu, plecați de unde ați venit, lăsați-ne în pace, noi trebuie să supraveghem lumea plămădită în *Dreaming*, nu aveți loc aici!"

– E cea mai halucinantă poveste pe care am auzit-o vreodată!

– În America (Jeannette vorbea într-un vâjâit de interferențe)... povești asemănătoare... Spiritele lemnului... *pixies*[1], zâne... Sărbătoarea Haloween...

– Spiritele albe s-au mâniat, dar nu puteau rămâne. S-au prefăcut a pleca spre barca lor. Dar au lăsat în urmă spioni, iar aceștia au reușit să dea de străbunul meu. L-au vrăjit împreună cu toată familia lui, dar el a fost singurul dintre toți care a căzut în cel mai profund somn cu putință, vrăjit fiind de spiritele albilor. Asta a fost cam în urmă cu trei sute de ani, iar căpitanul bărcii celei mari a englezilor se numea Cook. La opt ani de la întâmplare, englezii se instalau la Sydney...

– Dar... era imposibil să nu găsească Australia la un moment dat, nu?!

– Dacă spiritele albilor nu ne-ar fi trădat, am fi în continuare invizibili, apărați de barierele înțelepților, iar tu nu ai mai fi aici, Matthias. A fost prima etapă pe drumul către Sfârșitul Lumii, așa cum singur ai putut vedea traversând țara asta a mea. Ai văzut în ce hal sunt frații mei, cum arată toată țara? Echilibrul din *Dreaming* nu mai există, Matthias, lumea dispare încetul cu încetul în neant, așa cum au prevestit Șerpii odinioară. De aceea suntem aici, împreună, pentru a săvârși ultima ceremonie a Visului.

Humh și-a spus istoria ca pe un basm și, în ciuda sfârșitului sinistru, nu părea deloc atins de conținutul ei. Îmi amintea de Eduardo și de Carlos, de unchiul

[1] În lb. engleză în original – elfi (n. tr.).

lui Esteranguy sau de Tullia, toți acești oameni care au dat buzna în ultima vreme în viața mea, acționând și trecând fără încetare dintr-o parte în alta, din lumea noastră în altă realitate, paralelă. Cu deosebirea că la Humh, cele două lumi se confundau până la contopire. A plecat să vâneze, lăsându-ne să schimbăm câteva impresii încărcate de uimire cu Jeannette, înainte de culcare. Cum și în noaptea asta mi se părea că suntem înconjurați de sâsâit de șerpi, am adormit ghemuit în brațele lui Esteranguy, cu jocul de tarot sub pernă, ca un talisman.

Itinerarul călătoriei noastre trebuie să rămână secret, chiar și astăzi. Aflați, totuși, că puțin înainte de a ajunge la Uluru, Humh ne-a cerut să părăsim șoseaua asfaltată pe care goneam ca vântul, iar jeepul nostru și-a început înaintarea greoaie pe pământ bătătorit și așa a fost până la destinația finală, mii de kilometri de teren accidentat, vălurit ca un acoperiș, întinderi de pulbere galbenă, cenușie, maronie, nisip alb, pământ uscat și friabil. De multe ori se întâmpla ca Humh să se cațere pe acoperișul mașinii și privea deșertul psalmodind încet; melopeea lui semăna cu întinderea de piatră, era atent la cea mai măruntă faleză, la cel mai neînsemnat torent. Din când în când dădea de câte un cangur, îi arăta cu degetul lui Jeannette locuri îndepărtate pe care ea pleca să le viziteze, grote cu fresce imense, pe care erau pictate siluete stranii, locuri puternice, încărcate de mistere. Împreună cu Esteranguy, încercam să supraviețuim epuizării șofatului și, mai ales, căldurii infernale a preriei, care

semăna cu un imens uscător de păr, în permanență deschis, care ne ardea pielea.

În a treia seară, Humh a insistat să ajungem într-un soi de căldare uscată, o relicvă a unui fost lac, pe undeva, prin deșertul Gibson. Am ajuns acolo la lumina farurilor, care păreau a lumina mai slab decât luna plină. Sarea și mineralele luceau pe sol.

– Aici trebuie să împlinim o ceremonie!

– Ce trebuie să pregătim, Humh?

– Nimic, absolut nimic. Eu voi cânta, Matthias, pentru a deștepta darul Șerpilor.

– Cufărul despre care vorbeai aseară? E aici?

Eram puternic excitat la gândul că, în această întindere deșertică, sub un morman de nisip nesigur, s-ar putea găsi un fel de comoară. Încă nu știam, firește, cât de mult mă va marca deslușirea acestei taine.

– Nu, nu, nu! Aici e doar un loc de putere, o porțiune din Grilă! Dar nu a fost folosit niciodată, Matthias, aparține Visului Sfârșitului Lumii, este tabu pentru toți ceilalți, în afară de tine. Șerpii-Curcubeu l-au creat, a fost cuibul lor pentru o vreme. Acum este al tău.

– Ce trebuie să fac?

– Nu știu, Matthias, și nu am nicio idee. Asta nu e în Visul meu, ci într-al tău.

Vorbele lui m-au luat pe nepregătite. Ce poți să faci într-un fund nisipos de căldare, în plin deșert? Esteranguy mă privea cu un zâmbet încrezător, o auzeam de Jeannette piuind de excitație. Și dintr-odată m-am simțit copleșit de responsabilitate. Dar, fir-ar

să fie, responsabilitatea cui, mai precis? A creșterii ierbii? Mă învârteam în cerc, încercând să reflectez, mângâind mecanic cărțile din buzunarul hanoracului. Cântăreau înfiorător de mult. Mental, vreau să spun. Dimensiunea sarcinii care mi-a fost încredințată era sporită de zâmbetele încrezătoare ale prietenilor mei. Dacă aș trece în Lumea Cenușie? Am încercat să îmi trosnesc vertebrele, dar nu mi s-a înfățișat nimic.

În afară de șarpe. În întuneric, pășeam direct pe coada lui, iar el s-a răsucit ca un arc în jurul piciorului meu, îi simțeam colții înfigându-se în coapsă, prin pantalon. Am urlat. Voi crăpa aici, în plin deșert. Australia avea zeci de reptile, dintre cele mai veninoase din lume, niște creaturi incredibile, pe lângă care cobrele indiene și crotalii americani erau o joacă de copil. Am leșinat, în stare de șoc.

M-au trezit vibrațiile. Ca niște tobe. La început, am crezut că e inima mea, care e pe punctul de a exploda. Dar era mai curând un fel de pulsație uriașă, ca niște valuri care se izbesc cu regularitate în coca unei nave. Și când am deschis ochii am avut impresia că sunt lungit pe plasa unui catamaran în viteză, cu privirea în apă.

Stăteam pe un soi de rețea de fibre albastre, deopotrivă întunecate și luminoase, niște fibre optice care emiteau lumină ultravioletă. Plecau în formă de stea din jurul corpului meu, în toate direcțiile, formând o rețea orizontală densă, cu ochiuri din ce în ce mai largi. Fibrele mă țineau suspendat în aer la o distanță imensă, în mod cert la câteva sute de metri deasupra

solului. Ca o muscă prinsă în plasa unui păianjen uriaș. Dar ceea ce vedeam prin ochiurile plasei nu era deloc deșertul Gibson, unde ne ridicasem cortul cu nici o oră în urmă. Eram în Limburi.

Am urmărit din priviri una dintre fibrele luminoase și deodată m-am trezit față în față cu un bătrân aborigen cu păr alb și creț, care mi-a adresat un zâmbet larg. Am vrut să vorbesc, dar de pe buze nu mi-a ieșit niciun sunet. O voce gravă mi-a răsunat direct în țeastă:

– Aici este regatul tăcerii! Nu spune și nu gândi nimic, este suficient să fii viu.

Am început să pricep că fusesem, probabil, introdus cu forța în ceea ce noi numisem Grila. Am încercat totuși să îi răspund bătrânului, dar ochii mi-au fost furați de o scânteiere de pe o altă fibră și pe dată m-am trezit dinaintea unei doamne destul de durdulii, cu sânii goi și mari care îi ajungeau până aproape de buric. Și ea mi-a zâmbit, ba chiar mi-a făcut cinstea de a-și strecura limba printre dinți.

– A nu sări din fir în fir, a păstra controlul asupra gândirii sale. Aici nu sunt canguri, nu, e prea dificil pentru ei să se concentreze.

Scânteile au prins a se roti tot mai rapid în jurul meu, iar atenția îmi era mereu atrasă ba într-o direcție, ba în alta. Peste câteva clipe, am „făcut cunoștință" cu aproape douăzeci de vrăjitori aborigeni, care păcăneau din toate fibrele, veniți din toate colțurile țării pentru a-l cunoaște pe albul din Visul Sfârșitului Lumii. M-au privit puțin cu o certă bunătate, adresându-mi câteva cuvinte de încurajare sau sfaturi despre cum

să îmi controlez comunicarea cu ei. Am înțeles că până acum au fost singuri în Grilă: unii păreau puțin cam îngrijorați în privința prezenței mele acolo și unul singur și-a arătat deschis animozitatea. Cred că niciunul dintre ei nu și-a imaginat că acela de care vor da la capătul fibrelor lor ar putea fi un străin.

– Șarpele este fiul Curcubeului, el ți-a deschis Grila.

– Acum te vei putea întoarce aici fără el.

– Dar va trebui să găsești alte locuri sacre pentru a te întoarce.

– Jos este *Jukurrpa, Dreaming.*

– Privește adevărata formă a țării, uită-te cum faptele de ieri acționează în continuare chiar și astăzi.

– Navighează pe Grilă, cheamă-ne.

– Trimite-ți gândul pe fibre, ghidează-te după adevărata formă a peisajului.

– Privește, aici este Uluru.

– Eu sunt la Kata Tjuta, mormăi bătrâna. Ai vrut să intri aici, dar nu ai putut.

– Uite ce face soarele la Byron Bay.

– Poți merge chiar și mai departe, urmează-mă pe aici. Vino.

Am început să urmăresc din priviri una dintre fibre, care păcănea încetișor, în vreme ce toate celelalte păleau treptat.

– Nu trebuie să-ți fie frică, hai, continuă, te așteptăm jos.

Lumea Cenușie defila pe sub plasă cu o viteză incredibilă. Și brusc m-am trezit chiar în fața unchiului lui Esteranguy.

– Bună ziua, Matthias. Ei, bravo, ai reușit să folosești Grila, văd!

– ...

– E firesc, nu trebuie să-ți fie frică. Învață să te deplasezi în gând pe ochiurile plasei. Caută drumul, ai să ne găsești. Aici nu riști nimic. Dar atenție la corpul tău, când îl mai părăsești așa.

– Nu-i... ușor...

– Cu toții am trecut prin asta, Matthias. Călătoria ta se apropie de sfârșit, ești aproape pregătit pentru a doua parte. Aparecida te va aștepta la Marsilia. Conduce o anchetă asupra unei fundații americane, Putere & Libertate. Ei sunt cei care au deschis Marele Joc. Ei sunt cei care ne-au atacat aici, în Cerc.

– Cum...

– Nu-ți bate capul, te va găsi ea. A șaptea carte a fost sacrificată la New York acum o săptămână, am dibuit urmele levatelor lor. Dușmanii noștri au multă putere, să știi, Matthias, chiar dacă resimt teribil de mult lipsa Papesei. S-o protejezi pe Jeannette, în mod sigur va face obiectul unor noi atacuri, acum, că ei știu că a supraviețuit.

– Marsilia...

– Ai să te descurci, Matthias. Doar de aceea ești aici.

Mi s-a părut că aud în depărtare un clinchet slab de clopoței și am alunecat rapid de-a lungul unei fibre. Departe, foarte departe, o siluetă măruntă, verde, fluorescentă, îmi face un semn cu mâna. Lângă ea, am avut impresia că întrezăresc un copil cu ochi verzi, scânteietori, cu un zâmbet larg pe chip. Am vrut să

îmi salut prietenii chilieni, dar unchiul era din nou în fața mea.

– Matthias, te așteaptă o surpriză, să nu o respingi. Dacă te vei gândi îndeajuns, îți vei da seama că o cunoșteai deja. Și nu uita, liberul arbitru este singura opțiune cu putință. Ai încredere.

– Surpriză?

– Nu trebuie să-ți fie teamă, Matthias. Îmbrățișează-l pe Esteranguy din partea mea.

– Și, mai ales, îmbrățișeaz-o și pe Jeannette din partea mea! Și spune-i că lucrez pentru ea!

– După cum vezi, Tullia a făcut progrese mari pe Grilă... Pe curând, Matthias.

– Nu...

– Ce s-a întâmplat?

– Să plec... de aici...

– Pur și simplu regăsește-ți trupul... În spatele tău...

Am vrut să mă întorc, dar am fost pur și simplu aspirat în spate. O senzație de felul celei pe care o ai în clipa în care adormi sau când te prăvălești pe o pernă sau pe o saltea și ai senzația că ai levitat. Eram lungit în deșert, lângă foc. Esteranguy mă înfofolise până peste nas și mă supraveghea îngrijorat.

– Doamne, ce ne-ai speriat!

– Am spus eu că e darul Șerpilor-Curcubeu, dar nimeni nu m-a crezut!

– Ce s-a întâmplat, Matt?

– Am găsit Grila, copii! Am putut vorbi cu unchiul tău și chiar și cu Tullia!

Restul călătoriei s-a desfășurat fără evenimente majore. Haltele erau eșalonate cu grijă, pentru a ne permite să ne oprim în puncte de conexiune. Mă aventuram din ce în ce mai ușor pe Grilă, fără a izbuti totuși să pricep nici cum de se suprapunea ea cu Limburile, nici ce tip de relație exista între aceasta și etajele inferioare ale Lumii Cenușii, pe care le întrezăream prin plasa albastră.

Spre sfârșitul călătoriei, când am ajuns în zone mai civilizate, cu șosele asfaltate, Humh a insistat din nou să poposim într-un loc anume. În noaptea aceea, ne-a trezit mult înaintea ivirii zorilor și l-am urmat pe jos preț de vreo două ceasuri bune. Mersul era dificil, solul – din ce în ce mai nisipos. În spatele nostru, cerul nopții se albea ușor, anunțând ivirea iminentă a soarelui.

Când eram aproape de vârful unei dune Humh, care mergea în fața noastră, s-a oprit brusc, făcându-ne semn să înaintăm. Evident, Jeannette a fost prima și, în curând, sub cerul înstelat s-a înălțat un strigăt de uimire. Am străbătut repede cei câțiva metri care ne despărțeau de vârf, primele raze de soare ne-au izbit în spate, scăldându-ne aproape instantaneu într-o căldură blândă. Umbrele noastre, nemăsurate, imense, au fost dintr-odată proiectate pe nisipul dunei.

Când am ajuns în vârf, ni s-a tăiat răsuflarea. Am încremenit, siderat dinaintea frumuseții supranaturale a spectacolului care se oferea privirilor noastre, în lumina crudă a dimineții. Pe obrazul lui Esteranguy se prelingea o lacrimă și abia atunci mi-am dat

seama că mâinile noastre se căutau și se strângeau, fremătând de emoție.

Mii și mii de stâlpi de gresie galbenă, erodați de vânt și de ploaie, erau risipiți în deșert pe o suprafață de kilometri întregi. În depărtare, dune de nisip alb și marea, de un albastru intens. Parcă era o catedrală imensă din piatră, căreia cerul îi stătea drept boltă... Cât vedeai cu ochii în întinderea de nisip, doar stâlpi, unii de câteva zeci de centimetri înălțime, alții de cinci metri...

În jurul celor mai groși dintre ei, vânturile au săpat niște pâlnii de nisip, cu reflexe de moar, ușor vălurite, de parcă ar fi fost greblate... Suntem niște pitici de grădină într-o nesfârșită grădină zen, creată de un călugăr nebun. Totul pare calculat la milimetru, nimic din ceea ce ne înconjoară nu este lucrarea hazardului, a haosului...

Câteva tufișuri risipite ici, colo mai potolesc puțin mineralitatea absolută a locului. Se stârnește o briză ușoară, firele de nisip încep să se miște încet, conturul solului devine mai vag...

Humh a dispărut, suntem singuri în această grădină magică, ne scoatem instinctiv pantofii pentru a simți prospețimea nisipului, pentru a nu păngări locul cu încălțările noastre moderne. Am sentimentul că mi s-a oferit un dar imens și cu acest sentiment în suflet m-am așezat în mijlocul celui mai mare cadran solar din lume pentru a contempla umbrele care se scurtează odată cu soarele, care se înalță pe cer. Lângă mine, Esteranguy, iubirea vieții mele. În jurul nostru, mecanismul tainic al Universului.

Așa am rămas o eternitate, cu ochii pierduți în labirintul stâlpilor.

Humh s-a întors cu un cufăr de lemn în brațe, care odinioară va fi fost pictat. Culorile erau șterse, nu puteam decât să ghicesc motivele care l-au împodobit odinioară, probabil acum două, trei mii de ani. Am văzut aceste motive demult, în altă viață, la Paris. Mai precis, la muzeul Luvru. Erau hieroglife egiptene.

Humh mă fixează cu atenție, încurajându-mă din priviri să deschid cufărul.

În interior, un teanc de plăcuțe aurite, rigide, ornate cu motive.

Încă de la prima privire am știut că erau douăzeci și două.

Pe fiecare dintre plăcuțe era reprezentată o formă stranie și totuși familiară, câte o Arcană a tarotului. Le-am prefirat prin fața ochilor, încet, pentru a mă impregna de ele. Erau aranjate în ordine.

Scamatorul. Papesa. Împărăteasa. Împăratul. Papa. Îndrăgostitul. Faetonul. Șapte plăcuțe, mai mult sau mai puțin înnegrite, șterse.

Și alte paisprezece. Sclipitoare în lumina dimineții. Fremătând sub degetele mele.

Justiția. Ermitul. Roata Norocului. Forța. Spânzuratul. Jeannette scoate un strigăt ascuțit când, deasupra teancului, ajunge Arcana Fără Nume. Temperanța. Cele șapte Arcane ale cunoașterii.

Plăcuțele ornamentate își continuă defilarea între degetele mele tremurătoare. Diavolul. Turnul. Steaua. Luna. Soarele. Judecata. Lumea.

A mai rămas doar una. Cea care îmi tot arde degetele din clipa în care am văzut-o acolo, sub crater, în tarotul venețian.

Este singura carte fără număr.

E rândul meu să scot un țipăt. Cartea Nebunului este o suprafață netedă, lucioasă ca o oglindă, în care se reflectă propriul meu chip.

ÎNCEPUTUL
DELTA NILULUI,
EPOCA BRONZULUI, 2700 Î.HR.

„Era noaptea cea dintâi, dar un lung
șir de veacuri a fost înaintea ei."

J.L. BORGÈS

Doar ochii negri și nările bătrânului se vedeau în marea de petale de flori risipite pe suprafața bazinului. Apa era întunecată, perfect liniștită. Deforma trupul firav cufundat în ea, îi îngroșa membrele descărnate și netezea ridurile de pe obraji și pliurile cărnii fleșcăite. Craniul care plutea imediat sub luciul apei părea neted și rotund. De parcă ar fi fost un fetus în matricea lui, un nou-născut care deschide din când în când ochii și descoperă cu spaimă stranietatea lumii.

După câteva minute bune, nările bătrânului încrețesc pe suprafața apei imaginea reflectată a torțelor care înconjurau bazinul. Pădurea pietrificată de coloane ale templului lui Heliopolis se deschidea spre cer, ochii bărbatului se rostogoleau de-a lungul cilindrilor, spre

stele: în cerul negru, sfâșiat de norii denși ai bețișoarelor parfumate, bătrânul căuta de ceasuri întregi un punct invizibil. Când, într-un sfârșit, privirea i s-a agățat de scânteierea celor trei stele ale lui Orion, gura i s-a arcuit într-un salut mut și, în același timp, o răsuflare răgușită a urcat la suprafața bazinului din piatră.

Preoții veniți să vegheze bătrânul au încremenit. Și, la unison, foșnetul trestiilor de pe malul învecinat al Nilului, orăcăitul strident al broaștelor care ritma melopeea funebră, zumzăitul țânțarilor care se înalța precum un nor întunecat dinspre smârcuri s-au oprit, toate s-au oprit, de parcă ar fi vrut să marcheze un minut de reculegere. În depărtare, răsună mugetul unui hipopotam, ca o trompetă funebră. Întreg universul părea suspendat de respirația ezitantă a bătrânului. Iar el a fixat intens bolta înstelată, abia clipind. Buzele i s-au mișcat imperceptibil, dar vocea i s-a făcut dintr-odată auzită, limpede și puternică, precum în vremurile tinereții.

– Frații mei, această noapte este ultima mea noapte. Dar pentru voi, este marele început. Căci adevăr spun vouă, ceea ce am împlinit noi va fi în curând măturat de istorie. Tradiția întru care v-am primit la mine este în pericol. Iar voi sunteți cei care va trebui să o facă să trăiască până la sfârșitul tuturor timpurilor.

Bătrânul își trage răsuflarea într-o tăcere absolută – niciunul dintre cei prezenți nu ar fi putut pune sub semnul îndoielii capacitățile lui profetice.

– Ascultați-mă și supuneți-vă, căci timpul ne zorește. Regatul Egiptului va cunoaște o lungă decădere. În ciuda încercărilor Drepților, poporul se va îndepărta

de cultul unic al lui Aton și se va întoarce să adore vechii zei. Faraonii își vor lua surorile de neveste. Invadatorii ne vor înrobi neamul. Palatele și templele noastre vor fi făcute bucăți, comorile noastre vor fi împuținate sau împrăștiate, mormintele regilor vor fi acoperite de pulberea deșertului. Culte ciudate se vor răspândi pe pământurile noastre și în întreaga lume. Dar cunoașterea în care v-am inițiat și ai cărei depozitari sunteți astăzi nu trebuie să dispară deodată cu sanctuarele și templele noastre. Tradiția, chiar necunoscută de popor și uitată de preoți, trebuie să poată reînvia. Aceasta este misiunea pe care v-o încredințez astăzi.

Decanul preoților se apropie de Imhotep, pentru a-i face ușor vânt. Puțin suc de fructe i-a redat forțele bătrânului, ai cărui ochi negri, încremeniți, scăpărând de inteligență, fixau constelația Orion.

– Va trebui să dezvăluim tainele noastre pentru a le ascunde mai bine. Va trebui să le divizăm pentru ca, într-o bună zi, să le putem pune laolaltă. Va trebui să le dăm, pentru a nu ne fi furate. Trei căi vor trebui urmate deîndată, simultan.

» Prima cale este aceea a Puterii. Veți ascunde Tradiția în cele mai monumentale construcții pe care le-a înfăptuit vreodată omul, folosind cunoașterea și tehnicile pe care vi le-am dezvăluit și pe care le-am utilizat pentru a înălța Saqqara, mormântul regelui meu Djoser. Veți ascunde Tradiția în pietrele celor trei monumente ale căror planuri le-am conceput, iar ele vor fi construite în mai puțin de o sută de ani. Și trei faraoni vor face din ele mormintele lor, iar

aceste morminte vor fi profanate, comorile lor vor fi jefuite, dar secretele vor rămâne ascunse. Și în aceste monumente imense, care vor supraviețui veacurilor, doar inițiații vor putea citi cartea mută a Tradiției.

» A doua cale este ce a Cunoașterii. Veți ascunde Tradiția în texte, folosind cheile ermetice pe care vi le-am lăsat. Iar aceste texte vor trebui adunate într-un loc al cunoașterii, amestecate și încastrate în alte texte. Și adevărat este că în textele sacre ale religiilor ce stau să vină se vor regăsi urme disimulate ale Tradiției noastre, care se va deghiza sub noi forme. Și înțelepții se vor strădui să decripteze mesajele pe care voi le-ați lăsat, dar nu vor izbuti, pentru că doar inițiații le vor putea găsi, le vor putea înțelege.

» A treia cale este cea a Înțelepciunii. Veți străbate lumea în lung și în lat și veți trăi printre popoarele și triburile care o locuiesc. Va trebui să navigați pe oceane, dincolo de orice țărm cunoscut, căci departe, foarte departe de țara noastră există și alte continente, va trebui să traversați deșerturi și să urcați munți așa de înalți, că sus, pe piscuri, veți rămâne fără aer. Mulți dintre voi vor muri pe drum și o parte din secretele noastre vor dispărea odată cu ei. Dar alții vor ajunge la destinație și, în fiecare dintre aceste popoare, veți însămânța o parte din Tradiție, veți integra cultele lor și vă veți amesteca printre ei și astfel cartea Înțelepciunii va fi transmisă de aceste popoare după vrerea și bunul lor plac, și ea va fi coruptă, dar secretele vor supraviețui și vor fi împărtășite de toate acele popoare.

Bătrânul își trage sufletul, gâfâie.

– Că adevărul este că aceste căi sunt presărate de capcane și nu vor reuși să păstreze Cartea, căci nici puterea, nici cunoașterea, nici înțelepciunea nu sunt eterne. De aceea va trebui urmată o a patra cale, secretă, dar numai marele preot al templului Heliopolis trebuie să o audă. De la toți ceilalți îmi iau rămas-bun și le cer să plece. Mâine veți putea începe pregătirile de îmbălsămare care vor permite ca rămășițele mele trupești să înfrunte timpul în labirintul din Saqqara.

Preoții, copleșiți, în lacrimi, au defilat atunci prin fața bazinului în care pluteau ochii mari, negri, ai bătrânului. În lucirea stranie a torțelor, Imhotep i-a privit pe rând, unul după altul, cu intensitate. I-a salutat pe fiecare în parte, i-a spus fiecăruia pe nume, de parcă ar fi încercat astfel să îi cerceteze mai bine, să se asigure că se vor supune poruncilor lui. Unul după altul, au zăbovit dinaintea bazinului în care zăcea trupul bătrânului și a fost de parcă ar fi fost străpunși de o săgeată. Și mai mulți dintre ei, cutremurați, sărutând mâna înghețată a bătrânului care zăcea pe piatra bazinului, au zărit pentru o frântură de secundă silueta lui Thot, zeul Cunoașterii, cel cu cap de ibis, în bazinul cu apă proaspătă, în locul trupului descărnat, și s-au simțit cântăriți și sufletul le atârna greu și, înspăimântați cu toții, au jurat să urmeze întru totul poruncile bătrânului.

Odată încheiată procesiunea preoților, curtea templului s-a cufundat în tăcere. Marele preot a îngenuncheat lângă bazin și l-a sărutat pe frunte pe Imhotep.

– Suntem singuri, o, Imhotep, fiu al lui Ptah, cel care le adună pe toate întru cunoaștere, cel care

restaurează toate câte s-au pierdut din scrierile sfinte, tu, care cunoști secretele Casei de Aur[1].

– Ascultă atunci și supune-te. A patra cale este calea ermetică. Vei alege douăzeci și doi de preoți dintre inițiați, cei mai buni din țară. Îi vei închide în templul din Memphis pentru un an de zile. Vei da fiecăruia dintre ei câte o pagină din cartea mea, câte o pagină din Cartea lui Thot. Fiecare dintre ei va trebui să fixeze câte una dintre axiomele fundamentale ale Tradiției sub forma unei imagini alegorice. După ce vor termina, vor trebui să realizeze același lucru cu cele cincizeci și șase de secrete minore. Cele șaptezeci și opt de imagini vor fi pagini ale Cărții, deghizate sub un aspect nevinovat, și totuși în ele se va concentra toată știința noastră ocultă și ea va fi disponibilă numai celor care vor ști să o vadă. Din aceste imagini vei face un joc și te vei asigura că el va fi copiat și multiplicat și împărțit poporului. Și pasiunea pentru acest joc va duce la transmiterea cunoașterii noastre veacuri după veacuri, iar adevărurile ascunse acolo vor putea fi regăsite.

Marele preot era năucit de sarcina ce i-a fost încredințată. În același timp, nu putea să nu admire subtilitatea manevrei: a ascunde cunoașterea secretă în niște imagini împărțite tuturor, a miza pe slăbiciunea și păcatele oamenilor pentru a conserva Tradiția!

– Ce trebuie să fac cu Cartea, o, Imhotep?

---

[1] Stela lui Theos, calcar gravat de la Saqqara, datată din 224 î.Hr. (n. a.).

– Păstreaz-o deocamdată în comoara Templului. Mă voi întoarce curând să mă slujesc de ea.

După aceste ultime cuvinte de neînțeles, ochii bătrânului muribund s-au închis, trupul lui a alunecat încet în bazinul cu apă întunecată, precum acela al unui crocodil. Suprafața apei s-a închis într-o draperie de catifea, petalele de flori au dănțuit o clipă pe valurile slabe. Peste alte câteva momente, suprafața bazinului era din nou perfect netedă. Înlăcrimat, marele preot a întins mâna să atingă capul bătrânului, dar stelele reflectate în apă înlocuiseră pentru vecie ochii strălucitori ai lui Imhotep.

În bazin nu odihneau decât rămășițele trupești ale celui care a fost Marele Maestru al Scrierii și Păzitorul Cărții, cel care a adus nu se știe de unde hieroglifele, medicina și astronomia, cel care a administrat în numele lui Djoser regatele în sfârșit unite ale Egiptului de Jos și de Sus. Imhotep, cel care a organizat pleiada de nenumărați zei ai panteonului egiptean în jurul unui dumnezeu unic, Aton, care a propovăduit că există viață după moarte, care a sfidat tehnicile de îmbălsămare și de înmormântare, iată că acest om, Imhotep, venea să moară la Heliopolis, cetatea soarelui și a luminii. Precum furnicile, preoții s-au așternut la drum și s-au împrăștiat în toată țara, anunțând teribila veste: „Cel mai înalt scrib regal din Egiptul de Jos și de Sus, savantul cu mâini alinătoare, cu inima deschisă, cu o excepțională vorbire, cel care vine în sprijinul tuturor celor care suferă, cel care dă viață eternă precum Ra, cel care este măreț în întreaga țară, Imhotep cel Mare,

fiul lui Ptah, cel născut de Cheredu-anh, el, cel preaiubit de taurul lui Mendes și al lui Ptah, el, cel care dă viață eternă, s-a stins la Heliopolis."[1] Și din toate orașele, din toate satele, gemete și plânsete au urcat spre cer. Poporul Egiptului a purtat doliu mai bine de un an, iar mumia bătrânului a fost ascunsă în străfundurile necropolelor secrete atât de tainic, că nu a fost niciodată găsită.

Încă de când trăia, pe seama lui circulau legende care mai de care mai ciudate: unii îl numeau cel venit din stele, de pe o planetă îndepărtată, de pe la marginile sistemului nostru solar sau chiar de pe constelația Orion, unde se reîncarnau faraonii după moartea lor pământească. După alții, ar fi fost descendentul îndepărtat al unui regat nimicit de Potop, cu șaizeci de mii de ani în urmă. Douăzeci de secole mai târziu, grecul Solon va relua această legendă și va face din Imhotep ultimul dintre Atlanți.

Imediat după încheierea ceremoniilor funebre, preoții s-au supus întocmai poruncilor lăsate de Imhotep.

Folosind tehnicile sacre ale Cărții, au clădit în cursul secolului următor trei piramide, care au devenit cele mai măreț morminte realizate vreodată în această lume. Au înfruntat timpul mult mai bine decât turnul Babel, care și-a început lunga ascensiune către ceruri opt sute de ani mai târziu, chiar dacă au fost în repetate rânduri jefuite și devastate, așa cum Imhotep

[1] Invocația provine dintr-un text tradus de Champollion (n. a.).

a prezis. Multe, foarte multe veacuri după aceea, câțiva dintre cei care au studiat aceste construcții colosale au observat că îngustele coridoare ale piramidelor trimiteau la constelații bine precizate, iar proporțiile după care au fost construite evocau constantele universale. Dar nici ei nu au descoperit vreodată secretele Tradiției, cele care au fost ascunse sub miile de pietre perfect șlefuite, căci ei nu aveau ochi decât pentru aur și bogății.

Preoții au început și să adune textele sacre, fixând pe orice tip de suport disponibil scrieri de toate originile și în toate limbile. Dar copiile făcute erau modificate cu mare grijă și în manuscrisele originare au fost inserate codurile secrete. Au adunat toate aceste suluri și tăblițe în temple.

Cartea lui Thot a fost ascunsă de Marele Preot în comoara templului. Și acolo a rămas timp de treizeci de veacuri, până ce un scrib regal pe nume Amenhotep a venit să o caute, fără ca nimeni să nu poată spune de unde și cum de știa de existența ei. Celebru pentru vindecările lui miraculoase, Amenhotep era cel care asigura educația religioasă a tânărului faraon Amenophis al IV-lea, care și-a schimbat mai apoi numele în Akhenaton, încercând, în același timp, să impună poporului cultul unui zeu unic. În tulburările care au urmat, Cartea a dispărut și nu a mai reapărut apoi decât sub formă de fragmente.

Acestea au fost cu grijă aranjate printre miile de texte adunate de preoți și au fost depuse în prima bibliotecă, cea pe care un veac mai târziu o va construi

Ramses al II-lea, exact în perioada în care în Asia Mică era distrusă o cetate numită Troia. Ironia sorții face ca această bătălie să fie povestită de un poet grec, iar manuscrisul original să ajungă în a doua bibliotecă, cea înălțată de Ptolemeu la Alexandria. Dar la acea vreme regatul numit Egipt îl primise deja pe Alexandru cel Mare ca un salvator, dinastia conducătoare era de origine elenă, iar scriiturile sacre nu mai erau înțelese decât de o mână de inițiați. Clerul uitase Tradiția.

Tot sub domnia lui Ramses al II-lea evreii au părăsit pământul Egiptului, sub toiagul lui Moise, un eveniment care va fi amplu consemnat în cea dintâi Biblie, numită Septuaginta, care va fi tradusă în greacă în aceeași cetate a Alexandriei de către șaizeci și doi de reprezentanți ai lui Israel. Și acest manuscris va fi înregistrat printre cele șapte sute de mii de volume din bibliotecă.

Când Iuliu Cezar a purces la cucerirea Egiptului, marea bătălie din portul Alexandriei i-a deschis porțile regatului și inima reginei Cleopatra. Dar incendiul care a nimicit flota egipteană s-a propagat în cartierul învecinat, în Brucchion, în care se aflau numeroase depozite de cereale, și astfel a ajuns și la bibliotecă. Alte și alte fragmente ale Cărții au fost distruse. Cu toate acestea, două sute de mii de volume au fost salvate din flăcări și ele vor sta la temeiul celei de-a doua biblioteci a Alexandriei, care va continua să se îmbogățească.

Un secol mai târziu, evanghelistul Marcu, devenit episcop de Alexandria, s-a consacrat studiului

anumitor texte sacre găsite în bibliotecă, interesându-se în special de ultimele fragmente rămase din Cartea lui Thot. Se spune că a întreținut o corespondență intensă pe această temă cu Sfântul Ioan, evanghelistul din Patmos, și că la puțină vreme după acest schimb de misive, cel din urmă și-ar fi scris Apocalipsa.

În 391 d.Hr., împăratul Teofil și viitorul patriarh ortodox al Alexandriei, Sfântul Chiril, au zăvorât biblioteca ce se afla în templul lui Serapis și au incitat mulțimea să incendieze edificiul, explicația oficială fiind necesitatea de a termina odată cu scrierile păgâne. Cu toate acestea, unii vor spune că nu doreau decât să distrugă și ultimele fragmente ale Cărții. Autodafeul a preschimbat în scrum mai mult de patru milioane de volume, printre care și unele manuscrise originale ale lui Eschil și Sofocle. Erudiții care lucrau în bibliotecă, în mare parte femei, au fost masacrați. În 450, niciun om din lume nu mai era în măsură să descifreze hieroglifele.

În sfârșit, la cam treizeci de ani după hegira, Alexandria a fost cucerită de arabi și, spre finele secolului al VII-lea, generalul cotropitor a ordonat ca toate cărțile care au mai rămas în bibliotecă să fie folosite la încălzirea băilor publice, căci toate aceste cărți nu puteau fi decât fie inutile – dacă erau conforme cu Coranul, fie periculoase – în cazul în care nu se supuneau literei acestuia. Ultimele resturi ale cunoașterii înmagazinate în bibliotecile din Alexandria în mai bine de douăzeci de secole s-au risipit la propriu precum fumul în următoarele șase luni.

Cât despre preoții egipteni care au plecat după moartea lui Imhotep să propovăduiască știința secretă, despre ei nu se mai știe nimic. Au dispărut în limburile unei lumi care nu era cartografiată încă. Mult, mult mai târziu, unii savanți nu au contenit să se minuneze de asemănările dintre anumite artefacte și cele descoperite în valea Regilor sau în delta Nilului; dar majoritatea au conchis că puteau fi interpretate doar ca pure și simple coincidențe.

Așa s-au epuizat de-a lungul veacurilor cele trei căi, ale Puterii, Cunoașterii și Înțelepciunii, exact așa cum a prezis bătrânul pe patul lui de moarte.

Și tot conform profețiilor lui, ilustrațiile alegorice create prin Calea ermetică au cunoscut un mare succes la popor. Ele au străbătut secolele, suferind modificări importante de-a lungul anilor, dar, de fiecare dată, cei care le copiau reluau, fără să știe, structurile secrete care le dădeau sens, căci într-atât de adâncă a fost subtilitatea preoților care le-au conceput. După un parcurs agitat, ele au apărut din nou în Italia sub numele de *tarocchi,* fiindu-le atribuite virtuți divinatorii.

Locuitorii Boemiei le-au folosit pentru a ghici la colț de stradă norocul trecătorilor, cei care frecventau tripourile și locurile de pierzanie au văzut în ele un joc de noroc pe bani, pentru nobili erau un joc de societate, iar pentru cucoane – o modalitate de a ghici ofurile inimii. Dar nici unul dintre aceștia nu a înțeles că folosea de fapt *Liber mutus*, Cartea mută a Cunoașterii oculte pentru scopurile lui derizorii.

Totuși, de-a lungul secolelor, anumiți inițiați s-au încăpățânat să le descifreze tainele, căci puterea Arcanelor era cu adevărat intactă. Și unii chiar au reușit – cel puțin în parte.

Dar aceasta e o altă istorie, din altă vreme, cu o altă tramă; deocamdată știți destule, așa că acum va trebui să părăsim acest tărâm cenușiu în care legenda se amestecă intim cu Istoria, această epocă în care zeii de odinioară abia ce au părăsit pământul, că vechile lor tronuri au și fost luate cu asalt.

Ne vom întoarce acolo cât de curând.

Sfârșitul Primului Cânt

PRIMELE ŞAPTE LEVATE

Departe de mine intenţia de a atribui o semnificaţie precisă cărţilor amintite în acest prim volum al trilogiei Arcanelor şi cu atât mai puţin aceea de a iniţia cititorul în arta singulară a divinaţiei în tarot.

Alţii, mult mai competenţi în materie, vor fi cei care vă vor aprinde farul cu lumini multiple şi nu de puţine ori contradictorii: la sfârşitul cărţii de faţă veţi găsi o scurtă bibliografie, un derizoriu punct de plecare pentru o călătorie fără sfârşit.

Descrierile ce urmează au doar scopul de a vă furniza câteva chei pentru acest prim „septenar", o interpretare absolut personală. Spunea într-un loc Oswald Wirth: „Folosiţi cele douăzeci şi două de arcane ale tarotului pentru a vă juca de-a divinaţia."

În ceea ce mă priveşte, prefer spusele lui Roger Caillois, cel care, vorbind despre acelaşi Oswald Wirth, comenta: „Astfel, el recomandă jocul cu un joc[1] drept un excelent antrenament pentru *a vă imagina în mod just*."

Drum bun vă urez.

---

[1] De cărţi (n. tr.).

Prima Arcană majoră numerotată, Scamatorul „deschide" jocul și anunță culoarea sau, mai curând, culorile: bagheta și jetonul din mâinile lui, cănile și cuțitașele împrăștiate pe măsuță prefigurează cele patru culori ale celor cincizeci și șase de arcane minore (pică, treflă, cupă, caro).

Atenție însă, chiar dacă Scamatorul se înfățișează drept un iluzionist, pălăria lui stranie în „8" orizontal anunță, pentru cei care știu să citească această carte, o promisiune a infinitului: oare deține o cunoaștere secretă, ascunsă, deschide calea unei inițieri sau nu e decât un simplu șarlatan? Și unde e al patrulea picior al măsuței sale?

Primele versiuni ale acestei cărți (Jean Noblet, secolul al XVII-lea) au un conținut sexual explicit. Va trebui să învingă slăbiciunile cărnii pentru a putea accede la această cunoaștere secretă?

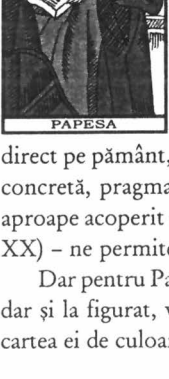

Fie că este numită Papesa sau *Pances* (în jocul lui Jean Dodal, de la începutul secolului al XVIII-lea), această Arcană este ancorată în domeniul cunoașterii. Cunoașterea fulgurantă, imediată și, fără îndoială, dobândită într-o manieră stranie: întruchipare a profeteselor de odinioară, în această femeie incertă există un strop din Pythia sau din Casandra. Căci, la urma urmelor, s-a pomenit vreodată o papesă la Vatican?

Va trebui să îi privim tronul greu, așezat direct pe pământ, pentru a ne asigura că în joc este o cunoaștere concretă, pragmatică. În mod cert asexuată, cu toate că oul – aproape acoperit de brațul stâng (Jodorowsky/Camoin, secolul XX) – ne permite să întrezărim posibilitatea unei maternități.

Dar pentru Papesa cu fața palidă, femeie stăpână și la propriu, dar și la figurat, viața cea adevărată pare a pulsa mai curând în cartea ei de culoarea cărnii.

Mult diferită este cealaltă jumătate a unui alt cuplu al tarotului, Împărăteasa cu carnație delicată, o femeie în carne și oase. Aceasta e o femeie din lumea noastră, una adevărată, cu toate că rolul ei pe lângă Împăratul care îi urmează se prea poate să o transforme într-un obiect decorativ.

Căci, la urma urmelor, dacă acesta din urmă guvernează, ea ce face? Numai că în jocul simbolurilor este imposibil ca ea să fie o simplă însoțitoare... Vulturul pe care îl ține (precum și tronul ei cu aripi mari, albăstrui) ne-ar putea sugera că îndrăgește mai curând ideea de putere decât exercitarea ei, posibilitatea de a face mai mult decât făptuirea propriu-zisă. O visătoare?

Să lăsăm lucrurile în voia lor și să spunem doar că simpla ei înfățișare îi conferă suficientă autoritate și putere pentru a o face fericită, chiar dacă îi lipsește un deget.

În schimb, Împăratul își exercită puterea în chip vizibil, ostentativ: aproape în picioare, sprijinit de același vultur care mai că îi acoperea tovarășa ca pentru a-l înfunda mai bine în pământ, cu sceptrul înălțat ferm în pumnul drept. Da, iată un bărbat care domnește, cu privirea pierdută în zare, scrutând orizontul – dar dacă aceasta din urmă este ascunsă îndărătul globului?

E cu putință ca Împăratul să fi uitat că „harta nu înseamnă pământul"? Prins în exercițiul omfalic al autorității lui, nu va mai fi oare în stare să vadă mugetul revoltei, norii negri care se îngrămădesc pe cer?

Și dacă așa s-a întâmplat, cum ar putea reacționa acest bărbat măreț, dacă nu prin una din mâniile lui legendare?

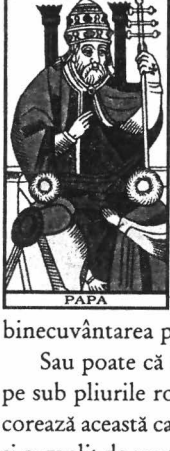

Cât despre Papă, el chiar pare a fi un tip de treabă. Rotunjor, pe măsura celor doi călugăraşi îngenuncheaţi dinaintea lui.

Simbolurile sacerdoţiului lui acoperă întreaga carte: coloanele tronului – asemenea celor ale unui templu, toiagul, mănuşile, tiara... Aproape că e straniu că făptuitorii tarotului au avut nevoie să acumuleze atâtea semne explicite pentru a întruchipa ceea ce ar trebui să aparţină de drept domeniului spiritual. Ochii bătrânului rătăcesc departe de binecuvântarea pe care e pe cale de a o acorda. Meditează?

Sau poate că mâinile călugăraşilor, ciudat de cotrobăitoare pe sub pliurile robei papale (Conver, secolul al XVIII-lea), ancorează această carte într-o dimensiune cât se poate de materială şi cumplit de contemporană. Transmiterea unei cunoaşteri, fără îndoială, dar poate şi a unui traume.

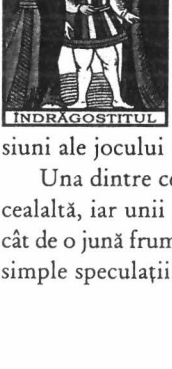

Ah! Arcana cu numărul 6 ne înfăţişează o scenetă încântătoare şi, pentru prima dată în cadrul jocului, mai multe personaje sunt activate dinaintea noastră.

O istorie veche precum lumea însăşi, clasicul triunghi amoros. Inima mi-e împărţită între cele două, pare a ne spune personajul central, incapabil să se hotărască. Prin urmare, Cupidon va fi cel care va decide, fie în deplină cunoştinţă de cauză, fie prin legătura care îi ascunde ochii în primele versiuni ale jocului (Dodal, Noblet).

Una dintre cele două pretendente pare mai bătrână decât cealaltă, iar unii au văzut-o mai apropiată de un travestit decât de o junică frumuseţe, dar, neîndoielnic, acestea nu sunt decât simple speculaţii.

Era cât pe ce să vă îndemn să ne vedem de drum în continuare. Peste ce echipaj straniu dăm odată cu Arcana numărul 7... Acest tânăr prinț, în care unii l-au identificat pe Alexandru cel Mare și care nu domnește decât peste un car cu boi.

Sigur că, la o privire mai atentă, veți vedea că sunt cai. Dar unde se vor fi ducând? Unul trage hăis, altul – cea, iar tânărul nostru prinț, care pare a visa la lună – la lunile de pe umerii lui, sub un baldachin celest – nu pare a-și da seama că faetonul lui e așezat direct pe pământ, cu osiile sparte.

La ce s-ar putea gândi? El e cel care conduce sau doar se lasă condus de pulsiuni animale, destul de nărăvașe? Și ce ar putea însemna exact acest blazon de pe faetonul nostru, cu inițiale care se schimbă în funcție de artiștii care au plăsmuit cartea?

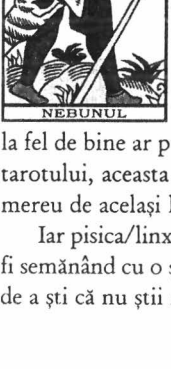

Ah... Iată-l, într-un sfârșit, și pe eroul nostru... Mai precis, „eul" din Marele Joc. El însuși v-a prevenit dintru începuturi că „nu era un număr". Și o demonstrează, o afișează. Pe el nu ai cum să îl reduci la o cifră sau la o ecuație. Te aștepți să îl găsești într-un loc, dar el e în altul. Mereu nehotărât, mereu schimbător, bate lumea-n lung și-n lat. Un adevărat vagabond coborât dintr-un tablou de Bosch.

Dacă i s-ar atribui un zero (de început), l-am putea pune în capul seriei de arcane majore. Dar la fel de bine ar putea să o termine, aceasta e caracteristica roții tarotului, aceasta e regula... Tarot, rota, Tora... poate vorbim mereu de același lucru, sub forme diferite.

Iar pisica/linxul/câinele care i se încurcă printre picioare, va fi semănând cu o șinșilă? Eh, nu mai contează, câtă vreme faptul de a ști că nu știi nimic e o primă etapă pe calea înțelepciunii.

SCURTĂ BIBLIOGRAFIE

Tarot divinatoriu

Alexandre Jodorowsky și Marianne Costa, *La voie du tarot*, Paris, Albin Michel, 2004.

Sylvie Lacombe, *Initiation practique au tarot de Marseille*, Paris, Editions Exclusif, 2003.

Voodoo

Alfred Métraux, *Le Vaudou haïtien*, Paris, Gallimard, 1958.

Sacred Arts of Haitian Vodou, editor Donald J. Cosentino, UCLA Fowler Museum of Cultural History (catalogul expoziției), 1995.

Scrieri ale lui Carlos Castaneda

L'Herbe du diable et la Petite Fumée, Paris, UGE, col. „10/18", 1998.

Voir, Paris, Gallimard, col. „Folio Essais", 1985.

Le Voyage à Ixtlan, în Stopper-le-monde, Paris, Gallimard, col. „Folio", 2004.

Histoires de Pouvoir, Paris, Gallimard, „Folio Essais", 1996.

Le Second Anneau de pouvoir, Paris, Gallimard, col. „Folio Essais", 1996.

Insula Paștelui

Alfred Métraux, *L'Île de Pâques*, Paris, Gallimard, 1941.

Dreaming și Aborigenii

Mircea Eliade, *Religions australiennes*, Paris, Payot, 2004.

Bruce Chatwin, *Le Chant des pistes*, Paris, Le Livre de poche, 1990.

Barbara Glowczewski, *Les Rêveurs du désert*, Actes Sud, col. „Babel", 1996.

Cyril Havecker, *Le Temps du Rêve*, Aix-en-Provence, Éditions Le Mail, 1992.

Șamanism

Bertrand Hell, *Possession et chamanisme, les Maîtres du Désordre*, Paris, Flammarion, col. „Champs", 2002.

Jeremy Narby, *Le Serpent cosmique, llADN et les origines du savoir*, Geneva, Georg, col. „Terra magna", 1995.

MULȚUMIRI

Lui Maren și lui Valentin, pentru entuziasmul și încrederea lor,

Lui Elisabeth, pentru că a ursit de bine la leagănul acestui manuscris,

Lui Puce, Sarah, David și celor doi Oliver, pentru încurajările și comentariile lor pozitive,

Lui Javier și Philippe, care m-au găzduit în timpul rătăcirilor mele australe,

Lui Ana Maria, pentru că m-a incitat să îi cunosc țara natală, Chile, și pentru toate poveștile ei fantastice,

Tuturor celor care, uneori chiar fără voia lor, mi-au arătat calea și m-au obligat să îmi schimb viața,

Doamnei pe care am întâlnit-o în zborul Paris–Chicago și care mi-a prevestit, la un pahar de coniac, acest viitor roman.

Și, mai presus de toate, îi mulțumesc lui Francis pentru că este lângă mine. Pentru totdeauna.

CUPRINS

Capcanele libertății 7
Iluziile cunoașterii 47
Dezbinările puterii 105
Sorții deciziei 197
Suferințele transmiterii 255
Chinurile ezitării 313
Surprizele călăuzirii 367
Începutul. Delta Nilului, Epoca Bronzului, 2700 î.Hr. 427

Primele șapte levate 440
Scurtă bibliografie 445
Mulțumiri 447

MARELE JOC A ÎNCEPUT...

Răul își dă cărțile pe față, una după alta. O organizație secretă la scară planetară invocă puterile Tarotului din Marsilia, faimosul joc de cărți divinatoriu, planificând asasinate stranii, ritualice. Cine poate împiedica următoarele „levate"?

DIN CLIPA ÎN CARE A PĂRĂSIT PARISUL...

Matthias a fost cooptat în partidă. Nimic nu prevestește aventurile prin care va trece: din deșertul chilian până în preria australiană, tânărul descoperă o lume ocultă, proliferantă, misterioasă. Și nu poate fi apărat decât de propria sa ignoranță.

VA PUTEA MATTHIAS...

să răstoarne destinul, când sfârșitul lumii e atât de aproape – o lume violentă, neagră, decadentă? Un thriller amețitor ce pătrunde în inima societăților secrete.

www.nemira.ro